KATHLEEN GLASGOW

autoarea romanului O FATĂ DIN BUCĂȚI

Cum să te împrietenești cu întunericul

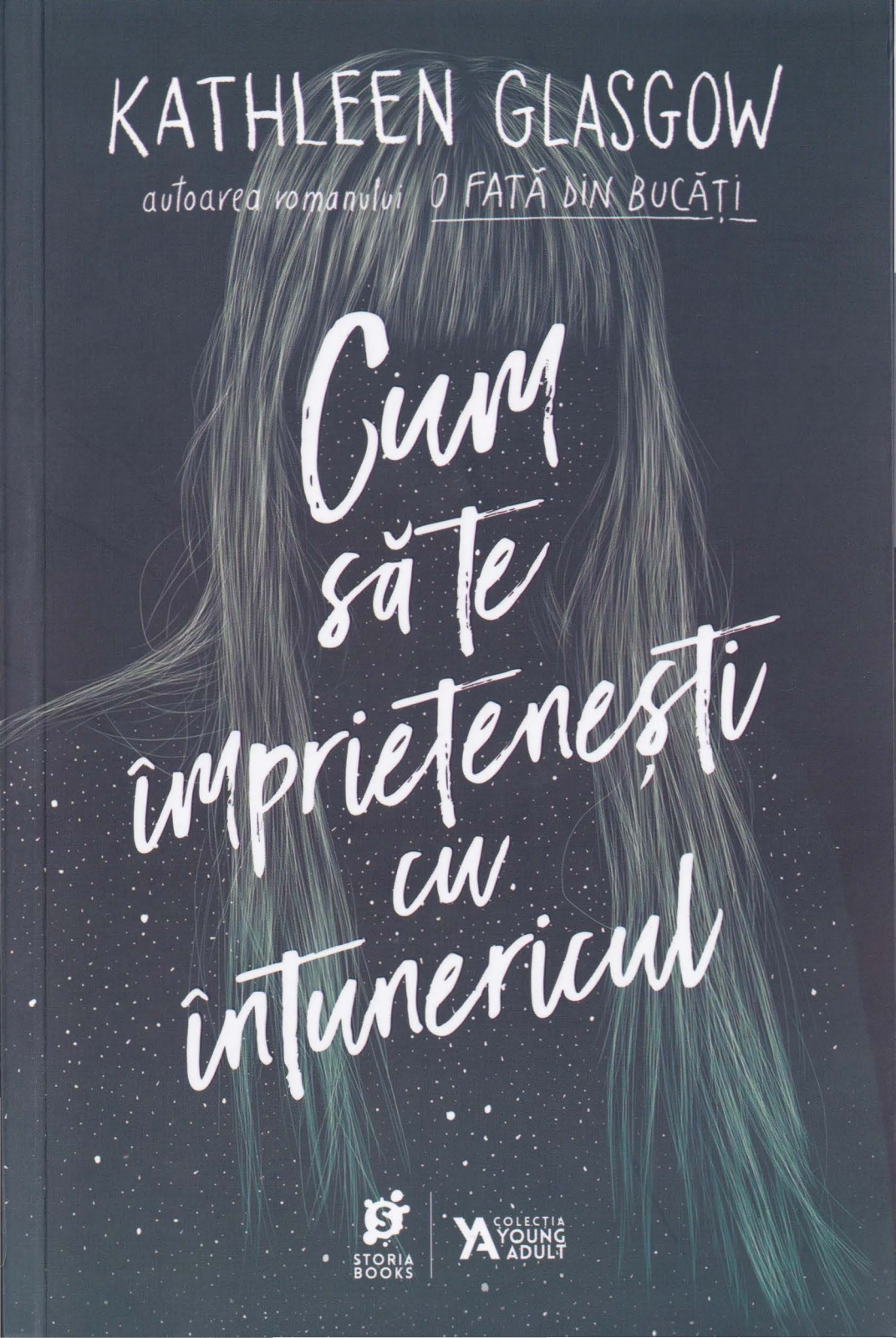

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

KATHLEEN GLASGOW

locuiește în Tucson, Arizona, și este licențiată în Arte Frumoase la Universitatea din Minnesota. *O fată din bucăți*, primul ei roman Young Adult, a devenit bestseller *New York Times* și a primit titlul de cea mai bună carte Young Adult din partea New York Public Library, Texas Library Association și Barnes and Noble. *Cum să te împrietenești cu întunericul* este cea de-a doua ei carte. Pentru mai multe informații despre autoare și cărțile ei vizitați site-ul kathleenglasgowbooks.com și urmăriți-o pe Twitter: @kathglasgow și pe Instagram: misskathleenglasgow.

Cum să te împrietenești cu întunericul

KATHLEEN GLASGOW

Cum să te împrietenești cu întunericul

Traducere din engleză de
Irina Stoica

STORIA BOOKS
COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărți: *How To Make Friends With The Dark.*
Autor: Kathleen Glasgow.

Copyright © 2019 by Kathleen Glasgow
All rights reserved.

© Storia Books, 2019, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GLASGOW, KATHLEEN

Cum să te împrieteneşti cu întunericul / Kathleen Glasgow ; trad. din engleză de Irina Stoica. - Bucureşti : Storia Books, 2019

ISBN 978-606-9072-06-6

I. Stoica, Irina (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Ruxandra Tudor

CORECTOR: Rodica Crețu

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

cartea asta
e pentru cei îndureraţi
cartea asta
e pentru cei rămași în urmă
cartea asta
e pentru fiecare inimă frântă
care caută drumul spre casă

Înainte

GĂSESC FACTURILE din întâmplare, înghesuite sub un morman de lenjerie intimă dintr-un dulap pe care îl împart cu mama. În loc de șosete curate, mâinile mele dau de un teanc gros de plicuri pe care scrie *Urgent, Ultima somație, Contactați-ne imediat.*

Inima îmi bate cu putere. Nu avem multe, niciodată nu am avut, dar ne-am descurcat cu ce câștigă mama ca șofer al Livromobilului și de la grădiniță, unde o ajută pe Bonita. Când vine vara avem și Jeleumobilul, dar asta e o altă poveste.

Nu ascunzi lucruri într-un sertar decât dacă ești îngrijorată.

Mama zace pe canapea de ieri-dimineață, înfofolită într-o pătură de lână roșu cu negru, încercând să scape de o durere de cap dormind.

— Mama, zic tare. *Mami.*

Niciun răspuns. Verific ceasul strâmb de pe perete. Mai sunt patruzeci de minute până la prima oră.

Suntem ceea ce mamei îi place să numească „o mașinărie bine unsă, arătoasă și frumos mirositoare". Dar am nevoie ca jumătatea cealaltă a mașinăriei să bipăie și să zbârnâie spre mine și să facă toate celelalte lucruri pe care ar trebui să le facă mamele. Dacă nu o am pe ea, nu am nimic. Nu e ca în cazul prietenei mele, Cake, care locuiește cu doi părinți și un unchi. Dacă mama e bolnavă sau deprimată, se duce naibii norocul meu la capitolul ajutor și companie.

Sau la capitolul cine mă duce la școală.

— Mama, strig cât pot de tare, până simt că mă doare gâtul.

Îndes facturile înapoi sub teancul de lenjerie și mă duc în camera din față.

Strigătul a funcționat. Stă în fund, iar pătura de lână este grămadă pe jos.

— Bună dimineața și ție, mormăie răgușit.

Părul ei scurt e lins pe o parte și ciufulit pe cealaltă. Se uită în jur de parcă n-ar recunoaște nimic, de parcă ar fi un extraterestru abandonat din senin în ciudata noastră atmosfera pământească.

Clipește o dată, de două ori, de trei ori, apoi zice:

— Tiger, iubito, adu-mi niște cafea, te rog.

— Nu mai avem cafea.

Îmi folosesc cel mai bun ton acuzator de care sunt în stare. Trebuie să fiu *puțin* rea. Adică, pe bune. Se pare că suntem într-o situație disperată, asta pe lângă alte chestii, cum ar fi *Kai*, care îmi fac creierul praștie. Am nevoie să se întâmple lucruri-de-mame.

— Nu mai avem *nimic*, spun eu. Mă rog, ar mai fi niște unt de arahide. Poți să bei o ditamai cana fierbinte și aburindă de unt de arahide.

Mama zâmbește, ceea ce mă termină, pentru că nu-i pot rezista și tot ce credeam că aș putea să-i zic despre teancul de facturi neplătite se duce pe apa sâmbetei. Lucrurile or să se aranjeze acum. Lucrurile or să fie bine, ca de obicei.

Putem să bipăim și să zbârnâim iar.

Mama se ridică și se duce la cafetiera roșie. Cafeaua e drogul mamei. Asta și țigările, oricât de mult i-am spune noi, eu, Bonita și Cake, că sunt dezgustătoare și mortale. Când eram mică, mă sculam când se crăpa de ziuă gata să mă joc cu ea, doar cu *ea*, înainte să mă târască la grădiniță și mereu trebuia să aștept până când își bea prima cană de cafea și își fuma prima țigară. Era o adevărată tortură să aștept ca mașinăria aia stupidă să umple cana în timp ce mâinile mă mâncau la gândul pieselor de lego și al bețelor de maroco.

Mama suspină adânc.

— La dracu', zice. Iubito, aș face bine să-mi mișc fundul, nu?

Stă la chiuvetă, încercând să dea drumul la robinet, dar nu iese nimic.

— Tot nu curge apa? Speram că e doar un vis urât, zice făcând un semn înspre robinet.

— Pacheco nu-mi răspunde la telefon, îi spun eu.

Domnul Pacheco e proprietarul nostru, nu unul foarte drăguț.

— Atunci va trebui să mă ocup și de asta azi, zice mama în șoaptă.

Nu zic nimic. Vorbește despre facturi? Poate ar trebui să...

Mama își întinde brațele.

— Vino aici, iubito. Hai. Vino la mine.

Alerg atât de repede, încât aproape mă împiedic de covorul de lână jerpelit de pe podea și zbor în brațele ei, cu fața aterizând exact sub clavicula ei. Îmi atinge ușor cu buzele creștetul capului.

Mama tremură. Are tricoul ud, de parcă ar fi transpirat. Probabil că are nevoie de o țigară.

— Îmi pare rău, îmi șoptește prin păr. Nu știu ce s-a întâmplat. M-a durut capul îngrozitor. Plecarea Bonitei, închiderea grădiniței. Eu... au venit prea multe în același timp și cred că m-am stresat. Ai mâncat măcar ceva aseară?

Am mâncat niște jeleuri cu limetă și stomacul meu țipă de foame, dar nu îi spun asta. Continuu să mă ghemuiesc în ea.

Mama se dă în spate și râde.

— Grace, îmi zice.

Mereu tresar când îmi aud numele adevărat.

— Gracie, bluza asta de pijama nu prea îți mai vine, păpușică.

Trag cu putere în jos de tivul tricoului și îmi încrucișez brațele peste piept.

Mama oftează. Știu ce urmează, așa că îmi pregătesc fața de *sunt plictisită*.

— Tiger, zice ferm. Ești o fată frumoasă. Doar te tachinam, ceea ce nu ar fi trebuit să fac. Nu ar trebui niciodată să te ascunzi. Te transformi în ceva remarcabil. Nu ai de ce să te simți rușinată.

Remarcabil. Ea și Bonita se dau în vânt după discursurile pozitive. Lui Cake îi place să spună că misiunea lor în viață e să Construiască o Fată mai Bună decât Au Fost Ele.

„Știi", mi-a zis odată, „probabil mamele lor le-au pus la dietă cu brânză cottage înainte de bal și le-au spus să-și țină picioarele încrucișate în preajma băieților".

Îmi dau ochii peste cap și mormăi:

— *Trebuie* să-mi spui lucrurile astea, ești mama mea. Face parte din fișa postului tău.

Fața i se pleoștește și mă simt vinovată. Odată am surprins-o zicându-i Bonitei: „Încerc să-i spun lui Tiger toate lucrurile pe care eu nu le-am auzit niciodată".

Și mereu am vrut să știu ce anume nu a auzit niciodată. Pentru că este reținută când vine vorba despre tinerețea ei, despre zilele de dinainte să devină mamă. Părinții ei au murit când era la facultate și nu îi place să vorbească despre ei.

Mama cotrobăie prin dulapuri și cumva, undeva, găsește pitită o cutie de Cola, deși aseară am căutat și eu prin toate dulapurile după ceva de mâncare. Ia o înghițitură mare, plină de recunoștință, și se șterge la gură. Caută în geantă o țigară.

— Du-te și îmbracă-te, Tiger. Te las la școală, după care am o mulțime de lucruri de făcut. Azi o să fie o zi a naibii, promit. Mâncare, Pacheco, reparațiile. O să mă revanșez că nu m-am ocupat de astea, bine?

— Bine.

Mama iese în grădină ca să fumeze și eu mă îndrept spre dormitor, unde caut disperată ceva potrivit în dulapul meu cu cele mai nepotrivite haine. Mama crede că hainele găsite în cutiile de pe marginea drumului reprezintă ceva creativ și

amuzant și interesant și bun pentru mediu („Gunoiul unei persoane e comoara alteia!"), nicidecum o consecință a stării noastre financiare precare, dar uneori aș vrea să mă duc la școală îmbrăcată ca orice altă fată, în colanți și un tricou, poate și cu sandale cu barete, care să-mi scoată în evidență unghiile roz de la picioare. Dar în loc de asta de cele mai multe ori arăt ca o creatură uitată de vreme, îmbrăcată în haine vechi care arată, ei bine, ca niște *haine vechi.*

Trag pe mine o fustă și un tricou decolorat și îmi trântesc o șapcă de baseball pe cap, pentru că și apa de la duș începe să pară dubioasă, așa că nici nu se pune problema de așa ceva. În baie, mă spăl pe dinți ca o nebună și mă stropesc cu apă pe față.

Apoi, ca de obicei, îmi las minimum trei secunde ca să mă întreb cine naiba mai e și asta? De unde a venit *ea*?

Pentru că părul meu negru și întins nu seamănă deloc cu părul scurt și ușor ciufulit al mamei. Pistruii mei arată ca pete răzlețe de noroi în comparație cu tenul ei delicat, fără nicio imperfecțiune.

O parte atât de mare din mine semănă cu Persoana Care Nu Trebuie Numită. O parte atât de mare din mine e străină.

Dar asta sunt și deocamdată trebuie să o mobilizez pe mama, să ajung la școală la prima oră și, implicit, la spectacolul grotesc la care trebuie să asist de cinci ori pe săptămână și pe care îmi place să-l numesc „Ororile lui Lupe Hidalgo". Dacă supraviețuiesc, o să ajung la ora de bio și la Kai Henderson – doar când mă gândesc la el inima îmi bate ca o tobă tembelă, bolnavă de dragoste. E și unul dintre lucrurile despre care trebuie să vorbesc cu mama.

În mașină tot schimbă posturile de radio. Stomacul meu gol mă arde ca un incendiu de gradul cinci, așa că pescuiesc niște jeleuri Life Savers de pe fundul ghiozdanului. Poate că scamele și praful au și ele niște calorii care or să mă țină până la prânz.

În timp ce molfăi un jeleu, îmi bipăie telefonul. E Cake.

S-a trezit?

Da! Suntem în mașină.

Slavă cerului. I-ai zis?

Mă uit la mama. Bombăne, încercând să prindă un post de radio în Honda noastră antică, o mașină pe care o mai țin întreagă doar niște bandă adezivă și speranța.

Mama pare obosită. Poate că încă o doare capul. Poate că e cu gândul la facturi. Poate că ar trebui să-mi iau o slujbă, să o ajut. Aș putea să bag cumpărăturile în pungi la Stop N Shop. Sau să șterg mese la Cucaracha.

Nu încă, scriu eu.

Spune-i odată. Smulge leucoplastul, Tiger. Apoi poți să fugi din mașină și să nu-ți mai faci griji în legătură cu ea până diseară.

Nu răspund. O să fie complicată treaba asta cu Kai.

Mama e puțin cam prea protectoare.

Nu o să fie fericită când o să afle că vreau să mă duc cu Kai Henderson la balul organizat de Liceul Eugene Field de Ziua Eroilor. Nu pentru că nu îl place, nu e cazul. Îl știe de când era un puști slăbănog care mergea la grădinița Bonitei, cu genunchii juliți și un yen pentru fursecuri cu unt. Pur și simplu nu îi place ca eu... să nu fiu cu *ea*.

— Aha, zâmbește mama larg. Uite unul bun.

Dă volumul mai tare. Încă un cântec din urmă cu mulți ani, nimic nou, nimic din ce aș alege eu vreodată. Strâmbă din nas când aude piesele pe care eu și Cake le cântăm în trupa noastră, Broken Cradle, și zice că e doar zgomot experimental. E *posibil* ca eu să fiu motivul pentru care sună „experimental" din moment ce nu fac decât să bat aiurea la tobe, fără să știu ce fac. Sunt acolo doar ca să o susțin pe Cake, care e un copil-minune al muzicii. Și pe Kai, care arată amețitor și dulce când cântă la bas, cu fruntea *brăzdată*, cum s-ar zice în unul dintre romanele mele.

Poate pentru că simt brusc că mama mă sufocă mereu, mă trezesc zicând deodată:

— Merg la balul de Ziua Eroilor cu Kai Henderson.

Și cum scot asta pe gură regret *și* mă bucur în același timp. La urma urmei, ce o să *facă*? Am *16* ani. Pot să mă duc și eu o dată în viață la un bal, ca toată lumea.

Dă muzica mai încet.

— Ce?

Vorbește încet.

— Cum așa? Când... s-a întâmplat asta?

Respir adânc.

— Acum câteva săptămâni. M-a invitat. Mă duc. O să ne distrăm. Merge și Cake. Toată lumea merge.

— Stai așa, zice iar. Kai? Adică acel *Kai*? Băiatul nostru cu capul mereu îngropat într-o carte de medicină?

Oftez:

— Da.

Liniște. Mi se strânge inima. Știam eu. Efectiv pot să număr secundele, așa că fix asta fac: zece... nouă... opt...

— Nu știu ce să zic, Tiger. E așa de brusc și nu am vorbit despre asta. Adică o să fie cu alcool, probabil și o petrecere după...

O întrerup:

— Nu beau, nu mă duc la petreceri, nu fumez. Nimeni nu mi-a pipăit vreodată sânii în afară de doctorul ăla scârbos și vreau pur și simplu să mă duc la un bal și *să dansez* ca toți ceilalți. *O dată în viață.*

— Vrei să... adică... Acum e iubitul tău? *Asta* se întâmplă?

Îi simt privirea pe față. Simt cum roșeața mi se duce în sus, pe gât.

— *Nu*.

Adică nu încă. Poate. Într-o zi. Gen, după bal, poate. Nu așa merg lucrurile? Nu începe treptat? Tot ce știu e din cărți și din

filme și din momentele în care i-am văzut pe alți puști de la Eugene Field sau din experiența lui Cake cu băiatul din Sierra Vista. La urma urmei, ce fac vreodată fără mama? Nimic. Mă duc la școală, uneori mă uit la skaterii de la Groapă, vin acasă, citesc...

Mă complac în viața noastră măruntă. Îi privesc pe ceilalți. Sunt ca un gândăcel într-un borcan.

În depărtare, parcarea și peluza din fața Liceului Eugene Field sunt pline-ochi de elevi. Dacă reușesc să mă stăpânesc până ajungem acolo, o să am șapte ore fără mama. Stomacul meu chiorăie îngrozitor de foame. Mă simt slăbită și descurajată.

De ce trebuie să fie atât de *greu* un lucru stupid de normal?

— E doar un bal, șoptesc eu.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă furnică nasul. Încep să bat în retragere, așa cum fac mereu. Am bătut în retragere și când a reacționat de parcă ar fi fost prea scump să mă duc la gimnastică, deși era vorba doar de câteva ore la amărâtul ăla de centru comunitar, cu saltele jerpelite. Am bătut în retragere și când Cake a vrut să luăm lecții de dans împreună sau când am avut șansa să mă înscriu la șah după ore, mereu. Singurul lucru pe care am putut să-l fac vreodată a fost să mă dau cu placa de skate – asta se întâmpla acum patru ani –, dar în final mi-a interzis și asta.

— Mă duc la bal cu Kai Henderson, îi zic și vocea îmi devine brusc rece. Și nu ai cum să mă oprești. Și ar fi o greșeală să încerci.

Mama oprește în parcare, evitând-o la mustață pe Mae-Lynn Carepenter, care de-abia își cară ghiozdanul uriaș. Se uită lung la noi înainte să treacă mai departe. Nu cred că am văzut-o vreodată pe Mae-Lynn zâmbind.

— Grace, ar trebui să vorbim despre asta mai încolo. E un lucru important. Nu e atât de nesemnificativ cum crezi, spune mama și își pune mâna pe brațul meu.

— Nu, îi zic și apoi se întâmplă.

Izbucnesc în lacrimi.

— Este *exact* pe cât de nesemnificativ cred. E vorba doar despre niște ghirlande și despre niște punch cu puțin alcool și despre o muzică lălăită, urmată de o petrecere. Ceva ce tinerii fac de când lumea, dar niciodată și *eu*. Nu până acum.

— Tiger, te rog, îmi spune ea, dar deja am ieșit din mașină, aruncându-mi ghiozdanul pe umăr și ținându-mi capul jos, ca să nu vadă nimeni că plâng.

De cum mă așez în bancă, încep să curgă mesajele, telefonul meu bipăind insistent în ghiozdan și purtând un mic război cu haosul scos de stomacul meu gol. Se pare că jeleurile alea Life Savers nu au salvat nicio viață.

Bipurile îi atrag atenția lui Lupe Hidalgo, așa cum mirosurile emanate de oamenii mici și înspăimântați atrag atenția uriașilor din basme.

Lupe Hidalgo oftează. Lupe Hidalgo bate în bancă ușor, cu vârful foarte ascuțit al creionului. Picioarele lui Lupe Hidalgo se bâțâie, iar tocurile cizmelor ei bat ritmic în podeaua de gresie alb cu negru din sala de clasă.

Se uită la mine cu o privire rece, apoi jos, la ghiozdanul meu. Se încruntă.

Eu și ceilalți trei elevi de la masă ne uităm rapid unii la alții. Tina Carillo se uită la mine; eu îmi mut privirea la Rodrigo; Rodrigo pune mâinile la ceafă și-și dă ochii peste cap înspre Kelsey Cameron; ea nu se uită la nimeni, pentru că e prea ocupată să se uite la propria imagine din telefon și să-și încline capul pentru un selfie.

Lupe face pac-pac-pac cu creionul în masă. Își înclină capul spre dreapta. Își înclină capul spre stânga. Coada lungă și elegantă de cal i se lovește de spate.

Ăsta e semnul că e pe punctul de a se lua de cineva. Singurul moment în care Lupe se poate concentra este când se află

pe terenul de softball. E în ultimul an de liceu și la anul, în toamnă, se duce la Universitatea din Arizona cu bursă. Umblă zvonul că, din cauza abilității ei de a arunca mingea atât de repede și cu atâta putere, prinzătorul, Mercy Quintero, își ține ore întregi mâinile în gheață după un meci. Abilitatea de a da o lovitură liberă perfectă în stomacul flasc al unei fete din Flagstaff, care nu este pe fază.

Lupe Hidalgo e atât de bună la softball, încât pare că e singura din echipă. Adică știu că am văzut în ziua meciului și alte fete hoinărind pe holurile din Eugene Fields cu părul prins în coadă în creștetul capului și cu șosete în dungi până la genunchi, cu hanoracele lor negru cu gri care fac parte din echipament și care stau deschise și flutură la orice mișcare, pe sub care se văd tricourile cu vulpea albă care este mascota echipei și care stă încolăcită în jurul cuvântului *Zorros*, dar pentru numele lui Dumnezeu, jur că habar n-am cine sunt.

Lupe Hidalgo eclipsează pe oricine. Acoperă totul ca o umbră fermecătoare și, deși știi că o să te doară, te uiți la ea pur și simplu.

Fac și eu greșeala asta.

Într-o secundă simt că inima îmi ajunge în stupidele încălțări marca Vans, unele de un alb prăfos, pe care le-am personalizat cu markerul, desenând stele și luni și o imitație de colivie mică, frântă în două, în onoarea trupei noastre.

Lupe mă analizează din cap până-n picioare cu privirea ei scânteietoare. Îmi încrucișez instinctiv mâinile peste piept. Nu știi niciodată când cineva, de obicei un băiat, dar uneori și o fată, o să facă o glumă nesărată despre sânii tăi.

Ai un corp frumos, zice mama mereu. *Nu mai sta cocoșată.*

Ei îi este ușor să vorbească. Sânii *ei* sunt ca niște ceșcuțe întoarse, delicate și rafinate.

Încerc să mi-o scot pe mama din cap. Cearta din mașină nu m-a făcut să mă simt ca o eroină sau o învingătoare, așa cum

mi-ar fi plăcut. În principiu, acum mi-e rău, mi-e foame și mi-e puțin frică. Prefer să nu mă mai gândesc la ea astăzi.

Ca la un semn, telefonul îmi bipăie din nou. E ca și cum mama știe că încerc s-o exclud fără milă din această zi.

Nu pot să cred că mi se întâmplă șaișpe milioane de lucruri care mă fac cu capul și care îmi strică ziua, toate în același timp.

Fără să zic nimic, mă rog ca doamna Perez să înceteze să se mai fâțâie în fața clasei și să *înceapă* odată, dar se încăpățânează să nu-și dea seama de iadul care este pe cale să mă acapareze și continuă să mute de colo-colo niște hârtii pe catedră.

Tina Carillo șoptește „Să înceapă spectacolul" și dă din umeri înspre mine.

Lupe își termină inspecția și mârâie în cele din urmă înspre mine:

— Fată, *ce căcat* porți astăzi?

Mă încordez toată. Sursa de proveniență și starea hainelor mele a fost o obsesie pentru Lupe din clasa a III-a, de la Școala Thunder Park, când mi-a murdărit tricoul cu Hello Kitty cu piure de cartofi. „Pisică tâmpită", a zis atunci. Tricou idiot.

Lângă mine, Rodrigo pufnește în râs și își scoate telefonul.

— Serios acum, pentru numele lui Dumnezeu, cine te crezi? Cretina de Stevie Nicks?

OK, poate că nu ești familiarizat cu această zeiță bălaie a muzicii din anii '70, muza unei trupe bizare pe nume Fleetwood Mac, una dintre cele mai ciudate și mai eterice cântărețe care au plutit vreodată pe o scenă pe tocuri de 15 centimetri, învăluită în catifea, sclipitoare de la glossul de buze și de la praful de zâne, dar aici, în Arizona fierbinte ca iadul, locul de baștină al fetei noastre bălaie, *toți* știm cine e Stevie.

Lupe mă apucă cu degetul arătător și degetul mare de tricoul cu unicorn și se apropie de fața mea. Are un machiaj diafan și perfect, iar dermatograful i se întinde spre tâmple ca niște aripi negre.

— Fată, zice și respiră adânc.

Aud plescăia surdă pe care o face în timp ce mestecă guma.

— Nu e OK... *deloc.*

Puștii din jurul nostru chicotesc. O fată al cărei nume nu mi-l amintesc niciodată, dar care arată mereu de parcă tocmai a mâncat o lămâie, îmi face o poză.

Minunat, acum o să fiu de râsul tuturor: #tocilara #ciudata #monstrulliceului #ratatacuunicorn.

Fața îmi arde, inundată de o dogoare bruscă, pe care știu că toată lumea o poate vedea. Este oribil că nu reușesc să nu roșesc, să nu mă simt prost ori să nu arăt că sunt furioasă sau frustrată. Mama numește asta „pasiune pentru viață", dar, pe bune, mama este motivul pentru care sunt batjocorită la 7:25 dimineața, în sala 29 a Liceului Eugene Fields din Mesa Luna, Arizona.

În fiecare zi merg la școală îmbrăcată ca un fan Grateful Dead care speră să dea peste el norocul și să prindă un bilet și, dacă nu știi cine sunt ăștia, caută-i pe net și o să vezi multe tipe pierdute în spațiu și îmbrăcate cu fuste de catifea cu imprimeuri și clopoței cusuți la tiv, care încearcă să vadă o trupă compusă în principiu din gagii drogați care poartă tricouri jegoase și blugi găuriți și care arată de parcă nu s-au mai spălat pe cap din anii '60, când au început prosteala asta. Garderoba mea e plină de tricouri vechi cu formații, fuste hippie precum cele menționate mai sus, pantaloni bărbătești, sacouri vechi și, uneori, câte o eșarfă croșetată de mână, *pentru fler*, cum ar zice mama.

Îmi întorc privirea de la Lupe și mă uit în jos, la hainele mele. Nu pot nici măcar să-mi aleg singură niște amărâte de *haine.*

Telefonul îmi vibrează. Dau instinctiv un șut ghiozdanului, de parcă asta ar face bâzâitul și, implicit, pe mama să înceteze.

Lupe se uită la mine și dă din cap.

— Oh, iar te verifică mami?

Face să sune mai mult ca un *Mm-mn-mm-nooooo* și își ridică o mână, fluturând-o din încheietură. Kelsey Cameron râde. Mă uit lung la ea și mă simt pe jumătate trădată. Nu suntem prietene – singura mea prietenă e Cake –, dar... *Împărțim* aceeași masă cu Lupe Hidalgo, diavolul în persoană. Asta ar trebui să conteze *un pic.*

Îmi pare rău, îmi face Kelsey semn.

Lupe oftează și gesticulează înspre mine.

— Nu pot să stau lângă așa ceva. Dacă se ia? Pe asta? zice și-și duce palmele în jos, pe corp, de parcă ar fi prezentatoarea unei emisiuni-concurs.

Lupe Hidalgo e rea și frumoasă și, chiar dacă poartă un tricou alb, blugi negri și cizme, este o zeiță periculoasă și plină de strălucire.

Pur și simplu nu înțeleg cum două fete de aceeași vârstă pot să arate atât de diferit – una dintre ele atât de matură, de cunoscătoare și de sexy și cealaltă, adică *eu*, ca o bucată de aluat cu cocoloașe.

E ca și cum s-ar fi trimis o înștiințare pe care doar unele fete au primit-o.

Îmi ridic privirea. Mae-Lynn Carpenter stă vizavi de mine, la altă masă, aplecată peste caietele ei, cu capătul creionului băgat aiuristic în gură. Cămașa îi este puțin ridicată la spate, lăsând să se vadă o fâșie de piele netedă. Două fete de lângă ea râd de chiloții de un alb strălucitor care se văd de sub talia pantalonilor lui Mae-Lynn.

Fetele ca mine și ca Mae-Lynn sigur nu au primit înștiințarea.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi, pentru că deja Lupe a atras atenția tuturor, mai puțin a doamnei Perez, care acum scrie ceva pe tablă.

Dacă Cake ar fi aici, ar avea o replică acidă, dar nu este și, de o mie de ori pe zi, în situații de genul ăsta, mă gândesc *Ce ar*

face Cake? Îmi place să zic în glumă că ar trebui să-mi iau una dintre brățările ălea cu *WWCD* în loc de *WWJD**, dar ea mereu râde de mine: „Trebuie doar să țipi mai mult", îmi zice. „Trebuie să fii tare-n gură. Să te ridici la înălțimea numelui tău."

Toată lumea o iubește pe Cake. Toată lumea o admiră pe Cake. Un metru și aproape 60 de centimetri de frumusețe, curaj și păr negru cu mov, strâns în două cocuri perfecte, ca ale Prințesei Leia. E un adevărat rock star în devenire și singurul motiv pentru care încă nu am fost expulzată din Topul Distrușilor al Liceului Eugene Fields, cu destinația Orașul de Nicăieri.

Mă uit din nou la Mae-Lynn Carpenter. Ea chiar e pe treapta cea mai de jos a Topului Distrușilor. Cred că ar trebui să-l boteze după ea.

Mae-Lynn poartă un pulover roz cu un pisoi pe el. Un pisoi cu blană pe bune și un colier de perle. Înghit în sec. Măcar eu nu sunt chiar atât de rău. Unicornul meu o fi strălucitor, dar măcar nu are *blană* pe el.

Îmi aranjez tricoul ca să nu mi se mai ridice atât de mult peste burtă. Lupe țâțâie.

Telefonul vibrează din nou. Stomacul îmi chiorăie. Lupe se uită curioasă spre ghiozdanul meu. „*Ce*-o fi așa de important. Și-a uitat fetița prân...

— *Lupe* Hidalgo și *Tiger* Tolliver, *sunteți gata* să învățați azi sau *trebuie* să vă trimit pe amândouă la doamna directoare Ortiz?

În sfârșit. Vocea doamnei Perez bubuie din fața clasei. Imediat se aud telefoane care fâșâie în timp ce sunt dosite pe sub bănci, portfarduri care sunt închise și voci care se dreg. Odată ce doamna Perez se pune pe treabă, nu te mai dai la glume cu ea chiar dacă mai e doar o lună de școală.

---

* Acronim pentru *What Would Jesus Do* („Ce ar face Iisus") (n.t.).

Lupe își dă capul pe spate, iar coada de cal i se leagănă, după care se întoarce cu fața spre tablă, deci cu spatele la mine. Pe sub tricou i se văd claviculele, întinse ca niște aripi maiestuoase.

Lupe Hidalgo e atât de frumoasă, încât te doare când te uiți la ea, așa că îmi mut privirea în altă parte, la ceasul de pe perete, și încep să număr minutele până la ora de bio și la întâlnirea Kai Henderson.

LA ORA DE BIO, când mă așez pe scaunul șubred de lângă el, Kai Henderson citește *Your World and You* de parcă ar fi cel mai interesant lucru din lume. Este *absorbit de lectură* așa cum s-ar spune în unul dintre romanele pe care le-am citit la literatură toamna trecută. Am învățat multe cuvinte șmechere la ora aia, precum *obârșie* și *tertip* și *mordant.*

În schimb, anul ăsta de-abia am deschis cartea de bio. Nu iau note proaste la teze și nu chiulesc, dar nici nu sunt cine știe ce premiantă.

Îl cunosc pe Kai Henderson de când amândoi aveam 8 ani și totul a fost bine până în ziua aia din noiembrie anul trecut, când ne aflam chiar în clasa asta, chiar pe aceste scaune, când el îmi arăta ceva chiar în manualul acesta idiot și când, undeva între *epicard* și *miocard*, și-a ridicat brusc capul, ni s-au întâlnit privirile și s-a întâmplat.

Și când zic că *s-a întâmplat*, chiar s-a întâmplat. Lucrul despre care citești în cărți și pe care îl vezi în filme. Mereu am crezut că asta avea să presupună un clișeu, cum ar fi lumina lunii. Sau momentul în care ni se ating degetele în interiorul pungii de popcorn într-un cinematograf aglomerat, piele plină de unt pe piele plină de unt.

Nu credeam că o să se întâmple într-un laborator de biologie care încă mai miroase a ochii de vacă pe care i-am disecat cu câteva zile în urmă. Ochii de vacă sunt surprinzător de elastici și plini de lichid care sare peste tot. În caz că nu știai.

Dar așa a fost. *Ceva* s-a întâmplat când ni s-au întâlnit privirile. Brusc, ochii lui nu au mai fost pur și simplu *căprui*; au

devenit ca niște nestemate cu nuanțe care depășeau cu mult maroniul, mai degrabă niște tente hipnotizante de chihlimbar. Brusc coșurile de pe maxilar nu au mai fost ceva pentru care să-l compătimesc, ci un lucru pe care-l găseam delicat, pe care voiam să-l *ating.* Mă rog, nu e ca și când *nu* observasem că în ultimul an și ceva se mai împlinise – nu cu mult, ci doar puțin – și că acum nu mai arăta ca un pai ofilit.

„Inima e foarte tare, nu? E un motor minunat și ciudat", mi-a zis el și am simțit în respirația lui un miros difuz de pastă de dinți mentolată. A schițat zâmbetul lui satisfăcut. Kai se simte cel mai bine când învață.

Respirația lui caldă mi-a mângâiat obrazul și jur că am vrut brusc să *o gust.* Pe bune, mi-au trecut prin minte chestii serioase cu buzele lui și toată lumea mea a explodat în nici trei secunde.

Și chestia care îmi dă fiori este că și el a început să simtă același lucru, pentru că după faza asta lucrurile s-au cam schimbat între noi. Adică devenea tăcut când Cake ieșea din garaj în timpul repetițiilor cu Broken Cradle. Părea foarte interesat de ajustarea amplificatorului, de parcă ar fi ști*ut* cum să facă asta; de fapt habar *nu avea,* în condițiile în care de-abia reușea să-și amintească notele cu care îl bătea la cap Cake, iar eu stăteam pur și simplu acolo, în spatele tobelor, bătând cu bețele în cinele și încercând să nu roșesc când vedeam că se uită oriunde, numai la mine nu.

Și cum e când mă conduce acasă de la Groapă și e momentul acela al serii cu liniște lui foarte specială, cu doar câțiva coioți care urlă în depărtare? Și când mâinile noastre se ating ușor din când în când? Cred că știu că și *el* se gândește la ce mă gândesc *eu*, dar, așa cum a început să-mi spună Cake, suntem doi „papă-lapte", adăugând: „Ce altă persoană e mai potrivită pentru primul sărut dacă nu unul dintre prietenii cei mai buni, nu? Tu *știi* că e supertare, *știi* că nu e nimic ciudat sau

întunecat în *Kai, filmul*, așa că de ce nu te-ai relaxa și nu te-ai bucura puțin?"

Cake chiar ne-a lăsat singuri pe canapea săptămâna trecută, zicând că trebuie să meargă să ude plantele pentru mama ei, așa că iată-ne plutind brusc pe canapeaua panicii. Era incredibil de cald și eram amândoi transpirați după ce stătusem la Groapă toată ziua, uitându-ne la skateboarderi. Țineam amândoi pahare reci de Kool-Aid de struguri. Parcă au trecut ore întregi până când s-a aplecat înainte, a pus paharul jos, s-a lăsat înapoi pe spate și a spus.

— Deci...

Respirația lui mirosea a dulce de la Kool-Aid. Mi se părea firesc ca primul meu sărut să fie dulce și perfect. De-abia puteam să-mi aud gândurile, iar inima îmi bătea atât de tare.

Apoi Conor, unchiul lui Cake, a dat buzna în cameră, răsturnând paharul lui Kai și prăbușindu-se lângă el într-un nor de iarbă, cu picioarele în băltoaca movulie de Kool-Aid.

A clipit înspre televizor, apoi înspre noi și a zis:

— Ce dracu', *încă* mai dau *Scooby Doo* la televizor? E o *demenţă*, frate. Au trecut aproape 40 de *ani*!

Ne-am petrecut restul după-amiezii uitându-ne cum Velma și gașca ei rezolvă mistere, împreună cu Cake și unchiul ei, care a stat tot timpul cu piciorul în băltoaca de Kool-Aid.

Acum lucrurile sunt și mai complicate, căci Kai a aflat acum câteva săptămâni că pleacă un an, la finalul verii, pentru nu știu ce chestie în Germania, unde o să devină o cu totul altă persoană și unde probabil o să se îndrăgostească de vreo adolescentă nemțoaică supercool și încrezătoare, blondă, cu părul scurt, buze roșii și sânii mai mari decât ai mei, care o să-l sărute de parcă n-ar fi cine știe ce fază. *Ja.*

Nein!

Fața îmi duduie ca de la un foc scăpat de sub control.

Kai se uită în sus.

— Hei, oau, ești roșie.

Și apoi:

— Nu-mi zice că avem repetiție azi cu Broken Cradle. Mă terminați, jur. Nu știu cât mai rezist.

Respir adânc, chinuindu-mă să par normală și deloc *îndrăgostită*.

— Îmi pare rău. Trebuie să rămâi. Dacă nu avem în trupă și un tip, oamenii or să ne creadă niște lesbiene feministe – nu că ar fi ceva în neregulă cu asta – și o să pierdem o parte importantă a publicului în goana noastră după dominație mondială.

— Nu ai nevoie de mine pentru dominație mondială. O ai pe Cake.

— Avem nevoie de acompaniamentul tău sensibil și de postura ta ciudată. Felul în care te zgâiești numai în jos și în care te încrunți mereu ne aduce tot contingentul de puștoaice tocilare și drăguțe de care avem nevoie.

Kai se joacă cu creionul, fără să se uite la mine:

— Nu cred că bandul duce lipsă de puștoaice tocilare și drăguțe.

— *Fraților.*

Vocea groasă îi aparține lui Taran Parker, care s-a fâțâit de colo-colo cu scaunul, împrăștiind un iz de iarbă.

Pe bărbia lui este un triunghi bizar care se vrea a fi o barbă, de parcă vrea cu tot dinadinsul să arate ca progenitura Satanei. I-am cam urât pe Taran și pe geamănul lui din ziua în care s-au mutat aici din Phoenix, adică de acum trei ani. Au stat ca doi dezlânați în fața clasei în timp ce proful de engleză dintr-a VII-a ne-a făcut cunoștință cu ei, iar când ochii lui Taran au căzut brusc pe mine, a zis: „Frățică, ce țâțe!". Asta i-a făcut pe băieții din clasă să izbucnească în hohote de râs și pe mine, să mă afund cât am putut de mult în scaun. Dacă m-ar fi putut înghiți podeaua, aș fi fost pe veci recunoscătoare. Atât

de recunoscătoare, încât aș fi fost de acord să fiu rebotezată Podea. Podea Tolliver.

Nu sună chiar așa de rău.

— Tu și tu, zice el și arată înspre noi cu un creion ros.

— Kai-Kai și Fata-Tiger. Pe bune, luați-vă o cameră. O să aveți o vară întreagă de dulce, dulce *liebe* înainte ca deșteptul ăsta să plece în *Deutschland.*

Îi smulg creionul și-l arunc înspre el, dar trece razant peste capul lui și îl lovește direct în piept pe Laizure, proful nostru de bio care poartă o cămașă albastră de ecosez și care tocmai dă să intre pe ușă cu un ditamai arsenalul, format dintr-o cană uriașă de cafea de la 7-Eleven, o servietă și șaptesprezece mii de creioane, pe care le ține în buzunarul de la piept. Îi aruncă lui Taran o privire enervată.

— Ding, ding, ding! strigă Laizure în timp ce intră.

De toamna trecută, de când s-a stricat clopoțelul, lui Laizure îi place la nebunie să anunțe începutul orei cu acest *ding-ding-ding.*

— Știți ce îmi place când mai avem doar patru săptămâni de școală și un bal pe care să-l așteptăm cu interes? Îmi plac testele-surpriză. Haideți, micile mele diploide, la treabă! Pe cai. Permiteți-mi să vă ofer un dar pentru care să mă țineți minte toată vara.

— Deci e totul OK cu balul și toate cele? Ai spus că o să îi zici, îmi șoptește Kai.

Fețele noastre sunt atât de aproape. Dacă m-aș mai apleca spre el doar puțin... Stomacul meu scoate un chiorăit deloc atrăgător.

Mă dau înapoi și ne speriem amândoi. Stomacul meu scoate tot felul de sunete, ca o minge mică de foame și căldură.

— Da, bineînțeles, îi șoptesc, încercând să nu atrag furia lui Laizure.

Deja crede că sunt leneșă și că nu învăț, ceea ce nu e adevărat.

„Nu sunt prea deșteaptă", i-am zis odată.

„Nu, nu ești", mi-a răspuns el, dându-mi înapoi încă un test cu un 5 mare și roșu pe el. „Ești *leneșă*, Tolliver. Îmi dau seama. Sunt profesor de mult timp. Nu mă poți păcăli."

— Bineînțeles, îi zic din nou lui Kai.

De fapt vreau să spun *nu* din cauza disputei de azi-dimineață, dar el nu trebuie să știe asta. Nu încă. Poate niciodată. Mă duc la bal cu Kai, fie că mamei îi place sau nu.

Vreau ca vara asta să fie diferită, începutul unor lucruri noi pentru mine, chiar dacă Kai pleacă într-o altă țară în toamnă. El e o șansă, una mică și firavă, să fiu altcineva. Să mă îndepărtez de mama. Chiar dacă e doar un bal stupid, cu ghirlande din hârtie creponată și lumini atârnate la întâmplare de schelele dintr-o sală de sport veche și urât mirositoare.

Mă concentrez pe testul din fața mea, ușurată că am ceva care să-mi distragă atenția.

— Hei, șoptește Kai, înghiontindu-mă. Ne vedem la Groapă mai târziu? Mergem la Thunder?

Știu că e un clișeu stupid, dar mi se strânge inima când spune asta. Dau din cap. *Da, da, da.*

Mă uit din nou la testul plin de ilustrații anatomice, numai valve și artere și tuburi și câteva conglomerate de chestii care par oarecum dezgustătoare și nici măcar nu îmi pasă că o să pic.

Nu înțeleg deloc corpul uman și modul în care funcționează, dar acum știu că inima mea e o ca o pasăre măiastră și viu colorată, care îmi zboară din piept și se avântă în lume.

Cake mă așteaptă la masa noastră din cantină, dând din cap pe ritmul muzicii care îi răsună în căști în timp ce își pune pe masă prânzul.

Cum mă așez, își scoate căștile și se apleacă spre mine.

— I-ai zis? S-a crizat?

Ridic telefonul. Patru apeluri ratate și nouă mesaje.

Cake fluieră.

— Fir-ar. Asta da dădăceală.

Împinge înspre mine un sandvici. Apoi o punguță cu felii de măr. Apoi o punguță de Cheetos tari, pentru că nu îi plac deloc alea moi.

Cake mereu aduce mâncare în plus pentru mine. Nici măcar nu mai vorbim despre asta.

Câteodată sunt așa de recunoscătoare față de Cake, încât aș putea să explodez. Iau o gură din sandvici. Cremă de brânză și căpșune. Nu-i rău deloc. Mama ei chiar se pricepe la sandviciuri.

— Ai plâns, îmi zice Cake.

Înghit o gură mare din sandvici.

— Ne-am cam certat în mașină din cauza balului. Și după aceea am văzut-o pe Lupe, deci dimineața asta nu a fost mare chestie.

— Măcar s-a încheiat. Acum poți să treci mai departe. Acum poți să te concentrezi pe alte lucruri. Nu? Concentrează-te!

Cake mereu își stabilește scopuri precise. Are un orar pentru repetițiile cu trupa, pentru repetițiile individuale, pentru momentele în care trebuie să caute informații despre școli de muzică, pentru cele în care trebuie să-și facă temele.

Pe masă, telefonul meu bâzâie. Eu și Cake ne uităm la el, apoi una la cealaltă.

— Dă-i ce vrea și răspunde-i, îmi zice.

Simt că am pierdut și bătălia asta.

— Speram să rezist o zi întreagă.

Telefonul face *bip – biiip.*

Cake dă din cap.

— Nu, trebuie să mergi din aproape în aproape. Au trecut patru ore de la cearta cu mama ta. Trebuie să-i răspunzi.

Bip – biiip.

Oftez. Efectiv îmi lasă gura apă de la toată mâncarea de pe masă. Mama nu mă lasă nici măcar *să mănânc.*

— Uită-te tu. Verifică și spune-mi ce zice.

Cake se încruntă și mijește ochii la telefon. Expresia i se schimbă de la resemnată la curioasă și la... îngrozită. Rămâne cu gura căscată.

— Sfinte, ce-i? o întreb. E chiar atât de rău?

Stomacul începe să mi se strângă.

Cake respiră adânc.

— Tiger. E.... ea....

Întoarce telefonul înspre mine.

— Ți-a luat o rochie. Pentru bal.

Mama mi-a luat *o rochie.*

Mă holbez la telefon. O rochie e pusă pe spătarul canapelei noastre.

E o monstruozitate. O combinație între Laura Ingalls din *Căsuța din prerie* și Isabel Archer din *Portretul unei doamne.* E ivoar, cu dantelă, guler înalt și un șal.

Un nenorocit de șal.

Mesajul mamei zice cam așa: *E atât de frumoasă! Nu m-am putut abține! Nu mă urî!*

— Dacă am împroșca și rochia, și pe tine cu niște colorant alimentar roșu și apoi am da pe ea cu niște pepene zdrobit, în rochia asta ai *putea* fi un zombi cool de secol XIX pentru Halloween, dar pentru un bal? În *niciun* caz, zice Cake.

Două fete care stau lângă noi se apleacă înspre telefon.

— Doamne ferește, ce e *aia?*

— Ce scârbos, zice cealaltă. Chiar ai de gând să lași chestia aia să-ți atingă corpul? Zici că are o mie de ani.

— Nu!

Îmi ascund repede telefonul.

Nici măcar nu *m-a întrebat.* Nici măcar nu *am vorbit* despre asta. Nici măcar nu înțeleg cum am trecut de la o ceartă despre bal la o rochie pentru bal.

Telefonul începe să sune. Sunt atât de furioasă, încât parcă nu mai simt nimic, parcă plutesc deasupra unui râu de foc,

dar nu pot să-l simt. Stomacul mă doare de foame atât de tare, încât ameţesc.

Îi răspund.

Vocea mamei se aude foarte, foarte tare, dar pentru mine sună de parcă ar fi foarte departe, atât de furioasă sunt. Sunt ruşinată şi singură pe o insulă mică.

Elevii din jur se uită la mine curioşi, aşteptând.

— Mulţumesc că ai răspuns în sfârşit! zice mama pe nerăsuflate. Uite, îmi pare rău, dar e aşa de frumoasă, Tiger! M-a atras instantaneu. O să arăţi aşa de bine şi de original la bal, deloc împopoţonată şi plasticoasă. Şi dacă prindem părul într-un coc...

— Nu pot să cred că mi-ai făcut asta.

Vocea mea tremură de furie. Nu mă pot abţine.

Cake scutură din cap, de parcă mi-ar zice *Nu, nu, nu acum.*

— Ce? Stai, *ce?* Scumpo, voiam doar să...

— Nu poţi să mă laşi să fac nimic singură. Nu pot să fac nimic fără... fără să-ţi bagi tu nasul. Nici măcar nu pot să-mi aleg o rochie idioată pentru un bal idiot.

Linişte. Apoi se aude din nou vocea ei. Încă tare, dar puţin mai gâtuită.

— Iubito, ascultă-mă. E doar modul meu de a-ţi spune că îmi pare...

— *De ce nu poţi să mă laşi dracului odată în pace?*

Îmi *iese* prea tare. Poate chiar mai tare decât prea tare, pentru că până şi pe mine mă dor urechile şi mă mai doare undeva, în interior. De fapt, cred că am ţipat de durere.

— Grace, zice mama încet.

Las telefonul să-mi scape din mâinile care îmi tremură. Elevii din cantină au devenit straniu de tăcuţi şi se holbează la mine.

Cake îşi muşcă buza.

— Tiger. Asta n-a fost... bine deloc.

Îmi arunc telefonul în ghiozdan și mă ridic, lovindu-mă cu șoldul de colțul mesei. Îmi țin ochii în pământ. Nu mai vreau să mă uit la nimeni. Vreau doar să ies de-aici.

— Stai, zice Cake. Nu ești bine. Vin cu tine, spune și strânge pungile de mâncare.

— Trebuie să plec. Trebuie să ies de-aici. Ne vedem mai încolo.

Fug din cantină cu capul jos, așa cum fac mereu aici, sperând ca nimeni să n-o observe pe fiica ciudată a ciudatei June Tolliver.

Apoi găsesc baia și plâng până începe cea de-a cincea oră.

Telefonul nu mai sună.

După ore lucrez la bibliotecă, chestie care face parte din contractul meu de elev, un lucru pe care trebuie să-l facă anumiți elevi de la Field dacă nu au note excelente. Cred că ar trebui să te simți mai implicat în educația ta sau ceva de genul acesta când lucrezi într-un birou și răspunzi la telefoane sau când muncești în Atelier, unde mături rumeguș și te asiguri că elevii nu-și retează vreo mână cu fierăstrăul.

Nu-mi doresc nimic mai mult decât să ies de aici și să fug la Groapă ca să mă văd cu Kai, dar n-o fac pentru că îmi place aici, îmi place să aranjez cărțile pe colecții, să împing printre rafturi cărucțul care scârțâie. Avem aici câteva cărți care sunt atât de vechi, încât au cartonașe din acelea pe care bibliotecarul a scris de mână numele persoanei care a împrumutat volumul și a ștampilat data la care trebuia returnată. Cărțile au chiar și fante în care intră aceste cartonașe, chestie care mi se pare cool. Îmi place să scot cartonașele și să mă uit la nume și la date și să mă gândesc la chestii gen *Ce să zic, oricine ar fi fost Tammy Frimpong, sigur i-a plăcut* Insula delfinilor albaștri. *A împrumutat-o de treișpe ori într-un an.*

Nu sunt foarte bună la școală, dar îmi plac cărțile și îmi place să citesc și poate moștenesc asta de la mama, care a

fost bibliotecar înainte să mă aibă pe mine. Dar a fost genul ăla mai special: un arhivar, adică o persoană care pune cap la cap istoria anumitor lucruri din chestiile vechi găsite prin cutii. A lucrat la etajul 6 al subsolului unei universități din Albuquerque, aranjând piesele lipsă și dându-le forma unor povești. „Poate că tu vezi doar o vedere, o poză sau o cutie de chibrituri dintr-un bar", mi-a zis cândva. „Dar, dacă pui lucrurile astea împreună și te documentezi puțin, poți descoperi o relație amoroasă între scriitori faimoși sau o intrigă politică."

Mama se pricepea de minune să descifreze poveștile necunoscuților, refuzând să-mi dea detalii despre poveștile ei.

De exemplu, despre identitatea tatălui meu: Persoana Care Nu Trebuie Numită. Persoana la care mă gândesc mereu.

De exemplu, nu zice nimic dimineața, când îmi aranjez părul, iar ea intră în baie și stă în spatele meu, cu bărbia pe capul meu și începe să-și aranjeze în oglindă părul scurt și blond, în timp ce *eu* trec peria prin părul meu drept și tern, atât de diferit de al ei. Sau despre pistruii care mie îmi brăzdează fața, în timp ce tenul ei este o mare lină de perfecțiune. Oare și tata are pe față un întreg sistem solar de pistrui? Oare de la el am moștenit părul negru și umerii lați?

Mie îmi plac Monty Python și spectacolele de stand-up din anii '70, dar mamei i se par plictisitoare și misogine și, da, sunt de acord, dar tot mi se par amuzante.

Dacă Persoana Care Nu Trebuie Numită ar vedea un episod din „Confuse-A-Cat" sau ar trebui să se uite la monologul lui George Carlin „Seven Dirty Words", ar râde? Oare simțul umorului este o componentă vitală a ADN-ului? Dar cum rămâne cu fructele de avocado și kiwi? Primele îmi plac, pe celelalte nu pot să le sufăr.

Acestea sunt lucrurile care adesea nu-mi dau pace când merg cu cărucior printre rafturile din bibliotecă.

Acestea și gândul la un sărut cu Kai Henderson, desigur.

Cake îmi dă un mesaj. *Ești bine?*

Nu chiar. Da. Nu.

Sună bine. Te-am căutat!

Eram la baie.

A, la baia de plâns. Unde lacrimile curg în tăcere și cu rușine.

Fix acolo. Mai zi-mi o dată care e faza cu sărutatul. Am nevoie să-mi distragi atenția. Cred că o să se întâmple mai târziu.

NU.

BA DA. Adică, ce mai am de pierdut?

Adevărat, zice Cake în mesaj. *Stai, ies imediat în pauză.*

Cake are repetiții cu fanfara după-amiaza. Îi aud undeva, departe, o cacofonie stranie de corni și tube care cântă la unison, întrerupte ocazional de clinchetul unui trianglu.

Îi scriu: *Ne întâlnim la Groapă. După mergem la Thunder. Acolo o să se întâmple. Cred.*

Blană.

Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit și acum câteva săptămâni, când s-a afundat în pernele de catifea de pe canapeaua ei extensibilă, strângând cu putere unicornul de pluș. Îi pusese la gât un colier negru cu țepi și îi desenase o inimă pe pieptul alb și pufos.

Ochii lui Cake au devenit brusc visători când i-a trecut prin minte un gând, apoi s-a întristat puțin, pentru că încă încerca să treacă peste povestea cu tipul ăla, Troy, din Sierra Vista. Troy nu era „o nestemată", așa cum spunea Rhonda, mama lui Cake.

Nu știu ce să fac cu mâinile, îi zic eu în mesaj.

O să fie bine, îmi răspunde ea. *Doar adu-ți aminte să respiri, să te relaxezi, pentru că e fain să te săruți și e o parte esențială din dezvoltarea ta ca adolescentă.*

Ha ha.

O să fii un om nou după asta, continuă Cake. *O să vrei să te săruți cu toată lumea. Chiar și cu Laizure!*

E scârbos și ilegal, îi răspund eu.

Ba e blană. Cum necum, o să te descurci. E plăcut și te simți de parcă ai cădea, dar într-un sens bun. Corpul tău o să-și dea seama ce are de făcut. Stai liniștită.

Anul trecut, mama ne-a dus pe mine și pe Cake la un cinematograf din Tucson, să vedem un film despre o fată și un băiat care au cancer. Cică se duc la Amsterdam să cunoască un scriitor faimos, dar de fapt se duc la Amsterdam ca să facă sex. După aceea mama ne-a dus la Bookmans, un anticariat uriaș de unde am luat trei cărți cu mai puțin de zece dolari, ceea ce a fost mult pentru noi; după una dintre ele fusese făcut filmul. Apoi am mâncat tort de morcovi și am băut cafea și mama ne-a zis „Fetelor, nu trebuie să mergeți în cu totul altă țară ca să faceți sex. Puteți s-o faceți pe canapea, când părinții voștri sunt la cumpărături, bine? Și protejați-vă".

Am roșit și cred că la fel a făcut și Cake, chiar dacă ea deja făcuse sex, dar nu cred că mama știa asta și nu aveam de gând să-i spun, pentru că, dacă aș fi făcut-o, ar fi început ceva de genul: „O să faci și *tu* sex?". Și nu aș mai fi scăpat niciodată de ea.

După ce am ajuns acasă, am citit toată cartea în trei ore. Am plâns. Deși amândoi sufereau și erau bolnavi, în același fel, și totuși diferit, băiatul și fata păreau drăguți și tandri și asta mi-a plăcut.

Chiar și acum, când eu și Cake vedem un tip drăguț, una dintre noi zice în glumă „M-aș duce la Amsterdam cu el".

OK, îi scriu eu.

Clar nu sunt pregătită pentru Amsterdam cu Kai, dar *blană* pare să fie un prim pas bun.

OK. Trebuie să fug. Măcelărim „Rolling in the Deep". Se aude? îmi zice Cake.

Zâmbesc.

Puțin. Dar sună bine.

Dă-mi mesaj când ajungi acasă! mai spune ea.

Pun niște cărți pe raft, iar inima îmi bate la fel de puternic ca timpanul care se aude în toată școala, pe ritmul melodiei lui Adele.

Mama nu o să fie deloc fericită de lucrul naspa pe care i l-am zis la telefon, de faptul că îi ignor mesajele sau că am de gând să ajung târziu acasă fără să o anunț, dar am nevoie de puțin spațiu ca să respir. Și de un sărut. Sper.

SFÂRȘITUL DUPĂ-AMIEZII e partea mea preferată din zi în Mesa Luna. Este momentul în care cerul începe ușor să-și schimbe culorile, transformându-se în cel mai frumos lucru pe care cred că o să-l văd vreodată. Aici, lumea din jurul meu e dezordonat de vie. Nu ai văzut cu adevărat un cer până nu ai văzut luna noastră noaptea. De aici și numele, de fapt. La câțiva kilometri de oraș este un podiș plat și, dacă se nimerește să fii la volan sau pur și simplu să te plimbi la pas în noaptea potrivită, pare că luna se sprijină pe marginea podișului, ca o farfurie albă care stă pe marginea mesei. Luna noastră mare, albă și diafană atârnă atât de jos pe cer, încât ai impresia că poți să întinzi mâna și să o atingi.

Dar încă nu s-a întunecat. Afară e încă lumină și cald și praf când ajung la Groapă, numele pe care l-am dat piscinei golite a lui Grunyon și celor trei rampe pe care le-a construit pe terenul din spatele casei. Părinții lui, Louise și Mary, au o cafenea/restaurant/librărie în niște magazii dezafectate pe proprietatea lor, care comunică între ele, chestie care e probabil ilegală, dar nimănui nu-i pasă când vine vorba despre *cafea*.

Tot aici e și un vechi motel cu opt camere, pe care cred că Louise și Mary speră să-l renoveze într-o zi, deși nu știu cine ar vrea să stea în Mesa Luna. E mai bine în Tucson, care nu e departe de aici, iar în Sierra Vista găsești și un restaurant Golden Corral. Dar noi avem luna și Groapa, unde îmi place să-mi pierd vremea și să mă uit la skateboarderi.

Grunyon, Boots și Chunk nu mai învață la Eugene Field. Boots și Chunck nu au absolvit, Grunyon, da. Încearcă să-și

deschidă o companie de film numită We Haul All. Între timp, se dau cu skateboardul și se droghează.

Îmi îndes telefonul în ghiozdan. M-am uitat *puțin* la el pe drum: două apeluri ratate, două mesaje, dar sunt hotărâtă să nu-i răspund câteva ore bune.

Grunyon se ridică pe marginea piscinei, cu cârlionții lui blonzi ieșindu-i de sub cască.

— E ziua cea mare, Tiger T? Te bagi? Sau o să stai încă o zi cu nasul într-o carte?

Mă cocoț pe o piatră și mă uit cum apar și dispar skateboarderii în spatele lui, un val lin și frumos de trupuri. Îmi place până și sunetul roților pe cimentul vechi al piscinei: ușor metalic, puțin promițător. Grunyon coboară iar, dispare, apoi reapare.

— Deci? mă întreabă, rânjind.

— Nu azi, zic și ridic din umeri, așa cum fac mereu.

Grunyon oftează. Se leagănă pe marginea Gropii, balansându-se pe skateboard ca să poată să stea drept și să nu alunece.

— Au trecut mulți ani, T. Brațul ăla sigur s-a vindecat deja.

Acum patru ani, mama a avut un iubit pe nume Andy. Era slăbănog și amuzant și mi-au trecut prin cap lucruri la care n-ar fi trebuit să mă gândesc, gen *familie completă* și *tată.* Mi-a cumpărat un skateboard și m-a adus aici, iar mama a fost ciudat de OK cu asta o vreme. Poate că și ea se juca de-a *familia completă* și *tata.*

Nu-mi prea place să mă gândesc la Andy și l-a ce s-a întâmplat și la cum a plecat.

Nu am uitat niciodată cât de liberă m-am simțit în momentul acela, în care am fost pierdută în aer, înainte ca placa mea să se izbească iar de ciment. Momentul de dinainte de acea ultimă dată, când am aterizat și mi-am rupt brațul.

— Cărțile sunt bune, îi zic relaxată lui Grunyon. Pot să duc o viață sigură, ferită de pericol într-un univers fictiv.

— Cred că ți-a venit prietenul, zice Grunyon și dă din cap. Într-o zi o să te readuc în piscina asta, Tiger Tolliver.

Inima mea tresaltă ușor când Kai se așază lângă mine.

— Hei, zice el, ferindu-și ochii de soare. Am niște bizcochitos*. Ai chef să mergem la Thunder și să pierdem vremea pe acolo?

Am impresia că văd o dâră minusculă de roșeață care i se furișează în sus, pe gât.

Am impresia că simt o dâră minusculă de roșeață care se furișează în sus, pe al meu.

Îmi pun cartea înapoi în ghiozdan.

— Pentru biscuiței merg oriunde. Doar mă știi.

* Biscuiței cu aromă de anason și glazură de zahăr cu scorțișoară (n.r.).

SĂ-L SĂRUT PE KAI HENDERSON e exact cum a zis Cake că o să fie.

Blană.

Eu și Kai Henderson ne sărutăm de cel puțin un miliard de ore sub puzderia de stele albe și perfecte din Mesa Luna, sprijiniți de o structură dintr-un loc de joacă ce pare o bestie cu multe tentacule și pe care toți o numim Centrul de Comandă. E așezată exact în mijlocului curții Școlii Primare Thunder Park și are tobogane tubulare care se întind în opt direcții diferite și un fel de foișor înalt în mijloc, unde te poți ascunde. Mie și lui Cake ne plăcea să stăm înghesuite acolo și să ne spunem povești, în timp ce restul copiilor alergau în pauză.

A durat ceva și Kai a fost mai stângaci și mai timid decât aș fi vrut, astfel că în cele din urmă am făcut eu primul pas, pentru că mi-am amintit de niște puștoaice de la Liceul Field, care vorbeau odată în baie în timp ce se dădeau cu dermatograf, întrebându-se de ce așteaptă mereu fetele ca băieții să facă primul pas când vine vorba despre sărut. Și una dintre ele, cred că o chema Bettina, a râs strident și a zis: „Pen' că, dacă fata face primul pas, e o curvă în călduuuuuuri". Felul în care a lungit ultimul cuvânt le-a făcut și pe celelalte fete să râdă. Alta a oftat și a zis: „Da, dar dacă tipu' face primul pas se cheamă că și el e așa, nu?"

Poate că urma să aibă loc un bal sau vreo petrecere pe undeva, pentru că altă fată a zis „La dracu' cu asta. Păi, nu mă duc io să iau singură taurii de coarne în seara asta?" și s-au lovit toate fund în fund și șold în șold. Nu erau cu mult

mai mari decât mine, dar păreau să se simtă mult mai bine în propria piele.

M-am gândit la fetele acelea în timp ce Kai se tot bâțâia în fața mea, cu mâinile băgate adânc în buzunarele de la blugi, și m-am supărat puțin pe el, dar și pe mine, pentru că mereu aștept ca alți oameni să înceapă să facă lucrul pe care vreau eu să-l fac, de parcă ar trebui să cer voie, așa că am luat inițiativa.

Mi-a scăpat un „Pot să te sărut?" – asta așa, ca să fiu totuși în siguranță – și când am văzut cum i se relaxează fața și se apleacă spre mine, ei bine, mi-am zis că o să fie blană.

Am făcut ceva singură.

Buzele lui aveau gust de zahăr de la prăjituri, ceea ce mi s-a părut perfect, exact așa cum trebuie să fie primul sărut și toate săruturile de după. Mi-am dat singură seama unde trebuie să-mi pun mâinile, cum să mă împing ușor în el, cum să respir, totul.

Nu vreau să-mi mai deschid vreodată ochii sau să mă îndepărtez de el ca să iau aer. Vreau să îmi petrec toată vara sărutându-l. Aici, în curtea Școlii Primare Thunder Park.

În interiorul meu se întâmplă lucruri pe care nici nu le pot descrie în cuvinte, iar eu de obicei am cuvintele la mine, chiar dacă nu le rostesc cu voce tare.

Un fior ne desparte brusc. Mă trece un fior ascuțit, în condițiile în care cu o secundă în urmă mă simțeam mai caldă decât am fost vreodată. Dinții încep să-mi clănțăne.

Kai respiră greu, cu o privire bulversată.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine? mă întrebă el.

— Da, cred. Mi-e frig. Mă simt ciudat.

Mă cuprind singură cu brațele, dar am o senzație ciudată, nu neapărat de frig, ci mai degrabă... mă rog, e o senzație ciudată.

Următorul fior mă străbate atât de repede, încât îmi taie respirația.

Încep să gâfâi.

— Hei, zice Kai și pune mâinile pe umerii mei, ca să mă oprească din tremurat.

Mijește ochii de îngrijorare:

— Ce-a fost asta?

Încerc să trag aer:

— Nu știu, îi spun, respirând greu. Poate că ar trebui să mă duc acasă.

Poate chiar *este* timpul să plec acasă și să mă împac cu mama. La urma urmei, s-a dus ziua, e noapte de ceva vreme... Adică tot n-o să port vreodată rochia aia, dar ...

Mă aplec și scotocesc în ghiozdan după telefon. Am patru apeluri ratate de la mama, ultimul în timp ce veneam aici, după ce am plecat de la Groapă. Două apeluri ratate de la Cake, ceea ce e ciudat, pentru că ea de obicei dă mesaje. Nu a lăsat niciun mesaj, ceea ce iar e ciudat.

Ascult cum sună și tot sună telefonul mamei. În cele din urmă îmi intră mesageria vocală: „Sunt June. Spune-mi ceva frumos sau nu-mi spune nimic".

„Bună, mama", încep eu și respir adânc. „Îmi pare rău. Sincer. O să ajung acasă repede și poți să țipi la mine cât vrei, bine?" Îmi bag telefonul înapoi în ghiozdan. Gata. M-am bucurat de libertate. Acum pot să mă întorc la mașinăria noastră care bipăie și zbârnâie.

Telefonul lui Kai vibrează. A tot făcut asta de când am ajuns aici, dar l-a ignorat. Își dă jos cămașa din flanel pe care o are peste tricou și o înfășoară în jurul meu.

— Uite. În caz de nevoie.

Mă sărută ușor, apoi își scoate telefonul din buzunarul de la spate.

Mă întorc, atingându-mi buzele cu degetele. Încă mai pot să simt căldura buzelor lui. Mă simt cum se simt oamenii în cărțile vechi, ca atunci când autorul zice „Era așa de bulversată de acțiunile lui" sau ceva de genul ăsta.

Mă simt bulversată de Kai Henderson. Blană și Bulversată. Zici că e numele unei linii de lenjerie intimă de la Victoria's Secret sau ceva p-aproape. Îmi propun să țin minte și să-i zic asta lui Cake; cred că o să i se pară amuzant.

Îmi suflu în palme. În Mesa Luna nu ar trebui să fie așa de frig în mai. Poate că răcesc. Poate că și Kai o să se îmbolnăvească și atunci o să putem sta împreună, ghemuiți sub pături, citind reviste, trăgându-ne nasul, numai că nu știu unde am face asta, dat fiind că mama e atât de dificilă...

În spatele meu, Kai scoate un zgomot ciudat, de parcă tocmai l-a lovit cineva în stomac.

Mă întorc.

Fața lui nu e ca de obicei, deschisă și caraghioasă și zâmbitoare – ceva tipic lui –, cu ochelarii căzându-i de pe nas și cu părul în ochi.

Fața lui arată de parcă ar fi văzut o fantomă sau de parcă tocmai i s-ar fi spus un secret îngrozitor.

Îmi rostește numele, apoi spune patru cuvinte oribile, groaznice, care mă sfâșie, care mă fac să țip.

Îl lovesc în piept cât de tare pot, până când încep să mă doară pumnii, dar nu-l pot opri.

Nu înțeleg cum poate să-mi spună niște cuvinte atât de crude, după chestia pe care tocmai am făcut-o, după ce totul a fost așa de blană.

Departe, în deșert, coioții încep pe rând să urle și să se tânguiască singuri în întuneric și nu se opresc. Nu se opresc.

Nu se opresc niciodată.

După

21:21

FEMEIA DE PE PATUL de spital din Tucson nu e mama.

Lumina puternică din salon mă orbește. Sunt tot felul de chestii legate de persoana de pe pat, de persoana care nu e mama. Chestii gen tuburi și fire. Chestii pe care le-ai prinde de o entitate mecanică într-un experiment robotic. *Nu* de un om.

Peste tot sunt monitoare și lumini strălucitoare și mi se pare că ar trebui să aud bipuri și clicuri, să văd linii roșii care străbat ecranele, așa cum se întâmplă la televizor sau în filme când știi că mai e o șansă ca persoana să fie salvată. În filme, cineva sare pe pat și începe să preseze pieptul muribundului, oamenii țipă, se aud palete de metal, se produce un adevărat vacarm și apoi *bam*. Pe monitor apare o singură linie roșie.

Dar în camera *asta* nu se mișcă nimeni. Toată lumea tace. Chiar și eu, pentru că nu pot să respir.

Acum o oră îl sărutam pe Kai Henderson la locul de joacă din curtea Școlii Primare Thunder Park și buzele lui aveau gust de zahăr de la prăjiturile pe care le mâncaserăm.

Acum o oră, primul meu sărut era blană, așa cum zisese Cake că avea să fie.

Dar acum totul a dispărut, fiecare secundă dulce, fiecare secundă blană. *Poof.*

Mama lui Cake, Rhonda, mă strânge de mână atât de tare, încât simt că ar putea să mi-o frângă, dar nu-mi pasă. N-are decât să-mi frângă toate oasele dacă vrea. Îmi place durerea,

pentru că în mine are loc un tsunami de lucruri pe care nu le înțeleg.

În cele din urmă, medicul tânăr, cu pantaloni largi, își drege vocea. Când ni se întâlnesc privirile, se uită în altă parte.

Cred că știu ce vrea să zică, dar cuvintele mi se par greu de crezut. Cuvintele nu au *sens.*

Nu pot să respir. Simt că pieptul meu o să facă implozie.

— Ne pare rău. Am încer..., zice tânărul medic.

Restul cuvintelor lui îmi fac creierul bucăți, fragmente de sunete.

Dar ea era deja.

Așa se întâmplă.

Chiar nu este nimic.

Nu puteam preveni asta.

Biscuiței pe jumătate digerați îmi împroașcă tricoul. Medicul tresare. O asistentă se repede înspre mine cu un prosop, cu care mă tamponează ușor pe piept.

De pe bărbie mi se prelinge ceva. Nu-mi pasă.

Cineva îmi dă un halat. Fără să mă gândesc, mi-l pun peste tricoul pătat de vomă. Toată lumea pare să se simtă incomod și-mi dau seama că ar fi trebuit să mă duc la baie, să-mi scot tricoul plin de vomă și să-mi pun pe mine halatul, dar nimeni nu-mi spune că este greșit ce fac.

Asta e greșit. *Asta* nu se întâmplă.

Cineva vine cu o găleată și dă cu un mop ud pe jos.

Medicul tânăr intră în baie și închide ușa.

— Îmi pare așa de rău. E prima lui..., zice asistenta ezitând și întorcându-și palmele în sus.

— Și pentru mine, zic cu o voce pe care n-o recunosc ca fiind a mea, pentru că sună gâjâit, fantomatic, frânt.

Mama lui Cake începe să țipe, ceea ce mă înfurie. *Eu* ar trebui să fiu cea care zbiară, nu adultul. Medicul se întoarce din baie, palid și resemnat. Se uită la mine. Trupul de pe masă nu e mama, dar are nevoie ca eu să zic că e. Toți au nevoie de asta.

Și îi urăsc pe toți pentru că vor să mă facă s-o spun.

Vor s-o spun, ca ei să poată merge mai departe și să salveze oameni care pot fi salvați, în timp ce eu nu mai pot să merg niciodată mai departe, nu *acum, în timp ce* ea nu va mai putea fi salvată niciodată, niciodată, niciodată.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Ochii mi se transformă într-o mare de lacrimi, dar tot nu scot niciun sunet. Sunt ca persoana de pe patul din fața mea: o mașinărie, un robot.

În cele din urmă le șoptesc celor din cameră cu noua mea voce fantomatică:

— Nu cred că se întâmplă așa ceva.

Rhonda, mama lui Cake, murmură:

— O, Tiger.

Își șterge fața și mă împinge ușor în față.

Mă desprind din mâna ei și mă apropii de corpul de pe masă. Femeia miroase a spital. A medicamente. A dezinfectant sau ceva de genul ăsta. Are același păr blond-argintiu și țepos ca mama, dar acum este plat pe o parte, și o vânătaie pe obraz, de parcă ar fi căzut și s-ar fi lovit de ceva.

Mama *mea* miroase bine, a gel de duș cu ovăz. A paciuli. A scorțișoara pe care și-o pune în cafeaua de dimineață.

Persoana *asta* e diferită. Persoana asta a murit singură și e plină de vânătăi și trebuie să fi fost atât de speriată de ce se întâmpla și a fost singură când s-a întâmplat și eu nu aș fi lăsat-o pe mama niciodată, niciodată, niciodată, nici într-un milion de ani să moară singură.

Așa ceva ar face numai o fiică rea.

Deschid gura ca să le zic asta tuturor, medicului tinerel cu fața rotundă, asistentei cu halat cu rățuște pe el, Rhondei, căreia i se scurge machiajul pe față din cauza lacrimilor, așa cum mi se scurge și mie din cauza lacrimilor.

Deschid gura și dau să zic *Asta nu e mama mea. Mama mea e June cea Puternică. Mama mea conduce autobuzul cu cărți și*

face gem și jeleu cu chilli și cactus și mi-a citit toată seria Harry Potter cu voce tare, mult după ce părinții celorlalți copii au renunțat, asta pentru că sunt niște cărți foarte lungi, *nu? Dar mama a fost bibliotecară și mă iubea și, vedeți voi, spunea mereu că nu o să mă pără...*

Dar ce îmi iese pe gură nu sunt aceste cuvinte. Ce îmi iese pe gură e pierit și răgușit, pentru că am țipat atât de tare la Kai sub puzderia de stele de deasupra Școlii Primare Thunder Park când nu înceta să zică acele patru cuvinte oribile, încât am gâtul inflamat.

Mama ta. A murit.

Pur și simplu. Cu o pauză între cuvintele doi și trei.

Cuvântul pe care încerc să-l spun, cuvântul care mă gâtuie e *nu.*

Asistenta cu halat cu rățuște îmi pune mâna pe braț.

Nu înțeleg ce se întâmplă. Mama cuiva n-are cum să fie în viață acum și imediat... să nu mai fie.

Sunt ca unul dintre obiectele acelea pe care le folosești ca să aștâți focul, pe care oamenii obișnuiau să le folosească, unul dintre lucrurile alea cu mânere care arată cam ca niște sticle. *Foale.*

Pieptul meu se mișcă în sus și în jos, ca niște foale.

Vreau ca mama să se ridice de pe nenorocita aia de masă și să mă îmbrățișeze cât poate de tare, chiar dacă mă doare.

Nu face asta.

— Mama, zic. Mami, *te rog.*

Îi împing umărul. Umărul vine flasc înapoi și mă sperie.

— E normal să se întâmple așa? șoptesc.

Nu îmi răspunde nimeni.

— Scumpo, zice asistenta de lângă mine.

— Nu-mi zice așa, latru către ea, speriindu-mă și mai mult. Asta e ceva ce spune o mamă. Iar mama mea e *acolo,* iar tu ești *aici.*

Asistenta își retrage mâna de pe brațul meu.

În spatele meu, Rhonda inspiră adânc.

— Da, zice cu disperare în glas. E June Frances Tolliver și a locuit pe strada Morales, numărul 344.

A locuit. Nu *locuiește.*

Se vorbește despre mama mea la timpul trecut. Un fel de ceață din ciment se așterne asupra mea. Simt cum toată lumea din cameră începe să respire din nou, simt un val uriaș de ușurare.

Începe o mare agitație, apar brusc niște asistente și infirmieri, medicul șoptește ceva la telefon, nimeni nu își mai aduce aminte de mine. Nimeni nu mă mai întreabă altceva.

Mă întorc și mă duc în salonul de așteptare ca prin vis.

Cake mă așteaptă cu două tablete de ciocolată și o cutie de suc. Probabil că a fost la automat. A plâns, așa că are urme de dermatograf negru pe față, ca niște urme de roți de mașină. Cocurile ei de prințesă Leia sunt ciufulite și câteva șuvițe de păr mov îi atârnă acum pe puloverul negru. Tatăl ei e într-un colț și vorbește cu o femeie cu părul sârmos, care pare foarte interesată de mine – ia notițe pe un caiet, mă analizează din cap până-n picioare. Mi se pare că o cunosc de undeva, apoi mi-o amintesc brusc: era acolo când am ajuns eu, când totul era în ceață și toată lumea vorbea prea mult și se mișca de colo-acolo și când ea, o necunoscută, m-a întrebat: „Unde e tatăl tău, draga mea? E aici?"

Spun cu noua mea voce răgușită:

— Unde e Kai?

— A plecat, răspunde Cake încet.

— A plecat, zic eu.

— A plecat, repetă ea și dă din cap.

— A plecat *pur și simplu?*

— Nu mai zice asta, mă sperii, zice Cake cu fața schimonosită.

Dar nu știu ce altceva să zic.

Kai Henderson și gura lui dulce, cu gust de zahăr, au plecat. M-a adus aici cu mașina gri a mamei lui, cea cu scaune comode. Scaunele din mașina mamei mele sunt lipite cu bandă adezivă. Scaunele din mașina lui Kai sunt mătăsoase și întregi.

Eu am plâns și el a condus cu viteză, bombănind ceva fără sens.

El a fost cel care a răspuns la telefon.

Mama ta. A murit.

Și acum nu mai e aici.

Îmi ating buzele. Săruturile dispar unul câte unul, de parcă le-aș fi visat.

Cake se întoarce și își îmbrățișează mama. Femeia cu părul sârmos îl bate pe tatăl lui Cake pe umăr. Are o expresie îngândurată.

Sunt singură. Toată lumea de aici are pe cineva, în afară de mine, pentru că singura persoană pe care am avut-o *eu* zace pe spate în salonul 142 de pe hol și nu mai este ea însăși.

Undeva foarte, foarte departe aud cum plânge cineva. Asistentele împing scaune cu rotile, telefoanele sună, aparate bipăie, iar prin stație se aud cuvinte pe care nu le înțeleg. Lumea întreagă este o limbă nouă.

Îmi ia ceva timp să-mi dau seama că persoana care plânge sunt chiar eu și nimeni nu a observat.

23:04

FEMEIA CU PĂRUL SÂRMOS de la spital, cea care îi tot pune întrebări tatălui lui Cake, e asistent social. O cheamă Karen și *zău* dacă îmi vine să cred ceea ce-mi spune, așa că repetă de două ori.

— Va trebui să vii cu mine, Grace. Îmi pare rău, dar din cauză că nu ai altă rudă care să aibă grijă de tine până lămurim toată situația asta, vei fi dată în plasament de urgență.

Plasament. De urgență.

Habar n-am despre ce vorbește.

Singurul lucru pe care pot să-l zic este „Tiger", iar femeia cu părul sârmos mă întreabă ce am zis.

— Numele meu e Tiger, îi zic sec.

La grădiniță am mușcat un băiat pe nume Jaime Suarez pentru numele ăsta și să fiu a naibii dacă o să-l pierd și pe ăsta.

Am mușcat un băiat pe nume Jaime Suarez pentru că mereu îi curgea nasul și plângea mereu, iar mama, care lucra la grădinița Bonitei, era mereu cea la care se ducea puștiul și se agăța de piciorul ei până când îl lua în brațe și îi ștergea nasul și îi cânta. Ceva trist și frumos. Îi plăceau cântecele folk melancolice din anii '70. În ziua aia i-a cântat „Sam Stone", care e de fapt despre un tată care își injectează heroină, dar când ai 4 ani sună frumos și oarecum liniștitor și deloc trist și tragic așa cum pare când ești mai mare, iar Jaime *s-a* înfipt în brațele mamei mele, iar eu am explodat de gelozie și *mi-am* înfipt dinții în piciorul lui.

Mama era tot ce aveam. Alți copii aveau și tați. Mătuși, unchi, bunici, verișori. Surori. Frați. Chiar și *părinți vitregi.* De când mă știu n-am fost decât noi două. Niciun tată care să mă țină pe umeri sau care să-mi dea una după ceafă în glumă, ca tații care își luau copiii de la grădiniță. Eu aveam doar o prezență vagă, mitică. Eu o aveam pe Persoana Care Nu Trebuie Numită.

Și să fiu a naibii dacă aveam să-l las pe Jaime Suarez să o ia pe mama de lângă mine.

Bonita m-a smuls de lângă el, mușcându-și limba. Mama a pus gheață pe piciorul lui Jaime, în timp ce el se văicărea. Bonita a zis: „Dumnezeule, ești ca o tigroaică când vine vorba despre dragostea mamei tale, nu, Gracie?" De atunci mi-a rămas numele Tiger. Toți copiii de la grădiniță au început să îmi zică așa și așa mi-a rămas.

Cum adică urgență?!

— Tiger, îi zic mai tare femeii cu părul sârmos. Și nu poți... nu poți să mă *iei* pur și simplu. Adică, mă iei și mă duci *unde*?

Locuiesc pe strada Morales, numărul 344, într-o casă mică, vopsită în portocaliu-deschis, cu niște rânduri de floarea-soarelui uriașă care străjuiesc gardul putrezit al curții din spate. Locuiesc cu mama mea, June, și suntem doar noi două și nu e perfect, dar e casa noastră și vreau să-i zic *Nu poți să mă iei, îi aparțin ei!*

Dar ea nu mai e *ea.*

Inima mea se atrofiază. Mă cuprind fiori reci și uzi.

Brusc, totul, toate sunetele din spital, toate clicurile și bipurile și scârțâitul paturilor mobile încep să se audă cu ecou.

— Mă sufoc, îi zic.

Asistenta socială nici nu clipește, dar tatăl lui Cake pare impacientat.

— Poate ar trebui să-i dăm ceva. Un calmant. Orice.

Se uită după o asistentă.

Cake începe să plângă.

— Nu puteți să o luați pur și simplu. E ca *sora* mea.

Mama ei, Rhonda, spune repede:

— E *ridicol*. Mama acestei fete tocmai *a decedat* și ar trebui să stea cu *noi*.

— Nu vă las să o luați, strigă Cake printre suspine.

Mă strânge tare de mână.

— Nu vreau să merg cu tine, îi spun femeii, cu vocea frântă. Te rog. Lasă-mă să mă duc cu ei.

Inima îmi tresaltă când mă gândesc la casa ciudată și confortabilă a lui Cake, cu toate albumele ei de muzică și ferigile și iguanele din acvarii și posterele vechi cu concerte rock, atârnate pe perete.

Micuța mea casă de pe strada Morales, numărul 344, va fi goală și rece acum. O cochilie. Și cine știe ce va fi unde o vrea femeia asta să mă trimită? Și, pe bune, ce înseamnă acest *plasament de urgență*?

— Fetelor, vă rog, zice cu blândețe tatăl lui Cake.

Mi-e frig, mi-e cald, mă încearcă toate sentimentele și am toate temperaturile pe care le poate avea cineva. Tot ce știu despre *plasament* e din filme și cărți și niciodată nu se termină bine. Te pun să prepari droguri și te bat și te țin închis în dulapuri.

Cred că o să vomit iar.

Karen, asistenta socială cu părul sârmos, sigur a mai văzut asta înainte, pentru că nu se sperie. Pur și simplu spune:

— Înțeleg că sunt multe informații dintr-odată și suntem cu toții foarte, foarte supărați, dar se va întâmpla oricum și am nevoie ca toată lumea să se calmeze și să înțeleagă asta, OK?

— Ce o să faci dacă nu te lăsăm să o iei, o să suni la poliție? întreabă Rhonda supărată.

Karen se uită la Rhonda și zice:

— Exact asta o să fac. Am *mai* făcut-o și până acum. Asta vrei?

Are o voce tăioasă.

Se uită la fiecare dintre noi, ca o învățătoare de școală primară care se asigură că știm toți regulile jocului înainte să începem.

Nimeni nu zice nimic.

— Prea bine, atunci, zice ferm, luând-o pe Rhonda deoparte ca să îi zică ceva.

O ia chiar și în brațe.

— E ireal, zice Cake printre lacrimi. Pe bune, nu pot să cred că se întâmplă asta.

— Mie-mi spui, sora mea?

Cake se holbează la mine.

— Cum poți să faci o glumă acum?

— Nu glumesc, îi răspund. Nici eu nu pot să cred că se întâmplă asta. Mi-e atât de frică, încât nici nu mai pot să simt ceva. Uite.

Îmi suflec mâneca de la halat și mă ciupesc cu putere de brat cât de mult pot, până când Cake îmi dă peste degete.

— Nu face asta, îmi zice cu fermitate. Nu e bine.

— Nici măcar nu am simțit.

Amândouă ne uităm la pielea vineție de pe brațul meu. Sunt fete la Eugene Fields care își fac lucruri mult mai rele, mult mai des, dar nimănui nu-i place să vorbească despre asta.

— Să nu începi cu căcatul ăsta, OK? îmi spune Cake.

Își șterge fața udă de lacrimi.

— Jur că te omor dacă începi cu d-astea.

Zicând acestea, își pune mâna la gură.

— Îmi pare rău, zice în palmă, cu vocea gâtuită.

— E în regulă.

Îmi spun că de acum oamenilor le va fi teamă să folosească anumite cuvinte în preajma mea, cum ar fi *mort, moarte, a muri, a ucide și ucis.* Poate și *morbid* și *mortal.*

S-ar putea dovedi o listă lungă.

— Trebuie să fac pipi, zice Cake. Vrei să vii cu mine?

— O să stau aici. Chiar aici, îi zic și arăt cu degetul înspre șirul lung de scaune gri de sub geam.

Ceasul de pe perete indică 23:04. Îmi scot telefonul și îmi trimit un mesaj cu ora. În dimineața aceasta aveam o viață și acum e noapte și eu am o cu totul alta și vreau să înregistrez minutul exact în care totul s-a dus naibii.

Când mă sărutam cu Kai Henderson și la ce oră, exact în timpul ăla, ne-a trădat creierul mamei și pe ea, și pe mine? *Un anevrism cerebral.* Sub-ceva, a zis medicul, dar n-am auzit bine, pentru că inima îmi exploda.

Medicul a folosit cuvinte precum *ruptură* și *instantaneu.*

Îmi simt picioarele ca de ciment în timp ce merg spre scaune. O să mă simt mereu așa când voi merge, ca și cum ceva greu m-ar trage în jos? Rhonda completează niște acte la recepție. Femeia aia, Karen, vorbește la telefon.

Stau cu fața spre ușa salonului în care e mama, corpul despre care *au zis* că e mama. Mai e acolo sau au mutat-o deja și am ratat momentul?

Ultimul lucru pe care i l-am zis mamei a fost oribil, groaznic.

Ultimul lucru pe care i l-am zis mamei a fost: *„De ce nu poţi să mă lași dracului odată în pace?"*

Și apoi îmi dau seama brusc că exact asta a făcut și că de-acum o să mă lase în pace pentru totdeauna, pe vecie și încep să plâng, să vărs valuri de lacrimi care mă fac să mă doară coastele și care îmi înceţoșează privirea.

Doar o fiică rea i-ar zice așa ceva mamei ei.

Mă ridic și alerg pe hol. Trebuie să plec de aici, să scap de toți, chiar și de Cake.

Găsesc într-o nișă un loc între două cărucioare pline cu tuburi de plastic și alte produse de uz medical, gen vată și tampoane și tifoane și sticle și borcane cu lichide ciudate. Mă ascund între cele două cărucioare și plâng. La început îmi e

jenă, dar după puțin timp îmi dau seama că și dacă trece cineva pe lângă mine, o asistentă sau un medic, lor nu o să li se pară nimic ciudat. La urma urmei, spitalele dau pe afară de oameni care plâng. Nu sunt cu nimic diferită.

Am nevoie ca mama să vină să mă ia, să mă salveze de faptul că mama a murit.

Încep să râd, pentru că e groaznic și oribil și fiecare os din corp mi se frânge și mă simt de parcă aș fi înjunghiată din interior.

Mama a murit, a murit, a murit.

Sunt un atom care se descompune, o fisură umană, lucruri pe care nici măcar nu pot să le denumesc. Căcaturi pe care ar fi trebuit să le învăț la școală, dar n-am făcut-o.

Nu-mi simt corpul, nu-mi simt inima, mă depersonalizez, văd cum mă separ în *fata de dinainte* și *fata de după*.

„Nu cred că se întâmplă asta, nu cred că se întâmplă asta, nu cred că se întâmplă asta."

Șoptesc asta iar și iar și iar, chiar dacă știu că exact *asta* se întâmplă. Cu adevărat și pentru totdeauna și e îngrozitor.

În capătul holului o văd pe Karen cum alunecă spre mine ca o fantomă, cu încetinitorul, dar sigură pe ea, cu un scop, cu părul ei sârmos luminat din spate de luminile fluorescente din tavan. Vine să mă smulgă dintr-o viață și să mă arunce în alta, iar eu sunt stană de piatră.

Acum sunt ca o gărgăriță prinsă într-un borcan și urmăresc totul fără să aud nimic.

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ TE TREZEȘTI pe bancheta din spate a unei mașini mici și albe, înconjurată de cutii goale de suc și de pungi de plastic mototolite și de toate căcaturile jegoase pe care nu le strângi niciodată dintr-o mașină. Ambalaje de paie. Pungi vechi și lipicioase de jeleuri cu fructe. Șlapi. Șervețele folosite. O singură mănușă și pahare de cafea din polistiren și bilete la film de acum câteva luni. Cum au ajuns acolo biletele la film? Au alunecat din vreun buzunar. Au căzut din vreun portofel.

Stai pe partea ta de pe bancheta lipită cu bandă adezivă, cu obrazul lipit de portieră, holbându-te la biletele la film. Trei capete de bilet pătate, care ies în evidență dintr-o grămadă de gunoaie.

Treci cu degetele peste ele. Sunt lipicioase de la ultimele picături de cafea care au sărit din paharul de polistiren al cuiva. Prin mintea za zboară tot felul de imagini, ca o rolă de film: filmul cu adolescenții care fac sex la Amsterdam.

De ce amintirea asta te înjunghie cu atâta violență? De ce?

Pe geam, soarele îți izbește fața ca o piatră fierbinte. Clipești și te întrebi unde ești, de ce ești pe bancheta din spate a mașinii ăsteia, cu obrazul lipit de portieră, și mai apoi lumea se frânge din nou, hăul fiind mai adânc decât ai fi crezut vreodată și îți taie respirația.

Acum îți aduci aminte, acum știi, acum știi *totul,* inclusiv motivul pentru care amintirea filmului te-a înjunghiat cu atâta violență.

Mama ta e moartă.

Te dai jos din mașină și soarele doare și pământul doare și până și tâmpitul ăla de aer doare.

Te simți jupuită. Ca și cum lucrul care te ținea întreagă a fost jupuit. Aproape că te aștepți să te uiți în jos și să vezi cum îți atârnă inima, o chestie aproape moartă, care de-abia mai bate.

Picioarele îți tremură și gura ți-e uscată și mama ta e moartă. Toți se uitau la tine în camera aia cu lumină prea puternică, încercând în tăcere să te facă să zici că persoana de pe masă e mama ta și că e moartă ca să-și poată vedea de viețile lor, în timp ce a ta tocmai s-a oprit.

Te sărutai cu un băiat când creierul mamei tale a explodat.

E foarte devreme, dar e deja foarte cald. Vara o să fie o bestie, deja îți dai seama de asta. Îți simți corpul ușor, ceea ce e ciudat, pentru că azi-noapte te simțeai grea ca cimentul.

Dacă te-ai uita chiar acum în oglindă la tine, ai vedea oare bucăți de oase aproape de suprafață? Așa o să te simți în fiecare zi de acum?

Ca și cum mergi fără să-ți mai fi rămas prea multă piele, ca și cum toată lumea îți vede oasele și inima, acum, că mama ta e moartă?

Amintiri frugale din noaptea trecută, chiar de acum câteva ore ți se strecoară sub piele. Femeia cu păr sârmos care îți spunea că te duce undeva. Cake a plâns și s-a agățat de tine și nu a vrut să-ți mai dea drumul și, în cele din urmă, femeia s-a mai potolit și i-a pus pe mama și pe tatăl lui Cake să semneze o hârtie și a rugat o asistentă să facă niște copii ale permiselor de conducere și a zis că poți să te duci acasă, ca să-ți iei niște lucruri. „O singură geantă", a zis ferm. „Nu poți să-ți iei multe lucruri. O să treacă ceva până vom ști care îți va fi reședința permanentă. Sunt multe de lămurit."

Așa cum a zis femeia, o să fii „în custodia statului Arizona până în ora 01:00".

Ai dormit în mașină pentru că în casă totul era prea gol și prea plin în același timp. Lucrurile ei erau peste tot, părți din ele în tot: în buretele care atârna de robinetul din duș, în săpunul cu ovăz care zăcea într-o băltoacă maro pe marginea chiuvetei. Oriunde te duceai, ea era acolo, dar de fapt *nu era*, și a fost prea mult și te-ai dus în mașină, un spațiu strâmt, care cum-necum părea mai bun.

Prietena ta Cake e încă în casă. A mers cu tine la culcare, dar te-ai ridicat după ce ai auzit cum începe să sforăie. Ai fost mai obosită ca niciodată, dar nu ai putut să dormi în patul ăla, în casa aia, în momentul ăla. Practic ai fugit la mașină, evitând canapeaua pe care crezi că s-a întâmplat.

Deasupra ta, porumbeii se foiesc într-un plop.

Cum o chema pe femeia cu părul sârmos?

Cathy? Kara? Karen.

O chema Karen.

Ea are control asupra vieții tale acum. O necunoscută. Stomacul ți se strânge. Încerci să mergi, să te miști, poate chiar să fugi, dar unde? La cine?

Nu poți să te miști. Așa o să fie? Pe vecie o să fie nevoie de un efort enorm și o să te doară atât de tare chiar și când ridici doar un picior?

Ușa albastră de la casa ta se deschide și inima începe să-ți bată cu putere; poate a fost o minciună, un coșmar idiot și mama ta o să apară, clipind în lumina aspră a dimineții, protejându-și privirea de soare.

„Hei, ce faci acolo, vorbești cu porumbeii? Vino să mâncăm, prostuțo."

Asta e ceva ce ți-ar spune mama ta.

Dar nu mama ta e cea care deschide ușa albastră.

E Cake. Arată ca un panda trist, cu dermatograful întins sub ochi sub forma unor semiluni. Fusta ei neagră de bumbac e șifonată.

Îți pune valiza roz la picioare. Vocea ei e molcomă.

— Ți-am împachetat niște chestii, îți zice.

— Eram în mașină, îi răspunzi.

Vocea ta sună gol. O gărgăriță în spatele unui geam. Oare Cake te vede blocată acolo? Vede cum te zbați cu aripile de sticla geamului?

— Știu. Am venit mai devreme pentru că nu te-am găsit, dar nu am vrut să te trezesc. Am făcut puțină ordine înăuntru. Nu am mai putut să dorm.

Prietena ta pare așa de înspăimântată. Crezi că acum îi e puțin frică de tine.

Crezi că asta trebuie să fie. Că de acum încolo o să sperii oamenii.

Prietena ta zice:

— Mama se întoarce curând. Aduce cafea. Ți-e foame? Cred că aduce și niște brioșe.

Prietena ta își mușcă buza.

— Poate ar trebui să te schimbi. Înainte să plecăm acolo.

Te uiți la halatul pe care îl porți. Tricoul de sub el e acoperit cu vomă.

Îți scoți tricoul pe aleea din fața casei în care ai locuit din ziua în care te-ai născut. Îți scoți tricoul murdar de borâtură.

Bucăți din voma uscată cad pe jos.

— Tiger, hei, nu, zice Cake, dar nu te oprești, nu îți pasă că stai în fața casei în sutienul tău uriaș care îți susține sânii uriași, cei despre care Cake spune că nu sunt așa de mari cum crezi tu, cei despre care mama ta zice că îți vor hrăni copiii într-o zi. Mereu adaugă *Dacă alegi asta, bineînțeles.*

Arunci tricoul în noroi, îți dai jos și fusta lungă hippie și o arunci și pe ea în noroi. Chiloții îți sunt largi; li s-a rupt elasticul. Ai vrut să-i zici mamei că ai nevoie de unii noi, dar ai așteptat până în ultimul moment. Ar fi găsit un târg de vechituri sau vreun magazin Ted's Threads de unde să ia o cutie la doi dolari. Dacă ar fi fost prea mari, ți-ar fi zis simplu: „Îi spălăm

în apă fierbinte și îi micșorăm!" Dacă ar fi fost prea mici, i-ar fi spălat cu apă rece, după care ar fi tras de ei cu mâna, după care i-ar fi întins afară, pe sârmă. Dar nu îți plăcea asta. Făcea chiloții să fie aspri, ca un biscuit din bumbac.

„Chiloți de mămăiță", șoptea Lupe Hidalgo la ora de sport, în timp ce tu încercai să te schimbi cât puteai de repede din hainele normale în pantalonii scurți alb cu roșu.

Fața lui Cake pare așa de speriată. Treci pe lângă ea, intri în casă, închizi ochii când treci pe lângă canapeaua unde crezi că *s-a întâmplat*, deschizi ochii când ajungi în dormitor. Știi ce cauți și unde este ceea ce cauți. Mama ta se purta cu grijă cu hainele care îi plăceau. Nu le arunca niciodată pe pământ.

E acolo, exact cum credeai, pusă pe umeraș în dulap, împachetată cu grijă într-o husă. Fusese atât de entuziasmată că aveai să o porți la bal și ție nu ți-a plăcut deloc și ai țipat la ea. Și apoi a murit.

Ivoar, cu nasturi de perle în față, guler înalt din dantelă și un nenorocit de șal. La telefon a părut așa de fericită de rochie. *O să arăți așa de bine și de original la bal, deloc împopoțonată și plasticoasă.*

Dar chestia era că, după atât de mulți ani în care ai purtat haine din cutii murdare, lăsate pe marginea drumului, voiai plastic și sclipici. Ți se părea că ai fi meritat o șansă la plastic și la sclipici și să cumperi o rochie nou-nouță de la mallul Park din Tucson, din unul dintre magazinele alea drăguțe, cu muzică dată tare și vânzătoare care stau bosumflate la casă, și să săruți un băiat drăguț și amabil. Tot.

Nu o să uiți niciodată durerea din vocea mamei tale când i-ai zis chestia aia naspa.

Felul în care ți-a rostit numele înainte să-i închizi telefonul.

În dormitorul tău, dai rochia jos de pe umeraș și o pui pe tine.

Avea dreptate. Cum a știut că o să-ți vină așa de bine? Că pieptul era croit astfel încât sânii tăi să nu fie striviți de material. E vaporoasă și cade în falduri.

Nu o să mai dai niciodată jos rochia asta. E tot ce și-a dorit, ca tu s-o porți, să arăți frumoasă. Și nu a apucat să te vadă în ea.

Auzi zgomot de pași și te întorci. Fața prietenei tale e udă de lacrimi.

— Asta e, zice.

Niciun semn de întrebare.

Dai din cap.

— OK. Dacă asta vrei să porți, spune ea.

Clipește, gândindu-se puțin.

— De fapt îți stă chiar bine, zice și izbucnește iar în lacrimi.

Îți trage nasul și continuă:

— Jur că o să trecem peste asta.

Nu zici nimic. Indiferent de ce cuvinte ți-au mai rămas, acum te părăsesc. În borcan, gărgărița lasă ochii în jos. Acum e obosită.

— Te iubesc, zice Cake.

Plânge în hohote. Într-un fel te enervează faptul că plânge. Că tu ar trebui să o consolezi pe *ea*.

Mama *ei* conduce undeva, într-o mașină argintie, cu cafele într-o tavă de carton și cu brioșe calde într-o pungă și ar trebui să sosească din minut în minut. Și când prietena ta o să ajungă acasă în seara asta și o să aibă nevoie de haine curate sau de cineva cu care să se uite la film, de cineva care să îi cumpere genul de chiloți pe care ar vrea să-i poarte o adolescentă de 16 ani, de cineva care să-i facă mâncarea preferată, adică pizza făcută în casă, cu anghinare și ananas și usturoi, acea persoană va fi acolo să facă toate astea.

Mama *ei* trăiește.

— Îmi pare rău, Tiger. Îmi pare așa de rău. Sunt aici, Tiger. Nu ești singură, îți spune prietena ta.

Ai vrea să poți vorbi, ca să-i spui că e o mincinoasă nenorocită.

16 ore, 1 minut

ESTE O CLĂDIRE SCUNDĂ, cu pereți tapetați și covoare groase verzi și jaluzele prăfuite la intrare, care se lovesc de geam. E un hol cu multe uși și postere șterse, cu puști care par triști. Pe postere sunt scrise lucruri precum *Nu ar trebui să fie greu să-ți găsești o casă* și *Plasamentul înseamnă familie.*

Se face târziu. Azi a fost greu să o scot pe mama lui Cake din casă; a stat mult acolo, uitându-se prin sertarele și actele mamei și mormăind „Trebuie să fi lăsat *ceva*", deși Karen a zis că trebuie să ajungem la biroul ei până la ora 13:00.

Ceasul zgomotos de pe peretele tapetat arată ora 13:22.

Karen, asistenta socială cu părul sârmos, vorbește în colț cu o altă femeie. Acum Karen nu mai e îmbrăcată în trening și hanorac. Poartă o fustă bej drăguță și o cămașă roz, cu nasturi albi. Ține în mână un dosar cu numele meu pe el, scris cu marker albastru.

Grace „Tiger" Maria Tolliver, 12/5/2202.

Acum sunt un document într-un dosar, un caz, *meseria* cuiva.

Încep să respir cu sughițuri.

— O să fie bine, șoptește Cake.

— Ba nu o să fie bine, îi zic.

Ne uităm una la cealaltă.

Cake își lasă ochii în pământ.

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

Karen vine spre noi. Se uită lung la rochia mea.

— Drăguță, zice ezitând. Diferită, asta e clar.

Cake și mama ei nu pot să intre cu noi, așa ne zice, deci e timpul să ne luăm rămas-bun. Are vocea plată, profesionistă.

— Eu și Grace trebuie să ne ocupăm de niște acte, îi zice Rhondei.

— Tiger. Mă cheamă *Tiger*, îi zic sec.

Karen dă din cap.

— Așa e. Scuză-mă, Tiger. Sunt puțin obosită în după-amiaza asta. Știu că și tu ești. Avem multe de făcut azi, așa că hai să începem.

Mama lui Cake e încă furioasă:

— E ridicol. Nu pot să cred că o să fie dată în plasament când *aici* există niște oameni cât se poate de drăguți, care pot să aibă grijă de ea.

Karen ridică ușor din umeri. Probabil că se confruntă mereu cu așa ceva.

— Înțeleg. Dar nu eu fac procedurile. Eu doar le urmez.

Cake mă strânge în brațe atât de tare, încât mi se încețoșează privirea. Miroase a cafeaua și a brioșele cu banane pe care mama ei le-a adus la mine acasă azi-dimineață. Eu doar am ciugulit din brioșa mea, dar Cake și mama ei le-au devorat pe ale lor.

Încerc să mă asigur că măcar par să le îmbrățișez pe Cake și pe mama ei, dar adevărul e că nu am energie. Îmi simt brațele ca niște fire de lemn-dulce, subțiri și elastice și sunt goală pe dinăuntru. La spital, oamenii au tot încercat să-mi dea ciocolățele și jeleuri, cești din carton cu ceai chior și le-am luat pe toate și le-am ținut în mână, dar nu le-am mâncat.

Ideea de mâncare mă face să mă gândesc la cartea cu o fetiță pe nume Sal și cu mama ei, care s-au dus la cules de afine și au dat peste urși pe un deal. De fiecare dată când mama lui Sal punea o afină în cană ei de cositor, făcea un sunet de genul *clinc, clanc, clanc.*

Îmi plăcea la nebunie când mama îmi citea povestea asta.

Așa s-ar auzi și acum dacă aș mânca. *Clinc, clanc, clanc.* Gol și sec, pentru că nu mai am nimic pe dinăuntru.

Cake și mama ei pleacă. Pe drum spre ieșire, Cake o întreabă dacă se pot opri undeva să mănânce și mă doare inima; vreau atât de mult să mă duc cu ele și să fiu iar normală și să mă opresc undeva pentru niște cartofi cu multă sare și burgeri plini de grăsime și suc atât de rece, încât se formează picături de apă pe exteriorul paharului.

Dar acum rămân doar cu asistenta socială.

— Am nevoie de niște informații de la tine, Tiger, apoi o să te duc la familia la care vei fi dată în plasament, îmi spune ea.

Ochii mi se umplu imediat de lacrimi.

Plasament.

Karen scoate niște șervețele dintr-o cutie de pe biroul celei-lalte femei.

— Vino cu mine, zice și îmi dă un pumn de șervețele roz.

Am citit niște cărți la școală, gen Dickens sau mai știu eu ce. Copii ai căror părinți mor și pe ei nu-i vrea nimeni. Li se întâmplă lucruri rele. Ajung în case în care părinții adoptivi sunt malefici și îi bat și îi înfometează și îi pun să fure și să jefuiască.

O urmez pe Karen pe hol, spre biroul ei. Îmi face semn să mă așez.

Răsfoiește niște hârtii și se uită la mine:

— Tiger, încă mai ai timp să îmi spui despre tatăl tău. Nu e trecut pe certificatul tău de naștere și e în regulă dacă încerci să-l protejezi, dar trebuie să știu dacă există. Dacă ai o rudă de sânge, nu trebuie să facem asta, putem să ne oprim chiar acum. Înțelegi ce-ți spun? Nu te trimit în tabără, Tiger.

Îmi șterg fața cu șervețele roz. Nu am crezut vreodată că e posibil să plângi atât de mult.

— Ți-am spus azi-noapte la spital, nu l-am cunoscut niciodată.

— E o perioadă foarte lungă să păstrezi un secret atât de mare. Nu ai fost niciodată curioasă? Nu ai căutat nimic prin casă?

Normal că am mai întrebat-o pe mama de-a lungul timpului despre Persoana Care Nu Trebuie Numită, dar mereu se eschiva și nu zicea nimic și niciun copil nu vrea să-și supere sau să-și întristeze mama și ea era tot ce aveam, așa că am încetat să mai pun întrebări.

Noi suntem noi și ne avem una pe cealaltă, spunea mama când îmi împletea părul, sărutându-mă pe creștet. *Nu avem nevoie de altcineva.*

— Nu, îi zic. O iubesc pe mama. E de ajuns.

E. *Era.* Nu o să o nimeresc niciodată.

Îmi apăs cu pumnii pe ochi și îmi țin respirația.

— Ușor, ia-o ușor, zice Karen.

Începe să tasteze ceva la calculator.

Doar asta se aude o vreme. Rup șervețelul în poală, în bucățele.

Încă mai e timp ca asta să fie o greșeală, ca mama, oriunde ar fi, să se trezească și să înceapă să țipe în cine știe ce salon de spital, să împingă în lături păturile groase și să-și smulgă tuburile și firele alea. S-a mai întâmplat în filmele la care m-am uitat cu Cake și cu unchiul ei, Connor. Lui îi plac filmele de groază. Nu e *nefezabil.*

Un alt cuvânt pe care l-am învățat la ora de literatură toamna trecută. Expiratul ăla de domn Hoffmeister l-a scris pe tablă cu multă seriozitate și eu l-am notat cuminte pe caiet, împreună cu alte cuvinte care mi-au atras atenția din cărțile pe care le citeam. *Inoportun* și *trupesc.*

Simt cum mă cuprinde disperarea. Încerc alte cuvinte, ca să mă calmez.

Ciovică. Ciupit. Mezuză.

În cele din urmă, Karen se uită la mine și zice:

— Trebuie să îți pun anumite întrebări; așa e procedura, bine? Trebuie doar să răspunzi cu da sau nu.

Întrebările ei vin în rafală și eu sunt atât de obosită și de confuză, încât abia reușesc să dau din cap *da* sau *nu* sau să-i răspund cu voce tare *da* sau *nu*.

— Ai vreo soră, bunică, bunic, văr, orice? Legea spune că trebuie să locuiești cu o rudă, iar dacă nu există nicio rudă, treci în custodia statului. Înțelegi?

Îi spun:

— Părinții mamei mele au murit când ea era la facultate. A fost singură la părinți.

Îi spun:

— Așa cum am spus, nu-l știu pe tata sau unde e. Mama a avut multe secrete. Nu mi-a spus multe.

Ochii lui Karen devin foarte strălucitori când aude asta, dar încearcă să mențină un ton calm.

— De exemplu?

Mă holbez la ea.

— Nu făcea trafic cu droguri, dacă asta sperai. Nimic de genul ăsta. Citea cărți și făcea jeleu din cactus și nu-mi spunea mare lucru, atâta tot.

Borcane peste borcane peste borcane de jeleu și gem, aranjate frumos în magazia din spatele casei. Acum sunt degeaba. Mama nu făcea droguri. Făcea jeleu de pere cu pectină și suc de lămâie, asta făcea.

Karen clipește, de parcă mă măsoară atent. Ar putea fi compasiune, ar putea fi suspiciune, nu-mi dau seama. Probabil că în biroul ăsta vin mereu copii cu povești triste și oribile și uneori cu minciuni.

— Nu crezi că e puțin ridicol să fiu nevoită să mă duc să locuiesc cu niște străini când adulții își petrec toată viața spunându-ne nouă, copiilor, că nu trebuie să avem încredere în străini *niciodată?*

— Ești nostimă. Să nu renunți la asta. Te va ajuta.

Se întoarce la tastat.

Eu mă întorc la așteptat și mi se pare că trec ore întregi. Karen chiar tastează ore întregi, se ridică și se duce să vorbească cu femeia de la recepție, se întoarce, dă telefoane de pe telefonul care se află pe birou, își verifică mobilul, completează documentele, face fotocopii, îmi ia amprentele, se uită prin valiza pe care mi-a împachetat-o Cake. Se pune chiar și în genunchi și scoate fiecare articol de îmbrăcăminte. Verifică atent cu degetele căptușeala valizei roz și scutură toate hainele.

— Dacă e ceva aici de care ar trebui să știu, acum e momentul să îmi spui, zice încet.

— *Cum* ar fi?

— Obiecte periculoase, droguri, lucruri de genul ăsta.

Mă holbez la ea.

— M-ai prins. Tamponul e plin cu iarbă și folosesc periuța de la mascara pe post de lamă, ca o expertă.

Karen mormăie:

— Așa cum ți-am zis, păstrează-ți simțul umorului. ***E*** cea mai bună armă pe care o ai.

Îmi împachetează hainele, nu foarte frumos, închide valiza și se ridică, aranjându-și fusta bej și punându-și geanta pe umăr.

— Hai să mergem. Trebuie să ne mai oprim undeva înainte să ajungem la familia care te va lua în plasament.

Mașina are o mică adâncitură în portiera pasagerului din dreapta șoferului și, când dau să o deschid, mă oprește:

— Nu, draga mea. Trebuie să mergi în spate. Acestea sunt regulile. Lucrăm pentru stat acum, nu mergem de plăcere la mall.

Îmi aruncă bagajul în portbagaj.

Pe portiera din spate scrie *Statul Arizona.* Un logo cu un apus de soare.

Intru în mașină. Văd foarte bine ceafa lui Karen.

Mă simt de parcă aș fi arestată și asta mă face să mă simt murdară și oarecum rușinată.

Odorizantul care atârnă de oglinda retrovizoare miroase a lămâie.

Vechea Honda a mamei are stickere cu însemnele păcii și ale iubirii pe toată bara din spate. Nu miroase a lămâie. Miroase a ea. A țigări și a șampon cu cocos.

Acolo am dormit azi-noapte, ceea ce acum pare așa de departe. Mă întreb cât timp a trecut mai exact.

Mâinile îmi tremură violent. Mi-aș dori să mai am încă două mâini, ca mâinile *astea* să le oprească pe mâinile *alea* din tremurat.

Pentru că mâinile mele o caută pe mama, ca să mă țină în brațe și să mă protejeze și să mă facă să nu-mi mai fie frică.

Pe față mi se rostogolesc lacrimi.

Karen oftează, uitându-se în spate, la mine.

— Sunt șervețele în buzunarul din spătarul scaunului.

Îmi șterg fața cu mâneca rochiei de dantelă.

— Ce o să se întâmple cu casa mea? întreb cu o voce tremurată.

Karen iese din parcare.

— Nu prea știu, draga mea. Va trebui să îl contactăm pe proprietar. Să vă împachetăm lucrurile. Locul în care mergi acum este temporar. Uneori trebuie să vă tot mutăm până găsim ceva pe termen lung. Sinceră să fiu, e greu să găsești un plasament pe termen lung pentru copiii mai mari.

Traficul e destul de lejer. După scurt timp, trecem pe lângă ferma lui Randy Gonzalez. Caii sunt afară, zvelți și frumoși, și aleargă în lumina caldă a după-amiezei. Îmi apăs mâna pe geam.

Karen se uită la mine în oglinda retrovizoare:

— Putem să stăm puțin. Vrei să opresc? Sunt așa de frumoși, nu?

Mama m-a adus aici săptămâna trecută. Îi plac la nebunie caii ăștia. Pregătește pungi cu morcovi reci și se duce direct la gard și întinde o mână plină de bețe portocalii.

„Obișnuiam să călăresc când eram mică", mi-a zis odată, dar când am început să-i pun întrebări, s-a închis brusc în ea, a spus că nu era important și m-a rugat să mă duc la mașină și să iau punga de morcovi. O lăsase pe scaunul din față. Dar când am ajuns la mașină, nu era nici un morcov. M-am întors la ea. Avea punga în mână.

Mereu îmi făcea așa, îmi distrăgea atenția de la lucrurile despre care nu voia să vorbească.

Mă doare să mă uit la cai. Clatin din cap.

— Cum vrei, zice Karen.

Ne oprim la un fast-food.

— Ți-e foame? E pe banii statului Arizona, spune ea.

Dar o refuz.

Oprește la drive-through.

— Am avut odată un caz cu un băiețel care nu băuse niciodată un milkshake. A fost încântat. Mi-a spus: „Tot ăsta e pentru mine?". Cred că i-a luat o oră să-l termine, l-a băut foarte încet, cu grijă pentru fiecare gură. Încerca să-l facă să dureze cât mai mult.

Zâmbește, dar nu pare fericită când își aduce aminte, ci mai degrabă tristă.

Mă gândesc la cuvântul pe care l-a folosit. *Caz.* Suntem un serviciu pentru ea. Copii care nu au părinți. Karen pornește încet mașina. Mă uit spre vitrinele mari ale restaurantului.

Inima mi se strânge. Taran Parker și fratele lui și Kelsey Cameron stau la masa de lângă geam și se uită la mine cu gurile căscate. ***Evident.*** E o zi de școală și probabil că s-au terminat orele.

Ochii lui Taran se măresc când citește plăcuța cu Statul Arizona de pe mașina lui Karen. Privirile ni se întâlnesc. *Ce*

mama dracului? zice înspre mine. Fratele lui dă din cap, pe jumătate zâmbind. Pare... impresionat.

Sfinte, cred că am fost arestată.

Kelsey Cameron dă din cap, râzând. *Bravo, fato!* Îmi dau seama de ce zice chiar și prin geam. Își ridică telefonul. Încerc să mă las în scaun înainte să facă poza, dar nu cred că reușesc.

Habar nu au. Că mama a murit. Habar nu au. Noaptea trecută pare că s-a întâmplat acum un miliard de an.

Mă uit în sus. Kelsey Cameron se uită la poza din telefon.

#prizoniera #condamnata #detinutatocilara #infractoareadolescenta

— Ce se întâmplă acolo? zice Karen își întinde gâtul înspre oglinda retrovizoare, ca să vadă mai bine. Ți-e rău?

Sunt mult sub nivelul geamului, cu fundul practic pe jos, iar centura de siguranță aproape mă strangulează. N-am de gând să mă ridic până nu plecăm de aici.

— OK, am înțeles, zice Karen încet.

Când deschide punga de mâncare, mașina se umple de mirosul burgerilor uleioși pe care voiam atât de mult să îi mănânc cu Cake și mi se face puțin rău, așa că deschid geamul. Mă ridic din nou pe banchetă, în timp ce Karen iese pe șosea.

Kilometri întregi de garduri pentru vite, case vechi și dărăpănate departe, în deșert. Plantații de cactuși. Cerul pare brăzdat de panglici roz și portocaliu-închis.

— Nu mai avem mult până la familia care te va primi în plasament, îmi zice după o vreme.

Are granule de sare în colțurile gurii.

Plasament. Cei care vor avea fețe de îngeri câtă vreme e Karen acolo și fețe de bestii când se închide ușa.

Cu cât conducem mai departe, cu atât mai multă liniște se lasă în mașină, cu atât mai întuneric se face afară, cu atât mai

întuneric se face în mine. Mă simt iar acaparată de cimentul ud, cel care pare fără speranță și infinit.

Aș putea să-mi scot telefonul. Aș putea să-i dau un mesaj lui Cake. Nu aș mai fi așa de singură. Mă uit pe bancheta din spate după ghiozdan. Nu e aici, iar valiza roz e în portbagaj.

— Știi... știi cumva ce s-a întâmplat cu telefonul meu? Și cu ghiozdanul meu? Mai am voie să țin un telefon? întreb cu vocea stinsă.

Karen întinde gâtul:

— O să văd. Uneori, în situațiile asemănătoare celei prin care ai trecut tu aseară, la spital, lucrurile se mai dau de colo-colo și se pierd, așa că o să îl caut, bine, draga mea? Și, da, ai dreptul la un telefon, atâta vreme cât poți să plătești factura.

Să plătesc factura. Cu ce? Îmi țin respirația. Nu vreau să plâng iar. Ochii mei deja sunt umflați și mă ustură.

Apăs cu mâna pe geam. Stelele încep să strălucească, mici ace perfecte pe cerul care se întunecă.

Dacă ar mai fi în viață, mama ar fi în curte acum, pe șezlong, întinsă pe spate, cu fața transpirată de la căldură. „Stai cu mine, scumpo", mi-ar spune.

Și eu m-aș așeza lângă ea, trupurile noastre s-ar potrivi perfect, așa cum o făceau mereu.

Mâna îmi alunecă de pe geam în poală.

Nu contează unde mă duc, responsabilitatea cui o să fiu. Pot să mă și omoare dacă vor.

22 de ore, 4 minute

CURTEA E ÎNTUNECATĂ și pustie, se văd doar un cactus cu pete și o cutie de scrisori gri, cu picior de lemn. Habar n-am unde suntem sau cât am mers și, când ieșim din mașină, văd doar un întuneric infinit. Nicio altă casă. Nimic.

Karen se uită la telefon:

— Georgia crede mult în singurătate și pace. Zice că fac bine la suflet.

Încearcă să zâmbească, dar nu cred că vorbește serios. Cred că și ei i se pare că locul ăsta e înfricoșător.

Casa e din cărămidă și e vopsită gri. De-abia pot s-o disting în întuneric; nu se vede decât becul de la intrare.

Nu respir. Sper să leșin. Sper că lui Karen îi va da prin cap să mă tragă înapoi în mașină, șchiopătând și palidă la față și să mă ducă înapoi la spitalul din Tucson, unde să pot fi iar cu mama. Strâng faldurile rochiei între degete.

— Ascultă-mă, zice Karen.

Ușa de la intrare se deschide. Peste umărul lui Karen, văd o umbră care apare în spatele ușii din plasă.

Karen îmi pune mâna pe umăr.

— *Ascultă-mă.*

Mă chinui să mă uit în ochii ei. Sunt albaștri și îngrijorați și obosiți.

— E doar o noapte, promit. La următoarea casă se face o mutare în seara asta și mâine-dimineață, la prima oră, o să fiu

aici să te iau, bine? Te rog doar să urmezi regulile Georgiei și să dormi, bine, Tiger?

O *mutare.* Adică iau un copil de acolo ca să-mi facă mie loc? Suntem piese de șah? Piese de șah stricate, într-un joc ciudat de adulți?

A zis *următoarea casă.*

— Câte case o să fie cu totul? zic deodată.

Ușa de plasă se deschide. Inima îmi bate cu putere. Femeia, Georgia, strigă:

— Hai odată. Ți-am păstrat ceva de mâncare.

Are vocea răgușită. Nu blândă, nu răutăcioasă. Plată.

— Nu pot să-ți răspund, spune Karen și scoate valiza din portbagaj. O noapte, Tiger. O noapte.

Mă uit în jur. Oare aș putea să fug? Mă mănâncă degetele și picioarele.

Dar oriunde mă uit văd doar întuneric beznă, ca o catifea. Nici măcar felinare nu sunt.

— Promiți că o să te întorci? șoptesc. *Promiţi* că o să vii mâine și o să mă iei? o întreb pe Karen.

— Se face frig. Celorlalte fete le e foame, zice Georgia și iese pe aleea de beton din fața casei.

Poartă șorț, un pulover gri și blugi. În cercul mic de lumină de sub bec, fața ei pare obosită și plină de riduri.

— *Promiţi,* Karen?

O să mă lase aici pentru totdeauna. Știu asta. Broboane de sudoare încep să mi se formeze pe frunte. O apuc de braț și o strâng tare, deși ea e adult și eu sunt copil și *niciodată* un copil nu atinge primul un adult. Niciodată. O strâng suficient de tare încât să i se crispeze fața.

— Da, zice. Promit.

Îi dau drumul. Își freacă brațul. Știu că i se pare că nu-mi dau seama cât este de îngrijorată, dar se înșală.

Ultimul lucru pe care i-l spun este:

— Ai promis. Și dacă îți încalci promisiunea față de mine, înseamnă că minți fata unei femei decedate. Să știi asta.

Apoi iau valiza din mâna ei și o iau spre Georgia și spre casa ei întunecată și tăcută.

Îmi mușc buza până simt gust de sânge și nu îmi pasă.

22 ore, 5 minute

AERUL DIN CASĂ e înăbușitor și închis, ca atunci când pui pe tine un pulover scos direct din uscător. Camera e slab luminată, doar o veioză într-un colț îndepărtat și o lampă care atârnă din tavan, cu un bec slab.

Georgia arată spre un colț:

— Pune-ți valiza acolo. O să mă uit prin ea mai încolo. Pentru siguranță. Du-te în bucătărie. Fetele or să te ajute.

Îi spun, ezitând:

— Doamna – Karen – s-a uitat deja prin lucrurile mele.

— Eu am grijă de propria casă, mulțumesc, zice ea ferm.

Se duce din nou afară și începe să vorbească în șoaptă cu Karen. Mă îndrept încet spre bucătărie.

Lumina de aici e mult mai puternică decât în restul casei și mă dor ochii după atâta întuneric.

Două fete stau la o masă rotundă de plastic verde, în fața unor farfurii cu piure de porumb, pâine cu unt și niște pătrate de carne închise la culoare. Se uită atent la rochia mea.

— Interesantă alegere pentru seară, zice fata cu părul blond.

Ambele poartă hanorace asemănătoare cu al Georgiei. Hanorace simple, gri. Deja e atât de cald în casă, încât au fețele transpirate.

Bruneta are ochi rotunzi, frumoși și cu o expresie dezolantă.

— E o rochie ciudată, zice. Tocmai te-ai întors de la o înmormântare sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zic încet. Nu încă, cel puțin.

— Ai sânge pe buză. Uite, zice Blondina și își atinge buza cu un deget.

Mă șterg cu mâneca de dantelă a rochiei.

Apoi ne uităm toate la dâra de sânge de pe material.

— OOOOOOOK, zice Bruneta și face semn înspre un scaun de lângă blat. Aici trebuie să mănânci până când îi demonstrezi Georgiei că știi să te comporți. Mâncarea ta e pe farfuria aia.

Apoi adaugă în șoaptă:

— Mănâncă și atât, bine? Nimic nu contează, deci mănâncă și atât.

Mă îndrept spre scaun și mă așez. Pe o farfurie de carton văd o felie de pâine albă și o lingură de piure de porumb. Fără carne. Pe blat e un pahar albastru de plastic plin cu lapte, exteriorul e plin de condens. Fetele au pahare de lapte și farfurii adevărate.

— Primești farfurii de carton și tacâmuri de plastic până se asigură că nu arunci cu obiecte, nu urli și nu înjunghii. Și ai face bine să mănânci, pentru că nu mai primești altceva până mâine, zice Blondina.

Mă uit în aceeași direcție cu ea, la dulapurile din bucătărie.

Absolut fiecare e închis cu un lacăt.

Mă uit la frigider. Și acolo e un lacăt.

Mă uit la Brunetă și la Blondină și mi se strânge inima.

Bruneta ia o lingură de porumb.

— Nu pricepi, nu? E primul tău plasament? Gen, pentru totdeauna?

Strâng din dinți și dau din cap.

Blondina fluieră încet, apoi se uită repede spre ușă, de parcă i-ar fi frică să n-o audă Georgia. Se apleacă peste masă:

— Unii copii strâng ca niște maniaci, pentru că nu primesc niciodată suficientă mâncare. Poate că au trăit pe străzi sau

părinții lor au fost niște drogați și nu le-au cumpărat niciodată mâncare, așa că le place să o ascundă doar așa, ca să fie siguri. Așa că în unele case totul este ținut sub lacăt. Odată am fost cu un puști. Și mama lui adevărată obișnuia să-l țină într-o cușcă de câine. Ca să se poată droga fără să-i fie frică că ar putea să plece aiurea și s-o bage-n belele. Și pentru că se obișnuise să mănânce dintr-un bol de câine, așa l-a hrănit mama noastră adoptivă. Omleta? O punea tot în bol. Dormea pe jos. Pe o pernuță pe care i-o dăduse ea. Îmi plăcea de el. Era OK.

Face o pauză, apoi continuă:

— Adică nu mereu copiii sunt de vină. Uneori și asistenții maternali sunt niște nenorociți, sinceră să fiu.

Bruneta dă din cap.

Blondina ia o gură mică din carne și se strâmbă:

— Georgiei îi place să fiarbă chestii. Este marea ei pasiune culinară. O să te obișnuiești.

— Nu se poate așa ceva, zic eu și vocea îmi tremură.

Îmi imaginez un băiețel ghemuit într-o cușcă. Bucăți gălbejite de ou fiert, puse grămadă într-un bol.

— Legat de cușca de câine. N-are cum să fie adevărat. Doar încercați să mă speriați, le zic eu.

Blondina pufnește. Are piure de porumb pe bărbie.

— Frate, nici n-ai idee. O să vezi. Adulții ăștia...

Face o pauză și ochii i se umplu de lacrimi.

— Unii se poartă cu copiii ca și cum ar fi niște căcaturi.

Bărbia îi tremură și o bucată de piure îi cade pe farfurie. Lasă privirea în jos.

Bruneta întoarce capul înspre ușă.

Se aud pași pe hol.

— Începe să mănânci, îmi ordonă. *Acum.*

Dacă trebuie să mănânc chestia asta, o să vomit. Dacă trebuie să îmi îndes pe gât piure de porumb și să mă îndop cu pâine albă, o să borăsc.

— Nu pot, îi zic Brunetei. Îmi pare rău, chiar nu pot.

Ele încep să mănânce repede, cu dumicați mari. Iau și eu o lingură de piure și încep să o plimb prin gură. Poate că Georgia n-o să observe.

Stă în pragul ușii, cu niște hârtii în mână. Mă întreb dacă au legătură cu mine. În lumina din bucătărie, ochii ei par umezi și bolnăvicioși. Simt că mi se face rău și țin ochii în farfurie.

— Nu ți-e foame? Ți-au zis fetele că doar asta primești? Nu vreau să te prind cotrobăind după mâncare la miezul nopții. Asta e o infracțiune. E împotriva regulilor, zice Georgia.

Dă Doamne să nu plâng în fața tuturor. Dă Doamne să nu plâng. Dă Doamne....

— Măcar bea-ți laptele. Asistenta socială a zis că de ieri nu ai mâncat mai nimic.

Vocea ei devine puțin mai blândă:

— I-ați zis regulile casei?

Bruneta și Blondina dau din cap, cu ochii în pământ.

— Terminați, se face târziu.

Mă uit la ceasul de pe perete. E 19:30.

Georgia arată înspre o foaie laminată lipită de perete:

— Regulile casei, zice ea în timp ce se duce spre chiuvetă.

Deschide robinetul și începe să spele niște oale.

— Casa mea, regulile mele; dacă le urmezi, o să fii bine.

— O să stau aici doar o noapte, zic încet. Deci probabil o să mă duc la culcare și cu asta basta.

Când Georgia se uită la mine, mi se pare că o văd schițând un zâmbet în colțul gurii.

— Asta ți-a zis asistenta socială?

— Asta zic toți, murmură Blondina, dar Georgia se uită urât la ea, așa că tace imediat.

Fetele își duc farfuriile la chiuvetă și Georgia se dă la o parte. Bruneta scufundă farfuriile în apă și Blonda le clătește. Se mișcă atent și pun farfuriile ude în picurător.

Mă ridic de pe scaun. Georgia se uită la mine.

— N-ai de gând să termini de mâncat? Măcar bea-ți laptele.

— Nu pot.

Înghit în sec, mi-e teamă de ochii ei întunecați.

— Nu... nu... nu mă simt bine. Cred că o să mă duc la culcare.

Merg încet de-a lungul peretelui, înspre ușă.

— Nimeni nu rămâne flămând în casa asta, deci mănânci ce ți se dă. Bea-ți laptele.

Ochii ei nu mai sunt umezi. Sunt de oțel și sunt curioși. Vrea să vadă ce o să fac. Eu mă întreb ce o să facă *ea*.

Blondina și Bruneta mă imploră din priviri.

Cana de plastic îmi tremură în mână în timp ce o ridic la gură. Laptele e cald, prea cald acum. E gras și are un gust uleios. Țin ochii pironiți pe Blondină și pe Brunetă în timp ce beau.

Îmi iau cana când termin și îmi aruncă farfuria. Mă simt incomod când laptele ajunge în stomac.

Georgia pare mulțumită. Își încrucișează mâinile.

— Noapte bună, zice. Spală-te pe dinți și pune-ți hainele în coș și nu vreau să aud că vă foiți.

Blondina și Bruneta mă împing afară din bucătărie, de-a lungul holului întunecat.

E o listă laminată și pe peretele din dormitor și, în timp ce Bruneta stă pe podea cu picioarele încrucișate și îmi cotrobăie prin valiza roz, ridicând hainele pe care mi le-a împachetat Cake, Blondina îmi explică regulile:

— Ora de culcare e peste 15 minute. Baia e acolo. Dacă ai nevoie să faci pipi, du-te acum, că nu-i place deloc să te trezești în creierii nopții. Îi place să fie liniște.

— Nu e nici măcar ora 20:00, zic încet. Nu e... cam devreme pentru culcare?

Se uită una la cealaltă. Bruneta ridică din umeri.

— Sincer? Mie îmi place. Dorm mult. Viața mea e mai

frumoasă în vis. Și am fost și în case în care *nu* am dormit deloc, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Nu înțeleg ce vrea să zică și nici nu vreau. Mă țin cu mâna de burtă, de parcă așa aș putea opri laptele să mai facă valuri.

În cameră sunt trei paturi duble, fiecare cu o comodă lângă el. Pe fiecare comodă e o lampă cu abajur alb și o iconiță cu Iisus. Clipesc și îmi mușc buza. De fiecare dată când vedea o imagine cu Iisus, mama zicea: *De ce* un bărbat? *Serios, îmi place ideea de a avea pe cineva care ne veghează, care s-a sacrificat pentru toţi, dar de ce trebuie mereu să fie un tip alb?* Dacă zicea asta în fața Bonitei, Bonita striga: *Unde e zeiţa mea de culoare?* Și râdeau împreună.

Mi se strânge inima. Îmi țin respirația.

Blondina mă surprinde uitându-mă la iconiță. Zâmbește:

— Nu ți se pare că arată puțin enervat? Cum își dă mereu ochii peste cap așa...

Încrucișează mâinile și lasă capul puțin pe spate, după mișcă din șold și își dă ochii peste cap, ca o fetiță plângăcioasă.

Cam ca Lupe Hidalgo de fapt.

Deși nu mă simt bine și stomacul tot îmi bolborosește, zâmbesc.

Blondina zice:

— Pe bune, sunt credincioasă și toate cele, dar nu cred în el. Cred în altceva. În ceva magic. Poate un spirit. Ceva tot trebuie să fie, nu? După *toate astea.*

Se uită în jur, la camera sărăcăcioasă. Se întristează brusc.

— Nu se uită nimeni la noi de sus, Lisa. Dacă s-ar uita, nu am mai fi aici. Am sta în niște fotolii confortabile și ne-am uita la *My Little Pony* și am mânca cheesecake toată ziua.

Bruneta scutură tricoul meu cu Rolling Stones:

— Îmi dai mie ăsta?

Se uită atent la rochia mea și continuă:

— Ceva îmi spune că gusturile tale vestimentare trec printr-o schimbare și că n-o să mai ai nevoie de el prea curând.

Vestimentare. Bruneta s-ar fi potrivit la fix la ora de literatură a lui Hoffmeister.

Dau din cap și ea murmură „Bingo" și continuă să se uite prin lucrurile mele. E slabă. Tricourile mele sunt lărgite din cauza sânilor mari și o să stea pe ea ca pe gard, dar am impresia că n-o să-i pese.

Stomacul mi se strânge. Mă așez încet pe pat. Cred că Bruneta și Blondina au văzut mulți copii ca mine. Nu pare să le pese.

Oare câți oameni au văzut poza cu mine în mașina cu plăcuță de Arizona, făcută de Kelsey? Oare am devenit deja viral, oamenii se uită râzând la poza cu mine pe bancheta din spate, în rochia ciudată, cu fața umflată de plâns?

#arestulorfanei #micutacasaanevoiasilor

Ceasul de plastic de pe una dintre comode arată 20:15. Și mergem *la culcare.*

Blonda iese din baie cu fața curată și strălucitoare, îmbrăcată într-o cămașă de noapte lungă. Își împachetează hanoracul gri și blugii și îi pune cu atenție în unul dintre sertarele comodei:

— Hainele tale sunt în birou. Sunt exact ca astea, deci n-ai noroc.

Face semn spre unul dintre paturile din colțul camerei:

— Tu dormi acolo. Kendra trece la geam.

Bruneta – Kendra – se uită la mine cu o expresie nemiloasă în ochi:

— Să nu te-aud. Eu dorm mereu la geam. Bine, Lisa?

Lisa dă din cap repede:

— Bine.

Se bagă în pat și trage pătura până la piept.

Simt un gust acru de la laptele de mai devreme. Stomacul mi se întoarce pe dos. Fruntea începe să-mi transpire. Încep să mă legăn și mă afund în saltea.

— De ce e așa de cald aici? zic deodată și limba mi se împleticește.

Kendra își scoate hanoracul și sutienul și își pune tricoul cu Rolling Stones.

— N-arăți prea bine, îmi zice. Dacă vomiți, fă-o acolo, în toaletă și curăță după tine, bine? Îi place să fie totul foarte, foarte curat. Știu că locul ăsta e ciudat, dar, crede-mă, se poate mult mai rău.

Lisa pare somnoroasă:

— Am locuit într-o casă în care tatăl venea mereu să îți zică noapte bună și te punea să-l săruți. Pe obraz, dar oricum. Ciudat. Și scârbos.

— N-o *speria,* zice Kendra. Asta e prima ei casă.

— Trebuie să știe, zice Lisa, ridicând din umeri. Chiar așa, de ce ești aici? Fugi prea mult sau ceva de genul ăsta? Părinții tăi iau oxy?

Mijește ochii și se uită atent la mine.

Mă holbez la ea. Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Înghit acreala care îmi chinuie gâtul. Sunt doar o fată toantă care citește cărți și bate la tobe și încă doarme cu mama ei uneori și căreia îi e oarecum frică de întuneric.

— Oxy. Oxycontină. Despre asta vorbește, spune Kendra. Calmante. Mama e la dezintoxicare pentru a noua oară. Sunt dată în plasament de la 7 ani. Tot aici o să fiu și când o să fac 18 ani, știu asta. Asta e. Un căcat de ghinion. E mai bine decât să o văd cum ne vinde lucrurile pentru droguri.

Ridică din umeri, de parcă n-ar fi mare lucru, dar vocea îi tremură puțin. Sare în pat și își pune mâinile sub cap.

— Deci? Care-i faza? mă întreabă Lisa, uitându-se la mine.

Izul de lapte din gură, stomacul care îmi bolborosește, mirosul stătut și rânced din casă, carnea fiartă, piureul de porumb.

Puncte negre mi se formează în fața ochilor.

Kendra sare din pat și mă apucă de braț la timp cât să mă îndrume către baie și să mă împingă direct spre toaleta care absoarbe tot laptele cald pe care m-a pus Georgia să-l beau.

Se aude cineva care bate la ușă cu putere.

— Totul e în regulă, îi zice Lisa Georgiei. Nu se simte foarte bine. Avem noi grijă de ea.

Kendra mă șterge pe față și apoi spală closetul cu o cârpă. Baia mică se umple repede cu mirosul de lapte acru. Aruncă cârpa în chiuvetă.

— Clătește-ți gura, zice ferm. O să-ți fie greață toată noaptea dacă nu o faci. Și să dormi pe-o parte, în caz de ceva. Ca să nu te înec dacă se întâmplă iar.

Se uită la mine cu ochi triști.

— Mama leșina mereu din cauza chestiilor pe care le lua și poți să te înec cu propria vomă dacă dormi pe spate sau pe burtă. Mi-am petrecut mult timp întorcând-o pe-o parte și asigurându-mă că mai respiră.

Îmi clătesc gura. Apa are un gust ușor metalic, care mă face să vomit din nou.

Kendra îmi curăță rochia cu un șervețel:

— Doar câțiva stropi. Nimic grav. Nu e nicio pijama în valiza ta. O să dormi în asta? Pare veche. Dar cred că începe să-mi placă.

Trec pe lângă ea, împleticindu-mă, sunt amețită și mi-e rău. Dacă mama ar fi aici, mi-ar face supă și pâine prăjită. Mi-ar înveli tot corpul cu pătura roșie de lână. *Ca pe un burrito,* ar zice și ar zâmbi.

Mă așez cu grijă pe pat. Mă doare stomacul de la spasme.

— Mama mea a murit, le zic.

Când îmi ies pe gură, cuvintele fac rău.

Nu gâtului. Sufletului.

Cuvintele fac rău sufletului.

— Creierul ei a explodat. Azi-noapte. Ba nu, acum două nopți. Nu-mi mai amintesc.

Nu-mi mai amintesc. Nu-mi mai amintesc dacă mama a murit azi-noapte sau acum două nopți. Ce mi se întâmplă?

— Nu m-a ținut niciodată într-o cușcă sau ceva de genul ăsta.

Încep să plâng, dar mă cuprind singură cu brațele ca să nu hohotesc prea tare și îmi ascund fața în pernă.

Una dintre ele, nu știu care, zice încet:

— Săraca de tine. E oribil.

Luminile se sting, cufundând camera în întuneric. Aud foșnetul cearșafurilor și al păturilor care sunt aranjate și oftaturi adânci, resemnate. Pe hol, Georgia se foiește și murmură. Îmi dau seama că se roagă.

Sfinţească-Se numele Tău.

Unde. Este mama. E... aici, adică pe Pământ, undeva? Sau în altă parte?

Precum în Cer, așa și pe Pământ.

Sunt multe lucruri despre care n-am vorbit niciodată pe bune. Cum ar fi Raiul. Sau moartea. Adică despre ce se întâmplă *după.* Dacă e undeva... și îi este frică? Singură? Am văzut un film odată și fantomele erau peste tot printre cei vii, îi priveau de după copaci, se uitau la cumpărăturile lor în magazine. Dar cei vii nu le simțeau niciodată.

Inima îmi bate cu putere. Se poate să faci infarct la 16 ani?

Mă întorc pe-o parte și lacrimile îmi curg de pe obraji pe pernă. Kendra e pe patul ei, sub geam, cu picioarele îndoite sub pătură și trece cu o mână peste pervaz, uitându-se la stelele de pe cerul catifelat al Arizonei.

Fără felinare le poți vedea, stelele acestea adorabile, promițătoare și luna mare și albă, prin gratiile negre de la ferestre.

VREI SĂ RÂZI DE ELE. Poate chiar să *hihotești*, un alt cuvânt de la ora de literatură.

Pentru că niciuna dintre ele, nici slăbănoaga brunetă, nici blondina grăsună, cu dinții strâmbi, nici măcar femeia cu ten pământiu, înaltă și groaznică pe nume Georgie, nu te-au crezut.

Au crezut că o să fii aici pentru totdeauna, ca ele. Sau măcar o parte din totdeauna, cine știe cum s-o calcula timpul în *sistemul acesta de plasament*, unde poate că totdeauna nici măcar nu mai există, pentru că viața e doar o casă după altă casă. O cană de plastic plină cu lapte cald după alta.

Dar uite-o pe Karen, iese din mașina ei cu plăcuțe cu Statul Arizona în lumina caldă a soarelui și se îndreaptă hotărâtă spre ușa cu un sistem de securitate bine pus la punct.

Acum e un fel de nenorocită de cea mai bună prietenă.

Bate la ușă. Poți s-o vezi printre gratiile de la geamul Kendrei și te târăști jos – așa rău cum îți este, dar extaziată – din patul îngust și îndeși hainele înapoi în valiza roz, fără să le împăturești. Arunci tricoul cu Poison peste Kendra, care se freacă la ochi somnoroasă.

Cealaltă, Lisa, *Blondina*, e deja îmbrăcată și își face patul. Ea e atât de elegantă și de organizată. Părul întins și dat după urechi, mâinile aranjând cu grijă cearșaful spălăcit sub salteaua subțite.

Se uită în sus:

— Ai avut dreptate, zice.

Încearcă să zâmbească, dar nu e fericită de povestea asta, îmi dau seama. Își netezește cuvertura cu o mână.

Și de ce ar fi ea fericită? Pe ea o așteaptă mai multe zile, mai multe nopți de mâncare fiartă, fără gust, în mijlocul pustietății. Gratii negre la ferestre. Liste pe pereți.

Și-și spune că totul e *bine,* ceea ce te face să te cutremuri, pentru că îți dai seama în ce locuri trebuie *să fi fost*.

Georgia te întâmpină pe hol.

— Bine, zice serioasă, stând ca o statuie lângă tine. Uneori îmi vin aceiași copii de două sau de trei ori. Cine știe, poate o să ne mai întâlnim.

Îmi pune o mână mare pe umăr.

— Îmi pare foarte rău pentru mama ta, Grace.

Numele tău real doare puțin, mai ales pentru că îi era rezervat mamei tale, pentru momentele în care era nervoasă sau în care era foarte, foarte visătoare și dulce.

Lași ochii în jos, pentru că oceanul se umflă iar în tine și nu vrei să crezi că Georgia vorbește serios, dar știi că așa e, pentru că ai auzit-o astă-noapte cum se ruga și știi că în anumite lucruri crede cu toată ființa.

Îți pare cam rău că ai gândit lucruri urâte despre ea.

Dar apoi îți aduci aminte că te-a obligat să bei un lapte dezgustător și exagerat de cald și părerea de rău dispare.

Treci pe lângă ea și nu-ți pasă că roțile de la valiza ta roz trec peste tenișii ei albi.

Pe bancheta din spate a mașinii lui Karen, când te întreabă „Ești gata?", îți pui centura și o mică parte din tine se întreabă dacă mama ta vede toate astea, chiar acum, ca o fantomă din filme, dar gândul te doare și gărgărița din spatele sticlei îl alungă. Cari povara atâtor sentimente dureroase.

Nu e loc pentru toate.

47 de ore, 15 minute

MAMA ADOPTIVĂ PE NUME LaLa nu pare rea și nici nu ține în mână o lingură de lemn, gata să mă lovească dacă nu îi fac droguri.

De fapt, poartă un halat de flanel, are părul puțin grizonant și prins în cozi groase împletite și ochelari cu rame groase și sclipici argintiu. A pregătit o farfurie cu mâncare, o farfurie *adevărată,* din ceramică după toate aparențele, și a lăsat-o pe masa din bucătărie. Un pahar cu apă. O furculiță și un șervețel de pânză. Este, ca să folosesc un alt cuvânt învățat dintr-o carte, un *tablou* adorabil, dar nu mănânc. După Georgia și laptele ei acru, nu cred că o să mai mănânc sau o să mai beau ceva vreodată.

Stau la masa din bucătărie în timp ce LaLa și Karen vorbesc în sufragerie. LaLa locuiește la periferia Tucsonului, unde câmpurile se întind cât vezi cu ochii. Casa ei e foarte liniștită.

Mi-am primit telefonul înapoi. După ce am plecat de la Georgia, Karen m-a dus înapoi la Direcția de Asistență Socială și Protecția Copilului ca să ia niște acte, să răspundă la niște telefoane și să-mi dea ghiozdanul pe care îl adusese Cake și în care era și telefonul meu. Îmi lăsasem ghiozdanul în mașina lui Kai.

Am stat la Protecția Copilului ore întregi, timp în care Karen a lucrat și eu am stat și m-am uitat la ea.

— Lucrurile astea durează, mi-a zis ridicând din umeri.

Când am plecat, afară se făcuse deja întuneric și, când am ajuns la casa nouă, eram din nou epuizată.

În bucătărie, încep să-i scriu lui Cake.

Dar nu-i trimit nimic – nici măcar nu știu ce să-i zic. Ce cuvinte ar trebui să folosesc în situația... *asta*?

Ceva de genul *Bună. Sunt acasă la un străin. Are o masă galbenă în bucătărie.*

Ceva de genul *Hei.*

Ceva de genul *Hei. Mama e tot moartă.*

Ușa de la intrare se închide. Îi scriu repede *Trăiesc.*

LaLa intră în bucătărie. Îmi întorc telefonul cu fața în jos și-l pun în poală tocmai în secunda în care vibrează.

LaLa se așază:

— Îmi place rochia ta.

— Mulțumesc.

Vocea mea pare stinsă. Strâng o bucată de dantelă între degete.

— Îmi pare extrem de rău pentru mama ta.

— Creierul ei a explodat, răspund.

Mă uit la dantela rochiei, împletită printre degetele mele. Un model complicat. De-aș putea să dispar în el. Telefonul vibrează din nou. Mă uit în jos. Cake. *Hai să vorbim.*

LaLa observă și zice:

— Poți să răspunzi dacă vrei. Prietenii sunt importanți acum.

Întorc telefonul și înghit în sec.

Se întâmplă multe înăuntrul meu.

— Nu prea înțeleg, știți?! Ce s-a întâmplat.

Medicul tinerel tot vorbise despre vase de sânge și tensiune, dar mi-a fost greu să mă concentrez pe cuvinte pentru că trupul meu se frângea în milioane de bucățele.

LaLa pare tristă:

— Îmi pare rău, Gra...

— Nimeni nu îmi spune așa, în afară de mama uneori. Numele meu e Tiger.

Ne-am certat groaznic, groaznic. Tresar când îmi aduc aminte. Îmi țin respirația până când trece valul acut de durere.

— Am înțeles. Frumos nume. Mănâncă, te rog, iar dacă nu poți, e în regulă, dar vreau măcar să bei niște apă. Pari deshidratată. Am o pijama pentru tine, dacă ai nevoie. Sunt sigură că ești epuizată.

Îmi simt gura murdară și uscată, așa că iau câteva înghițituri de apă.

— Sunt singura de aici? o întreb eu.

Oare o să-mi fie dor de Bruentă și de Blondindă sau dacă toți copiii pe care o să-i cunosc de acum încolo or să se amestece în mintea mea.

Ea dă din cap:

— Nu. În momentul ăsta mai am trei în afară de tine. Doi mici și un băiat puțin mai mare decât tine. E în Phoenix acum, dar o să se întoarcă repede.

— Cât o să stau aici?

— Nu știu sigur.

Îmi mușc buza. De câte ori o să trebuiască să mă mai mut? Harry Potter a mers la unchiul și la mătușa lui, dar a trebuit să locuiască sub scări. A ajuns la Hogwarts, dar tot a trebuit să se întoarcă acasă vara. Mamei i s-a părut mereu că era o porcărie ca Dumbledore să-l trimită pe Harry înapoi în casa aia oribilă. „Ar fi putut să-l țină la Hogwarts", zicea ea. „Sau măcar cu Hagrid. Credea că trebuie să-l țină departe de iubire, ca să facă ce voia el să facă. Dar nu cred asta. Deloc."

— Am niște uleiuri care ar putea să te relaxeze, zice LaLa și le enumeră pe degete. Castan dulce, balsam de lămâie, steaua din Bethleem. Aș putea să-ți pun câteva picături. Dar ar trebui să-i cer permisiunea lui Karen.

— Permisiunea?

— Da. Nu pot să-ți dau niciun calmant sau nici măcar să te tund fără permisiunea ei. Părinții tăi încă mai au drepturi.

— Nu cred că mama o să aibă multe de comentat dacă îmi dai o aspirină, nu crezi?

Frec dantela între degete și mai puternic.

LaLa oftează:

— Scuze. Am greșit. Am uitat.

Sunt o sumedenie de femei ca LaLa în Mesa Luna. Hipioate relaxate, cu părul împletit și cu haine ponosite, care au o tinctură sau un balsam pentru orice.

Dar nu și pentru asta. Nimic, niciodată nu va putea să mă vindece de asta.

LaLa pocnește din degete.

— Mereu uit să zic ce urmează de acum încolo. Uite.

Respiră adânc:

— Tu locuiești aici și îmi urmezi regulile. Fără scandal, fără droguri, fără alcool. În timpul ăsta, Karen încearcă să-ți caute alt loc. Nu o să stai aici pe termen lung.

Scandal, alcool, droguri. Nu fac nimic din toate astea. Dar poate o să încep, acum, că nu mai are cui să-i pese.

Casa LaLei miroase a ghimbir și a esențe, mult mai bine decât cea a Georgiei, care mirosea a carne fiartă.

Va trebui să mă obișnuiesc cu toate mirosurile noi. Cu oamenii. Cu regulile.

Ametesc doar când mă gândesc la asta. Ochii mi se umplu de lacrimi. Îi apăs atât de tare cu podul palmelor, încât văd o explozie de culoare.

— Hai să îți arăt casa, bine? zice LaLa cu blândețe. Se face târziu și vreau să te odihnești. Dar trebuie să facem liniște, pentru că Sarah și Leonard dorm.

Mă conduce pe un hol, nu într-o cameră de sub scări, ci într-una normală cu paturi suprapuse, două comode de lemn și un poster cu Olaf, omul de zăpadă.

Apariția lui e scena mea preferată din film, când își pune pălăria și cântă despre vară.

Simt cum încep să mă relaxez doar puțin. Cred că o să fie bine. Măcar mai bine decât la Georgia.

LaLa începe să vorbească în șoaptă.

— Lui Sarah îi place patul de jos. Devine puțin agitată înainte de culcare din cauza locului în care a fost înainte, așa că avem lumini de veghe, zice și arată spre perete.

Sunt trei lumini de veghe: un pește în acvariu, o rățușcă și luna. Pe patul de jos, o fetiță de Culoare cu părul împletit doarme liniștită, cu două degete băgate în gură.

— Sarah are 10 ani, îmi șoptește LaLa. Aia e comoda ta. Voi, fetele, folosiți aceeași baie cu mine; e cea de pe hol, cu nori pictați pe ușă. Ușa cu copac dă în cealaltă baie.

Mă conduce pe hol, până la baia cu nori.

— Dacă ai nevoie de tampoane sau absorbante sau orice altceva, uită-te sub chiuvetă. Indiferent de ce ai nevoie, trebuie doar să-mi zici. Bine, Tiger?

Vocea mea e plată:

— Mama mea a murit. Poți să mă ajuți cu asta?

— Doliul este ceva prin care trupul și mintea ta trebuie să treacă, Tiger. Nu există niciun leac. Dar ce pot să fac e să am grijă că ești bine și în siguranță, spune LaLa cu blândețe.

Îmi fixez ochii pe podea. Un covor deșirat și spălăcit. Lemn nerașchetat.

LaLa oftează:

— Am pus o pijama pe chiuvetă, acolo. Un duș și un pic de somn or să te ajute mult, bine?

Închide ușa de la baie.

În oglinda rotundă de deasupra chiuvetei, fata care se holbează la mine pare pustiită, de parcă ar fi fost golită pe interior, de parcă ar fi pierdut 10 kilograme într-o zi.

Îi ating fața. N-o recunosc.

Îmi zic: *Fata asta a rămas fără mamă. Fata asta nu mai are nimic.*

Lacrimile îi curg pe fața trasă și pustiită.

Dacă mama ar fi aici, m-ar lua în brațe, mi-ar șterge fața udă și mi-ar șopti: *Pari obosită, Tiger. Spală-te pe faţă, ia-ţi cartea și du-te la culcare. O să te simţi mai bine dimineaţă.*

Uneori doarme în același pat cu mine, cu spatele lipit de al meu.

Nu înțeleg cum să meargă *totul mai departe* când ea *s-a oprit.*

Dacă închid ochii și îmi doresc suficient de tare, o să se întoarcă? Asta e cumva vreo glumă ciudată și crudă pe care mi-o face universul? Oare am pășit în alt portal din greșeală? La urma urmei, mereu se întâmplă asta în cărți. Poate am provocat un efect de domino când am țipat la mama și i-am zis toate lucrurile alea îngrozitoare, poate am încurcat niște ițe ale cosmosului și mi-am schimbat traiectoria și acum mi se dă o lecție oribilă.

Poate că mi-am imaginat totul. Poate că nimic *din toate astea* nu e adevărat. Casa asta ciudată și liniștită, după tăcerea stranie din casa Georgiei, femeia asta blândă cu cozi brunete și ochelari strălucitori, care încearcă să mă ajute cu elixire.

Singurul lucru pe care mama mi l-a spus întruna de-a lungul timpului a fost: *Nu o să te părăsesc niciodată. O să fiu mereu aici.*

Mama poate fi în multe feluri, dar nu și mincinoasă.

Asta trebuie să fie o greșeală oribilă, un fel de buclă temporală, și o să se termine curând. N-are cum să fie real: o viață de dulapuri și frigidere închise cu lacătul, gratii la ferestre. Hanorace și piure de porumb în farfurii de plastic.

Îmi dau jos rochia de dantelă, ușurată. Dau drumul la apa de la duș. Trebuie să fie o greșeală uriașă a unui univers care a luat-o razna. Pentru că mama *a promis.*

După ce intru în duș, mă frec atât de tare, încât devin doar pete roșii și piele iritată. Îmi dau cu șampon de cinci ori, ca să înlătur toată oribilitatea asta. Vreau să fiu curată când mă trezesc de dimineață, când mama vine la mine cu o cană de cafea în mână, cu părul vâlvoi și ochi somnoroși.

Când ies, mă usuc și agăț prosopul ud pe șina perdelei, pentru că mama nu a crescut o dezordonată. Îmi pun înapoi rochia de dantelă, pentru că, de dimineață, când mama o să vină la mine, când universul își va fi revenit, o să se bucure că o port. Fața ei o să strălucească. O să râdă.

O să zică: *Ce frumoasă ești, Tiger.*

Nu o să ne mai amintim o ceartă stupidă cauzată de o rochie, nimic din toate *astea*, indiferent de ce or însemna *astea*, pentru că nimic nu e real, nu are cum să fie.

N-are cum să fie, la dracu'!

Găsesc sub chiuvetă o periuță nouă, într-un ambalaj din plastic, mă spăl pe dinți, bucuroasă să-mi curăț gura după atâta vreme, și merg încet pe hol, spre dormitor, unde mă urc în patul de sus, mă învelesc cu pătura țepoasă de lână și mă holbez în tavan. Telefonul meu indică ora 21:15.

Mă forțez să adorm, pentru că, atunci când o să mă scol, totul nu va fi fost decât un vis al naibii de urât.

Iar noi o să fim *noi* din nou, mașinăria bine unsă, arătoasă, care miroase frumos.

2 zile, 6 ore, 9 minute

CÂND DESCHID OCHII, sunt într-o cameră străină și inima îmi tresaltă. Nu e patul meu, nu e pătura mea, nu sunt hainele mele, nu sunt pereții mei, nu...

Și apoi *totul* mă invadează din nou. Până la urmă *nu* a fost un vis urât.

Ea e tot moartă.

Senzația de ciment ud mă cuprinde din nou. Mi-e greu să respir.

Sunt într-o casă străină.

Mama e moartă.

Nu am casă.

Tot ce știam a dispărut.

Încep să plâng.

— Vrei s-o chemăm pe LaLa?

Mă uit în jos, din patul de sus.

Doi copii de Culoare, unul pricăjit și costeliv, celălalt slab ca un băț și înalt, se uită în sus la mine, cu ochi suspicioși, de lângă valiza roz deschisă. Chiloții și sutienele mele, tot ce mi-a împachetat Cake este împrăștiat pe jos. Fetița, ea a vorbit. Îmi dau seama. Privirea îi e îngrijorată chiar dacă e jos, cu chiloții mei în mână.

Sfinte, mai întâi Bruneta, acum ei. Asta *fac* copiii dați în plasament? Cotrobăie mereu unii prin valizele celorlalți?

Cel pricăjit, băiețelul, zice:

— Nu am găsit bomboane.

Poartă o bluză de trening albastră și pantaloni scurți asortați. Are genunchii ca niște mingi de baseball.

— De ce naiba ai venit aici fără bomboane?

— De ce naiba, zice slăbănoaga, fata, doar că la ea „de ce naiba" se aude șoptit, de parcă acum îl încerca prima dată.

E Sarah. În lumină văd ce împletitură complexă are. Eu nu am reușit niciodată să fac nimic cu părul meu. E numai lațe.

— Nu te pune cu mine, pufnește băiatul. O să te bat măr.

Într-o nară i se formează un balonaș de muci verzi, dar nu observă. Lovește cu pumnul în cealaltă palmă.

— Nu te pune, repetă Sarah.

Încearcă să lovească și ea cu pumnul în palmă, dar nu reușește.

Sunt doar niște copii care au fost abandonați, dar tot sunt puțin supărată că îmi umblă prin lucruri. Ar trebui să fiu drăguță, dar ce mai contează acum? Acum copiii ăștia sunt eu și eu sunt ei.

Îmi șterg fața udă cu dosul palmei, mă aplec peste pat și mărăi:

— Sunt un ninja. Mama mea a murit. Creierul ei a explodat. Dacă nu îmi puneți imediat lucrurile înapoi în valiză, vă fac afiș pe amândoi.

Fata și băiatul scâncesc și încep să-mi arunce lucrurile la întâmplare în valiză, înainte s-o ia la fugă pe hol.

Tavanul de deasupra patului meu are pete vechi de igrasie. Dacă aș avea un creion, aș scrie în ele *Omoară-mă. Omoară-mă acum*, ca în bulele de text din benzile desenate..Aș desena o fată cu cruci în loc de ochi și un corp strâmb, într-o rochie veche de dantelă. Sau o gărgăriță într-un borcan, care dă din aripile casante, așteptând.

Nu e un vis urât. Eu sunt aici pe bune, pe bune și pe bune, iar ea a murit pe bune, pe bune și pe bune.

Lacrimile mă năpădesc brusc, ca un fulger. Îmi ascund fața

într-o pernă care nu e a mea, care nu miroase a nimic cunoscut și plâng până adorm din nou.

Dorm atât de mult, încât când mă trezesc în dormitorul mic e întuneric din nou. Sub mine, fata pe nume Sarah sforăie ușor în patul ei.

Cobor pe scara patului și mă duc la baia cu nori, fac pipi, mă spăl pe mâini, mă spăl pe dinți.

Pare să dureze un milion de ani să fac toate lucrurile astea. Pare să dureze un milion de ani să pun pastă din tub pe periuța roșie, să ridic periuța la gură. Nici nu pot să mă uit la fata pustiită din oglindă; îmi simt capul prea greu.

În casă e liniște, se aude doar ventilatorul din tavanul uneia dintre camere. Stau în hol, ascult, inima îmi bate cu putere.

Poate că LaLa e de fapt o bețivană și o să dea buzna din camera ei cu peria de păr în mână, gata să mă pedepsească pentru că m-am dat jos din pat în toiul nopții. Poate că și ea, ca Georgia, are liste, liste secrete pe care nu le-am văzut încă.

Stau încordată și aștept. *Beţivană* – un alt cuvânt pe care l-am învățat la ora de literatură semestrul trecut, împreună cu viermi de malt. Falstaff și prințul Henry și o față ca „bucătăria secretă a lui Lucifer"*.

Dar LaLa nu apare zburând din camera ei, cu fața roșie. Ușa ei rămâne închisă, iar casa, cufundată în liniște. Poate că aici nu e nimeni ca Georgia.

În bucătărie, pe masa galbenă, găsesc un bilet pe care scrie *Tiger, e mâncare în frigider. Te rog să mănânci. Avem niște chestii de făcut mâine.* Îl mototolesc.

Din fericire, frigiderul nu are lacăt și e plin cu mâncare. Unt pe o farfurie transparentă. Lipii de tortilla. Struguri într-o pungă. Borcane cu cârnați. N-am văzut niciodată atâta mâncare într-un frigider, poate doar la Cake acasă, și, dacă ar fi orice alt moment, aș da iama în tot. Dar nu și acum.

---

* Aluzie la personaje din piesele lui William Shakespeare (n.t.).

Mă întreb dacă o să-mi mai fie foame vreodată.

Pe perete e un telefon de modă veche, genul acela cu butoane strălucitoare, care scot un sunet de fiecare dată când le apeși, *bip-bip-bup.*

Vreau să distrug ceva. Pe cineva. Vreau să trântesc ușa de la frigider de mai multe ori și să sfărâm borcanele cu sos dinăuntru.

Înșfac telefonul și, până să-mi dau seama de ce fac, îl sun pe Kai Henderson.

Am așteptat șase nenorocite de luni să-l sărut pe Kai Henderson. Am așteptat practic toată viața să sărut pe cineva și el nici măcar nu a putut să stea la spital cu mine. M-a lăsat acolo și a plecat cu mașina mamei lui.

În ziua aia, acum șase luni, la ora de bio, m-am îndrăgostit nebunește de el. M-am dus acasă chiar și am scris: *10:46, în sala 11C, laboratorul de bio, 13 noiembrie, Kai Henderson m-a făcut să mă simt cuprinsă de căldură și de slăbiciune.* Nu am știut cum altfel să mă exprim și am împăturit hârtia de un miliard de ori, până când a ajuns un pătrățel pe care l-am ascuns într-un compartiment secret din cutia mea de bijuterii.

Kai nu a părut niciodată ca restul băieților de la Eugene Field, care mă împingeau pe holuri cu bună știință, încercând să mă pipăie pe sâni. El chiar o asculta pe Cake în timpul repetițiilor, nu ca restul băieților cu care a mai încercat să cânte și care vorbeau peste ea și oftau tare și plecau bosumflați.

Nici măcar nu ne-am ținut niciodată de mână înainte de sărutul de la Școala Primară Thunder Park. El a mai ieșit cu o singură fată, Ellen Untermeyer, și asta a fost demult, în clasa a VIII-a, când toți eram doar niște amibe cu aparate dentare și coșuri.

În locul de joacă al Școlii Primare Thunder Park am aflat că poți să săruți pe cineva un miliard de ore și tot te lasă singură în spital, cu gura încă fierbinte de la săruturi.

Cutia de bijuterii în care am ascuns hârtiuța cântă „Für Elise" și tutu-ul balerinei e rupt, dar tot îmi place să-l mai mângâi uneori, pentru că e așa de delicat și de frumos și bănuiesc că ăsta e un alt nenorocit de lucru pe care n-o să-l mai văd niciodată.

Ceasul din bucătăria LaLei indică ora 04:15. Ascult cum sună țâr, țâr, țâr la celălalt capăt. Oasele îmi tremură, străbătute de o electricitate răutăcioasă. Pot să aștept așa toată noaptea, până răspunde. Oricum nu am unde să mă duc.

Vocea lui Kai e somnoroasă:

— Alo? Cine e?

Zic cât pot de rece:

— Inima chiar e ca un motor frumos și ciudat, Kai.

Liniște. Apoi zice încet:

— Tiger? Unde ești?

— M-ai lăsat acolo pur și simplu.

— Tiger...

— E ciudat cum am ajuns să te plac tocmai când la școală începuserăm să studiem inima, nu? Mi se pare ironic acum. Ironic? Nu sunt sigură. Nu gândesc prea limpede acum, pricepi? În fine, este ironic? Pentru că mi se pare că mi-ai frânt inima. Și știi ce mi se pare și mai de căcat? Faptul că mi-ai frânt-o imediat *după* ce mi-a fost oricum frântă în cel mai *îngrozitor* mod. Ai călcat cu putere pe bucățele și le-ai făcut și *mai mici.* Pe bune, cine *face* așa ceva?

— Îmi pare rău. Eu nu...

Vocea lui slabă mă înfurie și mai tare:

— Nu trebuia decât să rămâi. Doar atât. Era așa de greu? Măcar ai idee unde *sunt?*

Sunt într-un loc periculos și răutăcios. Vorbesc întruna și lucrurile pe care i le spun îl fac să plângă.

Precum: poate că *el* ar fi trebuit să moară, nu mama.

Acum vreau să rănesc pe toată lumea. Vreau să sparg

lucruri, ca lumea să arate așa cum mă simt eu pe interior: spartă într-un milion de cioburi ascuțite și însângerate.

Kai Henderson îmi închide.

Pun telefonul la loc pe perete. Pe fereastră, soarele începe să răsară în valuri rozalii.

În dormitor mă sui înapoi în pat și aștept, uitându-mă fix la tavan, pieptul meu se ridică și coboară, se ridică și coboară. Îmi aduc aminte de mobil și bag mâna sub pernă după el.

Mă uit la mesajul pe care mi l-am trimis singură în noaptea în care a murit mama.

Acum, mama e moartă de 3 294 de minute.

Nu pot să fiu așa. Nu pot să rămân așa. Nu pot să fiu așa. Nu pot să rămân așa.

Mă uit cum trec secundele pe cronometrul mobilului, până mi se încețoșează privirea.

„Ești acolo?"

Vorbesc în șoaptă, deși sunt sigură că Sarah n-o să se trezească.

„Te rog, fă ceva. Arată-mi. Orice."

Dar singurul răspuns pe care îl primesc e liniștea.

3 zile, 10 ore, 9 minute

DE PE HOL îi aud pe băiețelul pricăjit și pe fetița slăbănoagă certându-se la micul dejun. LaLa îi ceartă și se potolesc. Unde e celălalt băiat, cel despre care LaLa zicea că e mai mare?

Mă doare maxilarul, de parcă am scrâșnit din dinți în somn. Cât am dormit de data asta? Ce zi e? Îmi verific telefonul.

Mama e moartă de 4 929 de minute.

Bănuiesc că... ar trebui să mă duc la școală? Acum 4 929 de minute era luni, nu? Îmi e greu să-mi amintesc acum. Sertarul de la comoda lui Sarah e deschis și se vede cum dau pe-afară chiloții de bumbac și tricourile de bumbac. Cine îi mai cumpără haine acum? De unde vin banii?

Ce haine simple. Copiii mici, ei ar trebui să poarte lucruri nostime. Bufnițe din paiete și chestii de genul ăsta. Mingi de baseball pe fuste dacă vor. Blugi. Mamei nu i-a plăcut niciodată cum îmi stă cu blugi. Mereu zicea că pantalonii pentru fete sunt croiți într-un fel misogin.

Strâng dantela de la rochie între degete. De-abia o mai observ acum. E ca și cum mi-ar fi crescut o piele nouă.

Îi dau mesaj lui Cake.

Nu știu ce să fac.

OMG mă bucur așa de mult că ești tu. Am fost așa de îngrijorată ieri, când nu ai răspuns. Ești bine? Unde ești?

Nu știu. Într-o casă. O doamnă. LaLa. Niște copii.

LaLa? Drăguț nume. Sunt OK?

Mă holbez la telefon:

Nu sunt sigură că asta e cea mai mare grijă a mea, dar, da, bănuiesc că sunt OK.

Îmi pare rău. Mi-e dor de tine.

Mi-e dor de tine.

Nu am avut niciodată o pereche de blugi, îi scriu eu.

E ciudat să spui asta, dar... Cred că ai dreptate. Dar n-ai ratat mare lucru. Oricum nu vin niciodată bine.

Apoi, *Tu ești bine?*

Inima mea se umple de furie. Cum aș putea să fiu bine? *Nu* mai există *bine.* Ce întrebare *idioată.* Aproape scriu asta, dar mă opresc și mă simt vinovată; respir adânc și apoi:

NU, NU SUNT. ÎŢI ADUCI AMINTE??

Da. Scuze. Îmi pare rău, scrie Cake.

Ar trebui să merg la școală? Nu știu ce să fac.

Bănuiesc că nu trebuie. Mi-e dor de tine. ♥

Îi scriu că și mie *mi-e dor de ea*, apoi traversez repede holul, înainte să încep să plâng iar.

În bucătărie, toți se opresc din mâncat și se holbează la mine. Țin telefonul la piept.

Într-un bol albastru sunt niște portocale, iar pe masă, o cutie de cereale și o sticlă de lapte.

— Ți-e foame? întreabă LaLa.

Sarah are picături de lapte pe buze. Simt un junghi în stomac când îmi aduc aminte de Georgia și de laptele ei acru.

— E bun și poți să mănânci cât vrei, nu? Chiar și trei porții! LaLa? zice Sarah.

— Da. La ultimul loc în care am stat încuiau frigiderul cu lacătul și era și o foaie pe care scria ce poți să mănânci și cât, spune băiatul. Gen, jumătate de măr dimineața sau un pahar de suc la prânz.

Poate că și puștiul acesta a fost la Georgia. Și cine dă unui copil suc la prânz?

Sarah aprobă energic:

— O doamnă la care am stat controla mâncarea din dulapuri în fiecare seară și, dacă lipsea ceva, ne punea să stăm toată noaptea la masă, până mărturiseam.

— Ajunge, zice LaLa. Mâncați.

Îl bate ușor pe umăr pe băiat și-mi zice:

— Poți să mănânci ce vrei, Tiger. Pot să-ți fac ouă și pâine prăjită dacă nu vrei cereale.

— Nu știu cum să ajung la școală de aici, spun eu. Poate să mă ducă cineva? E zi de școală azi?

Nici nu mai știu cum ar trebui să se desfășoare zilele. Ce ar trebui să fac. Pentru că de obicei asta îți spune o mamă.

Trezește-te. Mănâncă. Fă-ți ghiozdanul. Piaptănă-te. Ai teme? Nu mai sta pe telefon și lucrează la mate. Vrei pizza diseară? Uită-te la tine, devii așa de frumoasă. De ce ești bosumflată? Nu mai am voie să-i zic fetei mele că e frumoasă?

Pe la spate, cât să nu vadă LaLa, îmi frâng degetele tare. Durerea mă ajută să nu plâng.

LaLa are părul prins în creștetul capului, într-un coc împletit care arată ca un produs de patiserie exotic.

— Nu-ți face griji în privința școlii, Tiger. Avem alte lucruri de care să ne ocupăm. Îi duc pe pitici la școală, după aceea mă întorc la tine.

Începe să le pună prânzul în ghiozdane.

Băiețelul scoate limba la mine, așa că fac și eu la fel. Se strâmbă.

După ce pleacă, curăț o portocală și îmi lipesc o felie udă pe buze.

Nimic. Nu are gust de nimic.

Sub chiuveta din baia cu nori găsesc tampoane și absorbante. Turnuri de hârtie igienică. Pieptăn de păduchi. Bandaje. Pungi de periuțe de dinți nou-nouțe. Agrafe și piepteni și bentițe și uleiuri de păr și creme. Beau niște apă dintr-un pahar de carton cu Tweety. Mă spăl pe dinți. Scuip pasta de dinți, clătesc chiuveta. Urmez rutina în capul meu, fac tot ce

trebuie să fac, dar mi se pare că altcineva face toate astea și eu doar privesc de la distanță.

Inspectez dormitorul LaLei. Are o carpetă pe peretele de deasupra patului, care e de fapt o saltea subțire, pusă direct pe jos. Un casetofon. Multe discuri pe un raft. O masă mică și niște lumânări pe ea. Deasupra mesei, pe perete, a prins multe poze cu copii. De toate culorile și înălțimile. Unii zâmbesc. Alții, nu. Mă întreb dacă îl știu pe vreunul dintre ei. Poate că da, dar fără să-mi dau seama, pentru că îmi petrec totul timpul numai cu Cake și cu Kai și cu niște băieți de la Groapă și cu mama.

Viața mea era banală, dar era a mea și acum nu mai e.

Celălalt dormitor e al băiatului mai mare, cel care nu e aici.

Primul lucru pe care îl văd aici e un poster mare, întunecat. Fața unui bărbat pe jumătate ascuns, cu pielea închisă la culoare ițindu-se printre umbre. Scrie John Coltrane. *A Love Supreme.* Un alt poster: KISS. Machiaj, păr negru, vâlvoi. Probabil că tatălui lui Cake i-ar plăcea la nebunie posterele astea. Au un adevărat magazin de discuri acasă, cu multe albume și CD-uri și postere și obiecte de colecție într-o cameră specială.

Pe cuvertura albastră e un amalgam căști și cărți, chestii science-fiction cu extratereștri mov și farfurii zburătoare pe copertă. În colț e o chitară electrică. Pe podea e plin de ghete și șosete și cămăși din flanel și boxeri, ceea ce mă face să mă simt în altă pare, rușinată să-i văd chiloții.

Și camera mea de-acasă arată la fel: lucruri aruncate peste tot, teancuri de discuri și CD-uri vechi de-ale mamei, chiloți și sutiene pe jos. Mama zice mereu: „Camera asta e ca o cocină". Trebuie să mă bată la cap ca să-mi duc lucrurile la spălat în magazia din spatele casei.

Aș spăla rufe pentru totdeauna, tot timpul, dacă asta ar aduce-o înapoi.

Ies din camera băiatului și închid bine ușa.

În bucătărie mă așez iar la masă, ascult liniștea, care nu e liniște deloc, pentru că sunt tot felul de lucruri mici care scot zgomote, dar pe care nu le observi niciodată. Huruitul frigiderului. Limbile ceasului, care se mișcă încet. Robinetul care picură.

Totul se întâmplă în afara mea și se aude de foarte departe.

Îmi rup cuticulele până se fac roz și încep să sângereze. Când se deschide ușa de la intrare, îmi șterg degetele pe rochie, înainte să le vadă LaLa. Pata de sânge de la buză, de marți, când eram la Georgia, s-a uscat și a devenit doar o dâră rozalie pe mânecă.

— M-am întors.

LaLa se uită la mine curioasă.

— Ce ai făcut cât am fost plecată?

— Nimic.

Vocea LaLei e blândă.

— Tiger, nu ai vrea să-ți schimbi rochia? Avem niște întâlniri azi. Poate vrei să porți altceva.

Clipesc:

— Vreau să port rochia. Unde mergem mai exact?

LaLa umple un termos cu cafeaua din filtru. Miroase bine. Sunt vlăguită și vreau niște cafea, dar nu îi cer.

Ia o gură din cană. Fusta pe care o poartă azi e maro și lungă și largă și poartă un maiou roz.

— Trebuie să mergem la firma de pompe funebre din Sierra Vista, să punem la punct înmormântarea. Pentru mama ta. Doamna aceea, prietena mamei tale, Rhonda. O să fie acolo ca să ne ajute. Să te ajute pe tine.

Inima mi se prăbușește prin corp, trece de genunchi, prin picioare și degete și iese din mine. Înmormântare.

Gărgărița din borcan de-abia mai poate să respire. Își acoperă fața cu aripile.

E foarte cald în Volvoul vechi și maro al LaLei și își cere scuze că nu merge aerul condiționat. Pune niște muzică orientală, genul pe care o ascultă oamenii când meditează sau când sunt la masaj. Bănuiesc că ar trebui să mă calmeze, dar ciupiturile corzilor și toată zumzăiala mă enervează și mă întristează în același timp, așa că apăs cu putere pe iPodul ei și opresc muzica.

LaLa nu zice nimic.

Rhonda ne așteaptă în fața casei de pompe funebre. În hol e așa de liniște, că pot să aud sunetul făcut de pantofii mei pe covorul moale.

Rhonda are ochii roșii. Mă îmbrățișează strâns.

— Tiger, scumpa ea, nu o să fie ușor, bine? Fă ce poți.

Fă ce poţi.

De parcă am fi un concurs de silabisire, nu o întâlnire despre înmormântarea mamei.

Stăm toate trei într-o cameră, în fața unui bărbat cu păr spălăcit și subțire și o cravată bolo turcoaz. Le dă niște hârtii și broșuri LaLei și Rhondei, care se uită peste ele și pun întrebări pe care nu le înțeleg. Aerul condiționat face ca transpirația din mașina LaLei să se usuce pe mine într-un mod foarte enervant.

— Trebuie să ne asigurăm că azi Tiger înțelege totul, îi zice LaLa Rhondei. Încă nu au reușit să-i găsească un avocat, așa că o să fac tot ce pot.

Bănuiesc că azi *toţi* trebuie să facem tot ce putem.

— *Sigur*. Știu asta. E ca *fiica* mea, răspunde Rhonda tăios.

Știu că Rhonda încearcă să fie amabilă, dar partea cu „fiica"... doare. Și... se ceartă pe seama mea? Ce înseamnă *asta*?

Acum cei trei adulți se holbează la mine, dar nu înțeleg ce vor să fac. De când am devenit adolescentă, am observat că adulții reacționează în două moduri: fie așteaptă să iei *tu* o decizie, de parcă ar trebui să fii fericit că te lasă să alegi, știind

că oricum tot ca ei o să se întâmple, fie iau ei nenorocita de decizie în locul tău, pentru că n-au încredere în tine.

În acest moment nu-mi dau seama în ce direcție ne îndreptăm.

— Tiger, zice Rhonda încet. Tiger, câțiva părinți au pus mână de la mână și o să te ajutăm cu banii pentru înmormântare. Așa că am nevoie să te uiți peste astea și ne spui ce crezi.

Zicând acestea, îmi întinde peste masă un catalog gros.

Bărbatul cu început de chelie bate ușor în catalog:

— Avem mai multe variante, pentru toate tipurile de nevoi. Știi ce ar fi vrut decedata noastră?

Decedata noastră.

— Nu e a voastră. Nici nu ați cunoscut-o.

— Bineînțeles, zice și roșește. Îmi cer scuze. Am fost deplasat.

Catalogul e plin cu poze cu sicrie de mahon și sicrie de stejar, sicrie mari și opulente din oțel, cu căptușeală de satin, și sicrie simple, care arată ca niște cutii frigorifice. Totul pare foarte scump. De unde or să vină bani? Răsfoiesc catalogul și simt cum mi se face din ce în ce mai greață când văd cât costă toate. Când mă gândesc cine o să fie pus aici.

Sunt sicrie cu inițialele incrustate și sicrie cu locuri pentru poze pe capac. Sunt sicrie din lemn de plop și de bambus. Există chiar și sicrie duble, pentru doi oameni care au murit împreună și care vor fi îngropați împreună. Sunt sicrie îndeajuns de mici cât să încapă în ele bebeluși, cu perne pufoase de catifea, și, când le văd pe acestea, inima mi se strânge într-un mod care pare fără speranță și permanent. Împing catalogul.

— Îți place vreunul? întreabă Rhonda. Am putea alege unul mai simplu, bănuiesc. Ca acestea. Uite aici.

Încerc să mi-o imaginez pe mama în interiorul unei cutii simple de pin, cu capacul pus, întinsă pe spate.

E cel mai ieftin din tot catalogul. 475 de dolari plus taxe. Mai mult pentru căptușeală.

Îmi trece un gând prin minte.

— Ea e aici? îl întreb pe bărbatul căruia îi strălucește nasul. E aici acum?

Dă din cap cu blândețe.

— Da. Și trebuie să vorbim și despre asta. Dacă dorești un sicriu pentru o înmormântare obișnuită sau o slujbă, atunci ar trebui să începem să pregătim trupul. Și o să coste și asta, evident.

Mama sau, mă rog, *trupul* ei, e *aici*. Pe șold are un semn din naștere sub formă de semilună și odată mi-a zis: „E semnul meu de supererou". Când am întrebat-o care erau superputerile ei, mi-a zis: „Dacă îți spun, va trebui să te omor". Apoi m-a fugărit prin casă, m-a gâdilat și m-a ținut în brațe.

Nu o să-i mai văd niciodată semnul de supererou în formă de semilună.

Mi se pare nedrept să o punem într-o cutie, să o băgăm sub pământ și după aceea să ne vedem de viață. Făcea gem și jeleuri și creștea irișii și floarea-soarelui și îmi povestea despre ciclu și sâni și sutiene și îmi explica modul corect de a mă spăla pe față și îmi pieptăna părul și mă lăsa să mă uit la filme sexy nepotrivite, pentru că, zicea ea, „Fă dragoste, nu război și lumea va fi un loc infinit mai bun".

Când mă gândesc la toate astea, corpul meu e cuprins de durere și, ca să nu izbucnesc în lacrimi, îmi țin respirația. Bărbatul cu început de chelie se uită la mine. Cred că știe că sunt pe cale să plâng.

Cred că vede asta mereu.

Vocea lui e foarte blândă:

— Și incinerarea este o metodă accesibilă de a ne... de a-ți onora persoana iubită. Poți lua rămășițele acasă și să decizi

singură cum să-i onorezi memoria. În situația asta, incinerarea ar putea fi cea mai bună variantă.

— Adică să împrăștii cenușa, îmi explică Rhonda. Unul dintre prietenii cu care mergeam în turnee. A făcut cancer. Soția lui făcea oale din lut. I-a folosit cenușa în smalțul unui vas și acum el este un ghiveci care ajută o azalee să crească.

LaLa dă din cap:

— Prietena mea Speedy a murit când aveam 15 ani. Era o punkeriță foarte dură și cool. Mergea cu trenul. A căzut și a fost zdrobită. Ne-am suit într-un tren și i-am împrăștiat cenușa pe ruta ei preferată.

— Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce, zice bărbatul cu început de chelie și își face cruce, la care Rhonda se încruntă.

Îi place să spună că e adepta Bisericii Nimicului. Asta mă făcea să zâmbesc, dar nu mai e cazul. Nu acum.

— Cred că June ar fi fost de acord, zice ea și își drege vocea. Și e... rezonabil.

Nu sunt proastă. Știu că „rezonabil" se referă la bani. Acum, că mama a murit, e doar un preț, ceea ce nu i-ar fi plăcut, dar nu prea am ce să fac.

Azalee este un cuvânt ciudat, care îmi sare în cap ca o minge de ping-pong. Îl rostesc cu voce tare și toată lumea se încruntă la mine, așa că las ochii în jos și încep să mă joc cu dantela rochiei. Iar simt că mă cuprinde senzația de ciment ud de la cât mă abțin să nu plâng.

Înainte să se întâmple toate astea, nu știam că ar putea să fi atât de dureros fizic să te abții de la plâns, dar așa e. Mă dor oasele de la efortul de a-mi reprima lacrimile, pentru că ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să plâng în idioata asta de casă de pompe funebre, în fața acestui bărbat, cu față rozalie. De fapt, în afară de a mă duce *la mine acasă*, nu vreau decât să

mă întorc în patul acela de doi lei și incomod din casa LaLei și să mă holbez la tavan și să fiu lăsată în pace.

În timp ce toți se uită la mine și așteaptă să iau o decizie, încep să mă întreb ce se întâmplă cu trupurile oamenilor după ce mor, înainte să fie puși în sicrie cu căptușeală mătăsoasă, înainte să fie băgați în pământ sau în cuptoarele din crematoriu. Stau pur și simplu... într-un frigider? Acolo e mama acum? Stă la răcoare într-un zid, ca un pachet de șuncă sau niște felii de pepene galben?

Există un lacăt, ca la frigiderul Georgiei? Gândul la un frigider uriaș plin de oameni morți, de oameni pe care îi iubim, mă sfâșie și râd în hohote fără să vreau, pentru că mă sperie de mă cac pe mine și toată lumea se holbează la mine și mai atent.

— E copleșită, murmură LaLa.

Pozele din catalog cu containerele de incinerare – *urne* – îmi apar ca prin ceață în fața ochilor. Sunt vase simple și elaborate și cutii sofisticate pentru cenușă. Sunt atât de multe.

Imaginea cu mama și cu focul mă fac să-mi țin ochii strâns. LaLa își pune mâna peste a mea.

Închid ochii din nou. Vreau doar să se termine odată.

Deschid ochii și arăt spre prima urnă pe care o văd, una albă, cu un dragon roșu cu verde pe el. E cea mai ieftină de pe această pagină.

— Aceasta, zic.

Toată lumea răsuflă ușurată, mai puțin eu.

— Putem să plecăm acum? șoptesc. Te rog, hai să plecăm.

Casa de pompe funebre din Sierra Vista era la cincisprezece minute de Mesa Luna, dar la aproape o jumătate de oră de locul în care locuiește LaLa. Pe drum spre casă, înainte să luăm copiii de la școală, LaLa oprește la o cafenea. Înăuntru e răcoare. Pereții sunt de culoarea noroiului. LaLa își pune geanta mare și colorată pe masă:

— Mă duc să comand ceva ușor. Nu ai mâncat nimic de două zile, Tiger. Ai nevoie de proteine.

Simt sub palme răcoarea mesei. Am pielea foarte uscată și îmi imaginez cum se crapă și se exfoliază fâșie cu fâșie, până când nu mai sunt decât oase și zgârciuri, apoi vine o rafală de vânt și ia pe sus restul din mine, până când nu mai rămâne nimic, nici măcar o rămășiță umană.

Nu sună așa de rău. Să dispar. Să nu mai simt nimic.

Gărgărița din borcan se agită, dă din cap. Bate cu degetele în sticlă. *Da*, pare să zică. *Ce idee bună.*

Ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt epuizată și nu mă mai pot abține. Șșș, *șșș, scumpo.* Șampon de cocos, părul ei fin pe fața mea. Un vis urât.

Mama mea, arsă cu totul, îndesată într-o cutie mică. Totul e *o oroare.*

Nu vreau să mă observe nimeni din cafenea, dar sunt incapabilă să mă stăpânesc. Așa că fac un gest aiurea, îmi aduc umerii în față, mă ghemuiesc și îmi pun capul pe masă. E un mod complicat de a respira, dar reușesc să nu scot niciun sunet, niciun suspin. Lacrimile mi se preling pe masă.

— O, Doamne, zice LaLa și pune două boluri de supă pe masă, scoate o batistă din geantă și îmi șterge fața. E în regulă, o să fie bine.

— Nu, izbucnesc eu. *Nu* e.

Privirile ni se întâlnesc. Nu încearcă să mă corecteze sau să îmi dea vreun citat motivațional și atunci înțeleg. LaLa știe, dar nu vrea s-o spună cu voce tare.

De acum încolo, viața mea o să fie *de căcat.* În moduri pe care nu mi le-am imaginat niciodată.

Când îi luăm de la școală pe băiețelul sfrijit și pe fetiță, pe Sarah, cei doi se ceartă pe bancheta din spate. Sarah îi spune

băiatului Leonard. *Leonard,* încetează să mă mai împingi. *Leonard,* încetează să te mai scobești în nas.

Leonard spune *Ba tu* să încetezi.

LaLa se uită la amândoi în oglinda retrovizoare:

— Copii, gata. Tiger a avut o zi grea.

Îmi pun brațele în jurul corpului:

— Nu-mi pasă. Chiar nu-mi pasă.

Sincer-sincer? Pot să facă cât zgomot vor. Mi-e egal. Zgomotele lor umplu spațiul gol din jurul meu. Locurile din care tristețea poate să se prelingă.

Când ajungem acasă la LaLa, intru direct în casă și merg de-a lungul holului, în timp ce Leonard strigă după mine: „Unde te duci? LaLa, unde se duce? Și când o să-și dea jos rochia aia ciudată?"

LaLa îi zice să tacă. Din patul de sus aud sunetele de la televizor și clinchetele oalelor și al tigăilor pe care le folosește în timp ce pregătește cina.

Îi dau un mesaj lui Cake, dar nu răspunde. Apoi îmi amintesc *Oh,* e la repetiții. E încă la școală. Există *școală* și *viață* și acolo e toată lumea. Ei merg mai departe, în timp ce eu m-am oprit, o gărgăriță în noroi, înfrântă și patetică.

Mă rostogolesc în pat și îmi lipesc corpul de peretele rece. Mi-ar plăcea să devin una cu zidul ăsta, să mă îngrop în el, să las termitele să mă devoreze, să mă distrugă din interior.

UITE CARE SUNT LUCRURILE la care te gândești când îți moare mama:

Că pielea ei era foarte fină. Că ai impresia că poți s-o simți și acum, când închizi ochii și îi ții foarte strâns.

Că ți-e teamă că o să te trezești într-o zi și o să încerci să-ți amintești cum se simțea pielea ei, senzația obrazului ei pe al tău când erai bolnavă, și că brusc n-o să mai poți. O să dispară, paf, clinc, clanc, clanc, exact ca afinele din cană, după ce le mânca Sal. Asta o făcea pe mama ta să râdă, faptul că mama lui Sal tot aduna afine, fără să știe că Sal le mânca pe toate.

Ți-e teamă că femeia din emisiunea televizată la care te uiți acum, care plânge în timp ce fiica ei probează rochii de mireasă, n-o să fie niciodată mama *ta* și că *tu* n-o să fii niciodată fata care stă în rochie de mireasă în fața ei, într-un magazin simandicos sau în orice magazin, de fapt, cu fața radiindu-i de fericire. Acum nimic nu se mai poate.

Și dacă o să te căsătorești vreodată sau o să te duci la un bal sau o să termini facultatea, toate lucrurile pe care ar trebui să le faci în viață? Acolo o să fie un scaun gol, pe care ar fi trebuit să stea mama ta.

Și să facă poze, să-și șteargă lacrimile, să-ți aranjeze tivul rochiei. Să-și admire diploma.

Dacă o să ai vreodată un copil, cine o să-ți spună toate secretele legate de toane și de dinți și de primii pași și de toate lucrurile acelea ciudate și înspăimântătoare?

Că, dacă o să ai copii, s-ar putea să te întrebe de ce nu au bunică, exact cum făceai și tu înainte să-ți dai seama cât

de mult o întrista asta pe mama ta și să încetezi să mai pui întrebări.

Acestea sunt gândurile care te fac să sari brusc de pe canapea și să o sperii pe Sarah, căreia îi place la nebunie emisiunea asta cu alegerea rochiei de mireasă, și să fugi la baie, unde vomiți tot ce nu ai mâncat de patru zile, o chestie dezgustătoare, gălbuie și lipicioasă, până când te doare stomacul și simți junghiuri în fălci. Știai că nu ar fi trebuit să te dai jos din pat.

LaLa îți ține părul, exact cum făcea și mama ta când erai bolnavă, dar nu e același lucru, ea nu poate fi la fel, nimic n-o să mai fie vreodată la fel, pentru că oriunde te vei duce va exista mereu senzația de gol și pe dinăuntru, și pe dinafară în locul în care ar fi trebui să fie mama ta și doar tu vei ști despre gol. Ceilalți oameni nu vor reuși să vadă nimic. Or să te vadă *pe tine*, or să vadă cum te miști prin lume, exact cum făceai și înainte. O să pari vie pe dinafară, dar o să fii moartă pe dinăuntru, o să-ți fluturi aripile și o să-i privești pe toți din borcan.

În patul îngust de sus, în rochia pe care ți-a cumpărat-o mama ta pentru că a crezut că o să arăți minunat în ea, îți ții perna pe gură și plângi în hohote și nu-ți dorești decât să mori odată, pentru că golul e prea apăsător.

Ai doar 16 ani și îți dorești să fi știut cum să te pregătești pentru greutatea asta incredibilă.

4 zile, 10 ore

LALA MĂ ROAGĂ SĂ-MI SPĂL ROCHIA, dar refuz. LaLa mă roagă măcar să fac un duș și sunt de acord, dar nu prea mă spăl. Fac doar niște mișcări robotice, dau drumul la robinet, îmi dau jos rochia, chiloții și sutienul și stau acolo până sunt fleașcă. Apoi ies. Nici măcar nu mă pieptăn.

Azi e ultima zi în care o voi vedea pe mama. Se numește priveghi și oamenii or să vină și o să mâncăm împreună feluri reci de mâncare care vor fi puse pe masă și oamenii or să-și exprime condoleanțele și apoi or s-o... ia. Asta mi-a zis LaLa.

Mă întreabă dacă vreau să-mi aranjeze părul.

— Doar să ți-l perii puțin, zice. Poate să-l prindem în părți? Am niște agrafe frumoase, îmi zice cu multă blândețe.

Mama mă mângâia mereu pe păr, mi-l împletea, mi-l peria. Ce propune LaLa face doar *o mamă*, așa că îi zic că nu vreau.

— Nu pot să merg cu tine azi. Ar trebui să-i iau și pe pitici și nu cred că vrei copii care să alerge ca nebunii pe-acolo.

LaLa pare tristă când îmi zice asta.

Mă roagă să mănânc, așa că ciugulesc doi biscuiți cu unt de arahide și două felii de măr, mestec încet, în timp ce Sarah și Leonard mă măsoară din priviri peste niște boluri de Cheerios.

— Rochia ta miroase, zice Leonard ferm.

— Și ce? le zic. Nu contează.

LaLa stă în dreptul aragazului, bea o cană de ceai. E o cană adorabilă, cu model dantelat. Am observat că are multe căni drăgălașe și lucruri drăgălașe și delicate, cum ar fi milieuri

ivoar așezate pe spatele canapelei și unicorni din sticlă vitrată, care atârnă la fereastră și sclipesc în lumina soarelui. Lui Sarah îi place să se uite la reflexiile multicolore ale unicornilor pe peretele îndepărtat din sufragerie. Casa LaLei e plină de culoare și de blândețe. Casa Georgiei era gri și aspră și întunecată.

Uneori, când Leonard devine prea obraznic, LaLa îl pune să stea „turcește" și să se uite cum se scurge nisipul dintr-o clepsidră. Zice că-l calmează și are dreptate.

Karen, asistenta socială, vine să mă ducă la priveghi.

Îmi verific telefonul. Au trecut 6 360 de minute de când a murit mama

Tastez: *Câte minute sunt în 50 de ani?*

Dacă mai trăiesc 50 de ani fără mama, o să am 66 de ani, o să fiu o doamnă bătrână și voi fi trăit 26 280 000 de minute fără ea, unul mai singuratic și mai oribil decât precedentul.

Cake îmi dă mesaj: *Poţi să faci asta. Poţi să fii curajoasă.*

Ba nu, nu pot, îi spun eu.

Nu pot.

Fug în baie. Vomit biscuiții și mărul.

Eu și Karen stăm de zece minute în mașina celor de la pompe funebre. Știu asta pentru că mă uit la ceasul de pe bord în timp ce ea se uită prin telefon și dă mesaje.

Îmi pun o mână pe piept. Cum este fizic posibil ca o inimă să bată atât de tare și să *nu* mori? Simt că o să mă rup în două din moment în moment.

Karen bagă telefonul în geantă:

— E timpul să mergem, Tiger. Ar trebui să intrăm. O să fie bine. Prietenii tăi sunt acolo. Și prietenii mamei tale.

— Îmi doresc să nu mai aud pe nimeni zicând că *o să fie bine. N-o* să fie bine, spun și îmi pun palmele peste ochi, dar degeaba.

Încep să plâng.

Karen îmi dă un șervețel:

— O să te simți așa multă vreme, Tiger. Bănuiesc că trebuie să mergi și să tot mergi mai departe.

— Zici că sunt versuri dintr-un cântec. Sună idiot, zic pe un ton aspru și răutăcios.

Îmi suflu nasul și arunc șervețelul pe jos, în mașină.

Când intru în casa de pompe funebre, Cake se repede la mine și mă îmbrățișează atât de tare, încât mă dor coastele. Mi-e atât de dor de ea, încât mă doare, dar simt deja prea multă durere din cauza mamei și asta întrece orice.

Mă conduce în altă cameră, una cu mulți oameni. Karen mă bate ușor pe umăr și se duce să se așeze pe un scaun de lângă perete.

— Sunt răi cu tine acolo unde ești? mă întreabă Cake în șoaptă.

Dau din cap:

— E în regulă. Nu contează.

Se apleacă spre mine. E cu peste 10 centimetri mai înaltă decât mine. I se citește îngrijorarea în priviri:

— Ba *contează*.

Cake poartă o rochie neagră din dantelă, o eșarfă neagră și o bentiță roșie. Simt un val de furie. Are impresia că asta e *o petrecere?*

În jurul nostru, încăperea se cufundă în liniște.

Toată lumea se holbează la mine. Sunt prezenți atât de mulți oameni; nici măcar nu-i cunosc pe toți. Încep să vină spre mine.

— Își exprimă condoleanțele, șoptește Cake.

Domnul Timmins, patronul de la Ted's Threads, își ține pălăria din fetru în mână și pare foarte trist. Mamei îi plăcea să colinde prin magazinul lui în zilele toride pentru că avea aer

condiționat și atingea toate gențile vintage de catifea și reclamele ruginite la suc.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea ta. Mama ta a fost o femeie cu adevărat minunată, îmi spune el.

Următoarea care apare în fața mea este Isabella, patroana de la Stop N Shop, care o lăsa pe mama să ia pe datorie când stăteam prost cu banii, în schimbul unor borcane de gem și jeleu. Mă mângâie pe obraz:

— Mija, zice și oftează. Mi palomita. Să-ți pierzi mama...

Nu mă pot abține.

— Îmi pare rău că plâng atât de mult, zic și Isabella mă trage în brațele ei.

Continuă să vină, adulții ăștia cu ochi triști și îmbrățișări calde, oameni despre care nici nu știam că o cunoșteau pe mama.

Mama lui Cake, Rhonda, plânge, la fel și tatăl lui Cake și chiar și unchiul Connor, deși nu-mi dau seama exact de ce. Pe bune, o cunoștea pe mama? De obicei se ascundea în cameră când venea să mă ia de la Cake. Cred că i se părea că e drăguță. Îi sticlesc ochii. Probabil e drogat.

Poate că ar trebui să încep și eu să mă droghez, acum, că nu-i mai pasă nimănui.

Mai sunt și câțiva colegi de la școală printre care Mae-Lynn Carpenter și Kelsey Cameron. Kelsey mă ia în brațe și îmi spune că-i pare rău. Miroase a vanilie. Probabil că mai încolo o să mai facă niște postări despre mine pe Instagram. #trista #biatafatafaramama #orfana

Mae-Lynn poartă o rochie neagră cu nasturi albi și un guler de Peter Pan. Nu cred că am văzut-o vreodată în altceva în afară de cămașă și pantaloni.

Nici n-am mai vorbit până acum, așa că nu-mi dau seama de ce e aici, dar uite că e.

Își trece vârfurile părului printre degete. Sunt uscate și despicate:

— Îmi pare rău de mama ta.

Nu mă privește în ochi.

— OK, îi zic. Mersi.

Se apleacă înspre mine și îmi dă cea mai firavă îmbrățișare pe care am primit-o vreodată, de parcă ar fi o pasăre mică sau ceva de genul acesta – abia dacă își pune brațele în jurul meu. Înainte să se dea în spate, îmi șoptește la ureche:

— Bun-venit în Marea Nasoleală. O să fie oribil.

Înainte să o întreb ce înseamnă asta, pleacă și se pierde în marea de oameni de lângă masa cu mâncare.

— Ce-a fost *asta*? întreabă Cake.

— Nu știu, îi răspund. Ciudat. *Marea Nasoleală.*

Încep să mă simt foarte, foarte obosită. Senzația de ciment ud. O mie de cărămizi pe piept.

Un șir aparent infinit de oameni așteaptă să mă sărute, să-mi strângă mâna, să mă ia în brațe, să mă privească blând, cu ochi umezi.

— Nu mai suport, îi zic încet lui Cake, dar nu mă aude.

Randy Gonzalez de la herghelia de cai îmi pune o mână pe umăr, ceea ce nu mă face să mă simt inconfortabil, ci doar ciudat. Mama mereu îi zicea „impunător" și acum cred că înțeleg ce voia să spună. Stă aproape nemișcat, de parcă e mereu cufundat în gânduri. Miroase ca toți bătrânii din Mesa Luna, a aftershave și pomadă Three Flowers.

— Sincere condoleanțe, Grace. Vino la herghelie ca să vezi caii, bine? Le e dor de mama ta. Venea acolo mereu.

Eu și Cake ne uităm una la cealaltă.

— Serios? îl întreb încet.

Domnul Gonzalez dă din cap:

— O, da, de câteva ori pe săptămână. Se oprea cu autobuzul cu cărți în drum spre casă. Probabil că tu erai la școală.

Autobuzul cu cărți. Ce nume nostim. Conducea livromobilul bibliotecii locale la aziluri și case izolate în mijlocul pustietății,

în deșert, la oameni care erau înconjurați doar de pământ și de cer. Am fost și eu cu ea de câteva ori când eram mică, dar mi s-a părut cam plictisitor să o ascult cum vorbește despre cea mai recentă carte a lui Danielle Steel, o biografie de 900 de pagini despre nu știu ce lord englez, cu oameni foarte bătrâni, care locuiau în case cu o singură cameră.

Și apoi ne opream și la cai, ceea ce era frumos. Dar nu știam că se ducea acolo și fără mine. Și des?

Mă întreb ce alte lucruri mai făcea mama fără mine. Cu cine vorbea. Ce credea despre... lucruri.

Brusc, mă întreb dacă mama se simțea singură și mia de cărămizi de pe pieptul meu se transformă într-un milion și nu pot să respir.

— Ești o fată foarte curajoasă, Grace, zice domnul Gonzalez.

Când pleacă de lângă noi, Cake îmi șoptește:

— Aproape s-a terminat. Cred. Poți să faci asta, Tig. Știu că poți.

Oamenii vin în valuri. Mă simt atât de copleșită, încât de-abia pot să vorbesc cu ei.

Sunt și câțiva profesori de la Eugene Field – de exemplu, Laizure de la bio, care mă bate pe umăr sau îmi trage o scatoalcă, nu-mi dau seama, sau Betty Bales de la atelier, cu alunița ei enormă pe obraz, care mereu țipă la mine că nu strâng rumegușul de pe jos.

— Am adus o caserolă cu mâncare, uite, zice ea. Fasole roșie și cartofi. Trebuie doar să tai o bucată și s-o încălzești și e gata de mâncat, drăguțo.

Betty Bales ridică din umeri și ochii i se umplu de lacrimi.

— Sau poți s-o mănânci și rece. Cum vrei.

Îmi trece prin minte că s-ar putea ca Betty Bales să mă *placă* din moment ce mi-a gătit și a venit aici, așa că mă întreb de ce țipă mereu la mine din cauza rumegușului. E doar rumeguș. Adică în marea schemă a lucrurilor, e doar un amărât de rumeguș pe podea.

E aici și Walrus Jackson, consilierul școlii. E masiv și în trecut a jucat fotbal la Universitatea din Arizona până când s-a accidentat. Acum predă istorie și le dă șervețele copiilor care plâng în biroul lui și încearcă să-și dea seama cine a învelit copacii mesquite din fața liceului în hârtie igienică.

— Bună ziua, domnule Jackson, zice Cake.

— Bună, Cake.

Aștept să ajungă și la mine. De obicei când mă vede zice: *Hei, când ne deschidem propria grădină zoologică?* Ai prins poanta? Tiger și Walrus... dăăă.*

Dar azi nu zice asta.

— Bună, Tiger. Îmi pare extrem de rău pentru mama ta. Era o persoană minunată.

Ochii lui sunt atât de blânzi și vocea atât de liniștitoare când spune asta, încât de-abia îl mai văd printre lacrimi.

— Poți să vii oricând la mine, bine, Tiger? Pentru orice problemă. Ușa mea e mereu deschisă. Poți să mă și suni, dacă ai nevoie.

Îmi întinde o carte de vizită mică. Pe ea sunt scrise numele lui, numărul de la școală și adresa de e-mail. Înghit în sec. Ce aș putea să-i spun? *Mi-e dor de mama, domnule Jackson. Vă rog s-o aduceți înapoi.*

— Mulțumesc, zic și strâng cartea de vizită în mână.

— Fii cuminte, Cake, zice el și îi zâmbește înainte să se ducă să vorbească cu domnul Gonzalez, care încearcă să țină în mână un bol de pozole, o sticlă de Fanta și pălăria de cowboy.

Oamenii spun la nesfârșit *Ai nevoie de ceva?*. Spun *Ce îngrozitor*. Spun *E într-un loc mai bun*, ceea ce mă enervează, pentru că înseamnă că locul ei cu *mine* e cum? Oribil?

Toți adulții arată la fel după o vreme. Spălăciți și obosiți.

Camera e cuprinsă de o liniște stranie. Oamenii dispar pe o ușă din spatele camerei. Cake mă ia de mână.

---

* *Tiger* înseamnă *tigru,* iar *walrus* înseamnă *morsă* (n.t.).

Oh!

Acolo e ea.

Așteaptă.

Cake o privește pe Karen, asistenta socială, cum stă pe scaunul de lângă perete și dă niște mesaje.

— Ar trebui să stai *cu noi,* îmi șoptește. Ce nasol, Tig. Mama sună toate persoanele pe care le știe, încearcă să te aducă la noi.

— Nu se poate, zic ferm. Nu vă aparțin vouă. Nu aparțin nimănui. Bine, aparțin statului, bănuiesc.

Nici măcar nu înțeleg ce înseamnă asta. Îmi imaginez o foaie de hârtie cu numele meu pe ea, scris cu litere mari și negre, care e pasată de la unul la altul de un grup de adulți serioși până când cineva ștampilează pe ea cuvântul *Orfan*, o bagă într-un sertar și îl închide.

Ochii mei se tot duc la ușa din spatele camerei.

Mama lui Cake apare în fața mea, cu un șervețel mototolit în mână.

— E timpul să te duci și tu, Tiger.

Se referă la ușă. Acolo unde e mama.

— Vin cu tine, Tig, zice Cake.

— Nu, îi răspund.

Îmi simt picioarele ca de plumb. Îmi simt picioarele ca niște cărămizi. Îmi simt picioarele ca niște blocuri de ciment pe care le trag după mine. Simt cum se uită toți la mine. Oare ce or crede despre rochia mea ciudată? Ce or să zică mai târziu despre fata nebună, care a purtat la priveghiul mamei ei o rochie jegoasă, șifonată, pătată de sânge? Într-un colț, Kelsey Cameron face o poză la farfuria cu mâncare.

#halealadeinmormantare #orfanamananca #jeleutrist

Poate o să mă transform în una dintre nebunele alea din romanele gotice pe care le-am devorat vara trecută, când era cald și se auzea doar ventilatorul care huruia pe tavanul din

cameră. Mi-am petrecut ore întregi într-un tricou și chiloți, citind, iar mama trăgând un pui de somn pe canapeaua din camera din față. În lunile toride iunie și iulie încercam să ieșim cu Jeleumobilul dimineața, înainte să se facă mult prea cald în camioneta aia mică. Apoi veneam acasă și mâncam fasole rece și felii de castravete, apoi ea trăgea un pui de somn și eu citeam și citeam, furtunile și vremea înnegurată din cărți răcorindu-mă.

Fetele alea hoinăreau printre stânci în rochii groase și se plângeau mult. Fața lor devenea stacojie când bărbatul pe care îl iubeau era în apropiere. Deveneau palide ca niște fantome când li se lua iubirea.

Nici fetele astea nu păreau să aibă mamă. Hoinăreau fără încetare, însetate de dragoste și confort, cu părul ud și încâlcit și cu văicărelile lor.

Poate acesta va fi și viitorul meu.

Mă opresc la ușă. Inima îmi bate atât de violent, încât o simt în gât. Cred că, dacă nu ar fi fost în spatele meu treizeci de oameni care să se uite la mine, m-aș fi întors și aș fi fugit, pentru că nu vreau să se întâmple momentul ăsta.

În cameră sunt multe vaze cu flori înalte, galbene și albe. Cine le-a comandat? Sau așa e mereu aici, cu flori multe în cameră? Mama ar ști exact ce fel de flori sunt. Curtea noastră e plină de floarea-soarelui și de margarete care se ridică pe lângă gardul pe care l-am făcut împotriva coioților. Aloe vera și ierburi și roșii și morcovi frumos aliniați în ghivece și răsaduri.

E în mijlocul camerei, în cutia simplă de pin pe care a comandat-o Rhonda, pe un fel de piedestal. Cutia simplă e doar pentru priveghi, pentru că mama va fi incinerată mai târziu, iar cenușa ei va fi pusă în urna albă, cu un dragon pe ea.

Oare or să șteargă sicriul simplu de pin sau or să-l aspire după mama sau ceva, după care o să-l păstreze pentru următoarea persoană fără bani? Oare ard și cutia?

Sunt prea multe detalii despre moartea cuiva. Și despre momentele de după. Poate și despre momentele de dinainte și despre cele de după. Capul mi se învârte.

E ciudat să o văd din nou și înspăimântător, pentru că îmi dau seama că este moartă cu adevărat. Nu e o glumă sau nu e un coșmar sau un vis urât. Nu e niciun portal. Totul e chiar aici.

Nu am mai auzit în viața mea o tăcere atât de adâncă. Mâinile îmi tremură atât de tare, încât trebuie să le împreunez.

E *aici,* dar *nu e.* Zici că doarme, dar într-un fel foarte formal.

Tremur atât de tare, încât îmi clănțăne dinții.

Cineva i-a dat părul cu gel și i l-a dat pe spate. Nu i-ar fi plăcut deloc asta. Îi plăcea să aibă părul țepos și dezordonat. Îi ciufulesc puțin părul, dar cu atenție, de parcă ar fi o păpușă.

Pielea ei e rece, nu caldă și moale așa cum mi-o amintesc, ci mai degrabă rigidă, ca de ceară.

Cineva i-a făcut unghiile cu lac incolor. Cerceii cu steluțe arată bine. Tivul rochiei i s-a ridicat puțin, așa că i-l aranjez cu multă grijă și mă întreb cine a ales rochia, pentru că e prea scurtă și nu suficient de formală pentru un priveghi.

Simt că mama nu ar trebui să intre în viața de apoi cu picioarele dezgolite. Arată de parcă s-ar duce la Stop N Shop să ia niște chipsuri cu sos. Probabil Cake a ales-o. Probabil că ea și mama ei s-au dus la noi acasă și au ales cerceii și rochia.

„Nu eu am ales rochia, să știi", îi zic.

Nimic.

„Deschide ochii, mami", îi spun încet.

Nu îi deschide.

„De ce m-ai părăsit?"

Niciun răspuns.

„Ce o să mă fac fără tine?"

Vocea îmi piere și lacrimile îmi curg șiroaie pe rochia ei. Vreau să stau cu ea în camera asta pentru totdeauna, dar știu că nu se poate.

Îmi pun capul pe pieptul ei. Mă surprinde și nu mă surprinde că nu îi aud bătăile inimii. Inspir adânc, ca să îi simt mirosul, acea mireasmă plăcută și pământie, dar nu mai e acolo.

Miroase a gel de păr și a lac de unghii și a ceva gen clor.

O iau în brațe, în ciuda acestor lucruri.

În mine se formează un adevărat canion, imens și părăsit.

Și, deși știu că nu o să primesc niciun răspuns, îi șoptesc oricum, iar cuvintele mele se îngroapă singure în rochița de vară din bumbac.

Te rog, nu mă părăsi.

Te rog, nu mă părăsi. Te rog, întoarce-te.

Te rog.

Mă rup în atât de multe bucăți care nu or să se mai potrivească niciodată...

Gărgărița din borcan își acoperă ochii cu aripile. Nu vrea să vadă asta.

Peste scurtă vreme, Rhonda și Cake vin în cameră să mă ia de acolo.

5 zile, 22 de ore, 22 de minute

DUPĂ PRIVEGHI, KAREN mă duce înapoi la LaLa, cu un turn de caserole pline de mâncare lângă mine, pe bancheta din spate.

— Ai trecut prin multe azi, îmi zice și se uită la mine în oglinda retrovizoare.

Mă holbez la ea.

— *Crezi?*

Se încruntă:

— Îmi pare rău. Nu știu ce să spun. Nu mă pricep prea bine la moarte.

— De parcă *eu* aș fi o expertă! zic cu răutate.

Dă drumul la radio. Muzică country. Ritmul mă zgârie pe creier.

Ajungem pe aleea prăfuită din fața casei LaLei. Karen se dă jos din mașină și ia în brațe turnul de caserole. Eu încep să merg spre casă, cu caserola de fasole roșie călâie, cu cutii de jeleu de căpșune și cu pungi de Santitas.

— Tiger, zice Karen.

Mă întorc spre ea.

— Îmi pare rău, știu că nu e există un mod sau un moment potrivit să-ți spun asta, dar ți-am găsit o casă, un loc mai permanent, sper, în Sierra Vista. Trei copii adoptați, doi părinți.

Inima mi se face mică.

— De câte ori o să mă *mut* de acum încolo?

Clatină din cap.

— Sper că asta o să dureze mai mult, deși nu pot să garantez. Sunt prea mulți factori implicați. Acum se pregătesc pentru venirea ta și o să te duc acolo luni dimineață.

Adică peste două zile. Inima mea tresaltă de frică, dar apoi se liniștește la fel de brusc. Am avut de-a face cu religioși ciudați, frigidere încuiate, copii care îmi umblă prin lucruri și mama e *moartă.* Mai rău de-atât n-are cum să fie.

— Bine, atunci, adică, *mă rog,* cum o fi. Nu-mi pasă. Nu-mi mai pasă.

Mă opresc în pragul ușii LaLei. Ar trebui să sun la sonerie sau să intru pur și simplu? La urma urmei, nu *locuiesc* aici. Sunt doar un amărât de vizitator.

Un vizitator în viața altcuiva. Un copil dintr-un șir lung de copii care vor sta pe treptele astea cu o prostie de inimă frântă și o prostie de poveste stupidă.

De acum încolo voi fi mereu un vizitator.

Apăs tare pe sonerie.

LaLa pare surprinsă când deschide ușa.

— Tiger, scumpo. Intră. Nu trebuie să aștepți afară.

Îi împing mâncarea în brațe și mă duc direct în dormitor, unde mă sui în pat și adorm repede. Când mă trezesc, rochia e încă umedă de la lacrimi și transpirație și e întuneric și târziu și LaLa vorbește în șoaptă cu cineva, în bucătărie. Îmi întind gâtul peste pat și încerc să privesc afară, prin ușa întredeschisă.

— Ești bine? E ceva ce vrei să-mi spui? șoptește LaLa.

Vocea care răspunde e răgușită și obosită.

— Neah. A fost ca de obicei. El nu a făcut nimic.

E băiatul mai mare, cel despre care zicea că e în Phoenix.

Mormăie ceva ce nu înțeleg.

LaLa răspunde:

— E în camera ei. A avut o zi grea. A fost priveghiul azi.

Băiatul zice iar ceva ce nu înțeleg. Oare de ce băieții vorbesc mereu de parcă au prune în gură?

— E o tonă de mâncare în frigider dacă ți-e foame, zice LaLa.

— Pot să ies în curte? După aceea mă duc să mă culc, promit. Sunt obosit, jur. Am nevoie să mă liniștesc și să mă întind puțin după drumul cu mașina. Mă doare spatele.

Mă trag înapoi în pat când cei doi trec pe hol. Lumina se stinge. Plasa de la ieșirea din spate se deschide și apoi se închide la loc.

Mă dau jos din pat. Nu știu de ce ies afară, poate doar pentru că adolescenții sunt atrași chimic de alți adolescenți și când apare unul, trebuie să ne strângem laolaltă, ca o haită de lemingi anxioși și plini de coșuri.

Am mai văzut curtea o singură dată, pe fereastră, pentru că mi-am petrecut majoritatea timpului în dormitor, dar respir adânc când deschid plasa.

Curtea LaLei chiar *e* deșert, cu niște șezlonguri și jucării împrăștiate lângă casă și apoi... întuneric și umbrele copacilor mesquite și ale cactușilor atât de plați că mă fac să mă gândesc la niște palete de ping-pong țepoase. Luna se odihnește pe cer ca o farfurie de hârtie perfectă și albă, blândă și nemișcată.

Mi-ar plăcea să pot traversa deșertul și s-o iau în mâini.

Băiatul nu se întoarce. Stă întins pe un șezlong și, pe măsură ce mă apropii, văd că are în urechi niște căști cu fir alb, care ies de sub o claie de păr gros. Poartă o jachetă militară, cu un petic cu KISS. Poate că și el își cumpără hainele tot de la Ted's Thread.

Simt miros de iarbă.

Îl bat pe umăr și tresare și scapă cuiul în poală. Îl ridică repede și își scoate căștile.

— Ce-a fost *asta*? Încerci să mă omori sau ceva de genul?

Are ochii ca de căprioară, mari și maro.

— Nu ar trebui să te *droghezi* aici. Nu o să te dea afară LaLa?

— Cine ești tu, Maica Tereza?

Clipesc.

Ei bine, *da*. Trist, dar adevărat. Nu am băut niciodată, de iarbă nici nu se pune problema, n-am făcut nimic în afară de a mă săruta cu un băiat un miliard de ore la Thunder Park și uite cum s-a terminat *asta*.

„Trăiești o viață curată, de parcă încă ai fi într-o cutie de plastic, Tiger Tolliver", mi-a zis odată Cake.

Puștii de la Groapă fumează iarbă și mai fac câteva chestii la petreceri, dar nu și eu. Mama mi-a zis mereu că lucrurile astea nu sunt bune, că te transformă în altă persoană și că, dacă le faci multă vreme, n-o să treacă mult timp și o să ajungi atât de departe de cine erai de fapt, încât va fi greu să găsești drumul înapoi. Sinceră să fiu, asta mereu m-a cam speriat. Să nu pot găsesc drumul înapoi.

— Nu-ți face griji, zice băiatul. LaLa e de treabă.

Se ridică destul de încet, ceea ce mă face să mă întreb cât de drogat e. Se duce și îmi aduce și mie un șezlong.

Merge ciudat, de parcă cineva l-a îndoit înspre dreapta și a uitat să-l aducă la loc.

— Poftim, pentru tine.

Pune șezlongul jos. Se strâmbă puțin? Nu e atât de greu.

— Știu deja cum te cheamă. Tiger! E un nume marfă. Eu sunt Thaddeus. Thaddeus Roach.

Mă întind pe șezlong. E plăcută senzația, să stai pe spate și să respiri și să te uiți la stele, ceea ce am impresia că mereu uităm să facem, știi? Chiar și eu, în patul meu din *fosta* mea cameră din *fosta* mea casă butonam telefonul sau citeam o carte despre personaje care se uită la cer, în loc să ies afară și să mă uit singură la cer.

— Nasol ce s-a întâmplat cu mama ta.

Nu cred că o să mă obișnuiesc vreodată cu cuțitul ascuțit pe care îl simt pe șina spinării de fiecare dată când oamenii spun

că le pare rău. Sau că e nasol. Îmi pare rău pentru mama ta. Cred că azi am auzit asta de o mie de ori.

— Părinții *tăi* trăiesc? întreb.

Nu știu prea bine cum funcționează chestia asta cu plasamentul. N-avem cum să fim toți orfani. Poate unii dintre noi au fost abandonați?

— Mama, da, dar nu și tatăl adevărat. Ea s-a recăsătorit acum. Sunt amândoi ca niște zombi, sincer să fiu. Droguri și alte faze, de-asta sunt aici. E a paisprezecea mea casă.

A paisprezecea casă. Bănuiesc că de acum încolo o să cunosc mulți copii ca Thaddeus, copii legați unii de ceilalți cu ața nepotrivită, copii care fac tot ce pot ca să nu se desire.

Îmi face semn spre cer. Are unghiile date cu ojă roz.

— Vezi? Uite. Masa aia nebuloasă.

Îmi mijesc ochii. Niciodată nu m-am priceput la constelații.

Thaddeus începe să vorbească despre nebuloase și roiuri de stele și găuri negre. Îmi spune că găurile negre atrag totul în ele, că sunt practic niște aspiratoare din spațiu. Și odată aspirat, un lucru nu mai are cum să iasă.

— Încă mai ai o șansă de scăpare – adică *obiectul* mai are o șansă – cât mai e pe margine, fix înainte de gaură. Dar cât timp? Nimeni nu știe pe bune cât durează să fie absorbit. O secundă? O nanosecundă? În spațiu, timpul nu e ca aici.

— Care e faza cu unghiile? întreb. Un look cam diafan pentru un membru al armatei KISS.

— A!

Ridică mâna, cu palma spre cerul brăzdat de stele albe, care parcă palpită.

— Astea. Am fost în Phoenix, să-mi vizitez surioara. Îi place să se joace de-a salonul de înfrumusețare.

Vreau să întreb de ce surioara lui e *acolo* și el e *aici* și care e faza cu mama lui zombi și cu tatăl vitreg zombi, dar o las baltă. Mă simt suficient de apăsată acum și puțin egoistă cu durerea mea, dar îmi este și frică de răspuns.

Thaddeus își drege vocea.

— Fără tată în peisaj, bănuiesc.

— Nu. Adică, evident că a *existat* unul, altfel nu aș fi aici, dar cine e și unde e și dacă măcar mai e pe undeva sunt întrebări la care nu am primit niciodată răspuns.

— Ce aiurea. Dar LaLa e cool. Se poate mult mai rău. Eu am experimentat. Așa că ascultă...

Se apleacă peste mânerul șezlongului. Mă trag și eu mai aproape.

— Sfatul meu e să te faci nevăzută. Să fugi. Să scapi dracului de aici. Nu știi ce te așteaptă, la ce fel de oameni poți ajunge. LaLa e minunată, dar e rară.

Thaddeus Roach nici măcar nu clipește când îmi spune asta, deci chiar cred că posibilitatea unei situații atât de hidoase există.

Și în momentul ăsta, atât de aproape de fața lui, noi, cum se zice, doi *orfani* care conspiră, când mă gândesc că poate vom fugi împreună și că o să mă învețe cum merg lucrurile pe străzi, gen cum să buzunăresc pe cineva în stația de autobuz sau cum să-mi îndes mâncare în geacă la Quick-E-Stop, în momentul ăsta mă întreb cum ar fi să-l sărut, pentru că observ ce buze seducător de pline are, așa că mă las imediat înapoi în spate, pentru că, Sfinte, acum, că am sărutat un băiat, o să vreau să-i sărut pe toți? Și nici nu pot să cred că mă *gândesc* la asta, pentru că mama e *moartă*.

Credeam că mereu mi-am zis că lucrurile de genul ăsta pălesc în fața morții.

Moartea pare să fie o bestie rea și ciudată.

În fine. Nu mă mai gândesc la cum ar fi să mă sărut cu un necunoscut și respir adânc.

— Mersi de sfat, dar nu sunt nici Thelma, nici Louise. Sunt cam prostuță de fel, predispusă să visez cu ochii deschiși și n-am nici cea mai vagă idee cum stă treaba cu fugitul.

Thaddeus clatină din cap.

— Nu-i mare brânză, Tiger. Îți iei lucrurile și fugi, fugi, fugi. Străzile or să te învețe. Eu am reușit. De câteva ori. Dar m-au prins.

Mă uit la cer. Pe bune, câte stele sunt acolo? Pare imposibil să înțelegi toate punctulețele astea de căldură și lumină. E prea complicat să mă gândesc la asta, așa că închid ochii.

Cuvintele îmi ies din gură brusc, surprinzându-mă chiar și pe mine:

— Mama... azi a fost chestia aia.

— Știu, zice Thaddeus încet.

— Cred că am vrut pur și simplu s-o spun cu voce tare. Nu știu de ce.

— E în regulă. Adică *nu* e, dar s-o spui cu voce tare e OK.

Face o pauză:

— Cum a fost? Eu eram foarte mic când a murit tatăl meu adevărat. Uneori am impresia că îl mai țin minte, alteori cred că pur și simplu am inventat imaginile cu el ca să mă simt mai bine.

Țin ochii închiși. Mă gândesc la mama, în cutia simplă de pin, așezată pe masa din camera de priveghi și la modul în care toate măruntaiele mele și inima mea păreau să se dilate și se contracte în același timp.

La modul în care Rhonda și Cake au trebuit să vină să mă dezlipească la propriu de mama. Să-mi descleștez degetele de pe rochia ei subțire, de vară. La modul în care toată lumea a cântat după aceea melodia ei preferată. Cântecul ăla diafan al celor de la Fleetwood Mac, în care Stevie cântă despre un derdeluș și dealuri acoperite de zăpadă și despărțiri.

La modul în care Rhonda a oprit radioul și totul s-a terminat.

La faptul că nu pot să-mi mai dau jos rochia *asta,* că n-o s-o dau niciodată, nu pentru că mama nu m-a văzut niciodată în ea, ci pentru că simt că mă ține întreagă. Îmi ține oasele și inima

și sufletul înăuntru, pentru că toate sunt așchii și fărâme și, dacă îmi dau jos rochia asta, or să se împrăștie toate, peste tot, și nu o să am puterea să adun bucățile de pe jos.

— Nu știu cum să descriu foarte bine.

În fața ochilor îmi joacă pete de lumină. Inima începe să mă doară din nou. Mirosul de iarbă îmi ajunge la nas.

— Thaddeus. Îmi dai și mie?

Vreau doar să simt *altceva.*

Îmi dă cuiul. E compact și făcut din hârtie.

— Oamenii zic că nu te iei niciodată din prima.

Thaddeus râde.

— Nu e adevărat *deloc.*

Miroase interesant. Dens. Îl lipesc de buze. Aș putea să fiu unul dintre puștii ăia cu ochi umezi și umeri lăsați, care chicotesc în șanțul din spatele Liceului Eugene Filed, care-și aprind un cui și pe care nu-i interesează cine vede. Aș putea fi așa. Nu mai am pe nimeni care să-mi spună *să nu* fac asta.

I-l dau înapoi.

— Nu în seara asta? murmură Thaddeus și ia cuiul înapoi.

— Nu în seara asta.

Vezi, îi zic mamei în minte, *n-am făcut-o.*

— Thaddeus, tu de când ești aici? Nu zici că mai ești în plasament, nu? Pare că te simți foarte confortabil.

Thaddeus își mușcă buza de jos, de parcă s-ar gândi la ceva. Apoi oftează:

— Sunt aici de cinci ani. LaLa m-a adoptat. E complicat. Nu vrem să le zicem celor mici despre asta, pentru că o să creadă că o să-i adopte și pe ei, că o să se întâmple ceva magic și nu o să mai fie nevoiți să plece. Nu așa merg lucrurile.

Începe să zică altceva, dar apoi își pune din nou căștile în urechi, așa că tac.

Ațipesc puțin și, când deschid ochii, văd că Leonard mă lovește ușor în braț. Stă în brațele lui Thaddeus, pe celălalt șezlong.

— Vorbeam, zice mârâit. Fii atentă, fată nouă, zice puștiul.

— Leonard tocmai mă întreba cât de departe merge cerul, adică *universul* și eu îi ziceam că nimeni nu știe exact.

— Nu, îl corectează Leonard. Tu ai început să fii ciudat și să zici chestii ciudate, cum că am fi doar o pagină din cartea altcuiva.

Thaddeus pufnește în râs. Mai ia un fum din cui.

— Nu ar trebui să faci asta în preajma celor mici, Thaddeus, îi zic ferm. Încetează.

Leonard dă din cap:

— Nu, fato, el are o *raţetă*.

— O *reţetă*, îl corectează Thaddeus. Pentru spate. Mi l-am rupt odată și nu s-a vindecat cum trebuie.

— Serios, asta da poveste, zic eu. Oamenii nu-și rup spatele așa, pur și simplu. Lasă-mă să ghicesc: călăreai mistreți? Imitai ca nebunul mișcările de dans ale lui Beyoncé?

Thaddeus râde:

— Ești amuzantă. Nope, doar un accident stupid. Len, trebuie să ne întoarcem în pat, frate. Mă duc să fac pipi și după aceea mergem.

Se pierde în întunericul de la marginea curții.

Pijamaua lui Leonard are o mantie scurtă și roșie, ceea ce mi se pare ciudat de drăguț. Poate că o să înceapă să-mi placă de el. Poate că noi trei o să fim ca Oliver, Sissy și Pip* și o să depășim obstacolele care ne-au fost puse în cale, o să lustruim fericiți ghete și o să fugim pe străzi cu sticle de bere în mână. Oamenii or să scrie cărți despre *noi*. Îmi și imaginez cum o să fim toți trei, cu siluetele gravate într-o camee.

Leonard mijește ochii la mine și-mi zice:

— Unde ai dispărut? Ai o problemă de atenție, nu? Și eu. Ade Hașde. Toți părinții mei îmi spun mereu asta, și profesorii la fel.

---

* Aluzie la personaje din romanele lui Charles Dickens (n.t.).

Toţi părinţii mei.

Ade Haşde. Zâmbesc. De parcă ADHD are un nume. De parcă ADHD *e* un copil mic, care aleargă peste tot ca nebunul și sparge baloane.

— Am o problemă de atenție, recunosc eu. Ma... O persoană pe care am cunoscut-o odată mi-a zis că *mă las purtată de imaginaţie.*

Leonard se holbează la mine:

— Ești ciudată. Imaginația nu poate să zboare. Nu e o pasăre. În fine, fii atentă. E vorba despre Thad. Am auzit-o pe La vorbind la telefon. Tatăl lui a făcut-o. L-a călcat în picioare. Pricepi tu.

Se dă jos de pe șezlong și începe să sară în sus și în jos și să strige *Bam! Bam! Bam!* și să mai pună puțin și de la el. Nisipul se ridică în aer și îmi înțeapă ochii.

— *Încetează*, îi zic eu, nu doar pentru că mă ustură ochii de la praf, ci pentru că mă ustură și de la oroarea pe care mi-o zice Leonard.

Nu se poate așa ceva. Încerc să-mi scot din minte imaginea *asta*, a unui părinte care e în stare să facă așa ceva. Înghit în sec.

Mi-e atât de dor de mama, de viața noastră liniștită și blândă.

— Da, mă rog, e o lume rea, pricepi tu, zice Leonard scurt.

Începe să i se facă somn. Mă întreb cum a ajuns *el* la LaLa. Cum sună povestea *lui* cu spatele rupt.

Zice încet:

— Thaddy zice că suntem doar povești din cartea altcuiva și că, de fiecare dată când persoana asta dă pagina, se întâmplă ceva nou. Dar eu cred că suntem ca niște bulgări de zăpadă. Pricepi tu, îi scuturi puțin, totul se zăpăcește și zăpada e peste tot și nimic nu mai e ca la început.

Așa să fie? Sunt blocată într-un bulgăre ciudat al durerii și

cineva îmi controlează destinul cu o simplă mișcare? Leonard oftează pe șezlong.

Stelele încep să pălească. Nuanțe de roz și de portocaliu încep să păteze orizontul. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că stelele strălucesc mereu, că nu „se sting" când se face dimineață. Pur și simplu nu le mai vezi din cauza soarelui. Brusc mă simt proastă, mă gândesc cum de nu m-am gândit niciodată la asta. Ar fi trebuit să fiu mai atentă la școală. E prea târziu acum.

Thaddeus se întoarce și îl ia pe sus pe Leonard, care deja a adormit.

— Ar trebui să mergem înăuntru, zice încet și îl duce în casă.

Eu mă duc în camera pe care o împart cu Sarah și încerc să adorm, dar nu reușesc. Mă tot gândesc la oroarea pe care mi-a zis-o Leonard și la oroarea de la priveghiul mamei și la ce o să mi se întâmple și la locul în care o să ajung și stomacul mi se strânge și încep să transpir și să mă panichez.

Singurătatea mea e la fel ca gaura neagră despre care vorbea Thaddeus, atrage totul în ea.

Odată, de ziua mamei, am rugat-o pe Cake să mă ducă cu mașina la un Whole Foods din Tucson, ca să-i cumpăr șamponul ei preferat cu cocos; era scump, aproape 9 dolari sticla, și se găsea doar la Whole Foods. Am ajutat-o pe Bonita două săptămâni la grădiniță ca să câștig suficienți bani pentru șampon, pentru cheesecake-ul cu înghețată de la Sarah Lee, pentru lumânări și pentru felicitarea cu un chihuahua care dansa, pe care am luat-o de la Magazinul Roșu, cum numea mama Targetul. Era o glumă a noastră. Walmartul era Magazinul Albastru.

Mama a plâns când a desfăcut hârtia roz: „Tiger, ești cea mai minunată fiică, mi-a spus".

Acum nimeni nu o să-mi mai spună asta vreodată.

Mă gândesc la poziția în care îi plăcea să adoarmă când împărțeam același pat: spate în spate, ca niște „suporturi de cărți", zicea ea. Coloanele noastre erau lipite, emanau căldură și stăteau drepte.

Mereu adormeam imediat când făceam asta.

Îmi amintesc că, deși îmi tot doream un tată sau măcar o idee de tată, nu a fost niciun moment în care să nu o vreau *pe ea*, să nu o iubesc *pe ea*, să nu iubesc mașinăria bine unsă, arătoasă și frumos mirositoare.

În momentul acesta, pe patul de sus din casa unui străin aș da orice să o am înapoi, pentru că nu cred că pot să trăiesc fără ea. Și nu vreau.

Gaura neagră strălucește. Gărgărița se oprește, se gândește, dă din aripi contemplativ.

Ce mai aveai de pierdut s-a dus deja, îmi șoptește.

Toți părinții mei, a spus Leonard. Câți a avut? De câte frigidere încuiate și de pahare de lapte fierbinte și de farfurii cu carne fiartă o să mai am parte până când se va termina totul și când voi fi? Scuipată pe asfalt? O adolescentă de 18 ani, cu o valiză roz roasă pe margini și... nimic?

Creierul mi se învârte. Sunt atât de multe lucruri în casa LaLei. Trebuie să fie și o aspirină pe care să o înghit. Ceva ascuțit pe care să-l folosesc.

Mă cuprinde un fel de liniște mohorâtă. Ceva ciudat de cald și de calm. Ca ceața peste mlaștinile din cărțile mele.

Gărgărița așteaptă, bate ușor din aripi.

Brusc le înțeleg pe fetele de la Eugene Field care se taie cu lame și cu cioburi și chiar și pe cei care duc lucrurile mai departe.

Este așa cum a zis Thaddeus: dacă intru în gaura neagră, rămân acolo pentru totdeauna.

Degetele îmi tremură îngrozitor, dar reușesc să-i dau un mesaj lui Cake.

Nu mi-e bine. Mi-e frică. Am început să mă gândesc la tot felul de lucruri.

Cake îmi răspunde imediat.

OMG, la ce?

La chestii rele. Cuvântul cu S. Mi-e rău, Cake. Mi-e atât, atât, atât, atât de rău.

Cuvântul cu S, așa am început să-i spunem eu și Cake după ce au făcut puștii ăia acum doi ani. Eram la Școala Generală Davidson și nu-i știam. Ei erau mai mari și învățau la Liceul Eugene Field.

S-a întâmplat repede, întâi singura fată, Tonia, apoi cei doi băieți, Harvey și Crash. Vene. Știreang. Pistol.

Cake îmi scrie: *NU!*

Mama a murit, Cake. Nu mai am pe nimeni. Mi-au găsit un loc în Sierra Vista. Plec luni.

Telefonul sună. Respir atât de greu, încât încep să sughiț și nici măcar nu pot s-o salut pe Cake.

— Taci din gură în secunda asta cu prostiile astea cu cuvântul cu S, ai înțeles? Ești prietena mea cea mai bună și să mor eu dacă nu te iubesc și *nu* o să te las să mori. Mă ai pe *mine.* Și eu sunt supremă. Și cumva o să trecem de asta. Nu știu *exact* cum, pentru că suntem niște amărâte de fete, dar o să reușim, bine?

Își pierde vocea.

— E un băiat aici, de vârsta noastră, care spune că ar trebui să fug.

— Hmmm, un băiat. Ce mama dracului știe el? Nu te *știe* pe tine. Ești la fel de firavă ca un *pui* de găină, ce naiba?

— Știu.

Fac o pauză și sughiț. Simplul fapt că vorbesc cu Cake mă liniștește.

— Tatăl lui vitreg îl bătea, cred. I-a rupt spatele.

— Asta... ție n-o să ți se întâmple asta, bine?

Dar și ei îi tremură vocea. Amândouă suntem conștiente că nu se știe ce mă așteaptă. Zice:

— Și e groaznic. Dezgustător. Oamenii sunt de *căcat*. Cum poate cineva să *facă* asta unui *copil*?

— Sunt așa de obosită, Cake.

— Biata de tine. Hai, o să te liniștesc eu, bine?

Mă ghemuiesc pe pat, trag pătura peste mine și pun telefonul lângă cap, pe pernă. Știu ce urmează și sunt recunoscătoare.

Cake e extrem de talentată la muzică. Când s-a născut, părinții ei au luat-o în turneu cu ei. Toată lumea credea că Rhonda avea să se dea la fund, să nu mai poată cânta acum, cu un copil după ea, dar le-a demonstrat că se înșelau. După ce s-a născut Cake, au înfășat-o bine și au luat-o cu ei în turneu până a făcut 8 ani, moment în care s-au hotărât să se stabilească în Mesa Luna, unde locuia Connor, fratele Rhondei. Eu n-am fost niciodată mai departe de Mesa Luna și Tucson, dar Cake a fost prin toată lumea.

Britney Spears a învățat-o alfabetul, Gwen Stefani a învățat-o să danseze și a fost cu Billy Joel într-un turneu uriaș care s-a terminat în Tokyo, unde el a adus-o pe scenă și ea a cântat la pian „Only The Good Die Young" , în fața a 50 000 de oameni. Avea 7 ani. Tatăl ei a filmat totul de pe scenă. Dacă ai puțină răbdare, poți găsi spectacolul pe YouTube și e amuzant și mult prea marfă în același timp. La un moment dat, Billy ridică pur și simplu mâinile în aer și o lasă pe Cake să cânte și la microfon. Acele șase minute? Vor face furori în orice școală de muzică care se va bate pe ea când va termina liceul.

Se aude o forfotă, apoi Cake începe să cânte o variație a „Odei bucuriei" de Beethoven. Dacă nu ai auzit niciodată soloul acesta de vioară, atunci te implor să îl cauți chiar acum pe YouTube și să îl asculți, pentru că e minunat și trist și apoi vesel și perfect într-un fel misterios.

Habar n-am dacă Cake greșește vreo notă sau dacă scoate vreun sunet care n-ar trebui să fie acolo. Eu nu am ureche muzicală și bat la tobe în bandul nostru Broken Craddle ca un copil care a băut prea mult Kool-Aid și mama mereu îmi spune că e OK. „Ascultă-ți inima. Asta e tot ce contează."

Știi ce fac cei mai buni prieteni? Știu ce ai nevoie fără să le spui tu, așa că, atunci când termină, Cake o ia pur și simplu de la capăt.

Și o ascult cum cântă piesa asta iar și iar, linia melodică întocmai ca un ocean care ia cu el durerea și care mă leagănă până adorm și care mă duce departe, cât mai departe de gaura neagră.

6 zile

BÂZÂITUL TELEFONULUI mă trezește dintr-un somn adânc. Răspund ca prin vis. E Karen.

— Să fii gata mâine dimineața la 08:00, cu bagajele făcute, bine?

— Cât o să stau acolo? mormăi adormită.

— Orice se poate întâmpla și multe depind de tine. De comportamentul tău.

Îmi aduc aminte de ce mi-a spus Thaddeus despre fugă, așa că o testez pe Karen.

— Și dacă fug? Ce se întâmplă atunci?

Nici măcar nu se obosește să fie drăguță și să-mi zică Tiger.

— Grace, spune cu o voce care devine rece, care nu-mi place deloc și care mă face să regret instantaneu că am zis ceva. Nici să nu te gândești la asta. În primul rând, fac asta de mult timp și am văzut mulți copii cu *multe* probleme și te rog să mă crezi când îți zic că nu ai rezista nici măcar o zi pe stradă. În al doilea rând, ce se întâmplă dacă fugi? Or să te găsească imediat și or să te vâre la școala de corecție și ce crezi?! Tot ce ai văzut în filme despre școala de corecție e adevărat. Și ce crezi? Uneori viața e chiar *mai rea* decât în filme. Ai 16 ani. Mai ai doi ani până când legea îți dă dreptul să fii pe cont propriu și într-o zi tu și prietena ta Butter veți putea închiria un apartament în care să locuiți împreună, ca Laverne și Shirley. Bine?

— Numele ei e Cake, răspund docilă. Și habar nu am cine sunt Laverne și Shirley.

— Erau cele mai bune prietene dintr-un serial TV la care mă uitam când eram mică și aveau apartamentul lor și paturi identice și Laverne bea lapte amestecat cu Pepsi și pe toate hainele avea un *L* mare, care îmi plăcea la nebunie, și Shirley avea un prieten pe nume Big Ragu și voiam să fiu exact ca ele când aveam să cresc. Să fii gata la 08:00. Sunt foarte morocănoasă dimineața și nu-mi place să stau după oameni.

Închide brusc.

Când ies pe hol, îi aud în bucătărie. Clinchet de tacâmuri. Râsete.

Când intru, nimeni nu mai zice nimic. LaLa își face de lucru cu niște orez și câteva legume. În cele din urmă, Leonard întreabă:

— La, cât o s-o mai lași să poarte rochia aia? Începe să miroasă.

Mă uit la rochia mea. Dacă e după mine, n-o s-o mai dau jos niciodată. A fost ultima dorință a mamei în ceea ce mă privește și, indiferent dacă a știut sau nu că avea să fie ultima, am de gând s-o port cât simt nevoia. Poate și pentru totdeauna.

— Oamenii au moduri diferite de a jeli, Leonard, zice LaLa.

Mă așez pe scaun. Thaddeus îmi zâmbește și îmi împinge o farfurie plină.

Leonard molfăie niște orez și se gândește:

— Nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta, *a jeli.*

— Înseamnă că inima ei nu a simțit niciodată atâta tristețe, acum, că i-a murit mama, răspunde Thaddeus.

Într-un roman de Charles Dickens pe care l-am citit odată pentru școală, femeile care purtau doliu alegeau rochii negre și ample, dintr-un material aspru, numit bombasină. Purtau rochiile astea doi ani, până când trecea perioada tristă. Dar asta era valabil mai degrabă în perioada de doliu pentru soți, cred. Nu știu cât purtau rochiile de bombasină dacă le mureau mamele sau copiii. Poate ani de-a rândul. Atunci mureau mulți

oameni, unul după celălalt, *clinc, clanc, clanc*, pentru că totul era insalubru și greu, deci poate că unele femei își petreceau întreaga viață în haine negre și ample, durerea devenind un fel de parfum permanent.

Leonard zice așa, pur și simplu:

— *Eu* nici măcar nu-mi cunosc părinții naturali. M-a luat statul când eram mic, pentru că tata m-a lăsat pe capota mașinii când de-abia mă născusem și am căzut. Era drogat.

Ridică din umeri și bea un pahar uriaș de lapte, de parcă să fii uitat pe capota unei mașini nu e mare lucru.

— Mama e la spital, zice Sarah cu o voce chițăită. A fost mereu acolo, iar tata stă în Flagstaff, dar îl doare în cur de noi. Așa ne-a zis mereu mie și lui Pookie, sora mea: „Mă doare în cur de voi. Acum dispăreți dracului din fața mea". Și până la urmă, asta am făcut. Am stat într-o cutie de frigider la intersecția străzilor Salter și Fifth, exact lângă 7-Eleven, și obișnuiam să mâncăm hotdogii pe care oamenii îi aruncau la gunoi.

Mă holbez la Sarah, surprinsă de cuvintele urâte și de poveștile triste care îi ies pe gură. Are 10 ani.

Rontăie un morcov și se uită la mine. Asta înseamnă *viaţă* pentru ea și pentru Leonard, pur și simplu.

Părinți care nu te vor.

Mama e mult prea protectoare și secretoasă și uneori băgăcioasă, dar măcar mă iubește mai presus de orice.

Toată lumea de la masă tace și mănâncă.

Mă uit în jos, la grămada de orez și morcovi sotați și ciuperci lucioase din farfuria pe care mi-a dat-o Thaddeus.

Gărgărița mă corectează. *M-a iubit,* șoptește. De-acum nu mai zici *mă iubește.*

***

După ce se duce toată lumea la culcare, după ce o aud pe Sarah că începe să sforăie și pe Leonard, din celălalt capăt al holului, că începe să mormăie în somn, mă hotărăsc să ies afară, la șezlong, la stele.

Thaddeus e și el afară, cu o pătură peste picioare și cu căștile pe urechi. Îmi întind șezlongul. Îmi doresc să-mi fi adus și eu o pătură.

Uneori, eu și Kai foloseam aceeași pereche de căști la bibliotecă, în timp ce stăteam pe jos, printre rafturi, și îmi plăcea mult cum stăteam cu capetele atât de apropiate, de parcă muzica ar fi trecut din corpul lui în al meu.

Acum, de-abia îmi mai aduc aminte ce ascultam. Bănuiesc că nici nu mai contează. Cred că aș fi ascultat și zgomotul pe care îl fac copacii când sunt doborâți dacă asta însemna să stau atât de aproape de Kai Henderson.

Îmi scutur capul ca să scap de acest gând. Mă face să mă simt și mai singură, atât și nimic mai mult, și vreau să încerc să stau departe de gaura neagră cât de mult pot. M-am speriat aseară; m-am simțit atât de liniștită când m-am gândit să mă omor. Când m-am gândit la cuvântul cu S.

Șopârle și câini de prerie se foiesc prin tufișurile din curtea întunecată a LaLei. În doar câteva ore voi pleca spre un alt loc nou-nouț, al treilea în șase zile.

Sentimentul care se naște în mine mă copleșește și mi-ar plăcea să aud vocea mamei. Trag cu ochiul la Thaddeus.

Are ochii închiși. Nu mă bagă în seamă.

Ridic telefonul și formez numărul mamei. N-am idee unde e telefonul ei, pentru că n-am mai dat pe acasă de când am fost împreună cu Cake să-mi fac valiza, iar eu am dormit în vechea Hondă albă.

Cum îi aud vocea, mă cuprinde un val fierbinte de singurătate.

„Mi-e dor de tine", zic încet. „Aș vrea să fii aici."

Unde e telefonul ei? Ce o să se întâmple cu lucrurile noastre, cu casa noastră mică? Ce o să se întâmple cu gemurile și jeleurile de pe rafturile de pin din magazia din spate, care așteaptă să fie vândute din camioneta noastră vara asta? Jeleumobilul. Așa îi zice toată lumea din oraș. O hodoroagă de camionetă de înghețată care de-abia mai mergea, pe care mama a cumpărat-o de pe Craigslist de la un tip pe nume Canyon și cu care și-a petrecut ore întregi, vopsind-o și reparând-o. Pe o parte are un cactus saguaro uriaș și sexy, cu buze roșii și pălărie de cowboy. Era complet jenant și umilitor să conduci așa ceva prin Mesa Luna și apoi să parchezi așa ceva pe marginea drumului, așteptând să treacă pe lângă noi turiști din Kentucky și Dakota de Nord, care să se minuneze de jeleul de pere și de gemul de mere, dar era viața noastră împreună.

Ce o să se întâmple cu teancurile de cărți și poze și cu păturile și cu hainele și cu cănile ciobite și cu colecția de pietre vopsite din curte? Or să ajungă toate în niște cutii și o să fie aruncate pe marginea drumului, ca să umble prin ele oameni înfometați, care au nevoie de haine și de căni de cafea? O să văd pe cineva într-un magazin din Sierra Vista purtând tricourile ei?

Nu mi-am verificat mesageria vocală de când s-a întâmplat. Văd câteva mesaje de la Cake și câteva de la Bonita, prietena mamei.

Ascult primul mesaj. Vocea Bonitei e tristă. „Mija. O, mija mea. Sunt Bonita. O, Tiger."

Ochii mi se umplu de lacrimi. Bonita plânge. Ea și mama s-au iubit extrem de mult, ca mine și Cake. Tot urăsc faptul că a purtat rochia aia prea sofisticată la priveghiul mamei, dar Cake e prietena mea cea mai bună și asta n-o să strice lucrurile dintre noi.

„Scumpo, aș vrea să fiu cu tine. Aș vrea să vin, dar mama e foarte bolnavă. Nu se face mai bine. O să-ți trimit niște bani. Nu mulți, dar ceva, bine? Să-ți fie de ajutor. Știu că June..."

Se aude un bip și mesajul se termină. Apăs pe al doilea.

„Tot eu sunt, Tiger. *Gracie*. Ascultă, am nevoie să mă asculți cu atenție. M-a sunat Rhonda, bine? Mi-a spus ce se întâmplă, toată povestea asta cu plasamentul. O, mija, am ceva să-ți zic. Te rog s-o ierți pe mama ta. Credea că face ce e mai bine, dar i-am zis și i-am tot zis să fie sinceră cu tine și să-ți spună despre tăticul tău și despre trecutul ei și știi cât de încăpățânată era. Uite, el există. A zis că o să-ți scrie o scri..."

Bip.

Al treilea mesaj. Inima îmi bate atât de tare și mâinile îmi tremură atât de rău, că scap telefonul printre degete, în praf. Stă acolo, cu ecranul aprins. *Tăticul tău.*

Uite, el există.

Thaddeus își scoate căștile.

— Frate, Tiger. Ești bine? Ce-ai pățit?

Ia telefonul de pe jos și-l șterge de praf. Are unghiile murdare. Mai devreme a făcut un regat de noroi cu Sarah și Leonard.

— Ce se întâmplă? Pare că ți-e rău. Respiră. Sunt aici. Sunt chiar *aici.*

Cu ultimele puteri, îi spun:

— Există. Tata. Există...

Thaddeus se încruntă și pune telefonul pe speaker.

Vocea Bonitei răsună în deșert.

„Ay, yi, yi. Telefoanele astea tâmpite. N-ar trebui să te trimită în plasament, ai auzit? A zis că voia să-ți scrie o scrisoare, dar nu știu dacă a făcut-o. O, scumpo. Îmi pare rău. Dar ține minte, a avut motivele ei."

Undeva în Texas, Bonita oftează adânc. Luther, micul ei mops, schelălăie pe fundal.

Ce spune Bonita în continuare mă face să mă cutremur.

Îl cheamă *Dusty Franklin și a locuit în Albuquerque, după aceea în Austin, după aceea în Socorro și după aceea nu mai știu.*

— Să-mi bag picioarele, zice Thaddeus.

Ne holbăm amândoi la telefon, care nu mai e un telefon, ci un extraterestru, un străin, o bilă magică, trecutul și viitorul aduse împreună.

Dusty Franklin. Am un tată și numele lui e *Dusty Franklin*.

Eu și Thaddeus ne uităm unul la celălalt. După aceea fugim înăuntru și o trezim pe LaLa, care se freacă la ochi și care mă ascultă cum bălmăjesc vrute și nevrute și apoi mă pune să repet ce am zis. Tremur, așa că mă roagă să mă întind pe pat.

— S-au întâmplat *multe*, înțelegi asta, Tiger? Ai trecut prin *multe* în ultima săptămână. Sufletul tău are nevoie de odihnă.

Dusty Franklin. Dusty Franklin. Dusty Franklin.

Gândul că am un tată, un tată adevărat, că partea aia mitică din ADN-ul meu, care m-a făcut să-mi placă fructele de avocado și să le urăsc pe cele de kiwi, chiar există e aproape prea mult de suportat, așa că fac ce-mi zice LaLa.

Patul este cald de la corpul ei și asta mă liniștește. LaLa își pune ochelarii. Ascultă mesajele de la Bonita, unul câte unul. Thaddeus își scoate tenișii uriași, galben-neon și se întinde lângă mine.

Din capul patului, LaLa se uită la mine. Nu îmi dau seama de ce crede. Nu-mi dau seama dacă e fericită sau tristă sau îngrijorată. Îmi dă telefonul înapoi.

— Mă duc să dau niște telefoane. Stai aici.

Vreau s-o sun pe Bonita și s-o întreb tot, absolut tot, dar probabil doarme acum.

Am un tată.

Am un tată.

Dusty Franklin. Dusty Franklin. Dusty Franklin.

Fac niște calcule rapide pe telefon.

Mi-a luat 16 ani, adică aproximativ 8 409 600 de minute ca să aflu că tata trăiește și că are un nume.

Ceasul arată ora 04:24 dimineața. Mă tot holbez la cifrele care se schimbă, 04:25. 04:26. 04:27, de parcă aș fi în transă.

Acum, fiecare minut care trece e o posibilitate.

Pentru că în mai puțin de patru ore ar trebui să merg într-un loc nou.

Dar, dacă am un tată, pot să mă duc să locuiesc cu el, nu? Nu trebuie să stau aici sau cu niște străini. Nu vreau să mă gândesc la altceva, adică unde a fost până acum sau de ce mama nu mi-a zis niciodată nimic despre el sau altceva. Vreau doar să fie așa cum e chiar acum, un fel de far călăuzitor.

Deschid ochii doar pentru că LaLa mă scutură cu putere. Thaddeus încă doarme. Soarele mai are puțin și răsare.

— OK, am trezit-o pe Bonita, zice LaLa cu vocea obosită. Nu știe multe sau, dacă știe, nu vrea să-mi zică mie, dar i-am dat numărul lui Karen. Spune că e posibil să existe o scrisoare pe undeva, dar cine știe? Măcar avem un nume.

Mă ridic și îmi netezesc părul.

— Hai să mergem, zic ferm. Hai să mergem... să-l găsim. Te plac și îți mulțumesc că ai avut grijă de mine, dar e *tatăl meu.*

Zâmbește și clatină din cap:

— Cu drag, dar nu merg nicăieri, scumpo. Aici am și copii mici, și copii mari, care au nevoie de somn. Se ocupă Karen de tot. Am vorbit cu ea. Face investigații chiar acum. La urma urmei, nu știm nici cine e, nici unde e, nici *ce* e. Sunt multe aspecte juridice de care trebuie ținut seama.

Respiră adânc.

— Ar putea să fie și o dezamăgire, Tiger, și trebuie să te pregătești și pentru asta. Dar și dacă este o dezamăgire nu înseamnă că trebuie să fie și devastator, pricepi? Viața vine cu *asta*, și cu *aia* și uneori mai vine și cu câte un val. Trebuie să ne lăsăm purtați de val. Te duci la fund, te ridici, te duci iar la fund, dar uneori doar plutești.

Știu că are dreptate, așa că dau din cap, dar fiecare fărâmă din mine își dorește cu ardoare să afle cel mai mare secret pe care l-a avut vreodată mama.

Dusty Franklin. Dusty Franklin. Dusty Franklin.

6 zile, 12 ore

E LUNI.

Casa din Sierra Vista a picat deocamdată. Tot ce-mi spune LaLa este că lucrurile se mișcă.

Aștept să aud vești de la Karen despre tata. Sarah și Leonard au venit de la școală și se uită la *The Octonauts* când se aude o bătaie puternică ușă. Mă reped să deschid, dar LaLa strigă răspicat:

— Nu, Tiger, lasă-mă pe mine.

Dar este prea târziu.

Femeia de la ușă pare foarte serioasă și are pe umăr o geantă uriașă, plină cu dosare.

— Pot să vorbesc cu LaLa Briggs, te rog?

Peste umărul ei, văd mașina. Văd sigla de pe portiera din spate.

Apoi Sarah începe să urle.

Îmi stă inima. *Pe tine au venit să te ia,* cârâie gărgărița. *Nu,* îi zic. *Nu încă. Nu până mâine. Am un tată.*

Nu, zice gărgărița. *Nu încă, n-ai.*

Dar se înșală, pentru că nu pe mine mă vrea femeia, ci pe Leonard.

Femeia îi zice pe numele întreg: Leonard Louis Lamont.

Leonard începe să plângă. Femeia trece pe lângă mine.

LaLa știa că asta urma să se întâmple. Sigur știe mereu, pentru că scoate brusc o valiză maro, cu fețe zâmbitoare pe ea, și ghiozdanul cu Batman al lui Leonard.

Thaddeus apare în prag. Are fața posomorâtă. Sarah se bălăngănește înainte și înapoi pe canapea. *Nu poți să-l ai, nu poți să-l iei, mereu ne iei.*

În cea mai mare parte a timpului par curajoși, dar nu și acum.

— O să vă rog pe toți să vă calmați și să urmați procedurile, vă rog. Hai, Leonard.

Femeia lasă capul în jos, ca să îl vadă mai bine. Lacrimile îi curg șiroaie pe față, dar nu scoate niciun sunet.

— Ți-am găsit o casă frumoasă. E chiar și o piscină în cartier. Pun pariu că îți place să înoți.

Leonard dă din cap:

— Nu, mulțumesc. În apă sunt rechini.

Oprește-o pe fata aia din urlat, spune gărgărița. *Mă doare tot corpul când o aud.*

Mă duc la canapea și o îmbrățișez pe Sarah. Își îngroapă capul în pieptul meu.

Thaddeus îngenunchează lângă Leonard.

— Fii puternic, puștiule. Mai ții minte ce-am vorbit? Lucrurile rele?

— Toți supereroii au fost niște copii triști, șoptește Leonard. Tristețea i-a făcut puternici și s-au ridicat și au ajutat oameni.

— Și tu o să te ridici, Len. O să-ți găsești puterea. O să ne mai vedem, sunt sigur. Fraților mereu se regăsesc, bine?

Leonard își trage nasul și dă din cap. Își ține ochii fixați pe tenișii. Simpli și uzați.

Sper ca Leonard să aibă parte într-o zi de un milion de tenișii, nou-nouți și strălucitori, atât de curați, că o să scârțâie.

LaLa îl ia în brațe, dar Leonard nu schițează niciun gest; are ochii inerți. Thaddeus îl ciufulește.

— Pa, Leonard, îi zic. Mi-a părut bine să te cunosc.

— Pa, fată mirositoare. Să-ți schimbi rochia, bine? Miroase oribil.

Asistenta socială se ridică și ia lucrurile lui Leonard. LaLa semnează un formular și i-l dă.

— Vino cu mine, Leonard. Hai să mergem să luăm niște înghețată.

Sarah plânge și mai tare. Leonard se uită la ea.

— Să nu accepți căcaturi, Sarry. Ne vedem pe partea cealaltă. O s-o găsești pe Pookie, sunt sigur.

Și pleacă pur și simplu.

Thaddeus are umerii lăsați. Pleacă repede în dormitorul lui. Peste câteva minute, dă drumul la muzică. Tare.

— Ce mama mă-sii?! zic și încerc să-mi recapăt suflul. Vin așa... pur și simplu?

— Ai grijă cum *vorbești*, zice LaLa și se așază pe canapea, ca s-o mângâie pe Sarah pe cap. Așa stau lucrurile. Copiii sunt duși de colo-colo, câteodată fără motiv sau noimă. Sunt niște copii minunați, dar au și probleme mari, care nu pot fi rezolvate într-o săptămână sau o lună și e greu să găsești familii care să-i țină o perioadă mai lungă. Leonard se duce la niște oameni care au experiență cu copiii cu probleme ca ale lui și care îl pot ajuta mai mult decât mine.

Mașina asistentei sociale se aude pe alee.

Dacă nu găsesc repede ceva despre tata, o să fiu ca Leonard și ca Sarah, pe care probabil or s-o ia cât de curând și or s-o ducă dintr-o casă ciudată în altă casă ciudată, până când o să fie prea mare ca să mai fie nevoie de plasament.

LaLa o lovește foarte ușor pe Sarah pe spate, cu degetele, până când fetița adoarme epuizată în brațele ei.

— Sunt ca picăturile de ploaie, îmi explică ea încet. Așa li se face femeilor în travaliu. Le distrage atenția.

Face o pauză, după care continuă:

— Sora ei a fost luată de un bărbat care i-a dat lui Sarah o pungă de chipsuri și o Cola și i-a zis să stea lângă un coș de gunoi, că o să vină și după ea. Nu s-a mai întors niciodată. Și

nici sora ei. Când pleacă oamenii, îi e foarte greu.

O ating pe Sarah pe genunchi. Poartă pantaloni scurți și un tricou cu Pinkie Pie. Are o julitură în genunchi, de la un joc pe care l-a jucat ieri cu Leonard.

— O să vină și după ea, zice LaLa. Peste câteva zile. Și apoi or să vină alții aici. Mereu or să fie copii triști pe lumea asta.

Bănuiesc că acum și eu fac parte din grupul lor.

Îi dau un mesaj lui Cake. Nu știu cum să-i zic, așa că scriu pur și simplu: *Am un tată. Asistenta socială vine aici curând să vorbim despre asta.*

După doar câteva minute, Cake îmi răspunde: *STAI CE? CE? UN TATĂ? VIN IMEDIAT. Fug de la repetiții.*

Pauză.

Stai. Nu știu unde locuiești acum și asta mă întristează foarte tare. 😭

Și pe mine. ❤

După ce îi scriu asta, ridic ochii din telefon:

— Nu prea știu regulile. Poate să vină aici prietena mea? E drăguță, jur.

— Normal, zice LaLa. Rămân în picioare aceleași reguli. Fără alcool, droguri și sex și ții cont de spațiul lui Sarah și al lui Thaddeus.

LaLa îmi zice cum se ajunge la ea. În mai puțin de o oră, Cake apare cu cafele de la cafeneaua mamei lui Grunyon.

Primul lucru pe care îl spune e:

— Să dea naiba, *un tată?*

— Așa se pare, îi zic și îi fac semn să intre.

Ne luăm în brațe și, pentru o secundă, mă simt în siguranță, simt că totul o să fie bine, pentru că Cake e singurul lucru care mi-a mai rămas din vechea viață.

Gândurile de genul ăsta mă dor atât de tare, încât trebuie să clipesc foarte repede ca să nu plâng.

Cake îmi dă o cafea.

— E o veste *uriașă*. Cum te simți? mă întreabă și se uită atent la mine.

Iau o gură de cafea:

— Pierdută. Oarecum entuziasmată. Îngrozită. Tristă.

— OK, bine, cum îl *cheamă*? Ce știi? Doamne, vreau detalii.

— Îl cheamă Dusty Franklin. Asta e tot ce știu. Asistenta socială vine azi pe aici, ca să-mi zică mai multe.

Cake mijește ochii.

— Dusty Franklin? Aduce puțin cu numele unui bețivan de cântăreț de country, din anii '50.

— Sau a unui cântăreț de 50 de ani, dintr-o țară puțin alcoolică, zic eu.

— Poți să fii *puțin* alcoolic? Sunt sigură că trebuie să fii alcoolic pe bune ca să fii alcoolic, spune Cake.

— Alcoolul te face să cânți muzică country. Puțin. Când ai mult peste 50 de ani.

Zâmbim una la cealaltă și lucrurile sunt ca înainte, când turuiam despre orice și ne prosteam, dar apoi zâmbetul îi piere, la fel și mie, și ne întoarcem de unde am plecat: casa unei necunoscute, una dintre noi cu mamă, cealaltă, nu.

Când se trezește Sarah, ea și LaLa se duc în bucătărie, unde sunt înconjurate de ghemuri de lână, lipici și hârtie colorată – confecționează un leu.

— Nu pare așa de rău, șoptește Cake.

LaLa se uită în sus și îi zâmbește:

— Eu sunt LaLa.

— Cake.

— Fain nume. Tu și Tiger vă potriviți perfect.

— De șapte ani. O să trecem împreună de la codițe la ciorapi de plasă, zice Cake.

— Îmi aduc aminte de zilele petrecute cu prietena mea, Speedy. Am trecut de la gogoși cu gem la inele în buric într-o clipită.

O duc pe Cake în camera pe care o împart cu Sarah. Sunt cât pe ce să-i zic „Hai în camera mea", dar nu e camera mea. Camera mea e într-o casă pe care n-o s-o mai văd niciodată.

Cake se uită în jur:

— Unde e băiatul?

Îi fac semn înspre hol, înspre ușa închisă a lui Thaddeus. Din cameră se aud trompetele lui Chance the Rapper. *I'm at war with my wrongs, I'm writing four different songs*.

— E drăguț? șoptește Cake.

— Nu prea-mi stă gândul la asta, Cake.

— Întrebam și eu.

Se uită în jur, la camera mică:

— Mai ții minte când eram mici și ne-am rugat de tata să ne facă paturi suprapuse? E ciudat că acum ai în sfârșit asta.

Se uită atent la mine:

— Încă mai porți rochia, Tiger.

— Știu.

— Ai de gând s-o dai jos în curând?

— Nu.

— E din cauza disputei?

Mă abțin să plâng. Cake a auzit ce i-am zis mamei la cantină. A auzit cât de groaznică am fost.

— Mama ta te-ar ierta, să știi. Să fii sigură.

Ar ierta-o, dar nu mai poate, șoptește gărgărița. *Așa că o să purtăm rochia, pentru că habar n-ai cum e. Tu ești o fată care are o mamă.*

Eu și Cake ne uităm una la cealaltă.

— Bine, zice în cele din urmă. Dar dacă o să te simți iar ciudat, cum a fost ieri, știi tu, cuvântul cu S, promite-mi că o să-mi spui, bine?

Dau din cap.

Thaddeus apare în pragul ușii, cu ochii roșii. Nu simt miros de iarbă, așa că știu că a plâns.

— Hei, zice el.

— Cake, spun eu, el e Thaddeus.

Mă întorc spre Thaddeus:

— Thaddeus, ea e cea mai bună prietenă a mea, Cake. Îl știe pe Billy Joel. Și pe Billie Jo Armstrong. Nu și pe Billie Holiday, pentru că ea a murit, dar aproape orice Billy faimos la care te poți gândi.

— Billy Brag, de exemplu, zice Cake. Și am cunoscut-o odată și pe Billie Jean King. Apropo, tu ești cel care i-a spus prietenei mele să fugă? Pentru că asta m-ar omorî.

— Scuze. Doar voiam s-o pregătesc, spune Thaddeus.

— Ei bine, pregătește-o *mai puțin*, OK? Am nevoie de ea.

— OK.

Încep să vorbesc ca să mai detensionez atmosfera.

— Părinții lui Cake lucrează în branșă. Și se descurcă binișor chiar. La partea cu rock'n'rollul. Și Cake la fel. Cake, spune-i la ce instrumente cânți.

Dar înainte să apuce să îi zică ceva, LaLa vine la ușă, cu o expresie serioasă:

— Tiger, a venit Karen.

— Acum e-acum, zice Cake, mă ia de mână și mă duce în sufragerie, cu Thaddeus după noi.

În sufragerie, încerc să ghicesc veștile după mimica lui Karen, dar e ca un jucător de poker, un truc pe care l-a învățat probabil de când lucrează în povestea asta cu copii pierduți.

Karen se uită la Cake și la Thaddeus:

— Scuze că v-am întrerupt petrecerea, dar am ceva serios de vorbit cu Tiger. Puteți să ne lăsați singure, vă rog?

Dau din cap:

— Pot să rămână.

Cake ne ia pe mine și pe Thaddeus de braț. El roșește puțin când face asta:

— Da, zice Cake. Rămânem. Și noi suntem familia ei.

— Bine, spune Karen, după care scotocește puțin prin geantă și scoate niște hârtii împăturite.

Privirea pe care mi-o aruncă îmi trimite șocuri de frică în inimă. Are o expresie ciudată, de parcă... de parcă ea ar fi cea căcată pe ea de frică.

— Ce? spun gâtuit. *Zi* odată.

Respiră adânc:

— Tiger, primul lucru pe care încercăm să-l facem în situații de genul ăsta e să găsim rudele copiilor ai căror părinți nu mai pot avea grijă de ei. La început nu am știut numele tatălui tău, dar acum îl știm. Dusty Franklin. *Dustin* Franklin.

— În sfârșit ai un tată, zice Cake veselă. Asta e bine. Pare bine. Nu?

Ne uităm una la cealaltă.

Îmi dau seama că amândouă ne amintim același lucru. Prima dată când am fost la ea acasă după ce ne-am cunoscut, în clasa a III-a, tatăl ei ne-a făcut brioșe. Mi s-a părut cel mai tare lucru din lume. Era drăguț și amuzant și mirosea a zahăr și când a venit mama să mă ia, i-am spus: „Vine și Gabe cu noi. Poate să fie și tatăl meu". Mama a râs puțin, la fel și tatăl lui Cake, dar m-am supărat rău când mi-au zis că nu se putea. Am plâns.

În ziua aia, Cake mi-a spus cu blândețe: „E *al meu*. Dar poți să-l împrumuți până îl găsești pe al tău, bine?"

În sufrageria confortabilă a LaLei, Cake zâmbește larg. Bănuiesc că mi-am găsit *în sfârșit* tatăl.

Dustin Franklin. *Dustin. Dusty.* Vreau să văd cum sună:

— Tatăl meu... *Dustin.*

Nimeni nu zice nimic până când Cake o întreabă pe Karen:

— Deci ce se întâmplă acum? Se duce la el? Ai *vorbit* cu el? Unde e? Vine aici?

— Nu te grăbi, Cake.

Karen încă are o expresie ciudată:

— E mai complicat decât atât. Tatăl lui Tiger *nu poate* să aibă grijă de ea.

— De ce nu? E mort și el? zic eu.

Nu voiam să par atât de disperată, dar nu mă puteam abține.

— Nu e *mort,* zice Karen și mă privește direct în ochi. În momentul de față se află într-un centru de corecție din Springer, New Mexico, și ispășește o pedeapsă între 6 și 10 ani. Când o să iasă, deja o să ai peste 18 ani.

Încerc să zic ceva, dar nu pot.

În sfârșit am un tată, dar e închis, ca o piatră prețioasă, dar și criminală.

Dar Thaddeus poate să vorbească. Ia hârtiile de la Karen și citește ceva care pare un act oficial, cu logoul Centrului de Corecție din New Mexico în partea din stânga sus.

— Gagiul a omorât pe cineva cu mașina? zice el și face ochii mari, nevenindu-i să creadă.

Karen dă din cap.

— Era băut. Și nu l-a omorât, ci doar l-a rănit, dar domnul Franklin mai avea antecedente, așa că sentința e justă. Domnul Franklin... *tatăl* tău... are... un cazier impresionant. Dependență de alcool, multiple arestări pentru chestiuni legate de consum de substanțe ilegale.

Cake respiră adânc:

— Auci!

Ochii lui Thaddeus se întunecă atunci când se întoarce spre mine. În momentul ăsta este singurul care știe tot soiul de chestii legate de povestea asta cu plasamentul, așa că, atunci când îi văd privirea evident că mi se strânge stomacul, pentru că-mi dau seama că lucrurile nu stau bine deloc.

— Înseamnă că *trebuie* să te duci la noua casă. Adu-ți aminte ce ți-am zis, bine? Adu-ți aminte, bălmăjește el.

Despre plecat. Despre fugit. Mă gândesc la Sarah și la sora

ei, Pookie, care scormoneau după hotdogi în gunoiul din fața unui 7-Eleven. La cum dormeau într-o cutie de carton.

Pookie nu s-a mai întors.

Dusty Franklin. Numele tatălui meu e Dusty Franklin și e în închisoare, unde o să stea până când o să fiu suficient de mare încât să nu mai am nevoie de el. Unde o să stea în timp ce eu o să fiu aruncată dintr-o casă în alta. Thaddeus mi-a spus că a fost în *paisprezece* locuri înainte de LaLa.

Simt că mi-e rău, sunt dezamăgită și ametită și confuză. Îmi dau seama că lucrurile pe care mama nu mi le-a spus cât era în viață sunt și mai complicate decât mi-am imaginat vreodată.

— Mama știa asta? șoptesc eu. Adică știa unde e?

Karen se uită atent la mine:

— Dustin ne-a confirmat că au ținut legătura, da.

Deci chiar a fost mereu acolo, în viață. A făcut numai greșeli, dar a fost în viață. Un lucru. O persoană. O prezență de care aș fi putut să știu. Avocado și comedie. Pistrui și păr negru.

— Cred că o să vomit, zic încet.

E ciudat pentru că nu îmi mai e rău de tristețe sau de spaimă, ci pentru că sunt *nervoasă* și nu știu cum să gestionez faptul că sunt *nervoasă,* pentru că asta ar însemna că sunt *nervoasă* pe mama și ea a murit și nu poți să fii nervos pe oameni morți, nu? Nu e greșit? Dar *sunt,* pentru că cineva ar trebui să mă ajute cu asta, adică *o mamă,* pentru că eu sunt doar un copil.

Mă holbez la fiecare dintre ei. Cake își mușcă limba.

— Să-mi bag picioarele, o să leșine, zice Thaddeus.

— Stai jos, Tiger, zice LaLa. Stai aici. O să-ți aduc niște apă.

Nu vreau să stau. Vreau să sparg ceva.

Gărgărița bate în geam cu aripile ei subțiri ca niște șoapte.

— Respiră, bine? zice Cake. Ia-o ușor.

A știut tot timpul ăsta.

— Probabil că a avut motivele ei pentru care nu ți-a spus. Știu că e nasol, dar ăsta e adevărul, bine? Adulții mint mereu, zice Thaddeus.

— E ca o telenovelă proastă, zice Cake și se prăbușește pe canapea, luând hârtiile din mâna lui Thaddeus.

Începe să citească.

Karen își aruncă geanta pe umăr:

— Tiger, știu că pare ca o telenovelă și chiar îmi pare rău.

— Pot măcar să-l văd?

Vocea mea e aspră și răgușită.

— Adică, acum, că știu despre el, când o să-l cunosc? Nu mă poți ține departe de el, nu? Adică... dacă nu cumva... dacă nu cumva...

Nu vrea să mă vadă.

Gărgărița își zgândăre o aripă rănită. *Nu e ca și cum a încercat vreodată să te vadă.*

Așa e. A știut de mine în toți anii ăștia, de o parte din structura lui celulară, și tot n-a venit să mă vadă. Nici măcar nu mi-a trimis o scrisoare. Nici măcar nu a încercat, eu știu, ceva, orice ca să mă cunoască.

Nu știu ce să fac cu toată furia asta care crește în mine, pentru că se luptă cu tristețea.

Îmi țin răsuflarea. Îmi încleștez pumnii la spate.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, zice Karen și face o pauză scurtă. Dusty mi-a mai dat niște informații despre restul familiei tale, care schimbă circumstanțele imediate.

Restul familiei. Circumstanțe imediate.

— Să-mi bag picioarele, situația asta devine din ce în ce mai rea, spune Thaddeus.

— Mai rău nici că se poate, murmură Cake.

— Ai bunici din partea tatălui, dar suferă de demență amândoi, așa că nu vor putea să aibă grijă de tine. Totuși...

Vine spre mine și îmi dă o foaie de hârtie.

Mă uit la imaginea pixelată a carnetului de conducere al unei femei. Bine, nu e o femeie-femeie, de vârsta mamei, ci o femeie tânără, studentă la facultate sau ceva de genul. Se scălămbăie, de parcă nu ar vrea să fie fotografiată. Are ochii umflați. Dar nimeni nu arată bine în pozele astea, nu? Până și eu arăt în legitimația de liceu cu 5 kilograme mai grasă și am ochii pe jumătate închiși, de parcă sunt pe punctul să adorm.

— Ce mama dracului e asta? strig și îmi aud inima cum îmi bubuie în urechi. Ce încerci să-mi *spui*?

— Ai o soră. O soră vitregă. E fata tatălui tău. O cheamă Shayna Lee Franklin, e chelneriță în Hawaii și are 20 de ani. O să fie aici la sfârșitul săptămânii.

— O *ce*? izbucnește Cake.

— Ce înseamnă mai exact „o să fie aici la sfârșitul săptămânii"? întreb eu încet.

— Înseamnă că a fost de acord să-ți fie tutore. Fiind sora ta vitregă, e cea mai apropiată rudă de sânge care poate să aibă grijă de tine. E... din familie.

Îmi zâmbește fals, de parcă ar fi cea mai bună veste din lume, deși probabil că și ea știe că nu e.

Țin hârtia aproape de ochi, de parcă în poză este ascuns un secret care poate fi descifrat doar dacă mă uit mai atent.

De fapt, chiar sunt câteva indicii.

Shayna Lee Franklin are părul negru și cârlionțat, prins în coadă.

Shayna Lee Franklin are un nas puțin prea rotund la vârf și ochi căprui.

Shayna Lee Franklin are o gropiță în bărbie, care seamănă leit cu gropița mea din obraz.

E fata tatălui tău.

— Nu pot să cred, zic și pare că niciunuia din cameră nu-i vine să creadă.

Am o soră și știu că e adevărat, pentru că arată dracului *exact ca mine*, până și pistruii de pe față sunt la fel.

Kiwi, avocado, Monty Python, abilitatea de a părea pe jumătate adormită în orice poză, deși ai băut doi litri de cafea înainte, toate îmi sar în ochi din actul acesta pe care scrie Statul Hawaii, strada Holamoana, numărul 1444, apartamentul 102, Honolulu, Hawaii. Sora mea vitregă are 52 de kilograme, e donator de organe și permisul îi expiră pe 12 ianuarie 2025.

7 zile, partea a doua

DUPĂ CE PLEACĂ KAREN, LaLa o duce pe Sarah la cumpărături și, de îndată ce pleacă, toți trei fugim în camera lui Thaddeus și deschidem laptopul, pentru că, dacă e ceva ce adolescenților le place mai mult decât să sară la concluzii și să stârnească dramă.... păi, ce să zic, *nu* e nimic care să ne placă mai mult decât să sărim la concluzii și să stârnim dramă.

Cake stă pe un scaun la biroul lui Thaddeus, chiar lângă el. Eu mă așez pe pat, simt mirosul de băiat și dau la o parte cămășile și cărțile sci-fi.

— Câte cămăși din flanel ai mai exact, Thaddeus?

— 24, răspunde sec și își trosnește degetele. Să trecem la treabă. Sora sau tatăl mai întâi?

Cake se gândește puțin.

— Sora. Știm unde e tatăl acum, dar sora e pe drum, așa că trebuie să știm ce ne așteaptă. Tatăl nu pleacă nicăieri.

Se întoarce spre mine:

— Ai un *tată*. E *excelent*.

Ochii îi strălucesc de bucurie.

După felul în care zâmbește, zici că tocmai am primit un câine sau o brățară nouă.

— *Cake*. E în închisoare. Hai să nu uităm asta, îi zic eu.

— Un mic detaliu, spune ea și ridică din umeri.

— Hawaii, spun ca să schimb subiectul. Pe carnetul ei de conducere scria Honolulu.

Thaddeus caută printre nenumăratele pagini cu Shayna

Lee Franklin pe Facebook. Mă face să mă întreb câte Tiger Tolliver sau Gracie Tollíver n-or fi, toate variații ale mele.

Ce-ar fi ca una dintre ele poate să mi-o împrumute pe mama *ei*.

Mă holbez la tavanul lui Thaddeus. E acoperit cu postere: Minecraft, Wu-Tang, Thelonious Monk.

Am o soră. E chelneriță. Are 20 de ani, ceea ce înseamnă că avea 4 ani când mama m-a avut pe mine.

Oare mama știa despre ea? Pare cam urât să fii cu un tip căsătorit, mai ales cu unul care are un copil. Oare el *era* căsătorit când au fost împreună? De ce ar face mama asta? Poate că nu a știut, apoi a aflat și de asta l-a părăsit.

Bonita i-a spus lui Karen că e posibil să existe o scrisoare. Poate acasă? Dar împărțeam totul. N-ar fi trebuit s-o găsesc până acum? La urma urmei, am găsit și facturile neplătite.

Și unde ar ascunde ceva de genul acesta, pe bune? O scrisoare în care să spună: *Dragă Tiger, scuze că te-am minţit toată viaţa, dar numele tatălui tău e Dusty Franklin și ai o soră. Scuze că nu ţi-am zis despre ei!*

Începe să mă doară inima și mi se face iar dor de mama.

Mă rotesc spre perete, ca Thaddeus și Cake să nu îmi vadă lacrimile. Nu am crezut niciodată că o să devin așa de bună la plânsul pe înfundate. Toată povestea asta cu tatăl nu merge cum speram.

Viaţa mea nu merge cum speram.

Imaginează-ți cum e să îți dorești ceva mult timp, cum ar fi să-ți cunoști tatăl, și brusc se întâmplă, dar vine la pachet cu o grămadă de alte informații despre care nici măcar nu știai că o să ai nevoie, dar totul e aiurea și unele chestii din poveste lipsesc și nu reușești să le pui cap la cap, dar nu asta e ce ți-ai dorit?

Iar partea cea mai rea din lume este că nici nu mai vreau asta, pentru că a trebuit să pierd persoana pe care o iubeam cel mai mult, ca să aflu așa ceva.

Închid ochii. Sentimentul ăla de gaură neagră se târăște iar încet spre mine. Îmi țin respirația ca să treacă.

O soră. Un tată în închisoare. Pa casă. Locuiesc cu niște străini. Mama nu mai e. Nu mai suport.

În fața ochilor îmi joacă luminițe portocalii. Simt că sunt pe cale să explodez.

— Uite, stai, zice Cake.

Dar nu vorbește cu mine. Vorbește cu Thaddeus.

Expir încet tot aerul pe care îl țineam în mine, ca Thaddeus și Cake să nu observe. Mă doare capul.

Ei nu mai zic nimic. Îmi trag nasul și îmi întind gâtul spre ei, ca să văd la ce se uită pe Facebook.

Această Shayna Lee Franklin zice că locuiește în Boise, Idaho, nu Hawaii. Dar sigur e ea în poză, deși pare mai fericită aici decât în poza din carnetul de conducere. Măcar în asta zâmbește și are părul împletit, nu prins într-o coadă.

Sunt aproape numai poze pe profilul Shaynei Lee Franklin: explozii începețoșate de oameni și culori – mulțimi la festivaluri de muzică, baruri cu oameni strânși ca să dea împreună shoturi pe gât, oameni cu ochii roșii și fețele transpirate, cu pahare și sticle în mână. Poze de la plajă, cu marea nesfârșită și nisip și pușți ireal de bine făcuți, care poartă ochelari de soare uriași și se prostesc.

Se pare că sora mea are două lookuri: unul posomorât, cu fața cenușie, stând cocoșată la o masă și ignorând camera, sau exaltată, cu gura larg deschisă și ochii înflăcărați, în timp ce face semnul păcii sau al rockerilor, mereu cu o bere alături, cu un apus fantastic în spatele ei, purtând un tricou foarte scurt și slipi de baie, cu cozile ude ieșindu-i de sub cască.

O arăta ca mine, dar clar nu se comportă ca mine.

— Mda, zice Cake. Interesant. În permisul acela nu zicea că are 20 de ani? Sigur are un buletin fals.

— Ăla e un..., zice Thaddeus.

Se uită atent la ecran și continuă:

— Are un piercing? întreabă și arată spre buricul ei.

— Mișțoooo, răspunde Cake.

— Nu vă mai uitați așa la sora mea, perverșilor, zic slab.

— Ce nostim. Cât de protectoare ești deja, zice Cake.

Shayna Lee își face multe selfie-uri: cu grăunțe de nisip pe obraji, care se amestecă cu pistruii. Cu prietenii ei și o mare de fete în bikini, cu brățări pe gleznă și tatuaje drăguțe cu fluturi sau modele pin-up.

Ea o să aibă grijă de mine? Fata asta care petrece non-stop?

— Nu mă simt bine, le zic. Mă simt ciudat și pierdută. Pustiită.

Thaddeus nu mai caută:

— Nu pare așa de rea. Ar fi putut să fie mult mai rău.

Cake îl fixează cu privirea:

— Mama ei e moartă și tatăl ei, despre care nici măcar nu știa că există până acum o oră, e în închisoare. Cum ar fi putut să fie mai rău?

Thaddeus răspunde serios:

— Crede-mă, eu am văzut mai rău de atât.

Un spate rupt și părinți drogați. Tatăl meu e un bețiv care se află în închisoare. Sora mea vitregă petrece pe insula paradisului în bikini, bea bere și se expune riscului de cancer de piele.

Bun venit în noua ta lume, zice gărgărița.

Oare așa se simte când ai un atac de panică? Nu pot să respir. Mă simt ca pe ace, de parcă nu-mi găsesc locul în propria piele.

Fata asta de la Liceul Eugene Field, Janey Simpson, avea mereu atacuri de panică. Începea să transpire la ora de literatură în timp ce treceam prin *Catch-22* sau cine știe ce altă carte scrisă de un tip alb și bătrân despre chestii care n-aveau nicio treabă cu viața noastră de adolescenți și trebuia să se ducă la

cabinet să stea întinsă. Părea o idee bună, așa că am încercat și eu o dată, pentru că, deși îmi place să citesc, nu-mi place să vorbesc despre cărți la oră, pentru că profesorii par că mereu te ascultă *cât de cât,* dar apoi încep să zică lucruri de genul „Bine, dar..." și-ți spun ce cred ei, adică ce trebuie să scrii tu la test și cine naiba dă teste din *romane*? Ideea de a citi un roman sau o poezie e tocmai să vii cu ideile tale. Nu poți să dai un test din asta. Poate că *ție* ți se pare că 800 de pagini despre o balenă sunt o metaforă a condiției umane, dar mie mi s-a părut plictisitoare toată povestea și pun pariu că, dacă ai fi sincer cu tine, ai zice și tu același lucru. E *o balenă*, pentru numele lui Dumnezeu. *800 de pagini?!*

Dar dommnul Hoffmeister, de care chiar îmi place, nu m-a crezut. A clătinat din cap și a zis: „Nu prea cred, Tolliver. Stai. Jos."

Brusc mi se face puțin dor de domnul Hoffmeister și de ochelarii lui cu rama groasă și de cămășile de poliester și de „Nu prea cred, Tolliver". Câteodată, eu și Cake îl vedeam la Cucaracha, unul dintre restaurantele noastre preferate, stând la masa de lângă fereastră, citind o carte groasă, bând un smoothie albastru și mâncând pui cu chilli, iar Cake râdea, dar mie mi se părea adorabil și interesant ca unui bărbat în toată firea să nu-i fie rușine să bea în văzul lumii o băutură albastră pentru copii, plină de zahăr.

Cake mă mângâie pe păr.

— Of, Tiger, nu plânge. Adică, OK, e bine *să plângi*, dar serios, s-ar putea să se rezolve, OK? Ai *o soră*. O să aibă grijă de tine. Sigur e mai bine decât orice plasament.

Se întoarce spre Thaddeus:

— Fără supărare.

— O familie adevărată poate fi la fel de rea, dar să sperăm că nu e cazul, răspunde el și ridică din umeri.

— Ești un monument de speranță, zice Cake.

Thaddeus ridică iar din umeri. Se uită iar la ecran și mormăie:

— Cum naiba a ajuns tocmai în Hawaii?

Înghit în sec și încerc să respir iar:

— Pe bune, ce naiba se întâmplă? Ce am făcut să merit asta? Cine e... *persoana* asta, *sora asta vitregă*? Ce dracului se întâmplă? Are ea față de mamă? De persoană care ar putea *să aibă grijă* de mine?

Thaddeus se uită în jur:

— Nu știu, zice el încet. Da, nu zic, e groaznic, viața ta chiar a fost oribilă în ultima săptămână. Și nu știu ce să zic despre tatăl tău, dar măcar o ai *pe ea*. Ai *ceva,* bine? Serios, ai zice că LaLa e o mamă bună dacă ai vedea-o la magazin? Ai zice că e doar o hipioată ciudată, cu toate ceaiurile ei și fustele colorate și mai știu eu ce căcaturi, dar e drăguță. Asta e tot ce contează pentru mine. Și adevărul e că...

Nu mai zice nimic și începe să-și zgândăre unghiile roz. Umerii i se lasă brusc.

— Adevărul e că oricum nu ai de ales. Ți-e rudă de sânge. Statul te va da unei rude de sânge orice s-ar întâmpla. Chiar dacă nu i-ai cunoscut niciodată și chiar dacă...

Privirile ni se întâlnesc:

— ...te bat de te caci pe tine și-ți rup spatele. Cine știe? Poate păpușia asta se va dovedi o tipă de treabă.

Cake se încruntă. Mă întreb ce părere are despre ce a zis Thaddeus, dacă i se face la fel de rău de la stomac ca mie.

— Are dreptate, Tig, zice ea oftând. În fond, ce altă șansă ai? Măcar o să rămânem împreună și o să pice faza cu Sierra Vista, nu?

— De fapt, nu știi dacă o să rămână aici, zice Thaddeus încet. Sora ei ar putea s-o ducă oriunde. E familia ei.

Inima mi se strânge.

Mașina LaLei se aude pe alee.

— OK, le zic. Nu contează. Renunț. Sunt ruptă de oboseală. Mă duc să mă culc.

Îi las acolo și merg spre camera pe care o împart cu Sarah. Mă simt de parcă aș cântări un milion de kilograme.

Aș vrea să rog pe cineva să mă ia în brațe sau să mă țină strâns sau să-mi spună că totul va fi bine și că pot să am încredere, dar singura persoană care ar putea să facă asta nu mai e, nu mai e, nu mai e.

Așa că îmi trag pătura peste cap și o sun iar și iar și iar, oriunde ar fi, doar ca să-i aud vocea.

UITE CARE SUNT LUCRURILE la care te gândești când îți moare mama:

O să te viziteze? Știi tu, gen să *apară?*

Ai văzut filme așa, în care morții le ies în cale celor vii ca să îi consoleze. Poate să îi și sperie, dacă persoana vie a fost rea.

Nu crezi că ai suporta să se întâmple asta, adică în timp ce te speli pe dinți și scuipi pasta în chiuvetă să o vezi brusc pe mama ta în oglindă, obosită, fantomatică. Cu buza spartă, cu ochii încețoșați.

Poate că, dacă ți s-ar arăta într-un vis sau ceva de genul acesta, ar fi mai bine.

Ai citit odată o carte despre o fată care a călătorit prin timp și spațiu ca să-și găsească mama moartă, iar când a găsit-o, mama i-a zis pur și simplu: „Nu vreau să mă întorc".

Adică, pe bune, ce dracului de fază e *asta*?

Te gândești că trebuie să fi existat un motiv pentru care s-a întâmplat asta, dar nu înțelegi care e.

Cum poate un creier... să explodeze pur și simplu? Nu era bolnavă. O durea capul. O simplă migrenă.

V-ați certat în mașină din cauza balului, v-ați certat la telefon din cauza rochiei, i-ai zis niște lucruri oribile, i-ai ignorat mesajele, ai sărutat un băiat în loc să mergi acasă și, în acele ore, în acele minute, în acele secunde, mama ta *exista* și acum *nu mai există*.

Nu poți să respiri când te gândești la toate astea, la faptul că poate a existat o secundă în care i-a fost așa de frică știind că e singură și că moare și ultimul lucru pe care i l-ai spus tu

n-a fost *Te iubesc,* ci *De ce nu poţi să mă laşi dracului odată în pace?* Și că poate tocmai la cuvintele astea se gândea când s-a întâmplat.

Simți cum ți se zdrobește pieptul când te gândești la cât de frică trebuie să-i fi fost.

La faptul că ultimele lucruri pe care le-a auzit au fost răutăcioase și au venit de la tine. De la *fiica* ei.

Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată, niciodată nu o să mai poți să schimbi asta.

Vina care te copleșește e fierbinte și te face să te simți foarte, foarte mică. Senzația de ciment ud te cuprinde iar, te apasă. Gărgărița plânge cu sughițuri.

În ultimele minute de viață, mama ta s-a gândit probabil că *o urăști.*

Gaura neagră freamătă. Așteaptă. E înfometată.

7 zile, 10 ore

TOT AMESTEC IAURTUL DIN BOL, încercând să fac să pară că am mâncat ceva, dar nu cred că o păcălesc pe LaLa.

— E ceva despre care vrei să vorbim, Tiger? E mult, un tată și o soră deodată.

Aseară m-am gândit să-i dau un mesaj pe Facebook Shaynei Lee Franklin. Să-i trimit o cerere de prietenie. Mi s-a părut ceva ce ar face surorile. Mâna mea a planat deasupra butonului „Add Friend" mult timp.

Dar nu i-am scris și nici nu i-am trimis cerere de prietenie. Am observat că nici ea mie. În plus, ce aș fi putut să-i zic? *Bună. Acum, că mama a murit, tu ai grijă de mine. Apropo, tata e marfă?*

Totul e atât de complicat și aș vrea s-o întreb pe mama ce să fac sau cum să mă simt.

Dar nu pot.

Au trecut șapte zile. Zece mii șase sute optzeci de minute.

LaLa încă se uită la mine. Schimb subiectul:

— Cum rămâne cu școala? Mă întorc la școală? E marți. Ce-ar trebui să fac toată ziua?

Și mâine, și poimâine, și toată săptămâna. *Toată viața.*

Thaddeus intră în bucătărie și își pune niște cafea într-un termos.

— Nu cred că e cea mai bună idee, zice LaLa și ezită puțin. S-ar putea să fie copleșitor. Poate că ar trebui să mai aștepți. Oricum, mai sunt doar câteva săptămâni, nu?

— Trei, spun eu.

Școala se termină peste trei săptămâni, așa cum se întâmplă mereu, cu balul organizat de Ziua Eroilor la Liceul Eugene Field, cel la care trebuia să merg cu Kai Henderson. Singurul motiv al rochiei pe care o port chiar acum.

Poate că mi-ar face bine să mă întorc. O să fiu cu Cake. O să am rutina mea. Sunetele, dulapurile vechi, cele pe care or să le înlocuiască vara asta, care scârțâie și când le deschizi, și când le trântești ca să le închizi. Or să ne dea tuturor pupitre transparente în loc de dulapuri.

Elevi care vorbesc, stația care pârâie, mirosul diferitelor tipuri de șampon, parfum și apă de colonie, amestecate cu hormoni și angoase de adolescenți și care formează astfel un miros specific și deloc plăcut în perioada pe care toată lumea o numește „Cei Mai Buni Ani Din Viața Ta".

Dacă rămân aici, o să stau în pat, cu ochii în tavan. Sau pe canapea, cu ochii la televizor. Sau o s-o privesc pe LaLa cum se uită la mine cu zâmbetul ei atât de trist. Nu cred că pot să suport asta.

— Aș putea s-o duc eu în drum spre serviciu, zice Thaddeus. Las-o. Nu e prizonieră aici.

LaLa se încruntă:

— Lasă-mă să-i dau un mesaj lui Karen.

Mă uit fix la Thaddeus:

— Stai puțin, *tu* de ce nu mergi la școală? Nu ai încă 18 ani.

— O să fac în curând. Peste câteva luni. Și fac cursuri la distanță.

Bea o gură de cafea și zâmbește larg:

— Eu și școala nu ne înțelegem prea bine.

LaLa își ridică privirea din telefon.

— A zis că e în regulă. N-ai de ce să nu te duci, dacă te simți în stare de asta.

— Pe cai, zice Thaddeus și zăngănește cheile de la mașină.

— Stai așa, dă-mi voie să-ți pregătesc ceva pentru prânz. Și nu ai vrea... să-ți schimbi hainele?

Mă uit la rochia mea. Deja începe să se jerpelească și să îi iasă niște fire la tiv, dar nu pot s-o dau jos. Pur și simplu nu pot.

— Nu, îi răspund. Sunt bine așa.

Începe să se agite cu niște felii de pâine și cașcaval, dar mi se face rău numai când mă gândesc la mâncare.

— Nu, e în regulă, îi zic repede. Nu trebuie să-mi dai nimic. Oricum Cake are mereu în plus.

Ies din bucătărie înainte să apuce să zică ceva și îmi iau ghiozdanul din dormitor. Thaddeus deja mă așteaptă în mașină.

În timp ce Thaddeus conduce, mă uit pe geam la plopi și la copacii mesquite, la kilometri întregi de garduri pentru vite, la munții care par niște triunghiuri de argilă pe cerul infinit și albastru. La norii grăsuni și pufoși, ca de bumbac, care nu par să se clintească. O mică parte din mine, o fărâmă, se deschide odată ce ies din casă, cobor din pat, mă urc în mașină și mă pun în mișcare. Pot să respir. Oi fi într-o rablă, dar măcar în ea pot să respir.

Trecem pe lângă cafeneaua mamei lui Grunyon și pe lângă Groapă. Acum nu e nimeni acolo acum, pentru că toată lumea e fie la școală, fie la serviciu, dar la ora 15:00 o să se umple de skateri, de trupuri care se lansează în aer și aterizează, de privitori.

— Mergi acolo? întreabă Thaddeus.

Dau din cap:

— Da. Dar nu mă dau pe skate. Doar privesc.

Mă uit la mâinile mele, pe care le țin îndoite peste burtă. Îmi întind degetele și mă gândesc la Fulger, skate-ul pe care mi l-a luat Andy acum mulți ani, la senzația în palme a benzii de aderență, în timp ce el îmi arăta cum să mă dau pe placă. Îmi tresaltă cumva dintr-odată picioarele doar când mă gândesc la

skateboard? De parcă ar avea voință proprie? De parcă își aduc aminte de cele câteva momente în care m-am simțit ușoară și liberă, frumoasă și promițătoare? De cele câteva momente în care eram doar o puștoaică?

Înainte să-mi rup mâna și mama să nu mă mai lase.

Scutur tare din cap. Nu contează. Acum sunt bucăți. O adunătură de membre fantomatice, ținute împreună doar de lacrimi.

Îi dau un mesaj lui Cake: *Vin la școală. Ne vedem la dulapul meu.*

Ce? Wow, OK.

Thaddeus se uită în jos, la telefonul meu:

— Prietena ta, de ieri? Aia înaltă?

— Da. De ce? Ți-a plăcut de ea? zic eu și-mi întorc telefonul.

— Nu! Adică nu că n-ar putea să-mi placă, pare cool și toate cele. Doar că...

Ezită:

— Nu... prea știu cum merg lucrurile astea. N-am avut niciodată o prietenă.

Roșește. Eu oftez:

— Nici eu nu sunt chiar un monument de înțelepciune. Nici eu n-am avut niciodată un prieten, așa că bănuiesc că dacă ești drăguț și relaxat, e tot ce contează.

Thaddeus se uită la mine amuzat:

— Folosești cuvinte ciudate. Monument de înțelepciune. Care-i faza?

Când eram mică și începeam să-mi bag nasul unde nu-mi fierbea oala, mama zicea *Să nu se audă nici musca.* Când puneam prea multe întrebări și nu mai voia să răspundă, zicea: *Ce sunt eu? Un monument de înțelepciune?* Avea câte o zicală pentru orice.

Avea.

Îmi mușc buza:

— Niciuna. E doar o expresie pe care am auzit-o.

— În fine, fetele spun mereu că vor băieți drăguți, dar după aceea se uită la boi, așa cum face mama. Când eram mic, mereu zicea: „Ăsta e diferit. Ăsta e drăguț". Niciodată nu era așa. Pe bune, de ce nu putea doar să aibă grijă *de mine?*

Mă uit la el.

Thaddeus e destul de frumușel dincolo de claia de păr și de șapca aia pe care toți băieții se încăpățânează să o poarte mereu, deși nu fac niciun sport și nici nu se uită la vreunul. Și pare să aibă și ceva mușchi, nu că ar conta, dar cine-și poate da seama pe sub cămășile alea lălâi din flanel și tricourile largi pe care le poartă mereu?

Strâng cu putere între degete dantela de la rochie. Cine sunt eu să-l judec pe Thaddeus pentru cum se îmbracă? Bănuiesc că toți avem costumele noastre, armurile noastre.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Dar jur că nu toate fetele se uită după boi, zic eu și mă încrunt, pentru că, pe bune, Cake fix asta a făcut.

Cu Troy, tipul ăla din Sierra Vista. Și nici Kai nu e cine știe ce comoară.

Thaddeus încetinește, ca să lase nu știu ce prepeliță să treacă drumul:

— E greu să mă apropii de oameni. Din cauza vieții mele. Am o mulțime de probleme... Gen, dacă mi se pare că oamenii sunt supărați pe mine, încep să... fac tot felul de chestii. E greu de explicat.

Nu-și ia ochii de la prepeliță.

În fața noastră se ivește parcarea Liceului Eugene Field, văd deja elevii care zumzăie în zare, cară ghiozdane în spate, stau ciorchine în jurul copacilor și lângă fântâna veche și crăpată unde se află și statuia lui Eugene Field, care ține o carte și un creion la piept. A fost un poet faimos și a scris rime ciudate pentru copii.

Thaddeus parchează:

— Frate, șoptește. Nu mi-e deloc dor de liceu.

Stăm acolo și ne uităm cum încep elevii să intre.

Stau cu mâna pe mânerul portierei. Pot să-i spun lui Thaddeus să plecăm, să mă ducă înapoi acasă, la patul meu, la pustietate. Sau pot să ies și să mă topesc în marea de elevi, mai singură decât eram în urmă cu opt zile, ultima dată când am fost aici.

Acum sau niciodată. Deschid portiera.

— Ne vedem mai târziu, îi zic. Mersi.

— Succes, răspunde Thaddeus în timp ce cobor.

Mă concentrez pe ușile duble care dau în școală, încercând să merg drept până acolo. Dacă reușesc să ajung pe hol, la Cake care mă așteaptă lângă dulap, totul va fi bine.

În jurul meu, elevii se îmbrâncesc și glumesc, se uită la telefoane, râd.

Mă uit panicată în jur, dar nu îl văd pe Kai. Mai întâi mă simt ușurată, dar după aceea îmi dau seama că o să fie la ora de bio.

La masa de laborator unde stăm împreună, pentru că suntem parteneri.

Bio e a doua oră. Prima este ora doamnei Perez.

Ultima dată când am vorbit cu Kai a fost când l-am sunat și am fost rea și l-am făcut să plângă. Mă întreb ce o să-mi zică. Cum o să se comporte.

Poate că nu a fost o idee chiar așa de bună. Stomacul începe să mi se strângă.

Cake nu e lângă dulap. Îi dau mesaj. *Unde ești?*

Întârzii. Nu m-am trezit! Scuze! Ne vedem la prânz, bine?

Introduc codul de la lacăt și mă prefac că mă uit după ceva înăuntru. Iau un caiet, doar ca să am ce să țin în mână.

În spatele meu, totul a amuțit. Inima începe să-mi bată cu putere.

Șoapte. *Mama ei a crăpat. Cred că a fost trimisă la un orfelinat. Doamne, ce poartă?*

Nu sunt genul de fată cu mulți prieteni care la școală vin s-o ia în brațe după o tragedie uriașă. Nu că viața mea ar fi nasoală, dar bănuiesc că s-ar putea și mai bine. O am doar pe Cake, care acum nu e aici. Viața mea deja mică se face din ce în ce mai mică.

Mai cotrobăi prin dulap și iau un pix, ca să par ocupată. Degetele îmi tremură.

Încerc să nu mă uit la poza din dulap cu mine și cu mama; uitasem de ea și, în graba de a nu o mai vedea, trântesc ușa un pic cam prea tare.

Când mă întorc, un grup de elevi se holbează la mine. La rochie. La #fataorfana.

M-am *săturat* de asta atât de tare, încât mă întorc la ei și strig: *Ce vreți?* Mă uit cum se îndepărtează rapid.

Mă simt mai bine când țip. Când sperii oameni. Mă îndrept spre prima oră.

Cu fiecare pas devin din ce în ce mai greoaie. Mă gândesc la banca de la prima oră, cu Selfie Kelsey și nu-mi-pasă-Rodrigo și timida Tina și oribila de Lupe Hidalgo. Toți uitându-se la mine. Sau, și mai rău, *nepăsându-le.* Mă gândesc la cum o s-o ascult pe doamna Perez turuind la tablă sau la cum o să stau lângă Kai la bio și la cât de oribil o să fie și deja am atât de multe lucruri oribile în mine chiar în acest moment.

Nu mai suport atâta oribilitate. Sunt plină până peste cap de oribilitate. A fost o greșeală cumplită.

Sfinte, acum chiar *sunt* ca Janey Simpson și nu mă simt bine deloc. Mă panichez și transpir. Trebuie să ies de-aici.

Îmi arunc caietul și pixul într-un coș de gunoi. Încep să măresc pasul, cu ochii țintă pe ușa de la capătul îndepărtat al holului. Dacă ajung până acolo, dacă ajung acasă, acasă *la mine,* totul o să fie bine, o să pot să mă ghemuiesc în pat, să-mi pun căștile și s-o aștept pe mama să se întoarcă cu Livromobi...

Brusc, fața mea e plină de lacrimi.

N-o să fie nimeni acolo. *Evident.*

Ar trebui să-mi fac pe mână un nenorocit de tatuaj cu asta, ca să-mi aduc aminte mereu: Acum n-am rămas decât *eu*.

— Tiger! Tiger Tolliver!

Walrus Jackson mă prinde din urmă, apăsându-și cravata albastră pe piept și respirând greu:

— Tiger, ce repede alergi. Te-ai gândit vreodată să te apuci de atletism? Cred că o să te recomand antrenorului Archer. Dumnezeule mare, nu mai pot.

— Uitați-vă la sânii mei, domnule Jackson. Chiar credeți că aș fi potrivită s-o iau la goană pe pistele de atletism? Uitați ce e, trebuie să plec.

Mi se pare că văd o urmă de zâmbet pe fața domnului Jackson.

— Tiger, nu am voie să mă uit. La tine. Sau la orice altă fată. Hai să trecem peste.

— Pot să plec, vă rog? Chiar trebuie să plec, insist eu.

— Imediat, zice domnul Jackson ferm. M-a sunat asistenta socială care se ocupă de tine și mi-a zis că te întorci azi. Să înțeleg că nu merge prea bine? Ar trebui să facem un plan pentru revenirea ta, cred. Să luăm lucrurile încet. Cu pași mici. Poate să stai doar o jumătate de zi la început. Lucruri de genul ăsta. Cum ți se pare? Uite. Poate ăsta ar fi un bun început.

Îmi întinde un flyer. Scrie „Marți/Vineri, Ora 16:00, Sala 322, Eugene Field, *GD*".

— GD? Ce-i asta? Întreb.

— Grupul Durerii. Pentru adolescenți. Încercăm să-i găsim un nume mai potrivit, zice el zâmbind. Înțeleg că a fost început înainte să ajung eu aici, când au fost niște probleme. Dar acum eu mă ocup de el.

Când au fost niște probleme. Eu și Walrus Jackson ne uităm unul la altul. Se referă la momentul în care s-au sinucis cei trei elevi. Aha.

— Cum îți *e*, Grace?

Și pentru că îmi folosește numele adevărat, mă gândesc că vrea să zică: *O să te sinucizi, Grace? Ce-o să alegi, vene, șireang, pistol?*

Ne uităm unul la celălalt o secundă care pare să dureze o veșnicie.

Adulții mereu spun că vor să le zici cum te simți, dar când o faci de obicei îți spun să încerci să te simți *altfel,* într-un fel care presupune mai puțină muncă din partea lor. Pun pariu că în Grupul acesta al Durerii toată lumea spune cum se simte și Walrus Jackson vine cu lucruri de genul: „Și dacă am încerca *asta?*", „Sau *ailaltă?*". Probabil își desenează sentimentele cu creioane colorate.

Ar fi bine dacă cineva ar spune măcar o dată: „Fato, situația e de cel mai mare *căcat* și n-o să ieși din ea prea curând. Așa că uite cum poți să te împrietenești cu întunericul".

Cam ca la priveghiul mamei, când Mae-Lynn Carpenter a spus că de-acum încolo totul o să fie nasol rău de tot pentru mine. *Marea Nasoleală.* Măcar ea a fost sinceră.

Simt cum îmi pierd vocea.

— Mama *a crăpat*. Cum credeți că îmi e?

Lui Walrus Jackson i se înmoaie privirea.

Jur pe ce am mai sfânt, cineva ar trebui să scrie un manual despre cei care mor sau despre moarte și, dacă o să fiu eu persoana aia, Capitolul 1 o să fie: NU plânge când a murit cineva apropiat persoanei din fața ta, pentru că o s-*o* faci să se simtă vinovată sau furioasă. *Tu* nu ai pierdut nimic.

Îmi strâng palmele în pumni la spate și mototolesc flyerul cu Grupul Durerii, ca să nu vadă Walrus Jackson.

Respiră adânc:

— Ești bine-venită la noi în grup, Grace. Cred că te-ar ajuta, dar nu vreau să te forțez.

— Cine sunt ceilalți copii din grup? Pentru că mi-ar plăcea să știu ce altă persoană din școala asta se mai înecă într-o mare de lavă a durerii, pentru că n-am văzut nicio astfel de persoană azi-dimineață, când toată lumea șușotea și chicotea despre asta... despre *rochia* asta și despre *mama*.

Și uite-așa, cu colțul ochiului, încep să observ că elevii trag curioși cu ochii la mine prin geamurile rotunde de la ușile claselor. Trebuie să ies de-aici.

Încep să merg înainte ca domnul Jackson să apuce să mai zică ceva, cu brațele pe piept, numărând plăcile de gresie alb cu negru ca să nu plâng iar. Dacă domnul Jackson mă strigă, nu pot să-l aud. Sunt prea multe valuri care mi se sparg în creier.

Împing ușile duble cu cât de multă putere pot, iar lumina soarelui aproape mă orbește. Când îmi pun mâna la frunte ca să-mi protejez ochii și sper să văd o cărare magică sau o rază de lumină care să-mi spună încotro s-o apuc, îl văd pe Thaddeus Roach, care se sprijină de fântâna goală din curtea Liceului Eugene Field. Ridică mâna spre mine, un fel de salut trist:

— M-am gândit eu că poate n-o să meargă, așa că am rămas aici, pentru orice eventualitate.

Când îmi deschide portiera, zâmbește larg:

— Se pare că vii la serviciu cu mine.

Pentru prima dată în mai bine de șapte zile, simt un fior de bucurie și relaxare. Alerg în jos pe treptele de la intrare și arunc flyerul cu GD mototolit la coșul de gunoi.

7 zile, 11 ore

CÂND NE SUIM ÎN MAȘINĂ, Thaddeus îmi spune că a avut un presentiment.

— Mersi, îi zic. Am simțit brusc că nu mai pot să respir. Am simțit asta des în ultima vreme. Nu pot să îmi imaginez de ce. Hmmm...

Mă prefac că mă gândesc serios și bat ușor cu degetele în bărbie.

Thaddeus se strâmbă la mine:

— Nu trebuie să fii amuzantă, Tiger.

Închid gura și încep să mă uit pe geam la deșert și la munți, la cerul atât de strălucitor. Închid ochii și las sunetul roților pe asfalt să mă adoarmă. Dacă sora mea nu vrea să stea aici? Poate să mă ia pur și simplu în Honolulu, fără drept de apel? Sau, pe bune, oriunde vrea? Nu am mai locuit niciodată altundeva, nu am mai fost niciodată altundeva. Mama s-a mutat aici din Albuquerque după cine știe ce s-a întâmplat cu *Dusty Franklin,* cu mine foindu-mă în burta ei, și asta a fost.

Tot mi se pare ciudată ideea că am un tată. Că există. Că e undeva acolo.

Și că nu a încercat niciodată să mă găsească.

Până să-mi dau seama, îi dau un mesaj lui Karen, asistenta socială.

Bună. Tata a zis ceva? Despre mine? Când i-ai zis?!

Răspunde imediat: *Credeam că ești la școală azi.*

Nu a ieșit chiar cum trebuia.

OK, scrie ea, după care: *Dusty a părut oarecum marcat de vești. După cum îți poți imagina. A transmis condoleanțe.*

El a folosit cuvântul ăsta, condoleanțe, *sau asta zici tu?*

El l-a folosit. Chiar i-a părut rău să audă de mama ta, scrie Karen.

Tatăl meu, Dusty, a folosit cuvântul *condoleanțe.* Îmi place asta. Mă face să cred că poate la un moment dat i-a plăcut să citească, că poate într-o zi o să avem în comun și altceva în afară de câteva asemănări celulare.

A întrebat ceva despre mine? Gen, cum sunt? Vrea să mă vadă?

Karen tastează.

Poate că nu e cel mai bine să vorbim despre asta prin mesaje. Pe termen lung, Tiger, poate că ar fi bine să mergi la terapie. Să mergeți toți. Orice s-ar întâmpla.

Cu toții? întreb eu.

Tu și sora ta. Poate și tatăl vostru cândva. Va trebui să învățați să trăiți împreună dacă vreți să meargă, Tiger. O să ajungă aici în curând.

Sora mea o să ajungă aici în curând.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Nu a mai trebuit să învăț să trăiesc cu altcineva în afară de mama și mă simt copleșită și mi se pare nedrept că trebuie să învăț să trăiesc *fără ea* în același timp în care trebuie să învăț să trăiesc *cu* o străină, mai ales când că e vorba de o soră apărută de niciunde, una cu cercel în buric.

Vorbim curând, scrie Karen. *Acum sunt cu un alt client.*

Și cuvântul „client" mă doare. Mă afund mai mult în scaun. Thaddeus dă drumul la radio, nu știu ce post de muzică hip-hop. Închid ochii. *Cause when I was low you was there for me/ And never left me alone because you cared for me...*

Îmi frec ochii cu mâinile:

— Thaddeus, cât mai avem?

Îmi iau mâna de la ochi și clipesc. Mă doare capul foarte tare. Sunt atât de obosită. Mergem pe un drum de țară lung și

prăfuit spre o arcadă enormă din fier și lemn, unde se văd cai galopând. Revin în poziție normală și inima începe să-mi bată cu putere.

— Serios? Aici?

Se oprește la poartă, introduce un cod și poarta se deschide. Thaddeus intră în parcare și parchează mașina.

— Da, zice rânjind. Aici. Îmi place la nebunie. E locul meu preferat. Hai, ieși. Nu mai avem timp.

N-aș fi ghicit nici într-un milion de ani că Thaddeus lucrează la ferma de cai a lui Randy Gonzalez. În jurul parcării sunt câteva rulote albe și lunguiețe și niște clădiri în josul drumului, lângă o hacienda gălăgioasă, vopsită în culori trandafirii.

Ies din mașină.

Thaddeus vine lângă mine.

— Ascultă, zice încet.

Nu știu la ce se referă, așa că aștept în aerul tăcut și nemișcat al deșertului. Stăm acolo atât de mult, într-o liniște atât de profundă, încât încep să mă agit. Simt iar senzația de ciment ud. Cântecul de la radio despre mama cântărețului m-a întristat și vreau să mă întorc la LaLa acasă, în patul meu. Să dorm încă o mie de zile.

Apoi aud.

Începe încet, în depărtare, un sunet slab, ca un ecou, ca ploaia sau ca un tunet înăbușit.

Sunetul slab al copitelor care tropăie pe pământ.

Apoi apar dintr-un nor agitat de praf auriu și strălucitor, vin pe lângă gard într-un grup ordonat, cu coamele în vânt, cu mușchii fremătând. Un mozaic de gri cărbune, maro pământiu, alb imaculat, negru ca abanosul. Par scoși dintr-o carte fantasy, un film magic, un vis. Caii pe care mama i-a iubit dintotdeauna.

Rămân.

7 zile, 11 ore, 50 de minute

THADDEUS MĂ DUCE ÎN INTERIORUL uneia dintre rulotele albe și se aruncă în spatele unui birou vechi. Începe să verifice mesajele vocale pe un telefon uriaș, care luminează intermitent. Pare să se simtă ca acasă, se plimbă cu scaunul de colo-colo, ia notițe, apasă butoane.

Mă duc la fereastră. Geamul e încălzit de soare. De aici pot să-i văd, sunt în ringul rotund, merg la trap și la galop.

Prima dată când mama a oprit pe marginea drumului ca să-mi arate caii, eram mică și cam speriată. Mi se păreau așa de mari atunci. O plăceau pe mama și o lăsau să-i mângâie și să le dezmierde coama. Uneori mă ridica în brațe, ca să-i pot mângâia și eu. Aveau părul încălzit de soare și mătăsos.

Caii ăștia, cei din ring, par oarecum volatili. Introverți. Dau din copite în grajd, fornăie, își flutură cozile.

Când îi privesc, mă simt puțin mai vioaie decât am fost dimineață. Sunt gata să facă ceva, să *se miște.*

Doi bărbați și o femeie intră în ring. Poartă cizme și caschete și au sfori și ceva care seamănă cu un fel de bici.

Lucrează cu caii, îi pun să meargă la trap și să facă exerciții. Thaddeus dă niște telefoane și după aceea aduce cafea pentru amândoi, de la un aparat din colțul camerei. Îmi întinde o cană și vine lângă mine, la fereastră.

— Sunt frumoși, nu? Îmi place la nebunie aici. E mult mai bine decât la magazinul alimentar la care am lucrat înainte. Știu că nu e cine știe ce fază să lucrezi într-o rulotă, dar vorbesc

la telefon cu oameni din toată lumea. Domnul Gonzalez e destul de faimos. Are și câțiva cai arabi pursânge, care sunt destul de speciali. Știai asta?

Clatin din cap că nu.

Se întinde și cască:

— Mă duc în clădirea principală să-mi iau un sandvici. Vrei să vii sau îți aduc ceva aici?

— Nu mi-e foame. Te aștept aici.

După ce pleacă, telefonul meu vibrează. E Cake.

Ce s-a întâmplat???

Cred că nu eram pregătită. Thaddeus m-a adus la lucru cu el. La fermă. Cu caii.

Ce tare! Hei, care e numele complet al mamei tale? Și data ei de naștere? Vreau să mai caut câte ceva.

Anul trecut, eu și mama am făcut singure tortul de ziua ei, o chestie cu trei etaje și plină de cocoloașe, fiecare etaj o culoare diferită: roșu, verde, albastru. A fost delicios și dezgustător în același timp. A mâncat două felii una după cealaltă, apoi a oftat fericită. „Sunt atât de bătrână", mi-a zis atingându-mă pe obraz. „O să ai grijă de bătrâna ta mamă într-o zi? O să-mi faci ceai? O să-mi pui o pătură pe picioarele decrepite?"

„Normal că nu", i-am răspuns eu și mi-am mai tăiat o felie de tort. „O să fiu în oraș cu toți iubiții mei, din bar în bar. N-o să am timp de oameni bătrâni, ca tine." Zicând acestea mi-am fluturat părul cum făcea Selfie Kelsey Cameron la prima oră.

Mama a râs.

Ziua mamei pică între Ziua Recunoștinței și Crăciun și îi place să zică: „Petrec două luni din an îngrășându-mă 5 kilograme și alte 10 încercând să le dau jos".

Îi zic lui Cake data nașterii și numele complet al mamei, June Frances Tolliver.

Și apoi mă întreb: acesta o fi numele ei adevărat? Poate nici nu e.

Nu știu nimic despre copilăria ei, în afară de faptul că îi plăcea să călărească și că s-a dus la facultate și că părinții ei au murit și că s-a făcut bibliotecară.

Mă uit iar la telefon. Cake scrie ceva...

Super. Trebuie să plec. Repetiție. Te sun mai târziu.

Mă așez la biroul lui Thaddeus și mă uit la calculator. Pe ecran apare profilul lui de Facebook. Poze cu el și cu niște băieți, făcând semne de rockeri și cântând la chitară. O fetiță cu părul de aceeași culoare ca al lui, într-un costum de baie galben, într-o piscinuță roz. Probabil sora lui. Descrierea zice „Jax cică-ie sirenă". Mă uit mai atent. Pe fundal, în spatele piscinuței, se văd aruncate pe jos doze de bere. Un câine negru și slăbănog în lanț. Jucării de plastic rupte.

În căsuța de căutare tastez *Shayna Lee Franklin.*

Aloha, prieteni și iubiți. A fost genial. Sunt pe cale să-mi iau zborul spre necunoscut. Mă așteaptă aventura și o viață nouă.

Inima îmi bate cu putere. Văd poze cu nori pufoși, făcute de la geamul unui avion. Un selfie cu sora mea pe scaun, cu cerul albastru și norii în spatele ei, ochii larg deschiși, creionați cu dermatograf. O bandană roșie peste părul negru. Gloss roz pe buze. Un zâmbet în colțul gurii. E așa de frumoasă.

Ai un suflet mumos, Shay!!!! Te iubesc!!!!

Misterioase sunt căile Universului, scumpo, o să ne fie dor de tine pe plajă.

Să te întorci repede și să ne povestești aventura ta.

Un suflet mumos. Sora mea are un suflet mumos.

Tastez: *Cât durează zborul din Honolulu în Tucson?*

Opt ore și zece minute, o escală.

Căcat.

Thaddeus se întoarce cu o farfurie de carton pe care sunt un sandvici și niște chipsuri. Îmi întinde farfuria, dar scutur din cap.

— Numai piele și os, bombăne el. Curând o să devii numai piele și os, fato.

Se uită la calculator și vede pagina de Facebook deschisă.

— A, serios? E nouă?

— Da, e pe drum. A pus poze din avion și tot tacâmul, zic eu.

Thaddeus clipește.

— O să fie bine, spune și începe să ronțăie un cip de cartof.

Mă uit la modul în care se așază pe celălalt scaun, încet și atent. Mă gândesc la sora lui mai mică, Jax, în curtea ei murdară, în piscinuța ei roz.

— Thaddeus, ce s-a întâmplat? Adică, știi tu, după chestia aia. Cu spatele tău.

Are vocea stinsă și ține ochii în farfurie, mutând chipsurile de colo-colo cu un deget.

— Tatăl meu vitreg a încercat să spună că am căzut pe scările blocului, dar doctorii se prind de chestiile astea, știi? Nu sunt proști. Mereu mă... mă lovea și tot felul de chestii. Mai ales când nu era mama acolo. Zicea că am căzut din pat sau mai știu eu ce. L-au băgat la închisoare. El și mama nu erau căsătoriți atunci oricum și pe ea au trimis-o la dezintoxicare, că era praf. Amândoi erau praf mereu. Și statul m-a luat. Mama a renunțat la mine. După aceea s-au împăcat și au făcut-o pe Jax.

Vocea îi tremură.

— Uite, mai știi cum am zis mai devreme, că am probleme? Nu pot să fiu atins, pentru că mintea mea crede că o să fiu rănit iar. Are sens? De-aia nu pot să merg la școală. Prea multe căcaturi, se țipă prea mult și toți mă fac sărac și în toate felurile, știi?! Mă enervez și apoi fac căcaturi. A, nu, te rog, nu.

Se întoarce spre mine, mă vede și zice rugător:

— Îmi pare rău că am zis asta. Te rog, nu.

Mă chinui din răsputeri să mă opresc din plâns.

— Am încercat să nu fac zgomot, îi zic eu. Am devenit destul de bună la plânsul mut de când... știi tu. Cred că aș putea câștiga un concurs de plâns mut.

— Iar faci glume. Nu trebuie să glumești despre lucrurile triste.

Ignor ce a zis și îmi șterg fața cu mâneca murdară a rochiei.

— Cum poți să te duci înapoi și să-l vezi? Pe bune, nu te distruge?

Ridică din umeri:

— Surioara mea. Mă duc doar să văd cum stau lucrurile. Mama nu face alegeri prea bune în viață, ca să fiu drăguț.

Thaddeus începe să aranjeze niște hârtii pe birou. Mă uit la cârlionții fini care îi cad pe spatele cocoșat, la felul ciudat în care sunt îndoite picioarele lui slăbănoage. Oare cum se face că de-abia acum observ că tot corpul lui Thaddeus e oarecum răsucit? Nu-i de mirare că fumează iarbă. Cred că îl doare foarte tare și pe dinafară, și pe dinăuntru.

Da, sigur s-ar lua elevii de el la școală. Știu exact din ce grup ar face parte și ce i s-ar zice. Singurul motiv pentru care eu nu am de suferit este Cake. Ea și șmechereala ei.

— Nu ți-e frică de el, Thaddeus? Nu ți-e frică că o să-i facă și ei același lucru? Eu nu știu dacă aș putea să fac asta. Să mai văd pe cineva care mi-a făcut asta.

Thaddeus își trage scaunul lângă mine și se uită pe pagina surorii mele. Plaje mărginite de ceruri aurii-roșietice. O față obosită, un șorț de chelneriță șifonat și pătat, din care se văd ieșind niște bani. Un șir de fete frumoase cu fețe strălucitoare și fuste scurte, domnișoare de onoare care țin flori colorate.

Când vorbește în sfârșit, are vocea blândă:

— Îmi iubesc sora mai mult decât mi-e frică de *el*. Uneori ai face orice ca să-ți protejezi familia. E ceva ce pur și simplu știi, în adâncul ființei tale.

Sute de Shayne Lee Franklin pe pagina alb cu albastru.

Cu picioarele întinse, pline de nisip, degetele îngropate în nisipul alb. Un selfie, fața arsă de soare și zâmbitoare. Scoici mici pe un lanț, la gât.

O soră în carne și oase, magică.

7 zile, 21 de ore

ÎN NOAPTEA AIA, DIN PATUL de jos, Sarah îmi zice încet:

— Mergi la familia ta nouă în curând?

N-am stat la cină după ce eu și Thaddeus ne-am întors. LaLa voia să vorbim, dar m-am dus direct în camera mea și m-am așezat pe pat, în întuneric, în timp ce ea, Sarah și Thaddeus au râs, au vorbit și au mâncat în bucătărie.

M-am simțit ciudat de singură când i-am auzit. De parcă sunt o familie temporară și eu sunt doar o uriașă bulă de tristețe aterizată în mijlocul lor.

Îmi dreg vocea, ca să alung tristețea:

— Da. Sora mea. Dar nu o cunosc încă. E... complicat.

Mă simt prost de cum spun asta. Viața lui Sarah e deja mult mai complicată decât a mea; nu știu de ce nu îi explic pur și simplu. O avea ea 10 ani, dar în anumite privințe, n-are. La urma urmei, a trăit pe *străzi*. Într-o *cutie de carton*.

— Ți-e frică? mă întreabă.

Mă uit în jos la ea, peste marginea patului. Își ține pătura la bărbie și pare îngrijorată.

— Sincer? Da. Mi-e frică. Mi-e foarte frică.

— Mi-ar plăcea să fim surori. Da, o am pe Pookie, dar nu știu unde e. Au luat-o. Pari drăguță, chiar dacă dormi tot timpul.

Ochii îi sclipesc în întuneric, de parcă ar fi gata să plângă, așa că mă dau jos pe scara patului, ținând telefonul cu grijă într-o mână. Am devenit foarte protectivă cu telefonul meu. E singurul lucru care mai deține vocea adevărată a mamei mele.

O parte din mine se teme că sunetul acesta o să se piardă înăuntrul meu.

— Pot să vin lângă tine?

Sarah îmi face loc. Mă strecor lângă ea și mă uit la salteaua mea, printre stinghiile de la pat. Încerc să respir adânc și conștient, așa cum făcea mama când eram bolnavă, ca Sarah să simtă că sunt calmă. Poate o s-o calmeze și pe ea și n-o să plângă. Lumea e plină de lacrimi, iar eu încep să mă înec în ele.

E atât de slabă, încât oasele îi ies prin cămașa subțire de noapte. Încerc să mi le imaginez pe ea și pe Pookie dormind în cutia de carton din fața magazinului. Dacă acum are 10 ani, când se întâmpla asta? Acum un an, doi? Trei? Când aveam 7 ani, grija *mea* cea mai mare era să adun șopârle și broaște râioase din curtea din spate. Aveam un acvariu mare, luat de mama de la magazinul de vechituri al domnului Timmins, plin cu noroi, frunze și un castronel cu apă. Broaștele și șopârlele mele nu rezistau prea mult, pentru că, firește, voiau să fie libere, nu într-un acvariu de sticlă dintr-o curte din spate, dar îmi aduc aminte cum le așezam trupurile inerte pe un petic de pământ și cum mă uitam, zi toridă după zi toridă, cum li se întărea pielea și începeau să apară bucățele de os gri.

Și Sarah ar fi putut să facă asta, dar în schimb ea a mâncat resturile scârboase ale altcuiva, dintr-un coș de gunoi.

— Cât ai stat în cutia aia, Sarah?

Închide ochii strâns, să se gândească.

— Nu știu. Nu mă pricep la timp. O vreme.

Face o pauză:

— Uneori oamenii ne dădeau bani. Pookie știa să numere bani și ne mai luam câte un suc sau ceva. Care avea gust bun. După ce se închidea magazinul, ne făceam nevoile pe aleea din spate.

— Nu a încercat nimeni să... să vă ajute?

— Pookie zicea că trebuie să fim atente ca nu cumva să ne

despartă, așa că, dacă cineva punea prea multe întrebări, mergeam și stăteam la un alt magazin aflat la câteva străzi distanță. Pookie are 12 ani, dar are sâni, așa că oamenii cred că e mai mare. Dar sânii ei nu sunt la fel de mari ca ai tăi.

Îmi pun mâinile la piept.

Fața i se schimonosește, de parcă se gândește la ceva important. În cele din urmă zice:

— Poate Pookie nu mai are 12 ani. Poate are mai mult. Așa cum am zis, nu mă pricep la timp. Dar avea 12 ani.

— Îmi pare rău de sora ta, îi zic.

— Nu e nimic. Bărbatul ăla drăguț i-a dat o casă. Atât doar că nu a avut loc și pentru mine. Eu oricum nu eram bună ca Pookie. Așa îmi zicea toată lumea. Tata zicea: „Aia mare e deșteaptă, da' aia mică e proastă ca o șosetă plină de pietre".

Stomacul mi se întoarce pe dos și închid ochii.

— Sarah, nu, șoptesc. Nu, ești minunată. Ești foarte mișto. Iar tatăl tău e un *bou nenorocit*.

— Și mie îmi pare rău de mama *ta*, zice Sarah ferm, de parcă nici nu m-a auzit. Că a murit.

Aștept puțin înainte să răspund, pentru că junghiul pe care îl simt în piept este prea puternic.

— Da, zic. Așa e.

— Poate se întoarce. Mama ta, zice Sarah cu speranță. Ca în cartea pe care mi-o citește LaLa. Uite așa...

Îmi ia mâna și mi-o sărută:

— Și apoi prințesa se trezește, zice mulțumită. Dragostea o face să se trezească.

Și apoi prințesa se trezește. Chiar simt asta. Adormită, sub apă, sub valul de ciment ud. O fantomă umblătoare.

Vreau să îi spun lui Sarah că lucrurile nu merg așa, că morții rămân *morți* și că, odată ce corpul lor este luat, nu se mai întorc niciodată. Dar nu o fac. E doar un copil, un copil cu o

viață oribilă și, dacă are nevoie de speranța din basme, atunci o să mă asigur că eu i le ofer.

— Poate că ai dreptate, Sarah. Nu ar fi tare? zic veselă.

Adoarme. Căldura ei mă trage și pe mine la somn, dar îmi aduce aminte de mama, de cât de bine mă simțeam când dormea cu mine în același pat.

Cu mâinile tremurânde, îi dau un mesaj lui Cake. Întunericul mă cuprinde iar.

Singură. Speriată.

După câteva minute, telefonul vibrează:

Te iubesc, T. Respiră adânc.

Apoi îmi trimite 60 de emojiuri cu inimioare roșii. Știu pentru că le număr pe fiecare în parte, chiar de două ori, până mă liniștesc. Cine ar fi crezut că număratul emojiurilor în formă de inimioară va înlocui număratul oilor?

Totuși, la puțin timp după ce îmi dau seama că și Cake a adormit, le simt: una câte una, una câte una, una câte una, lacrimi care îmi alunecă ușor pe tâmple și prin păr, care inundă fața de pernă cu SpongeBob a lui Sarah.

Și șoptesc, în caz că mă aude, oriunde ar fi.

Te rog, întoarce-te.

UITE CÂTEVA LUCRURI la care te gândești când mama ta moare și tu încerci să adormi:

O să îți apară la noapte, în vis? Ai citit cărți despre părinți care își vizitează copiii în vis. Filmele alea cu oameni morți în colț, învăluiți de un nor de ceață, care stau pe trunchiuri de copac și veghează.

Harry se uită în oglindă și părinții lui sunt acolo.

De acum încolo, când vei simți o adiere ușoară pe față într-o cameră altminteri fără niciun geam deschis, oare va fi ea? Mâna ei care îți mângâie obrazul.

De acum încolo o să asculți cu mai multă atenție lumea din jurul tău, sunetele ei, în caz că încearcă să-ți vorbească? Să-ți transmită un mesaj.

O șoaptă în timp ce ibricul șuieră. Numele tău care plutește într-o cameră aglomerată și gălăgioasă, care se pierde în flecăreala străinilor.

Visele par un loc sigur în care te-ar putea vizita, așa că în fiecare noapte zici cu voce tare, dar totuși în șoaptă, ca să nu o trezești pe fetița din camera ta, *E în regulă. Nu mi-e frică. Te rog, întoarce-te.*

Până și gărgărița se oprește locului și așteaptă, plină de speranță.

Dar visele tale sunt doar lespezi de gri și negru, nori pâcloși de nimic. Fără oameni. Fără muzică. E ca și cum ai intra într-o cameră, ușa s-ar închide și nu ar exista niciun întrerupător.

Ești doar tu, împleticindu-te și pipăind în jur, căutându-i mâna ca să te agăți de ea.

8 zile, 4 ore, 35 de minute

MĂ TREZESC. Nu pot să-mi amintesc niciun vis. Doar întuneric.

Casa LaLei e cufundată în liniște.

Sarah oftează în somn. Corpul ei transpirat e lipit de al meu.

Am adormit cu telefonul strâns la piept.

E 01:56 dimineața.

Calculez pe telefon.

Au trecut 11 795 de minute de când a murit mama.

Ca un fulger, dorul de ea îmi electrocutează tot corpul.

8 zile, 10 ore

LALA IA O GURĂ DE CEAI.

— Ieri am vorbit cu consilierul tău, domnul Jackson. A sunat. Aș fi vrut să-mi spui că ai plecat de la școală.

Simt că-mi rămâne ovăzul în gât. Mă înec și evit privirea LaLei. Sunt atât de obosită, încât de-abia îmi mai țin ochii deschiși. Mă întreb dacă până aici mi-a fost, dacă o să țipe la mine, dacă o să devină genul ăla de mamă adoptivă.

Pune cana pe masă:

— Domnul Jackson a vorbit cu profesorii tăi și cu directorul și toată lumea crede că ar fi bine să te întorci la școală, să ai iar un *program*, dar că ar fi bine să începi încet. Cu jumătăți de zile. S-o iei ușor. Să vezi cum merge.

Mă gândesc la ziua de ieri și la modul în care s-au holbat colegii la mine. La cum am țipat pe hol. Poate *nu vreau* să mă întorc.

— Chiar trebuie?

— Nu *trebuie*, dar ar putea să te ajute. Domnul Jackson a mai spus ceva și despre un grup de consiliere pentru elevi.

GD. Grupul Durerii. Flyerul pe care l-am aruncat.

— Crede că ar trebui să te duci măcar la o întâlnire. Eu nu te pot obliga, dar și Karen crede că e o idee bună și o să vorbească despre asta și cu sora ta.

Sora mea. Ieri părea ursuză și părea să se afle într-un avion, călătorie care ar fi trebuit să dureze opt ore.

— Că tot veni vorba, zic eu? Când ajunge aici? *Știe* cineva?

LaLa ridică din umeri.

— Este *en route*, astea au fost vorbele lui Karen. Nu știu exact ce înseamnă asta. Știu că e greu să nu știi nimic concret.

Thaddeus vine cocoșat în bucătărie, cu părul lui lung și încâlcit pe umeri. Cască:

— Vii cu mine la serviciu azi?

LaLa așteaptă răspunsul meu.

O parte din mine își dorește să vadă caii din nou. M-am simțit liniștită acolo, în timp ce-i priveam. Dacă stau aici, o să fim doar eu și LaLa. Ea o să stea în camera ei și o să coasă ceva, iar eu o să... o să stau în patul supraetajat și o să dorm. Simt că, dacă mai dorm mult, o să ajung să mă scufund într-un loc din care n-o să mai fiu în stare să scap.

Poate că ar trebui să mai încerc o dată să mă duc la școală. Pot să nu mă uit la nimeni, să îmi țin capul jos, ca de obicei. Măcar așa aș vedea-o pe Cake. Aș avea parte de o bucată infimă de normalitate.

Nu mai există normalitate, pufnește gărgărița.

— Cred că o să încerc din nou. Poate că azi o să fie mai bine.

— Sigur, zice Thaddeus dând din cap. Lasă-mă să fac un duș și te duc eu în drum spre serviciu.

LaLa își drege vocea:

— Apropo de dușuri, trebuie să fiu sinceră cu tine. Povestea asta cu rochia începe să devină ușor insalubră. Nu consider că nu ar trebui s-o mai porți. Cred că pot să înțeleg de ce vrei s-o ții pe tine. Dar dacă alegi să o porți în continuare, mai ales la școală, cred că ar trebui s-o speli. Ultimul lucru de care ai nevoie e ca ceilalți copii să râdă de tine.

— Râdeau de mine și înainte, chiar și când mama nu era moartă.

O țintuiesc cu privirea. LaLa se uită și ea lung la mine:

— Ai nevoie de protecție, zice în cele din urmă. Vino cu mine.

În camera ei, deschide ușile duble ale șifonierului. E burdușit cu haine care arată interesant, gen rochii strălucitoare cu franjuri și costume sclipicioase de extraterestru.

— E cealaltă meserie a mea, îmi zice. Fac costume. Am și mai multe în depozit, dar ar trebui să găsim ceva și aici.

Începe să umble prin cutii:

— Se filmează multe westernuri aici, așa că am o mulțime de chestii de cowboy. Uite. Hai să începem cu o pălărie. Asta se potrivește la fix cu rochia ta. E o replică a celei pe care o poartă Blondie în filmele cu Clint Eastwood. Am folosit-o într-un film despre o fată care lucrează la o fermă după ce îi mor părinții. Actrița din rolul principal a furat pălăria originală, dar nu pot s-o condamn.

Mi-o întinde. Simt pielea moale printre degete.

— Frumoasă, nu?

Mi-o pune încet pe cap. Îmi vine bine și se simte perfect.

Aranjează puțin borurile.

— Vârful ăsta de aici, îmi zice bătând ușor în creștetul pălăriei, se numește o coroană telescopică. Am început să fac haine și costume când eram cam de vârsta ta. Îmi plăcea să fiu diferită. Să îmi costumez prietenii, să îi văd cum devin curajoși în ele, cum devin oameni noi. E uimitor cum poate să-ți schimbe viața puțin material.

LaLa cotrobăie în fundul șifonierului, dând la o parte cutii și genți, până găsește ce caută:

— Astea ar trebui să meargă. Scapă de tenișii ăia, bleah, vechi și uzați.

Îmi pun șosetele groase și negre și cizmele groase și maro pe care mi le dă. Când mă ridic, simt că cizmele îmi vin bine și că sunt rezistente.

De fapt, simt că aș putea să fac lumea bucăți cu cizmele astea.

— Pălăria îți vine *perfect.* Merge cu fizionomia ta, zice LaLa și îmi netezește părul, dându-l după umeri.

Mă cuprinde o senzație stranie, tristă.

E genul de lucru pe care îl spune și îl face o mamă. Îți alege hainele, îți aranjează părul.

— Ai o față minunată, zice LaLa. Și un spirit adevărat. Pot să-ți simt esența.

Rușinată, mă uit în jos și iau de pe rochie niște scame imaginare.

Pe hol, Sarah o strigă pe LaLa.

— Vin imediat, zice LaLa.

Cu pălăria pe cap, cu șnurul strâns bine sub bărbie, cu cizmele groase și rochia mea murdară și jerpelită, mă uit în oglinda în mărime naturală și mă imaginezi un fel de războinică a deșertului. O luptătoare a deșertului îndurerată, tristă, care arată groaznic, atât de diferită de fata tăcută, cu fuste hippie și tricouri spălăcite cu trupe rock pe care nu le mai ascultă nimeni.

Fata aia nu mai există. Era mai blândă și mai plină de speranță. Poate că fata asta o să mă ajute să o scot la capăt.

Telefonul meu vibrează. E Cake:

Mă gândesc la tine. La calculator, caut chestii despre mama și tatăl tău.

Îi scriu și eu. *Ai găsit ceva? O să încerc iar să vin la școală.*

URA. Am aflat că tatăl tău a fost profesor de istorie.

Serios? Încerc să-mi imaginez asta, dar e greu. Nici măcar nu știu cum arată Dusty Franklin. Tot ce pot să-mi închipui este un corp fără cap, cu cravată în dungi și pantaloni maro, care stă în fața unei table, dar asta nu se pupă cu *cealaltă* imagine, a unui tip în uniformă gri, care stă ghemuit pe un pat, într-un colț de celulă.

Da, am găsit niște articole despre accident. Despre chestia aia, scrie Cake.

O. Accidentul în care a fost depistat băut la volan, care l-a trimis la închisoarea din New Mexico.

Deci bănuiesc că era alcoolic. Avea multe antecedente. Așa scrie în articol. „Antecedente”, continuă Cake.

Mama bea vin uneori, dar niciodată mai mult de un pahar și întotdeauna cu prietena ei, Bonita, după o zi lungă. Odată mi-a zis: „Îmi place gustul. Nu exagerez. E doar o chestie de socializare, dar nu vreau ca tu să faci asta vreodată. Trebuie să ai încredere în mine. O să vorbim despre asta când o să fii puțin mai mare”.

Bănuiesc că acum îmi dau seama de ce nu voia să beau. Poate că de-aia nu am apucat să mă duc niciodată la petrecerea cuiva. Colegii o chemau pe Cake, iar Cake mă chema și pe mine, dar mama nu mă lăsa niciodată, iar mie mereu îmi era prea frică sau poate că eram ușurată că puteam să dau vina pe ea. În cele din urmă, Cake a încetat să mă mai întrebe.

Profesor de istorie, tastez eu..

Da. O să printez niște articole și le aduc la școală dacă vrei. Trebuie să plec. Ne vedem curând.

După ce mă lasă Thaddeus, îmi țin privirea sus și ignor privirile chiorâșe și râsetele înfundate în timp ce intru în clădire. *Războinica deșertului nu are nevoie de nimeni. Are propria cale, a singurătății și durerii.* Mă duc direct la dulap. Pun înăuntru punga de hârtie pe care mi-a dat-o LaLa. E ciudat să am mâncare pentru prânz. M-am obișnuit să-mi aducă Cake de mâncare.

Mă încordez, încerc să aud orice șoaptă la spatele meu, dar nu e nimic. Doar sunetul elevilor care mișună pe hol, teniși care scârțâie pe podea. Poate că pălăria și cizmele chiar mă apără. Ca un scut.

Lupe nu a venit la prima oră, ceea ce mă liniștește. Kelsey Cameron se apleacă spre mine:

— Care a fost faza cu mașina? Taran zice că te-au dus în plasament. Așa e?

Înainte să apuc să-i răspund, Tina Carillo pune o mână pe brațul meu și zice:

— Îmi pare foarte rău de mama ta.

În afară de Walrus Jackson, e prima persoană de la școală care îmi zice ceva frumos despre mama și asta mă ia prin surprindere. Îmi împreunez palmele și le strâng foarte tare, până mă dor, ca să opresc valul de lacrimi care se prefigurează.

— Mulțumesc, îi zic încet.

Domna Perez bate din palme:

— Bine, oameni buni. Șepci și mâini, șepci și mâini.

Ăsta este semnul că trebuie să ne dăm jos șepcile sau ce are fiecare pe cap, să lăsăm deoparte telefoanele și să punem mâinile pe bănci. Eu dau jos pălăria pe care mi-a dat-o LaLa și o pun pe picioare. Mă simt bine să o țin, să am la ce să mă concentrez, pentru că, deodată, simt cum Mae-Lynn Carpenter mă fixează intens cu privirea pătrunzătoare și întunecată, și vocea ei de la priveghiul mamei îmi răsună în minte.

Bine ai venit în Marea Nasoleală.

De-abia la jumătatea drumului spre ora de bio îmi aduc aminte că o să fie și Kai acolo și mă opresc atât de brusc, încât niște elevi se lovesc de mine. *Scuze* zic și merg încet restul drumului, stând cât se poate de aproape de dulapurile aliniate la perete.

Scaunul șubred al lui Kai e gol. Mă așez ușor pe al meu. Taran Parker apare brusc în fața mea:

— Te-am văzut. La fast-food. În mașină. Unde stai acum? Erați doar tu și mama ta, nu? Îmi pare rău.

Are o față superserioasă și-mi dau seama că nu cred că l-am văzut vreodată să *nu* zâmbească. Arată de parcă, îmi pare rău s-o zic, a murit cineva.

Amuzant, zice gărgărița. *Păi, nu ești tu amuzantă?!*

— Nu știu. Adică stau cu o doamnă. Cu cineva. Gen o mamă adoptivă.

Mă hotărăsc să nu zic nimic despre sora mea.

Fața îmi ia foc. Mă uit la ceas. Mai sunt trei minute și începe ora. Unde e Kai? Vreau doar să terminăm odată cu asta.

Taran dă din cap serios:

— Și e OK acolo? E drăguță? Eu... mie...

Își pierde vocea și începe să tragă de nasturii de la cămașă, fără să se uite la mine:

— Îmi pare rău. Atâta tot.

Se întoarce la locul lui.

Nu sunt obișnuită cu un Taran Parker nesarcastic, așa că în primă fază nici nu-l observ pe Kai în ușă, ținând ghiozdanul de bretele într-o mână, holbându-se la mine.

Inima începe să îmi bată cu putere când ni se întâlnesc privirile. Apoi el se uită în altă parte, se duce în fața clasei, îl bate pe Marshall Gleason pe umăr și face un semn înspre mine. Marshall se ridică, se îndreaptă înspre mine și se așază pe scaun, trăgându-l sub el cu un oftat. Își deschide revista *Mad* și mă ignoră.

Mă uit fix la ceafa lui Kai.

Simt cum mă înțeapă buzele acolo unde nu demult am simțit dulceața gurii lui, gustul de biscuiței. Credeam că vara avea să fie plină de săruturi. Credeam că aveam să fiu un anumit gen de fată peste vară.

Scrâșnesc din dinți. Laizure începe să scrie pe tablă.

Îl aud pe Marshall Gleason de lângă mine:

— Frate, îmi pare rău de mama ta și de ce s-a întâmplat cu tipul ăla, Kai, dar te rog eu să *nu* plângi, pentru că pe bune dacă aș ști ce să fac.

Bine ai venit în Marea Nasoleală, râde gărgărița. *Acum nu mai ești așa de amuzantă, nu?*

După ore, Cake mă așteaptă pe hol. E trasă la față.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Îmi pare rău, zice Cake. Cei de la pompe funebre au sunat-o pe mama, pentru că ea a plătit.

Îmi pune o mână pe braț.

Inima mi se strânge.

Cake începe să plângă.

— Mama ta. E gata. Au zis... au zis că putem să mergem să îi ridicăm cenușa.

UITE CE SE ÎNTÂMPLĂ când îi suni pe cei de la pompe funebre ca să stabilești când poți să te duci să ridici cenușa mamei tale.

— Bună ziua, sunt Leanna Linkletter de la Casa de Pompe Funebre Linkletter și Familia, cu cine vorbesc, vă rog?

Cu mine.

— Și cu ce vă pot ajuta astăzi?

Mă puteți ajuta cu persoana asta, cu femeia asta, cu mama mea, cu mama mea. E acolo. Voi m-ați sunat pe mine. June. June Tolliver. Așa o cheamă. Așa o chema. Scuze.

— Mulțumim. Rămășițele lui June Tolliver sunt disponibile și le puteți ridica astăzi. Avem deschis până la ora 18:00.

OK.

— Vă rog să aduceți și un act de identitate cu poză. Mulțumesc. La revedere.

Clic.

Pur și simplu. O să iei ce a mai rămas din mama ta de parcă iei haine de la spălătorie sau lapte în drum spre casă. O sarcină de bifat pe listă. O treabă neașteptată.

O să închizi telefonul și o să stai în parcarea prăfuită de la liceu, cu prietena ta cea mai bună și înaltă alături, care se întreabă ce ar trebui să-ți spună:

— Ar trebui să mergem, zice în cele din urmă.

În mașina ei, pe care i-au cumpărat-o părinții și pe care i-au făcut-o cadou de ziua ei, te gândești: *Mie n-o să-mi ia nimeni vreodată o mașină.* Și apoi te simți vinovată, pentru că e un gând meschin.

Te gândești: *Nu că mama ar fi avut bani de așa ceva oricum.*

— Vrei să ascultăm muzică? te întreabă prietena ta.

Nu.

— Vrei să mănânci ceva? N-o să fim aici la prânz. Am mâncare în ghiozdan.

Nu.

— Ai emoții?

Te rog, taci, te rog.

Mintea începe să-ți zbârnâie, pentru că nu știi la ce să te aștepți, pentru că nu există un manual pentru moarte, deși începi să-ți dorești din ce în ce mai mult să fi existat unul. Cum se numeau cărțile alea după care învățau copiii mici? *Abecedare.* Ar trebui să existe abecedare și pentru moarte, ca să poți să unești punctele, de la șoc la tristețe la cenușă la tristețe la șoc la *singură.*

#moarteapentrutonti #manualdemoarte
#unabecedarpentrudurere

Când ajungi la pompele funebre, doamna de la recepție îți cere un act de identitate, așa că îi dai legitimația de la școală. La început pare să ezite, așa că îi spui: *Pe bune, nu e ca și când n-o să mi-o mai daţi pe mama, nu?* Iar ea ridică din umeri ușor rușinată și îți întinde niște acte.

Semnezi actele.

Îți dă un sac de catifea albastră cu șnur auriu. Are formă pătrățoasă și este surprinzător de greu.

O să afli mai târziu de ce e așa de greu. Nu e doar cenușă acolo, știi?! Sunt și bucățele, și fragmentele de os, ca un sit arheologic ciudat, pe care ai putea să-l reconstitui ca pe un puzzle dacă ai avea timp.

Și înăuntru nu e doar o cutie, așa cum credeai. Sunt trei.

Doamna îți spune că peste trei săptămâni o să primești prin poștă trei certificate de deces și un raport al autopsiei. Zice că dacă mai vrei alte exemplare din certificatul de deces, o să te coste 25 de dolari fiecare.

— Trei nu ajung? întreabă prietena ta.

Doamna îți aruncă o privire plină de milă:

— Of, scumpo, era mama ta? Îmi pare foarte rău. Dacă avea facturi pe numele ei, telefonul sau utilitățile ori carduri de credit, or să te sune de la bancă să le plătești și tu o să le spui *Dar mama a murit* și, îmi pare rău să-ți spun, dar răspunsul lor va fi *Dovedește-o*. Și trebuie să le trimiți un certificat. Nu acceptă copii. Trebuie să fie un act oficial. Chiar dacă nu au bani, majoritatea oamenilor ajung să ia măcar zece.

— Ce jecmăneală tâmpită, zice prietena ta.

Și astea ar trebuie să fie în abecedar. Facturile. Cine se ocupă de astea pentru copiii ai căror părinți dispar sau mor? Cum rămâne cu telefonul? Singura legătură cu prietena ta și cu vocea mamei tale? Karen a zis că poți să ai telefon dacă poți să-l plătești, dar cu ce?

Și cum rămâne cu casa ta? Poate că domnul Pacheco, proprietarul, a acceptat ca mama ta să tot întârzie cu chiria, dar n-o să accepte să nu plătești *deloc* și e genul de om nesuferit, care îți aruncă lucrurile în stradă, unde sunt rupte de porci sau transformate de coioți în bârloguri.

— Îmi pare sincer rău pentru pierderea ta, zice doamna și ia o pungă de plastic din spatele biroului. Aici sunt hainele ei, cerceii și alte lucruri.

Aha. Deci... le dau jos. Înainte să se întâmple.

Prietena ta ia punga, pentru că tu ai mâinile pline de cutii în care e mama ta.

O cari la piept până la mașină și o ții așa tot drumul până acasă.

Ești amorțită.

Crezi că o să plângi din nou, poate pentru că a fost redusă la câteva cutii medii, asta după ce a fost o prezență atât de importantă în viața ta atât de mult timp... îți taie răsuflarea.

Este destul de greu de înțeles cum un om, după ce a trăit atât, devine... cenușă. Pusă în cutii.

— Ești... Vrei să-i... împrăștii cenușa undeva? Cred că trebuie să te gândești și la asta, zice prietena ta.

Îți aduci aminte de ce au zis Rhonda și LaLa despre cenușă: ghiveciul cu azalee, cenușa lui Speedy, împrăștiată peste o șină de tren, pe ruta preferată. Te imaginezi aruncând cenușa mamei tale în lacul Powell sau făcând o excursie sumbră în Mexic, ca s-o arunci în mare. Mama ta nu a vorbit niciodată despre ce-și dorea și nu ți se pare corect să faci presupuneri.

Și, dacă lași vântul sau apa să îi poarte cenușa departe, n-o s-o mai ai lângă tine.

Acum înțelegi de ce unii oameni preferă înmormântările și cimitirele: au un loc în care să se ducă. Să fie triști. Să stea și să plângă, să știe că persoana iubită – sau ce a mai rămas din ea – fizic e cumva încă acolo.

Exact cum se întâmplă cu rochia de dantelă, te imaginezi cărând-o pentru totdeauna pe mama ta în cutiile ei albe, cu dragoni roșu cu verde, din sacul de catifea albastră.

Îi spui prietenei tale: *Nu pot să mă gândesc la asta acum. E prea mult.*

— Nu trebuie să decizi nimic acum. O să mergem acasă, zice ea.

Îți vine să întrebi *Unde e acasă?* Dar nu o faci.

Mergeți fără să vă grăbiți deși zice că îi e foame și se oprește o singură dată pentru burgeri și cartofi prăjiți sărați, ignorând pungile de prânz din ghiozdan. Zgomotul pe care îl face ambalajul în mașină sună a ploaie. Zgomotul pe care îl fac cuburile de gheață din paharul de suc sună a ploaie.

Nu te deranjează.

Telefonul ți se aprinde. Te uiți în jos. E orfanul băiat.

Rezistă.

Strângi cu putere la piept cutiile cu cenușa mamei tale. Ai doar 16 ani și asta nu ar trebui să ți se întâmple, nu ar trebui ca tot ce a mai rămas din mama ta să fie bucățele și fragmente, cenușă și oase arse.

Te gândești la mesajul pe care ți l-a dat băiatul. La cuvântul lui simplu și blând.

Toată viața ai fost îndrăgostită de cuvinte și de limbaj, chiar dacă nu ești așa de bună la școală. Ți-au plăcut cuvintele ciudate și cuvintele inteligente și cuvintele frumoase și cuvintele bizare, toate. *Podunk**. *Intelect. Miasmă. Macrosomatic. Tărăboi.*

Dar în univers nu există niciun cuvânt care să descrie ce simți acum.

* Oraș ficțional, care simbolizează un loc mic, uitat de lume (n.t.).

8 zile, 16 ore

MAȘINA LUI KAREN e parcată în fața casei LaLei, ceea ce e ciudat, pentru că nu mi-a dat niciun mesaj, dar și mai ciudat e că, atunci când eu și Cake trecem pe lângă mașină, vedem o valiză roz-bombon pe bancheta din spate. Oare Karen pleacă undeva? Nu pare genul de persoană care să agreeze rozul.

Cake se holbează la valiza roz și deschide ochii larg. Zice „Hai, să mor eu!" și inima mi se oprește.

Acum e acum.

Ne holbăm una la cealaltă pe aleea din față.

Ușa de la intrare se deschide larg.

— A venit! Tiger, a venit sora ta! strigă Sarah.

Cake se holbează la mine, eu mă holbez la Cake. Două căprioare împietrite.

— Nu sunt pregătită, îi zic.

— Prea târziu. Se întâmplă.

— Nu pot.

— Nu ai de ales.

Își pune mâinile pe umerii mei și mă întoarce înspre casă. Mă împinge ușor înainte. Pe măsură ce înaintăm, murmură:

— Gândește pozitiv.

LaLa, Thaddeus și Karen au fețele plouate. O fată slăbănoagă, cu părul prins într-o coadă de cal și îmbrăcată cu un maieu și niște blugi rupți și o cămașă de flanel prinsă în jurul taliei, se agită în fața canapelei în timp ce ascultă ceva la telefon. Pare frustrată.

— Shayna Lee? zice Karen.

Când își aude numele, fata cu coadă de cal – Sau femeia? Pe bune, ce ești când ai 20 de ani? – se întoarce și clipește spre mine.

Timpul se oprește. Nu cred că mai respiră cineva în cameră, nici măcar Sarah.

Primul lucru pe care sora mea nou-nouță mi-l zice e: „Ce. Papucii mei. *Porţi* pe tine?"

8 zile, 17 ore

MAȘINA SURORII MELE S-A STRICAT undeva în Utah. N-am idee de ce era în Utah sau de ce s-a hotărât să transforme venirea aici într-un fel de excursie. Credeam că trebuia să vină să mă ia și atât.

Până la urmă a luat un autobuz spre Tucson, de unde a fost luată de Karen. Îi e cald și e transpirată și e murdară și e într-o dispoziție proastă. Se încruntă la mine, în sufragerie.

— Mama mi-a luat-o. Pentru un bal, zic încet.

— Îți arde de dans acum?

Îngheț. Nu îmi dau seama dacă glumește sau nu și, sinceră să fiu, se uită la mine de parcă aș fi cine știe ce insectă enervantă, de parcă încearcă să-și dea seama cum să mă omoare dacă o înțep.

Bănuiesc că nu o să ne luăm în brațe sau mai știu eu ce, pentru că nici ea nu face niciun pas spre mine, nici eu spre ea.

Bănuiesc că doar am crezut că prima noastră întâlnire va fi puțin mai *fraternă*.

Shayna se întoarce brusc spre LaLa:

— Unde e baia? Cred că am nevoie să mă reîmprospătez puțin înainte s-o luăm din loc.

LaLa îi face semn înspre capătul holului.

Odată ce aude că s-a închis ușa, Thaddeus zice:

— Doamne. Dumnezeule.

Strâng și mai tare la piept Cutiile cu Mama.

— Asta a fost ciudat, șoptește și Cake.

— E obosită, zice Karen. E o perioadă stresantă și copleșitoare pentru toată lumea. Hai s-o luăm pas cu pas.

Se aude cum trage apa.

Shayna se întoarce în cameră, cu fața mai strălucitoare. Își împreunează palmele.

— Bine, zice. Ce se întâmplă acum? Sunt începătoare. Trebuie să semnez niște documente sau ceva? Pentru... ea?

Simt cum îmi îngheață sufletul. Nu sunt un cățeluș de la adăpost.

Thaddeus ridică ușor din umeri înspre mine, de parcă ar spune *Dă-i o șansă.*

Poate că are dreptate. La urma urmei, cine credeam că o să vină, Jennifer Aniston? Un fel de înger vesel care mă ia în brațe imediat și îmi face părul și îmi șoptește secrete la ureche?

Shayna își încrucișează mâinile la piept, scoate un șold în afară și începe să se uite la unghii. Mă bucur că se uită în jos, așa pot să o studiez în voie.

Aș vrea ca măcar o secundă să am niște puteri supranaturale care să îi facă pe toți din cameră să înghețe, mai ales pe Shayna, ca să pot să mă învârt în jurul ei și să caut ce avem în comun. Vreau puțin timp s-o analizez, de parcă ar fi un artifact rar sau un obiect prețios. La urma urmei, suntem rude de sânge. Ce avem în comun?

Karen vorbește încet la telefon. Shayna se uită în sus, își umflă obrajii și expiră cu putere.

În cele din urmă, ochii îi pică pe mine:

— Așa deci, tu ești tu. Iată-te. Într-o rochie foarte ciudată.

— Și eu mă bucur să te cunosc, *bănuiesc,* răspund eu obraznic.

Thaddeus își ține răsuflarea.

— Asta nu merge bine deloc, șoptește.

Sora mea se uită atent la mine.

Karen închide telefonul și își drege vocea.

— Hai să mergem, Tiger. LaLa ți-a făcut bagajul, iar eu mai am un client în câteva ore. Putem să vorbim mai mult despre așteptări și proceduri în mașină.

Shayna își trage brusc un zâmbet larg pe față, când vede sacul din catifea albastră pe care îl am în brațe.

— Mi-ai luat un cadou? Sacul ăla e așa de frumos! Mulțumesc!

Vine spre mine să ia sacul:

— E mama, zic eu.

În cameră se lasă o tăcere stânjenitoare.

Shayna își trage repede mâinile înapoi:

— *Corect.* Trecem mai departe. Vă mulțumesc că ați avut grijă de surioara mea. De acum preiau eu frâiele. Nu vă faceți griji, totul o să fie bine. Super.

Își dă jos ochelarii de soare roșii care îi stau cocoțați pe cap și îi pune la ochi, iese repede și o ia spre mașina lui Karen.

Eu rămân acolo, ușor panicată. E pe bune cu patru ani mai mare decât mine și o să aibă *grijă* de mine.

Nici nu mă pot mișca.

Mi-e atât de dor de mama acum, încât totul în mine pare dat tare, precum cel mai asurzitor tunet, genul de tunet care zguduie ferestre, care clatină casa din temelii, care te face să-ți fie teamă. E atât de tare, încât nici nu-mi dau seama cine zice că *O să fie bine:* LaLa, Cake sau Thaddeus?

Tot ce știu e că vreau să țip atât de tare încât să-i asurzesc pe toți. Pentru că nu o să mai fie *niciodată* bine, niciodată niciodată niciodată.

Dau să plec ca un zombie, ignorând tentativa de îmbrățișare a lui Cake, pe Thaddeus care îmi zice să-l sun, pe LaLa care îmi șoptește *Fii curajoasă.*

Curajoasă, zice gărgărița. *Cum adică?*

***

Ajunse afară, ne suim toate trei în mașina lui Karen, eu în spate, ca de obicei. Din valiza roz a surorii mele iese miros de parfum. Țin la piept Cutiile cu Mama.

Nimeni nu zice nimic o vreme, până când Karen rupe în cele din urmă tăcerea:

— Am fost la tine acasă să verific dacă e totul bine, Tiger. Trebuie să ne oprim la un magazin înainte. Nu aveți deloc mâncare.

— Apropo de asta, zice Shayna încet. Am cheltuit o groază în Utah, cu remorcarea și motelul, așa că nu mai am foarte mulți bani.

— Pe bune, ce căutai în Utah? întreb brusc și aspru.

Sora mea nu se întoarce:

— În vizită la niște prieteni. Am cumpărat o mașină, dar s-a dovedit a fi o rablă. Ca să vezi...

— Chiar acum se emite un card pe care puteți să-l folosiți pentru mâncare, până când rezolvăm cu actele și vă includem pe amândouă în sistemul de beneficii.

Începe să ne zică despre alocațiile sociale pentru copii orfani, o sumă lunară de la stat, acte pentru asigurarea medicală și chirie.

— O să fie un drum anevoios. Mereu e așa.

Shayna mormăie.

— Am cheltuit o grămadă de bani pe biletul de avion. Sper să meriți, zice și se uită scurt la mine.

Am impresia că ea are impresia că face o glumă, dar nu e una bună și oricum sunt iritată de la comentariul cu rochia de mai devreme și poate de la faptul că până acum nu prea s-a purtat ca o soră, așa că lucrul pe care îl spun în continuare pare mai mult un țipăt:

— Îmi pare rău pentru idioții ăia de bani ai tăi, dar nu ți-a *cerut* nimeni să vii aici.

— De fapt, răspunde Shayna, ridicându-și ochelarii pe cap

și lăsându-se pe spate ca să mă vadă mai bine. Cineva *chiar* mi-a cerut să vin aici. Ca să te salvez pe tine, se pare.

— Să mă salvezi de la *ce*? Mama e moartă – de la *asta* n-ai cum să mă mai salvezi.

— Să te salvez de la orfelinat, bineînțeles. Dacă n-aș fi eu aici, acolo ai ajunge. Pentru că Dumnezeu știe că nu te poți baza pe dragul de tăticu. Știi tu, tatăl *nostru.* Sau, așa cum îmi place să-i zic acum, deținutul numărul 24 491. Cel care ne-a părăsit pe mine și pe mama pentru mama ta. Sunt doi ani din viață pe care, ce crezi, n-o să-i mai primesc înapoi, așa că, pe bune, chiar *ai putea* să fii puțin mai recunoscătoare.

O lasă vocea, astfel că se întoarce iar cu fața spre drum, punându-și ochelarii.

— Nici măcar nu mai există orfelinate aici, zic eu tăios. Doar case de plasament. Părinți de închiriat, nu-i așa, Karen? Habar n-ai despre ce vorbești. *Habar n-ai.*

Ochii mi se umplu de lacrimi de furie și confuzie.

— Fetelor, zice Karen ferm. *Ajunge*.

Nici eu, nici sora mea nu mai zicem nimic. Eu strâng Cutiile cu Mama și mai tare și las privirea în jos. Comentariul despre tata m-a durut. Niciodată în toți anii în care am sperat să am un tată, în care m-am gândit la el, nu mi-a trecut prin cap că ar putea să aibă altă familie, darămite un copil – unul care ar fi putut să sufere foarte tare.

Și uite-l chiar în fața mea.

Și sunt aproape sigură că mă urăște.

Mă urăște, îi zic lui Cake într-un mesaj. *E groaznic.*

Nu te urăște. Nimeni nu poate să te urască pe tine. Calmează-te. Dă-i o șansă, îmi scrie Cake.

— *Fetelor*, zice Karen încet. Nu cred că este o conversație pe care s-o purtați chiar acum. Haideți să respirăm adânc, să luăm ceva de mâncare, să mergem la Tiger acasă și să începem tranziția către căminul vostru.

— Nici măcar nu l-am *cunoscut*. Nu e vina mea, mormăi eu.

Shayna se încruntă:

— Super, zice Shayna și se încruntă. Ei bine, eu l-am *cunoscut*. Am avut o familie mică până când a apărut mama ta și *boom*.

Flutură din degete și se întoarce spre geam.

Brusc îmi dau seama că viața mamei de dinainte de apariția mea a lăsat în urmă un dezastru. Acum mă simt vinovată pentru ceva cu care n-am nicio legătură.

Ce a spus Thaddeus despre plecat, despre fugit, e un gând sumbru, dar începe să îmi încolțească în minte.

Karen oprește în parcarea de la Stop N Shop și îi dă Shaynei un card, unul care arată ca un card cadou pe care îl primești la unele magazine. Pe el e o poză cu Marele Canion la apus.

— Mergeți și luați ce aveți nevoie pentru acasă, mă refer la alimente. Pe cardul ăsta vor fi puși bani lunar, în fiecare zi de 5. Banii sunt doar pentru mâncare. Dacă vindeți cardul acesta sau lucrurile luate cu el, o să fiți pedepsite prin lege. Nu puteți să cumpărați pastă de dinți, hârtie igienică, tampoane, nimic de genul ăsta. Doar mâncare. Ăsta e PIN-ul.

Îi dă Shaynei o bucată de hârtie.

— Bingo.

Shayna îi smulge cardul din mână și se dă jos din mașină.

Karen îmi aruncă *o privire:*

— Du-te cu ea, Tiger.

Alerg prin parcare ca să o prind pe Shayna din urmă, ținând strâns Cutiile cu Mama sub braț. În Stop N Shop e răcoare, așa că Shayna oftează ușurată:

— Ce *cald* e aici. Habar n-aveam cum o să fie aici. Așa ceva...

— O să fie și mai cald, zic încet.

Shayna înjură, ceea ce mă face să zâmbesc.

Se uită prin Stop N Shop de parcă ar fi magazinul ei, cu mâinile în șold și cu ochelarii pe cap. Are maieul puțin ridicat, așa că îi văd cercelul din buric.

Nu îmi dau seama dacă sunt fascinată de ea sau dacă o urăsc.

Shayna ia un căruț și se îndreaptă spre raionul de snacksuri, oprindu-se la rafturile cu prăjituri de ciocolată, gogoși și Twinkies. Pune niște cutii de Little Debbies în coș.

Apoi 12 doze de Cola Zero. O pungă de chipsuri. O cutie de Lucky Charms. 10 iaurturi (*10 la 6 dolari* scrie mare pe raft). Rulouri de ou congelate. O pungă de Tater Tots congelate. Când ajungem la raionul de lactate, pune în căruț o sticlă mare de lapte. Doamne, cum de e așa de slabă?

— Ai auzit vreodată de legume? întreb exasperată în cele din urmă.

Îmi aruncă o privire tăioasă:

— N-oi fi vreo obsedată de sănătate?!

— Nu, doar un om care știe cât de importantă e lintea sau broccoli.

Mergem la raionul cu fructe și legume. Pun în căruț un broccoli și niște morcovi.

Îmi aruncă o salată aisberg leșinată:

— Mulțumită?

Îmi țin răsuflarea o secundă. Suntem chiar lângă kiwi. Ce o să facă? O să chiuie de bucurie? Sau o să se strâmbe de scârbă?

Împunge unul cu degetul:

— Ce scârbos. Parcă ar fi testicule.

Nu *chiar* cel mai elegant răspuns la întrebarea mea legată de ADN, dar pe-aproape.

Trece mai departe, împingând cărucțul spre raionul de conserve, unde eu pun în coș niște linte și fasole neagră.

Shayna se uită lung la ele:

— Să știi că nu sunt cine știe ce bucătar. Nu o să fim ca în *Chopped.* N-am răbdare. Gen *ard* chestii. Nu mă prea pricep la gătit.

— Linte și fasole neagră, poți să faci o cantitate mai mare odată și să congelezi pentru mai târziu. Și sunt ieftine, vezi?

Dar îți fac bine, îi zic eu. Mama m-a învățat să gătesc. Se pricepea la asta. Când aveam bani.

Îmi simt vocea gâtuită, așa că mă prefac că mă uit la niște conserve de mazăre la ofertă, ca să nu-mi vadă fața.

— Tare, zice Shayna încet.

Pun în căruț o pungă de orez și calculez în minte cât am cheltuit până acum, așa cum m-a învățat mama, și aproape îi spun Shaynei că ar trebui să ne oprim cât încă mai avem bani, dar simt că n-o să-i pese, pentru că se îndreaptă spre raftul de ciocolată Hershey de lângă casă.

Pune câteva pe banda de produse. Azi la casă e doamna Spinoza. Mamei mereu i-a plăcut de ea. Obișnuiau să facă glume despre cum îmbătrânesc, despre firele de păr grizonant și genunchii care trosnesc. La priveghi m-a strâns așa de tare în brațe, încât aproape am putut să-i miros plămânii.

Doamna Spinoza ne scanează cumpărăturile încet, analizând-o pe Shayna în timp ce vorbește cu mine:

— Am auzit că te-au dat în plasament, așa e? Și acum asta, cine-i asta?

Înghit în sec:

— Ăăă, sora mea.

Doamna Spinoza fluieră.

— Ay, ay, ay. Sună a poveste complicată, nu?

Dau din cap.

Doamna Spinoza țâțâie dezaprobator:

— Nu pare mult mai mare decât tine, Tiger. Două fete tinere, de capul lor. Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Face un semn către Shayna, care își roade o unghie cu o expresie de plictiseală maximă pe față:

— Ai face bine să ai grijă de asta mică, soro. Am iubit-o pe mama ei.

Shayna scuipă unghia și pune pungile în căruț.

— Nu e o competiție, soro, îi zice doamnei Spinoza.

Doamna Spinoza se uită atent la mine în timp ce Shayna se îndepărtează.

— Ai grijă cu asta, Tiger, spune încet.

În parcare, în drum spre mașina lui Karen, când o prind din urmă, Shayna scoate două batoane de ciocolată Hershey și îmi dă și mie unul, ca pe o ofrandă de pace, mică și dulce.

Ciocolata are gust bun.

***

Karen umblă prin casă și ia notițe, în timp ce eu despachetez cumpărăturile.

Dulapurile și frigiderul nostru n-au mai fost de mult așa de pline. De câteva ori, când eram mult mai mică, înainte ca mama să intre în povestea cu Livromobilul, îmi amintesc că îmi făcea mâncare doar mie, nu și ei, și bea ceai în timp ce eu mâncam.

Știu că încerca să facă economie la mâncare. Că era îngrijorată.

Înghit în sec și strâng o conservă de sos de roșii atât de tare, încât simt că aș putea s-o zdrobesc.

Shayna se uită pe telefon.

— Un asistent social va veni să vă vadă săptămânile viitoare, zice Karen tare, cât să-i atragă atenția Shaynei. Cineva va fi desemnat în curând. Vă sugerez să faceți și niște consiliere, ca să vă acomodați una cu cealaltă. O să fie complicat, dar nu cred că e imposibil dacă depuneți puțin efort.

Se uită cu precădere la Shayna, care acum are privirea ațintită asupra apei murdare de la robinet. E dezgustată.

— Vreau să te felicit, Shayna, că te ocupi de cazul lui Tiger. Sper că o să iei lucrurile în serios. Nu îți cer să fii... *părintele* ei. Îți cer să îi fii tutore, îngrijitor, cu tot ce presupune asta.

Shayna oprește apa:

— M-am prins. No problemo. Ore de stingere, centuri de castitate, tot ce fac părinții.

— *Shayna.* Nu e o glumă. Vorbim despre bunăstarea unui copil, îi zice Karen.

Sora mea ridică mâinile în aer:

— *Glumeam.*

Karen oftează:

— Tiger, dacă ai nevoie de orice, sună-mă sau dă-mi un mesaj. Ai numărul meu. Rhonda o să se ocupe de factura ta la telefon până când tu și Shayna vă puneți pe picioare.

Dau din cap. Mă întreb ce fac Thaddeus și LaLa și Sarah. Dacă patul meu a fost deja ocupat de un alt copil trist și singur. Mă uit în jur, la casa mea mică.

Nu am mai fost aici din ziua de după decesul ei și îi simt mirosul peste tot, în fiecare colț, în fiecare fir de praf.

Acum *era aici* și în secunda următoare a ajuns la spital și apoi *n-a mai fost deloc.*

Mă bucur să mă întorc în casa mea familiară, dar în același timp îngrozitoare și acum sunt varză pe interior. De-abia înțeleg ce zice Karen despre documentele de tutorat, despre cursurile de parenting și despre un nu știu ce solicitat de tribunal. Stau pur și simplu nemișcată, țin în brațe Cutiile cu Mama, iar vocea lui Karen pare să se audă de foarte departe.

După ce pleacă Karen, Shayna arată spre robinet și mă întreabă:

— Care-i faza cu apa asta din iad?

— Nu știu. Era la fel și la duș înainte să...

Fac o pauză.

— Cred că mama nu a plătit chiria pe luna trecută și proprietarul nu vrea să repare nimic până nu-i plătim.

Shayna clatină din cap:

— Pe naiba. Nu așa or să stea lucrurile aici. Ai numărul lui? Cum îl cheamă?

Îl găsesc în telefon:

— Gilberto. Gilberto Pacheco. Dar n-o să răspundă. Nu răspunde niciodată.

— Ba o să răspundă. O să-i transmit eu telepatic să facă asta, zice și râde la propria glumă.

Îmi ia telefonul și formează numărul:

— Iartă-mă pentru teatrul care urmează, surioară, dar nu am de gând să suport căcatul ăsta.

„Da, bună, Gilberto? Da? Bună, eu sunt Shayna Franklin și sun sora lui Grace Tolliver. Exact. Grace Tolliver. Da, *copilul* a cărui mamă tocmai *a murit. În casa pe care le-o închiriezi.* Nu, nu, tu să mă asculți *pe mine.* O să vii aici și o să repari țevile astea de căcat sau o să sun la Protecția Consumatorului și poate chiar și la poliție și o să le spun în ce condiții insalubre *ai forțat* copilul ăsta să locuiască de..."

Se uită la mine și mă întreabă încet: *De cât timp?* Dau din umeri, nu sunt sigură, așa că ridic zece degete.

„De *trei* săptămâni, *Gilberto.* Nu poate să bea apă, nu poate să facă un duș și crede-mă, Gilberto, chiar *are nevoie* să facă un duș. Nu mă face să-ncep cu rochia asta ciudată și murdară pe care o poartă. Am Protecția Consumatorului pe speed dial, Gilberto. Și mă cam mănâncă degetul, Gilberto. Câte proprietăți ai? Stai să te caut pe Google..."

Îmi face cu ochiul, în semn de izbândă.

„Super. Ne vedem atunci."

Trebuie să recunosc, sunt impresionată.

— Boom, zice. Acum arată-mi baia. Trebuie să fac o treabă supermare. Am mers cu autocarul un milion de zile și n-a fost chip să fac treaba mare la doamna aia acasă, cu voi toți în sufragerie.

Îi fac un semn spre dormitor.

— Ăăă, OK. Nu cred că trebuia să știu asta, dar OK. Acolo. La stânga.

Stau pe jos, pentru că mi-e frică să mă așez pe canapea. Poate era acolo când... s-a întâmplat.

Thaddeus îmi dă un mesaj:

Cum e?

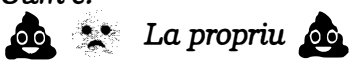 *La propriu* *. Asta face acum.*

Prea multe detalii! Prea multe detalii! Apropo, doi copii noi. Unul plânge. Unul lovește. Deja mi-e dor de tine și de rochia ta puturoasă, îmi scrie Thaddeus.

Mersi mult.

Ai grijă de tine. Vrei să ieșim la o cafea în weekend? mă întreabă.

Sigur.

Nu uita, sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Shayna se întoarce, așa că pun telefonul jos. S-a schimbat în niște pantaloni de pijama de velur roz de la Victoria's Secret, unii foarte strâmți, un maieu alb și un hanorac roz.

Trag de tivul rochiei. Pare să aibă încredere în ea, ceea ce mă sperie și mai tare. Mă simțeam bine cu mine când eram mică, dar în jur de 11 ani și ceva, când mi-au crescut sânii ăștia, am început să nu mă mai simt așa.

Shayna face un semn cu capul spre bucătărie:

— Asta. Roșul ăsta. Explică-mi, zice fluturând mâna.

Când aveam 12 ani, mama a hotărât să dea o pată de culoare bucătăriei și a vopsit blaturile și peretele roșu, dar s-a hotărât să vopsească în roșu și tot ce era *pe* blaturi și pe perete, așa că acum avem o bomboniera roșie, un prăjitor de pâine roșu, o cafetieră roșie și un cuptor cu microunde roșu.

Când Cake a văzut totul prima dată, a zis: „June, parcă ar fi bucătăria morții", ceea ce a făcut-o pe mama să scuipe cafeaua în noua ei cană roșie.

— Mama. Îi plăcea să înveselească lucrurile, îi zic eu.

Se aude cineva la ușă.

Proprietarul, Gilberto Pacheco, stă spășit în prag, cu o cutie

enormă de scule ruginite într-o mână și niște țevi complicate în cealaltă. Se uită atent la sora mea când o vede în costumația roz și mulată.

Trece pe lângă ea cu grijă, de parcă ar putea să-l muște. Cine știe, poate chiar o s-o facă.

— Îmi pare rău de mama ta, Tiger, îmi zice mie cu seriozitate. Am venit să repar țevile.

Se duce mai întâi în baie.

Shayna taie o mână de salată aisberg într-un bol, deschide niște pachete de biscuiți și se trântește pe canapea:

— Mâncare și relaxare, zice, dând drumul la televizor. Partea mea preferată din zi.

Pe ecran apare un episod din *Toată lumea îl iubește pe Raymond*.

Eu rămân pe podea, cu picioarele încrucișate, și îl ascult pe domnul Pacheco cum mormăie și bombăne aproape o oră în baia noastră mică, înainte să treacă la bucătărie.

Sora mea nu îmi zice nimic. Soția lui Raymond țipă la el, la fel și tatăl lui, iar mama lui se văicărește. Asta e tot ce se aude, cu excepția domnului Pacheco și a țevilor lui care răsună cu ecou.

Fără mama, casa asta nu mai pare acasă. E doar o casă din chirpici cu un dormitor și o baie, la capătul unui drum lung și prăfuit, cu o bucătărie roșie și niște floarea-soarelui mamut, care începe să se înțească din pământ, în curtea din spate. Când era mama aici, podeaua veche de lemn îmi părea rustică și fermecătoare, iar crăpăturile din perete indicau că această casă îmbătrânește într-un mod poetic. Cu puțină vopsea, mama a transformat dungile din perete în niște tulpini verzi de flori, așa că acum avem margarete și crini pe tavan. Când ploua și începea să se prelingă apă din tavan, picăturile care cădeau în tigăile și oalele de pe podea se auzeau ca o orchestră, nu erau deloc enervante sau periculoase.

Dar acum, când îl ascult pe domnul Pacheco cum schimbă țevile și înjură încet, totul pare singuratic și dezordonat. Și sărăcăcios.

Și știu că sună ca un clișeu, dar e adevărat: dragostea face ca totul să pară mai bun, iar în casa asta nu mai există dragoste. Cel puțin eu n-o mai simt.

Nu încă.

Simt că mă înec.

Gărgărița se agită. Până acum a dormit. *Cantitate neidentificată,* șoptește, făcând un semn cu aripa spre sora mea, care se află pe canapea. *Orice se poate întâmpla.*

Raymond se plânge la soția lui și ea se plânge la rândul ei.

Așa o să fie de acum încolo, bănuiesc.

Domnului Pacheco îi mai ia o oră să repare țevile din baie și din bucătărie, timp în care înjură și bocănește mult. Shayna îl pune să bea un pahar de apă, doar ca să fie sigură. El începe să întrebe de chirie, dar ea îl dă afară din casă și se trântește înapoi pe canapea.

Mă duc în baie. Pun cu grijă sacul de catifea al mamei pe masa de toaletă. Pun o cârpă peste săpunul ei cu ovăz. Îi îndes șampoanele într-un colț al dușului. Mă dezbrac.

Nu plâng. Stau pur și simplu sub apă, lăsând-o să cadă pe mine ca o cascadă.

Nu am mai mâncat ceva adevărat de atât de mult timp, că încep să mi se simtă coastele prin piele. Poate că o să dispar încet în marea de nimic, pielea o să mi se dezintegreze, corpul o să mi se transforme în niște oase decalcifiate din deșert. Animalele or să mă mănânce. O să mă transform în ceva cu totul diferit, nu o să mai fiu fata asta îngrozitor de tristă.

Unde se duc oamenii când mor? Dacă mama e undeva, unde e? Dacă avem suflete, ce se întâmplă cu ele? Plutesc... pur și simplu pe undeva? Ca aburii? Încep *să ameţesc*.

Când ies, găsesc niște pantaloni de yoga și un tricou larg,

iau coșul de rufe și mă așez lângă Shayna pe canapea. Ea tot butonează la televizor și bombăne.

Mașina de spălat și uscătorul sunt în curtea din spate, într-o magazie mică. Mama zicea că aici a locuit un olar în anii '60, care folosea magazia pe post de atelier, ceea ce explică de ce avem apă pentru mașina de spălat și curent electric pentru uscător și două geamuri mari, prăfuite. Sunt mulți artiști în Mesa Luna, țesători și pictori și bijutieri. E chiar și o femeie care face tablouri din capace de sticle, aplicându-le sârguincios pe lemn și pânze. Ai crede că sunt doar niște capace de sticlă, dar la final sunt de fapt o formă, o imagine. E foarte cunoscută. Odată a fost invitată și la emisiunea *Today*.

E oribil să te duci acolo iarna, când e frig, dar e mai bine decât să mergi cu mașina în centru și să speri că e deschis la Spin Cycle, unde de cele mai multe ori nu este. Tot acolo își ține mama gemurile și jeleurile iarna, pentru că se păstrează reci. Deschid ușa magaziei și rânduri întregi de borcane strălucitoare se holbează la mine. În perioada asta a anului, mama ar scoate Jeleumobilul, ar testa motorul, cauciucurile, l-ar pregăti pentru vară. Mă uit pe ferestruica din magazie la Jeleumobilul din curtea din spate, acoperit acum cu o prelată.

Îmi pun rochia în mașina de spălat și scot și Cutiile cu Mama din coș.

„Uite", îi zic încet. „Spăl rufe. Nici nu a trebuit să-mi zici tu."

Cutiile cu Mama nu zic nimic.

Bag mâna în coș și scot niște haine de-ale ei.

Mirosul ei mă învăluie și îmi face inima să bată cu putere.

Speli hainele pentru o persoană moartă? Ce faci cu hainele unei astfel de persoane? Le ții într-un colț din dulap? Știu că mama lua toate hainele noastre de la magazine second hand, dar mi se pare ciudat să știu că altcineva i-ar purta hainele. Cum ar fi să mă întâlnesc cu doamna Spinoza la Stop N Shop și să văd că poartă tricoul gri al mamei, cel cu o lalea decolorată?

Un tsunami uriaș de deznădejde mă învăluie: dacă, în cele din urmă, nu suntem decât un morman de haine murdare și de bucățele de săpun cu ovăz, gata să fie aruncate pe stradă? Nu vreau să fie adevărat, dar poate că este. Poate că la asta se rezumă viața unei persoane.

Poate că în definitiv atât de mărunte sunt viețile noastre, indiferent de cât de importante încercăm noi să le facem cât încă trăim.

Mă uit la cutii.

„Ce să fac?"

Cutiile cu Mama nu zic nimic.

Îi spăl hainele.

Stau în magazie până se termină și ciclul de spălare, și cel de uscare, după care împăturesc și pun cu grijă totul înapoi în coș. Îmi dau jos pantalonii de yoga și tricoul și pun din nou rochia pe mine. Sângele de pe mânecă s-a transformat într-o pată rozalie.

Cutiile cu Mama stau pe hainele frumos împăturite.

Shayna moțăie pe canapea când mă întorc în casă. Se ridică, se freacă la ochi și strigă deodată:

— Căcat, machiajul meu!

S-a frecat atât de tare, că pare să aibă ochi de raton.

Cât stă la baie, eu sar în pat și îmi ascund telefonul sub pătură. Cearșafurile și pătura miros a stătut, par nefolosite. Ar fi trebuit să le spăl și să le schimb și pe acestea.

Când iese Shayna, are fața roz și foarte curată. Fără machiaj pare încă și mai tânără.

— Mă culc, îi zic și trag pătura până la gât.

Shayna se uită în jur. La mine. La singurul pat de aici.

— Probabil că o să dorm aici. Am ce-mi trebuie, zice și face un semn spre sacul de dormit din colț.

Are și o pernă roz, care se potrivește cu pătura roz de deasupra. Mă uit prin ușa deschisă. La canapea. Avem un singur dormitor pe care eu și mama l-am împărțit ani întregi, până

când eu am împlinit 13 ani și ea a decis că trebuie să ne separăm, că am nevoie de spațiul meu. La început am fost cam amărâtă. Îmi plăcea să dorm cu mama, să citim amândouă până nu ne mai puteam ține ochii deschiși și adormeam cu lumina aprinsă, dar după o vreme am înțeles și am început să transform dormitorul în spațiul meu, vopsind fiecare perete în altă culoare: albastru, lila, mov. Aveam stele fosforescente pe tavan și postere cu skateri, iar când venea Cake pe la mine puteam să închidem ușa și să vorbim despre prietenul ei, cel care i-a frânt inima.

— Nu știu ce să zic de canapea, îi zic cu ezitare. Acolo dormea mama. Și doar ca să știi, cred că tot acolo a... știi tu, se poate ca acolo să fi...

Shayna ridică o mână în aer:

— Nu e nevoie să zici mai mult.

Oftează:

— Se poate ca locul ăsta să fie cam mic. Nu mă înțelege greșit, înțeleg toată povestea cu aerul rustic din sud-vest, dar strict din punctul de vedere al spațiului, e puțin cam strâmt. Poate că ar trebui să vorbim despre asta. Când o veni momentul. Dacă totul merge bine.

Dacă totul merge bine.

Se uită prin cameră la lucrurile noastre, la lucrurile mele, la lucrurile mamei.

Devin brusc foarte protectivă cu mama, simt că vreau să adun toate sticluțele ei de paciuli și castronașele raku în care își ținea cerceii și să le ascund undeva.

— Poate o să dorm în spate. Știi tu, ca o temerară, în sălbăticie etc., prostii de genul ăsta. Am mai dormit în mașină la popasuri. De multe ori și pe plajă, în Hawaii. Nu-i mare scofală, îmi zice Shayna.

Eu nu spun nimic. N-are decât să învețe singură cum e cu gândacii și cicadele și coioții.

Shayna ridică sacul de dormit:

— Bine. Ciao!

Pleacă. Ușa din spate se deschide și se închide.

Mă dau jos din pat, scot cutiile mamei din coș și le pun pe jos, în dulapul pe care îl împărțim, și închid ușa, dar am senzația că o pun pe bară sau ceva de genul ăsta, așa că o așez pe scrin și o acopăr cu una dintre eșarfele ei subțiri, de la Ted's Threads.

„Noapte bună", îi zic și sting lumina.

Mă întind pe pat și mă uit la tavan. Una câte una, stelele mele fosforescente se aprind deasupra mea.

Dar singură în pat și în casă, încep să mă simt ciudat. De parcă ceva se mișcă înăuntrul meu.

Dacă ar mai fi în viață, aș auzi-o în camera de alături cum fredonează și își pregătește canapeaua. Cum se bagă sub pătură, cum deschide cartea.

Îmi șterg lacrimile când se întoarce Shayna cu perna roz și sacul de dormit la piept:

— E frig afară. Ce căcat? E *mai.* Și se aude de parcă am fi în junglă sau ceva.

— Pecari, zic eu și îmi trag nasul. Sunt aduși de aluviuni.

Nu vede că plâng? N-ar trebui să observe că am vocea stinsă și slabă?

— Ce zici acolo?

Face pipi cu ușa deschisă. Mă uit în altă parte, în timp ce îi răspund:

— Aluviuni. Un arroyo. Știi tu, ca un râu. Numai că e uscat. Se umple când plouă. Iar pecarii sunt ca niște porci nesuferiți. Mistreți.

— Oribil. Și de ce le ziceți *aluviuni*? E o prostie.

Iese trăgându-și pantalonii roz. Își aruncă sacul de dormit *pe pat*, în partea dreaptă, la margine de tot. Se suie în pat,

se bagă în sac, mormăie un „noapte bună". În câteva minute sforăie.

Mă holbez la stelele fosforescente de pe tavan.

Luna luminează pe fereastră, plină și strălucitoare.

Lângă mine, Shayna se agită. Nu pot să cred că am o soră, că e în casa mea, că sforăie lângă mine. Evenimentele importante din viață, precum nașterea, școala, căsătoria, moartea, ar trebui să se întâmple în timp, într-o anumită ordine. Și părinții tăi ar trebui să moară când ești bătrân, nu când ești tânăr.

Așa ar trebui să meargă lucrurile în viață.

Universul ar trebui să fie blând și să aștepte până când știi câte ceva despre viață, anume cum să deschizi un cont bancar, cum să alegi un aspirator, cum să-ți iei o slujbă sau să mănânci responsabil, nu biscuiți la cină, și universul n-ar trebui să-i lase pe părinții tăi să *moară* când sunt încă tineri. Ar trebui să îmbătrânești, să ajungi atât de bătrân încât să te saturi să mai auzi oamenii spunându-ți cât ești de bătrân și să dea televizorul *mai încet* când tu vrei să fie *mai tare* și să te saturi că nu te bagă nimeni în seamă și că nu mai auzi nimic din *Anatomia lui Grey* și *atunci* mori.

Simt că mi s-au întâmplat 75 de milioane de lucruri uriașe în doar nouă zile și brusc mă simt deopotrivă bine și copleșită că sunt iar acasă. Nu știu dacă ar trebui să mă simt ușurată sau să-mi fie frică. Să dorm sau să stau trează.

Simt cum mă cufund în familiaritatea cearșafurilor mele stătute și nespălate, în confortul cearșafurilor și al păturilor mele. Telefonul se aprinde și văd cuvintele: *Ești acolo?* Și o lună, o stea și un tigru, dar de-abia pot să ridic mâinile ca să răspund. Cuvintele lui Thaddeus plutesc în fața mea în întuneric: *Noapte bună.*

Cad din ce în ce mai repede în abisul gri care mă învăluie ca o pânză de păianjen.

10 zile, 12 ore

MĂ TREZESC CU LUMINA soarelui pe față, între pereții mei multicolori, cu posterele mele cu skateri, sub pătura mea pufoasă, atât de familiară.

Sunt acasă.

Preț de un minut îmi simt întregul corpul ca o bilă aurie și strălucitoare, pentru că aud pe cineva dincolo de ușa dormitorului, care mută lucruri prin bucătărie. Simt miros de cafea proaspătă.

A fost. A fost un vis urât. Un coșmar. Un *ceva.* Ca atunci când Dorothy se trezește și o vede pe mătușa Em și începe să-i povestească despre Oz și mătușa Em zice ceva de genul *Ce căcat zici, Dor?* Dar e drăguță cu ea, pentru că are impresia că Dorothy doar s-a lovit la cap.

Poate doar m-am lovit la cap.

Ușa de deschide.

— Ma...

Dar persoana care ține în mână cana roșie ciobită nu e mama. Privirea mi se îndreaptă către scrin.

Mama e în cutiile ei, sub eșarfa de mătase de la Ted's Threads.

E cealaltă persoană, străina. Sora mea. Are părul strâns într-un coc negru și dezordonat. Bea din cana ei și se scarpină în fund prin pantalonii de pijama de velur roz.

— Să mă trăsnească, credeam că n-o să te mai trezești *niciodată.* Ți-am și umblat prin lucruri să văd dacă nu cumva *ai*

luat ceva. Bine, nu pari genul, dar cine știe? Durerea le face chestii de căcat oamenilor.

Shayna clipește:

— Ești bine? Glumeam doar. Zi ceva. Ai dormit aproape *două zile*. Prietena ta, fata aia înaltă, a venit pe aici și n-am putut să te trezim. A zis că probabil ești traumatizată și că de-asta dormi. Serios, am fost îngrijorată.

Mă uit la ea:

— Serios? Ai fost îngrijorată?

— Da, zice și ridică din umeri. Nu am venit aici degeaba, să știi. N-am venit aici doar ca să mori...

Se oprește brusc:

— Îmi pare rău. Sunt foarte idioată uneori.

Îi zic că e în regulă, pentru că probabil o să aud des asta. Încerc să zâmbesc.

— Așa, zice triumfătoare. Asta vreau să văd. Un zâmbet. Acum, ai pierdut câteva zile de la școală, ceea ce e OK, pentru că avem o problemă și mai mare pe cap.

— Cum ar fi? întreb și mă dau jos din pat.

— Cum ar fi faptul că mama ta nu a plătit nicio factură.

Se apleacă și aprinde lumina:

— Am primit o scrisoare prin care suntem informate că suntem câââât pe ce să ni se taie curentul. Trebuie să mergem și să plătim în câteva zile; dacă nu, s-a dus. Eu am niște bani, dar nu cine știe ce și nu știu când o să începi tu să primești ce ți-o da statul sau cât ți-o da. Am sunat-o pe asistenta aia socială, dar nu a răspuns.

Se uită la mine cu atenție:

— Nu sunt sigură că am unde să mă angajez în Mesa Luna. Așa că vreau să fiu clară de la început. E posibil să facem niște... schimbări.

Inima mi se strânge:

— Am niște prieteni în Boise. Au cumpărat un motel vechi,

lângă o stațiune de schi. Dar nu e cine știe ce zăpadă. Cred că ar putea fi fain. Și știu niște oameni în Portland care fac brânză artizanală și cresc struți, dar e al naibii de întunecat acolo. Nici măcar un struț nu poate să compenseze cerul întunecat, zice și ridică din umeri.

Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să plec de lângă Cake. Să las puținul care mi-a mai rămas, singurul loc pe care îl știu, dar are dreptate cu jobul. Mama a trebuit să improvizeze. Mulți oameni care stau aici fac naveta în Tucson sau în Sierra Vista ori au ajutor de șomaj sau lucrează pe cont propriu, ca artiștii și oamenii ca mama lui Grunyon, care are o cafenea/restaurant/librărie și care încearcă să deschidă un fel de fermă de lame alpaca în curtea din spate, visând la eșarfe din păr de alpaca, la mănuși și pălării, deși niciunul dintre ei habar n-are cum să le producă. Deocamdată.

— Nu sunt pregătită să las totul pentru struți și niște brânză ciudată, îi zic încet.

Eu și sora mea ne uităm una la cealaltă.

— Bine, zice ea. Mai gândește-te. Știu că e complicat. Ar fi greu. Mă duc să stau afară. Să mă prindă soarele puțin.

Și se duce.

Afară. Creierul meu compensează pentru cele două zile de somn, se gândește neîncetat la cum ar fi să ne mutăm.

Afară.

— Shayna! strig atât de tare încât o fac să stresară și să verse cafeaua pe pantalonii roz.

— Frate! Mai încet! strigă, ștergându-se de lichidul maro.

— Nu, dar, Shayna, afară, afară! strig și dau din mâini.

— Ce? *Ce* e afară?

Încerc să dau păturile de pe mine, mă împleticesc în ele și mai că mă rostogolesc pe jos.

— Frate, rochia aia. Tot cu ea ești? întreabă și clatină din cap dezaprobator.

— Lasă asta.

Mă ridic și îmi dau părul de pe față.

— Afară. Jeleumobilul. E mai, Shayna. E timpul pentru Jeleumobil.

Nu cred că am mai zâmbit așa de larg de luni întregi.

10 zile, 13 ore, 19 minute

ÎN CURTEA DIN SPATE, Shayna se holbează la Jeleumobil.

— Ăăă, murmură ea. Hmmm.

— Nu e minunat? îi zic Shaynei în timp ce șterg de praf sexosul ardei jalapeño cu cizme de cowboy.

I-a sărit puțin vopseaua de pe buzele care schițează un zâmbet, așa că va trebui s-o revopsim și oricum ar trebui să-i reîmprospătăm culoarea pe coroana de căpșune și chili roșii.

— Așa ceva..., zice sora mea. Chiar e pe bune? E în realitate?

— Ei bine, da, îi spun eu. E realitatea *mea*. Cinci zile pe săptămână, vara. Așa facem rost de bani.

— Toată ziua? mă întreabă ea. Adică stați în camioneta asta? Și oamenii chiar cumpără lucrurile astea?

— Păi, uneori sunt chiar și șapte zile, în funcție de cât am făcut. Și uneori stăm afară, sub o umbrelă, dar, da, în mare parte stăm în camionetă. Mergem prin oraș sau chiar în Sierra Vista, schimbăm locul în fiecare săptămână.

— Și *funcționează?* Adică voi chiar faceți bani?

— Oarecum. Suficienți. Mai conducea și Livromobilul pentru bibliotecă și mai lucra și la grădiniță.

— Aproape că mi-e frică să întreb, zice Shayna cu ezitare, dar fie! Unde sunt gemurile astea și jeleurile mitice? Și de cine, unde, ce, de ce și când sunt făcute?

Deschid ușa de la magazie, ca să vadă rafturile pline-ochi cu borcane aliniate frumos și așteptând să le fie puse o sforicică colorată în jurul capacului.

Shayna fluieră:

— Și mama ta a făcut toate astea? Cât ține?

— În general le face iarna. Noaptea. Pot să țină și doi ani dacă sunt închise cum trebuie. De obicei le ducem în bucătărie vara și le ținem în lădițe, pentru că aici se face cald.

— De ce nu vindeți online? Nu ar fi mai ușor decât să stați în camionetă toată ziua?

Ridic din umeri:

— Nu știu. Părea să-i placă. Petreceam timpul împreună. Cunoștea oameni noi. Uneori cumpărau mai mult când ajungeau acasă, oriunde ar fi fost asta. Adică avea cărți de vizită și tot ce trebuie și le trimitea prin poștă după ce îi spuneau ce vor și îi trimiteau banii.

Shayna își trece mâna peste camionetă:

— Știi, chestia asta ar merge bestial în Portland. Adoră orice fel de camionetă din care se vinde ceva de mâncat sau de băut.

— Mda, zic încet și netezesc pământul de sub picioare. Dar noi nu locuim acolo.

Chiar se gândește să ne mutăm?

Ne. Ce ciudat e să mă gândesc că acum suntem „noi" doar pentru că am fost aduse împreună. Cred că trebuie să meriți să faci parte dintr-un „noi". Sau să vină de la sine. Așa cum se întâmplă cu o mamă.

— Trebuie să ne gândim la toate variantele, nu? îmi zice ea.

Se plimbă în jurul Jeleumobilului și dispare o secundă:

— Bănuiesc că există un permis pentru asta, nu? Ai idee unde îl ține?

— Poți să verifici înăuntru. Ținea lucrurile de genul ăsta în biroul din sufragerie.

Telefonul Shaynei vibrează. Se încruntă:

— Căcat.

— Cine e? întreb eu.

— Nimeni. Doar Ray. Trebuie să răspund. Vin imediat.

Deschide poarta și pleacă pe aleea din față.

Îi dau un mesaj lui Cake. Îi arăt camioneta. Nu avem bani. Mama nu a plătit facturile.

OMG. Gemurile lui June. Jeleumobilul. Și, apropo, ai fost LEȘINATĂ, îmi scrie ea.

Știu.

Cred că te simți bine că ți-ai revenit.

Da și nu, îi zic eu.

Sora ta nu pare genul care să facă gem, dar cine știe?

Vrei să treci pe-aici? o întreb.

Îmi trimite înapoi un mesaj cu o față tristă:

Nu pot. Îmi filmez show-ul pentru tabără.

Credeam că nu ai fost acceptată. E o tabără de vioară de trei săptămâni în Massachusetts, la care Cake voia să meargă, dar a fost pusă pe lista de așteptare.

Doi copii s-au retras și acum aleg din listă. Dar trebuie să le mai trimit o melodie.

Zice în continuare: *Voiam să-ți spun, dar s-au întâmplat toate astea. Oricum nu merg! Nu o să te las singură. Vreau doar să fac clipul ăsta. E un exercițiu bun pentru când o să candidez la școlile de muzică.*

Ar trebui să te duci. Dacă intri – nu cred că am mai tastat vreodată ceva atât de încet.

Doamne, nu. Hei, hai să ne vedem duminică, bine? Mă gândeam că putem să cotrobăim prin casă, să vedem dacă mama ta a lăsat ceva.

OK, îi spun eu.

OK.

Mă așez pe un șezlong, soarele îmi încălzește scalpul. Cake o să fie plecată trei săptămâni.

Brusc mi se pare că toată lumea pleacă vara asta.

Shayna se întoarce cu o față posomorâtă:

— Hai la treabă, zice hotărâtă. Am nevoie să mă descarc puțin.

Îmi dau seama că îi tremură mâinile:

— Ești bine? Cine e... cine e Ray?

— Un tip. Nu s-a terminat bine. Nici nu merită să vorbesc despre el.

— Era prieten...

— Am zis că nu merită să vorbesc despre el. Ai o cutie de scule? Probabil că o să fie nevoie să umflăm cauciucurile.

Se apleacă și pune mâna pe cauciucuri. Nu vrea să se uite la mine.

Ray. Ceva mă îngrijorează în povestea asta. Nu pare genul de fată care să sufere după un tip, nu la cum s-a purtat cu Pacheco. Pare genul care nu acceptă căcaturi de la nimeni.

— Ai de gând să mă ajuți sau nu? La urma urmei, a fost ideea ta, îmi zice.

Mă duc în magazie să iau soluțiile de curățare și trusa de scule.

Ne ia mult să curățăm camioneta, ceea ce înseamnă că am ocazia s-o aud pe Shayna cum înjură. Mult. Combinații de cuvinte de-a dreptul halucinante, despre care nici nu știam că există. Dacă mama ar fi cunoscut-o i s-ar fi părut probabil criminal de amuzantă.

Ceea ce mă face să mă întreb: *oare* mama știa de ea? Shayna avea 4 ani când m-am născut eu. Mă uit cum se șterge de picăturile de transpirație de pe frunte în timp ce curăță bara din față cu un burete.

Ce ar fi zis mama de ea, de situația asta? De noi două, împreună. Oare mama avea de gând să-mi povestească vreodată de asta... de lucrurile din viața ei de dinainte să apar eu?

Și oare cât știa tata, *Dusty Franklin,* omul care înfundă în prezent o închisoare de minimă securitate din Springer, New

Mexico, despre viața mamei? Pe bune, oamenii care se iubesc nu-și împărtășesc secrete? Sigur au fost îndrăgostiți, nu? La urma urmei, am apărut *eu.*

Sau poate că am fost doar un accident.

Înainte să mă pot abține, o întreb pe Shayna:

— Shayna, poate ar trebui să-l sunăm pe ta... pe Dustin. Ar fi OK? Cred că el ar putea să știe câte ceva. Despre mama. Despre cum era înainte să mă aibă pe mine și tot tacâmul. Ea niciodată... niciodată nu spunea mare lucru despre ea.

Nu mi s-a părut în regulă să îi zic „tata" de față cu ea. La urma urmei, el a făcut asta, *a fost* asta cu ea, nu cu mine. Mi se pare că are dreptul acesta asupra lui mai mult decât mine.

Shayna e în camionetă, șterge bordul de praf:

— Nu cred că e o idee așa de bună acum.

— De ce nu? Sigur ai numărul...

— E foarte complicat, zice și strânge cârpa de praf, transformând-o într-o minge mică.

— De ce? Nu e ca și cum o să plece de-acolo prea curând.

— Las-o baltă. Sunt eu aici. Nu e suficient deocamdată?

Începe să se enerveze.

— Nu înțeleg de ce te superi. Vreau doar să-i pun câteva întrebări despre...

Shanya aruncă mingea pe jos și își strânge mai bine elasticul de păr. Vocea ei sună repezită și supărată:

— Poate că nu vreau să vorbească cu tine, bine? Poate de-aia. Poate că nu cred că ar trebui să primească o recompensă pentru comportamentul lui naspa, ce zici de asta? Eu sunt deja aici, strâng mizeria în locul lui, așa cum am strâns mereu...

Se uită la mine.

Fața îmi arde. Îmi mușc limba cât pot de tare, fără să-mi dau sângele.

— Nu asta am vrut să zic, continuă ea.

Zăngănește cheile de la Jeleumobil și nu se uită la mine. Are vocea mai blândă acum.

— Nu sunt o mizerie, zic eu.

— Îmi pare rău. Sunt puțin stresată. Să știi că totul e stresant și pentru mine, bine?

— Vrei măcar să fii aici? Pentru că poți să pleci. Serios, pleacă.

Inima îmi bate atât de tare, încât îmi răsună în urechi.

— Normal că vreau să fiu aici. Ești sora mea. Sângele apă nu se face.

— Nu sunt o mizerie, șoptesc eu.

— Nu, zice. Nu ești.

Oftează:

— Am o gură mare, bine? O să încerc să lucrez la asta. Dar hai să punem asta pe picioare, bine? O să vorbim despre tata mai târziu.

Bagă cheile în contact, acoperind orice răspuns aș fi putut să-i dau. Jeleumobilul scuipă și pufnește, dar până la urmă revine la viață, lăsând rotocoale de fum în curticica pustie din spate, ridicând nori de praf.

Gărgărița clipește neîncetat. *O mizerie,* zice. *O mizerie!*

Sângele apă nu se face.

11 zile, 12 ore

A DOUA ZI E sâmbătă. Eu și Shayna ne purtăm cu mănuși una cu cealaltă și nu spunem mare lucru în Jeleumobil. Pe drum spre locul preferat al mamei, Shayna se oprește la Grunyon să ia niște latte-uri. Văd înăuntru niște colegi de la școală, așa că mă las mai jos în scaun. Cele patru lame alpaca, John, Paul, George și Ringo, se uită atente la mine din spatele gardului, cu ochii lor adormiți.

Shayna stă înăuntru puțin mai mult decât e nevoie, uitându-se la animale pe fereastră. O văd cum stă acolo și ia o gură de cafea și mă întreb ce o fascinează atât de mult la John, Paul, George și Ringo.

Când ajungem la locul de vânzare, scoatem lada frigorifică plină cu apă, mâncarea pregătită pentru prânz și gustările și îi arăt cum să aranjeze lângă camionetă semnul pictat de noi, cum să folosească POS-ul, cum să înregistreze vânzările în registrul preferat al mamei.

Descărcăm borcanele și le aranjăm în camionetă, pe rafturi. Shaynei îi ia ceva timp să aranjeze borcanele *la fix* pe blatul din fața geamului.

Și apoi așteptăm. În camionetă sunt ventilatoare și o mică unitate de aer condiționat, conectată la un generator în miniatură.

După nici cinci minute, Shayna începe să se văicărească:

— Este atât de plictisitor.

— Am adus cărți, zic eu și îi arăt două cărți de Stephen King și *Mândrie și prejudecată.*

Oftează, ia o gură de apă și aranjează borul uneia dintre pălăriile mamei. Nu sunt sigură dacă-mi place că poartă lucrurile ei, dar nu zic nimic. Bănuiesc că vreau să țin lucrurile cât se poate de liniștite după ziua de ieri. Am impresia că am fost aproape de ceva periculos.

— Sunt rezervații aici, zice și admiră peisajul. Deșertul uscat, cerul albastru, norii pufoși.

— Da.

— Sunt mulți amerindieni la tine la școală?

— Câțiva. Prietenul meu... Kai. E pe jumătate Navajo și pe jumătate japonez.

Tot mă doare când îi zic numele.

— Ce combinație dată naibii, zice Shayna. Îi e greu?

— Nu știu.

Mă gândesc la întrebare. Suntem colegi dintotdeauna, iar în Mesa Luna sunt tot felul de copii, pentru că e singurul liceu pe o distanță de kilometri întregi, așa că o groază de elevi vin cu autobuzul din alte orășele prăfuite, deci poate că există probleme pe care nu le-am observat niciodată.

— Cel puțin nu zice nimic despre asta, zic eu.

— L-ai întrebat vreodată?

— Nu. Adică, e doar *Kai.* Culoarea pielii lui nu contează. Contează caracterul. Ascultăm discursul „I Had a Dream"* în fiecare lună februarie, când sărbătorim Luna Istoriei Negrilor.

Îmi place să ascult vocea lui Martin Luther King prin difuzoare, în clase.

Shayna pufnește:

— Niște bălării gen pace-și-iubire mai căcăcioase nici că am auzit, Tiger, dar să știi un lucru – culoarea pielii lui *chiar*

* Discurs susținut de Martin Luther King în 1963, devenit un simbol al luptei împotriva discriminării și a rasismului (n.t.).

contează. Și nu e Negru; etnia noastră nu e universală, știi? Nu poți să te prefaci că nu contează culoarea doar pentru că tu crezi că nu *ar trebui* să conteze, pentru că tu te-ai născut cu pielea albă și ești privilegiată. Și nu poți pur și simplu să te prefaci că nu observi rasismul doar pentru că asculți în fiecare an discursul unui negru faimos. Nu e *suficient*. În lume sunt niște oameni îngrozitori, absolut îngrozitori. Viața lui Kai va fi *mereu* extrem de diferită de a ta.

Mai ia o gură de apă:

— În plus, ai făcut o pauză semnificativă între cuvintele „prietenul meu" și „Kai", deci sună ca și când ar fi ceva între voi. E iubitu'?

Roșesc instantaneu:

— Nu! Nu e...

Îi sună telefonul. Se uită în jos.

— Frate, zice încet. Nu. O. Să. Faci. Asta.

Începe să dea un mesaj.

— Cine e? întreb eu.

— Ray, zice și se strâmbă.

Iar Ray. Poate o să aflu mai multe de data asta.

— E iubitul *tău*?

— Așa cum am zis, nu s-a terminat bine. Nu e chiar pregătit să ne zicem ciao.

— De ce nu? Ce s-a întâmplat? El cu ce se ocupă?

Am mers prea departe. Shayna se uită urât la mine și reia subiectul despre mine.

— Cât de departe ai mers cu tipul ăsta, Kai? Te-ai înroșit toată, deci știu că s-a înfiripat o poveste acolo.

Pare curioasă.

Îmi trag pălăria pe față.

— Nu ai de ce să fii rușinată. Contactul sexual e cel mai tare lucru, zice și râde.

— Termină! Nu am făcut asta! Doar ne-am sărutat! Și după aceea...

— Ce? După aceea *ce?*

Shayna se apleacă în față și își trage puțin fusta.

— Nimic. Nu vreau să vorbesc despre asta, îi zic eu.

Nu plânge nu plânge nu plânge.

— Mă omori. De ce ești așa de rușinată?

Mă împunge cu degetul în umăr și se apleacă brusc pe fereastră:

— Clienți. Să trecem la treabă.

Ușurată, îi arăt ce trebuie să facem. Cei care coboară din rulotă au accent de sudiști, spun ceva despre cât de uscat e aerul, vor să știe de când locuim aici, ce conțin gemurile, cât pot fi ținute afară, dacă avem un site, cât de norocoase suntem că trăim în frumusețea asta nesfârșită.

Facem asta câteva ore. Oprește o mașină la fiecare cincisprezece minute; oamenii coboară, cumpără gem și băuturi din lada frigorifică. Și Shayna chiar se pricepe la *vorbit*. Sunt impresionată. O adoră oamenii ăștia, îi sorb fiecare cuvânt pe care îl spune. Li se pare că e amuzantă și prietenoasă. O persoană îi spune că face chimioterapie, iar Shayna dă buzna afară din camionetă, ca să o îmbrățișeze. Un bărbat zice că vrea să cumpere jeleu pentru fratele lui care are un șold fracturat și care locuiește în San Diego. O să mănânce sandviciuri cu gem, așa cum făceau când erau mici, ne spune. E bătrân. Are borul pălăriei de paie tocit și mașina lui scoate niște sunete neplăcute când pornește la drum. Mă întreb dacă o să ajungă la destinație.

Shayna își mușcă limba.

— Bietul moșulică, zice încet și își verifică iar telefonul. Ray! Ahhh!

Când mă uit la ea, mă simt deopotrivă bucuroasă și tristă, pentru că seamănă cu mama din punctul ăsta de vedere: oamenii se deschid în fața ei, își pun sufletul pe tavă.

Pe drum spre casă, e foarte vorbăreață. Cred că se bucură de bani. Sau poate e liniștită.

Zice că ar trebui să luăm pizza și să ne uităm la filme, așa că luăm una congelată de la Stop N Shop, folosind cardul pe care ni l-a dat Karen. După ce fac duș și încep să pun niște felii de pizza pe farfurii, iese din baie în pijamaua ei roz și sexy și se instalează pe canapea. Ea n-are nicio problemă să stea acolo, eu, da, așa că mă așez pe puful pe care mi l-a luat mama când am făcut 12 ani. E mov cu galben și mi se pare că seamănă cu o brioșă.

Shayna schimbă canalele până găsește un film cu multe accidente de mașină și înjurături și stăm așa amândouă, văzând film după film. Nu mănânc multă pizza, dar Shayna nu pare să observe.

În timp ce îmi plimb pizza în farfurie, mă gândesc că mă simt relativ OK cu toată treaba asta, cu *ea,* cu *noi,* că lucrurile s-ar putea să iasă bine până la urmă, chiar dacă o să mergem înainte cu pași mici, chiar dacă o să ia ceva timp. Sora mea își ridică somnoroasă capul de pe canapea și trage cu ochiul la mine:

— S-ar putea să mă duc în Tucson mâine. O să iau mașina mamei tale, bine? Am nevoie de o mașină. Doar să mă uit prin zonă. A fost fain azi în camionetă, dar nu cred că e chiar stilul meu. Ar trebui să luăm în considerare mai multe variante, nu?

Se uită la mine încercând să vadă ce părere am, dar apoi își pune din nou capul pe mânerul canapelei.

Rup crusta de la pizza în bucăți mici, mici, mici de tot.

12 zile, 16 ore

CAKE SE UITĂ ÎN șifonierul meu. Sora mea e în sufragerie, se uită la *House Hunters* și se bucură de o relație foarte apropiată cu o pungă de chipsuri.

— Nu pot să cred că nu te-ai uitat aici, zice Cake. Nu ai fost nici măcar puțin curioasă?

Îmi țin perna la piept, încerc să trag aerul cu putere. Rochia mea de doliu începe să prindă un iz puternic și sărat. Cred că ar trebui să o spăl din nou.

— Nu. Știi cum era mama. Nu mi s-a părut că are rost să cotrobăi. Era...

Caut cuvântul potrivit.

— *Refractară.*

Un alt cuvânt învățat la ora lui Hoffmeister.

— Adevărat, zice Cake și dă la o parte cu grijă o parte din hainele mamei. Dar poate că sunt niște indicii aici. Trebuie să fi păstrat *ceva.*

Cake a petrecut destul mult timp căutând pe Google chestii despre mama, folosind doar numele și data nașterii ei. Așa, la plesneală, a sunat la arhiva Universității din New Mexico, unde a lucrat mama în trecut, și a convins o femeie pe nume Laura să îi spună câte ceva despre mama.

— A plâns când i-am zis că mama ta a mu...

Cake se oprește brusc și se uită la mine cu fața împietrită.

Ne uităm una la alta.

— Poți s-o zici, îi spun eu. Nu e ca și cum nu e adevărat dacă n-o zici, nu?

— Mi-e greu s-o zic. Nu vreau să te...

Se oprește.

— Întristezi? continuu eu. Prea târziu.

— OK, zice Cake încet.

Ne uităm iar una la cealaltă.

— A murit, zice Cake ferm. A plâns când i-am zis că mama ta a murit.

— Vezi? zic încercând să glumesc, deși mă doare când o aud zicând asta. Nu a fost așa de rău, nu?

Amândouă știm că de fapt a fost rău, dar e ca un obstacol pe care trebuie să-l depășim, cred.

Se întoarce la șifonier:

— I-a fost supervizoare și a zis că mama ta era foarte drăguță și muncitoare.

Vocea i se aude înfundat pentru că este practic în șifonier.

— A zis că mama ta avea un prieten. Bănuiesc că este vorba despre tatăl tău. Și că s-au certat și că mama ta a plecat fără preaviz și că nu a mai văzut-o niciodată. Dar, continuă Cake ieșind din dulap cu o geantă și analizând-o atent, a mai zis și că mama ta i-a spus că a copilărit în Phoenix. Știai asta?

Dau din cap. Cred că mereu am presupus că e din Albuquerque.

Cake ridică ochii de la geantă și se uită la mine:

— Crezi că a avut un *testament?*

Mă uit la Cutiile cu Mama, de parcă aș vrea s-o întreb: *Ai avut unul?*

Bineînțeles că nu răspunde.

— Costă să-ți faci un testament? o întreb pe Cake.

— Așa cred.

— Atunci nu cred că mama a avut unul.

Ne zâmbim una alteia.

— Corect, zice Cake și scoate niște pungi de carton pe care scrie *Luminițe de Crăciun* și *Halloween* și apoi se afundă atât de adânc în șifonier, că nu îi mai văd decât tălpile.

Se dă înapoi și se pune în genunchi, cu poalele rochiilor mamei peste față:

— Uite, zice fără aer. Uită-te pe-aici.

— Alea sunt doar ale mele, zic eu văzând cutiile maro de pantofi pe care le împinge înspre mine. Am mai văzut cutiile astea. Sunt doar poze vechi cu mine la școală.

Cake trece repede prin ele, ca să fie sigură. Ridică o poză cu mine la grădiniță. Știrbă, cu codițe ciufulite și în fundal poza aia odioasă cu deșertul și un iepure cu coarne. După aceea scoate o poză cu toți colegii din clasa a III-a, anul în care s-a mutat aici.

— Doamna Hervey, zice serioasă. A fost *cea mai rea.*

Doamna Hervey îi zicea mereu lui Cake să stea jos, deși Cake *deja stătea jos.* Era înaltă chiar și pentru un copil de 8 ani. Și doamna Hervey refuza să îi spună Cake, preferând doar Katerina, așa că și Cake refuza să-i zică doamnei Hervey „doamna Hervey", preferând „doamna Răutate". Nu a fost un an bun, în afară de faptul că m-am împrietenit cu ea.

Cake stivuiește cutiile și se bagă și mai adânc în șifonier. Vocea ei pare stinsă din cauza hainelor și a întunericului.

— Nu pot să cred că nu te-ai uitat niciodată aici. Ești cea mai necurioasă persoană pe care o știu.

— Nu-i adevărat! Îmi place să citesc, îi zic în apărarea mea.

— Necurioasă despre viața reală atunci.

Scutur din cap:

— Nici asta nu-i adevărat. Pur și simplu nu am avut prea multe ocazii.

Cake se uită la mine.

— Știi cum era mama, îi zic eu.

Era. Mă arde gura când zic asta, când o transform într-un trecut.

— Știu. Îmi pare rău.

Iese de tot din șifonier și își dă părul de pe față.

— Dar eu aș fi fost grămadă peste toate astea, căutând măcar un indiciu.

Uite ce aș vrea să îi spun lui Cake, dar nu am curaj: *Poate că nu vreau să deslușesc misterul deocamdată.* Am trecut prin cel mai greu lucru prin care poți trece, mi-am pierdut un părinte, și nu sunt sigură că pot suporta să știu mai multe decât am crezut vreodată că se poate, mai ales dacă unele lucruri se dovedesc a nu fi, cum să zic, prea *plăcute*, cum ar fi posibilitatea ca ea, în deplină cunoștință de cauză, să fi furat un bărbat căsătorit.

E foarte greu să te gândești la părinții tăi ca la niște *oameni.* Plini de alegeri proaste și decizii proaste, cu certuri și inimi frânte, tot tacâmul.

Pentru că dacă nici măcar nu pot naibii să aibă grijă de ei, cum or să aibă grijă *de tine?*

Și am cunoscut deja destui copii ai căror părinți nu pot să aibă grijă de ei. Sau care nu vor. Și dacă singura problemă a mamei a fost că voia să aibă *prea multă* grijă de mine, ei bine, înseamnă că am fost o norocoasă.

Iar am zis asta. *A fost.*

Brusc mă simt foarte obosită. Vreau să fiu singură în camera mea și să nu vorbesc și să nu o mai tratez pe mama de parcă ar fi un episod din *Forensic Files*.

— Cake, când se întorc părinții tăi? o întreb eu.

Au lăsat-o la mine și s-au dus la cumpărături în Sierra Vista.

— Nu știu, mormăie din fundul șifonierului.

Vârfurile părului ei mov îi sunt încurcate în tricou.

Brusc îmi aduc aminte de prima dată când mama ei a lăsat-o să se vopsească, când avea 12 ani. Cake avusese un an greu. Niște copii o hărțuiseră destul de tare în toamna aia pentru că se îngrășase din nou și începuse să se enerveze, răspunzând obraznic. Rhonda a adus acasă vopsea și a vopsit-o chiar ea: roz-bombon cu niște șuvițe verde-deschis. Din cine știe ce motiv, părul acela ciudat i-a dat lui Cake un fel de putere. Copiii se uitau altfel la ea, cu un fel de admirație. Unii copii au mai încercat să fie răi, dar ea *s-a simțit* diferit, asta a fost chestia. Cum a zis și LaLa, că oamenii pot deveni mai curajoși când au o armură, cum ar fi haine diferite. Sau părul vopsit, în cazul lui Cake.

Mama nu a prea fost de acord să fie lăsată să se vopsească așa de mică, dar Rhonda i-a zis: „Uneori trebuie să le lăsăm să decidă singure, June. Trebuie să găsească un mod sigur de a se revolta, de a se simți speciale. Prefer să știu că își vopsește părul decât că fumează iarbă sau că se rănește pentru că se simte urâtă".

Niciodată în viața mea nu am putut să-mi aleg singură hainele sau coafura.

Mă afund și mai tare în pat.

Cake apare din dulap, cu un iepuraș de praf lipit de obraz.

— Uite, zice. Asta pare promițător.

Îmi întinde o cutie albastră.

Dau capacul la o parte. Pe acesta, cineva a scris cu litere rotunde, de copil: *Proprietatea lui June Tolliver. Dacă deschizi cutia asta, riști să fii omorât.*

Înăuntru sunt fotografii în huse de plastic, un plic și un articol de ziar, împăturit. Deschid plicul. Din el cad niște medalii de aur și de argint și niște panglicí de competiție viu colorate. Le întind și citesc ce scrie pe etichete.

Locul 1, Dresaj, June Tolliver.

Locul 1, Novice începător, Program complet, June Tolliver.

Sunt atât de multe premii. Unele dintre panglici sunt uriașe, cu niște rozete mari de satin la capăt. Trec cu degetele peste calul în două picioare și călărețul din fața mea. În punguțe sunt fotografii cu o fetiță drăgălașă care zâmbește și care poartă o cască de catifea cu vârful rotund și o curea de prindere sub bărbie, o cămașă și o jachetă care par foarte elegante. Ține de după gât un cal superb. Pare incredibil de fericită. Mă uit mai atent la fetița zâmbitoare din poză. Mâinile încep să-mi tremure.

Scrisul rotunjit de pe spatele pozei spune *June, 9 ani. Concursul din Phoenix*.

Ating cu degetele fața fetiței, fața *mamei mele.*

Nu am văzut-o niciodată pe mama când era mică.

Pe față are un rânjet uriaș, un pic arogant, de parcă spune tocmai-am-câștigat-tot-concursul-ăsta. Mama, o fetiță fericită, care călărea. Nu-i de mirare că îi plăceau caii de la ferma lui Randy Gonzalez. A crescut printre cai. I-a iubit de când era mică.

Inima mă doare, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Mă uit la Cutiile cu Mama și zic în sinea mea *De ce n-ai putut să-mi spui despre asta, despre amintirea asta? De ce?*

Simt pe obraz respirația caldă a lui Cake:.

— Oau, zice și îmi ia poza din mână. Mama ta era *adorabilă.* Și aveți aceiași obraji.

Pe măsură ce mă uit prin cutie, copilăria mamei mi se dezvăluie: cai, o casă din cărămizi roșii, ca o fermă, cu piscină și un tobogan circular și doi oameni drăguți, pe nume Ed și Crystal. Bunicii mei. Cei care au murit când ea era la facultate.

Ed poartă ochelari și are mereu două pixuri în buzunarul de la cămașă, iar Crystal are părul blond, ca mama, și ține mereu în mână un tort cu lumânări sau îi dă mamei un cadou de Crăciun sau stă afară, lângă o bucată mare de carne pusă pe grătar.

Bunicii îți trimit cecuri călcate cu fierul și puse în interiorul felicitărilor de ziua ta, câte una pentru fiecare an pe care-l ai.

Bunicii îți dau bomboane cu caramel și suc când părinții nu se uită. Te cresc sau cel puțin asta am văzut în Mesa Luna, când părinții tăi mor sau când unul dispare sau când unul poate bea prea mult ori e dependent de droguri. Mereu veneau mulți bunici la ședințele cu părinții de la Școala Generală Davidson, intrau alene în clădire, cu papuci pufoși și cămăși în carouri mult prea mari, strecurându-se stânjeniți în bănci.

Din poze, Ed și Crystal par să fi fost foarte drăguți și simt un dor de ei pe care nu l-am mai simțit niciodată.

Bunicii mei. Oamenii care țineau pixuri în buzunare, cărora le plăcea să facă grătar și care i-au cumpărat mamei un cal pe nume Charlotte.

Lucru pe care îl aflu din articolul de ziar împăturit bine, despre una dintre victoriile mamei, din care aflu că ea și Charlotte erau pe drumul spre nu știu ce campionat din Texas. Când reporterul a întrebat-o care era numele calului, mama a zis: „Păi, am botezat-o după un personaj din cartea mea preferată, *Pânza Charlottei.* Știi tu, cea cu păianjenul? Păianjenul și porcul sunt prieteni foarte buni, exact ca mine și calul meu".

— Oau, exclamă Cake, ce tare e!

Se uită prin cutie, dar nu mai e nimic altceva de văzut. Ne-am uitat prin tot. Mă uit la pozele cu mama mea ecvestră și cu bunicii mei, în timp ce Cake intră înapoi în șifonier și mai cotrobăie prin lucruri. După aceea iese transpirată și mulțumită:

— Asta e tot. În celelalte cutii sunt doar pantofi. Cine ar fi crezut că mamei tale îi plăceau pantofii așa de mult? În plus, acum știm cum îi chema pe bunicii tăi, ceea ce o să ne ajute. Putem să-i căutăm pe Google.

Împăturesc cu grijă articolul de ziar. *Fată din zonă tropăie spre lucruri măreţe.* Mama s-a transformat dintr-un copil dolofan, cu obraji bucălați, într-o fată slabă cu medalii și panglici și un cal și apoi viața ei... s-a oprit. Până am apărut eu.

Nu mai sunt poze din școala generală. După un anumit an, nu mai sunt panglici. Nu sunt poze din liceu. De la bal. De la absolvire.

„Cine ești?", întreb cutiile cu dragon. „Ce s-a întâmplat cu tine de când aveai 10 ani până... am apărut eu?"

Cake ridică mâinile în aer:

— Stai, cu cine vorbești?

Arăt spre Cutiile cu Mama de pe scrin:

— Cu June. E acolo.

Cake respiră adânc, gândindu-se ce să zică:

— Nu că vreau să te critic, dar vreau doar să clarificăm lucrurile: mai întâi rochia, acum... vorbești cu cenușa mamei tale? Am înțeles bine?

Mă simt ciudat, nu atât de pustiită sau de tristă cum aș putea, dar nici fericită. Îi zâmbesc lui Cake cu jumătate de gură. E o prietenă bună, din moment ce face toate astea pentru mine.

— Da, acum vorbesc cu mama mea *moartă*.

Cake se strâmbă când aude cuvântul și se șterge de praful de pe genunchi:

— E bine de știut. Dar, dacă te hotărăști să faci experimente ciudate cu electricitate și, mai știu eu, cu părți de corp omenesc și toate cele doar ca s-o aduci înapoi... Nu sunt sigură că pot să mai fiu prietena cea mai bună care te susține. Vreau doar să fie clar.

— S-a notat, îi zic eu.

— Mă duc să mă spăl pe mâini, spune și închide ușa de la baie.

Aud o mașină care oprește afară și două portiere care se trântesc. Apoi, șoapte furioase. Pun fotografiile jos.

— E *ridicol*.

O voce de bărbat. Tatăl lui Cake.

— Ba o să meargă.

— Are 16 ani. Poate să ia propriile decizii, indiferent că sunt bune sau nu, și apoi să suporte consecințele. Nu vrea să-și lase prietena.

Rhonda are un ton rugător, de parcă vorbesc despre asta de multă vreme.

Cred că vorbesc despre Cake. Despre tabără.

— Am făcut tot ce am putut pentru fata asta. Am ajutat-o cu bani, am ajutat-o cu mâncare, am ajutat-o cu reparația mașinii, îi plătim *telefonul* și o iubesc, chiar o iubesc, dar de la un punct începe să o țină pe loc pe fata *noastră*. Pe fata noastră foarte, foarte talentată. Nu poate să refuze tabăra iar. A avut noroc că i-au mai dat o șansă după ce s-a retras anul trecut.

— Tiger a avut mononucleoză, șoptește Rhonda. Mereu au fost foarte apropiate. Sincer, mie mi se pare frumos că fata noastră e așa de inimoasă.

Cake a fost acceptată la tabăra de muzică din Massachusetts? Nu știam. Nu știam nici că a intrat și vara trecută.

Am fost foarte bolnavă o lună. Cake a stat cu mine cât a putut de mult, a purtat o mască și mănuși de plastic, ca mama să poată pleca cu Livromobilul și cu Jeleumobilul. Râdea de costumul ei de protecție împotriva materialelor periculoase. Ne-am uitat ore întregi la televizor și am ascultat muzică și am dormit și eu am ținut-o în brațe când a plâns din cauza lui Troy, tipul din Sierra Vista.

Și ce tot spun despre bani și reparațiile de la mașină?

Au împrumutat-o pe mama fără să știu?

— Rhonda, serios acum. Îmi pare rău că June *a murit* și și mie mi-e dor de ea, mi-e foarte dor, dar fata noastră chiar are o șansă. Ce? N-o să meargă nici la facultate doar pentru că nu-și permite și prietena ei? Trebuie să începem s-o încurajăm să se gândească mai întâi la ea. A sosit momentul.

E ceva ce Cake chiar ar face. Chestia cu facultatea. Nu m-am gândit la asta, nu serios, doar așa, abstract. Dar ar face asta. Ar rămâne în urmă de dragul meu.

Se aude cum este trasă apa la toaletă. Cake iese:

— Ce? Ai o față ciudată.

— Au venit părinții tăi.

— A, tare, zice și își pune căștile și telefonul în ghiozdan.

— Apropo, ce se mai aude cu tabăra de muzică? Ai intrat? o întreb eu.

Nu se uită la mine:

— Nu mi-au zis nimic și sunt sigură că n-am intrat, dar nu-i mare lucru.

Prietena mea mă minte despre ceva care ar trebui să fie fericită.

Minte pentru că *eu* sunt nefericită și pentru că am o mamă moartă și pentru că are impresia că nici *ea* nu ar trebui să fie fericită.

— Cake, încep eu, dar Shayna intră în cameră.

— Intru la duș și după aceea plec spre Tucson, bine? Nu știu când mă întorc, îmi spune ea.

Închide ușa de la baie. Dă drumul la apă. Se aude soneria.

— Cake? strigă mama ei. Hai să mergem. Ne întâlnim cu Connor la cină în cincisprezece minute.

Cake își aruncă ghiozdanul pe umăr și mergem împreună în sufragerie.

Mama ei adună niște sutiene aruncate pe spătarul canapelei.

— Cum ești, scumpo? Lucrurile par puțin... dezordonate pe-aici, spune și îmi arată două sutiene mov.

Tatăl lui Cake oftează.

Încerc să ignor faptul că tocmai s-a plâns că ne-au salvat pe mine și pe mama de la *tot* și mă concentrez pe Rhonda.

— Sora mea începe să se simtă ca acasă, zic încet.

Așa e. Casa începe să se „Shaynifice": sutiene pe clanța de la baie și pe canapea, creioane dermatograf pe măsuța de toaletă

din baie. Căni pătate de ruj și farfurii murdare pe blatul din bucătărie. Numere din *Cosmo* peste tot, pe jos.

Își pune chiar și rufele murdare în coșul meu. Dacă n-aș spăla eu rufele sau farfuriile sau n-aș strânge prin casă, cred că nu s-ar face nimic.

Rhonda împăturește sutienele și le pune pe canapea:

— Ești bine? Ești curajoasă?

Mă uit la ea. Ce legătură are curajul cu *orice?* Mama e moartă și eu ar trebui să fiu curajoasă? Parcă nici n-am voie să plâng acum, că a trecut înmormântarea și că sora mea e aici și ne-am început viața împreună.

Pentru că, dacă aș plânge, bănuiesc că i-aș face pe oameni să se simtă incomod.

— Sigur, zic sec.

Rhonda se încruntă și ezită, de parcă ar vrea să mai spună ceva, dar nu știe exact ce:

— De ce nu vii la mine în noaptea asta? întreabă Cake cu vocea ei ultraveselă și se uită la mine și la mama ei. Sora ta oricum e plecată.

— Cake, zice Gabe nerăbdător. Hai să mergem. Mi-e foame.

Ar fi frumos să merg la baza confortabilă a lui Cake, cu toate ferigile ei și lumina difuză și muzica din fundal.

Dar acum mă simt ciudat. De parcă le-aș mai lua ceva. De parcă aș opri-o pe Cake să mai fie Cake.

— Nu, zic eu. E în regulă, o să fiu bine.

Rhonda mă îmbrățișează. O las câteva secunde, apoi mă strecor ușor din brațele ei și mă dau în spate. Gabe bate din palme:

— Bine, puștoaico, hai să mergem. Poate mai repetăm piesa nouă când ajungem acasă, bine, Cake?

În baie, Shayna fredonează încet. Aud bâzâitul periuței ei electrice.

Nu pot să fug mereu spre o viață mai bună, ca a lui Cake, și să mă ascund. Acum asta e viața mea. Sutiene pe canapea. Picături de cafea pe jos, pe care trebuie să le curăț.

— Îți dau un mesaj, zice Cake și iese din casă.

Mă duc înapoi în dormitor, mă bag în pat și pun capacul peste cutia cu poze și medalii.

Întreaga viață a mamei, suficient de măruntă cât să încapă într-o cutie albastră de pălării.

UITE CUM TE SIMȚI când sora ta vitregă pleacă din casa în care obișnuiai să locuiești cu mama ta.

Asculți tăcerea.

Te întrebi când o să se întoarcă.

Te întrebi *dacă* o să se mai întoarcă.

Dacă s-a întâmplat ceva cu ea dacă a lovit-o o mașină dacă a lovit ea pe cineva cu mașina dacă a continuat să conducă și nu s-ar mai întoarce niciodată și cerul ar deveni din ce în ce mai întunecat și stelele ar apărea și tu n-ai face decât să aștepți.

Singură.

Odată ai plecat de acasă și te-ai dus la școală și mama ta a murit.

Inima ți se strânge. Degetele îți tremură pe telefon.

Apeși pe numele ei.

Când crezi că te întorci?

E plecată de 3 ore, 22 de minute și 11 secunde.

Aștepți.

Gărgărița clipește, așteaptă. Șoptește *Dacă pierzi și* asta, *chiar că s-a dus naibii norocul.*

Niciun răspuns.

E totul bine? Știi când te întorci?

Niciun răspuns.

Încep să mă îngrijorez.

Niciun răspuns.

Începi să te agiți prin casă. Faci ture în jurul *canapelei* unde trebuie să se fi întâmplat și te ia panica din ce în ce mai tare, puncte negre îți joacă în fața ochilor. Te duci înapoi în dormitor.

Ar trebui să suni la poliție. Să o declari dispărută. Dar nici măcar nu știi unde s-a dus. Nu știi mai nimic *despre* ea. Și ea e *un adult.* Mă rog, oarecum adult.

O suni. Intră mesageria vocală. *Sunt îngrijorată, nu am mai auzit nimic de...*

Doamne, ce proastă ești. Ce ciudată. Întrerupi mesajul.

Ușa de la intrare se deschide exact când începi să plângi. Sora ta apare în pragul dormitorului, cu telefonul la ureche. Are părul ciufulit și ochii roșii.

Vă holbați una la cealaltă.

— Sunt aici, zice încet. Bine?

Dai din cap.

Bine.

13 zile, 10 ore

A DOUA ZI, CÂND PLEC la școală, Shayna încă doarme. Am crezut că o să se trezească la timp cât să mă ducă ea, dar până la urmă i-am dat un mesaj lui Cake. *Nu știu ce a făcut azi-noapte, dar sora mea nu se trezește. Mă duci și pe mine?*

— Poate merge la petreceri sau ceva de genul ăsta, îmi zice Cake în mașină. La urma urmei, profilul ei de Facebook e plin de halbe de bere.

— Are doar *20* de ani, nu? Poate s-a dus la o întâlnire de grup sau ceva. Undeva. Să... cunoască oameni de... teapa ei.

Cake râde:

— Pare de treabă. Cred că o să se lege lucrurile. Probabil e doar greu să vă acomodați. Ca atunci când cineva are un copil și trebuie să învețe ce înseamnă fiecare tip de plâns, dacă îi e foame sau somn sau trebuie schimbat. Sora ta trebuie să învețe toate lucrurile astea.

— Nu sunt un copil, zic și îmi netezesc rochia, după care îmi aranjez pălăria.

Nu, zice gărgărița. *Ești o mizerie care trebuie curățată, îți aduci aminte?*

— Costumul ăsta de cowgirl. Cât o să-l mai porți?

— Nu știu, spun ușor și mă uit pe geam. Poate toată viața. Tu o să pleci și o să te duci în tabără sau la facultate și eu tot aici o să fiu, o ratată care colindă pe străzile orașului nostru prăfuit în rochia asta veche și murdară și cu pălăria de Clint Eastwood.

Pentru că o să-mi petrec toată viața fiindu-mi dor de mama, deci exact așa ar trebui să mă și îmbrac, ca femeile din romanele lui Dickens. Murdare și triste și pustiite.

— Ce chestii ciudate zici, spune Cake încet.

Oprește în parcarea de la Eugene Field.

— Pe bune, ce vrei să zici cu asta?

Se uită la mine. E rănită:

— Nu te-aș abandona niciodată așa. Ești cea mai bună prietenă a mea.

— Toată lumea pleacă, bombăn eu. Doar mă prosteam. Las-o baltă.

— Pari supărată pe mine, zice ea precaut.

— Las-o baltă.

Mergem prin parcare în liniște, intrăm în liniște. Mă simt prost că am zis asta, dar mă simt prost și că mi se pare că ea ar trebui să stea cu mine pentru totdeauna. Sau că o trag cumva înapoi.

Amărâta ei de prietenă orfană.

— Atunci ne vedem la prânz, cred, zice Cake.

Mă uit cum pleacă, umerii căzuți, ghiozdanul cu cap de mort legănându-i-se pe lângă șold.

Deschid dulapul și văd pe ușă poza cu mama. Simt un fior de durere la vederea zâmbetului ei, a feței. Ochii încep să-mi ardă și să se umple de lacrimi. Mă lipesc de zidul de metal.

Doamne, ce haine are.

Încă mai poartă rochia aia.

O să mor.

Nu spune cuvântul ăla!

Râsete.

Oops. Scuze.

Mă întorc încet, cu inima în flăcări.

Ellen Untermeyer stă în spatele meu cu un grup de prieteni, iar Kai Henderson e lângă ea, cu privirea în pământ. Mormăie

ceva și încearcă s-o apuce de cot, dar ea se ferește și îi șoptește ceva la ureche prietenei ei.

Ellen Untermeyer a fost prietena lui Kai în clasa a VIII-a, *singura* fată din lume în afară de mine pe care a sărutat-o, o fată despre care a spus că saliva ca un copil căruia îi dădeau dinții și dacă ar trebui să-mi descriu sentimentele cu ajutorul unor emojiuri, ar arăta cam așa:

Și fața lui ar fi așa și fața lui Ellen Untermeyer ar fi așa .

— *Ce* ai spus? zic eu și încerc să-mi controlez vocea, ca să nu mai tremure.

Serios, întreaga lume, sau cel puțin lumea de pe holul ăla, înlemnește. E ca și cum s-ar auzi ace care zgârie un disc de pick-up și cauciucuri care derapează pe o stradă întunecată, ca într-un scenă dintr-un film, care se repetă la nesfârșit. Adică, elevii se opresc din mers și se adună ciorchine în jurul nostru.

— Bătaie între fete, zice un tip cu geacă de piele și râde.

— *Ce* ai *spus*?

Vocea mea sună grav și îndepărtată.

— Doamne, Grace. Te rog. Chiar nu mai știi de glumă? În plus, *ai văzut* cum arăți?

Ellen Untermeyer mi-a zis că sunt o boboacă toantă în fața întregii clase, la ora de literatură engleză, doar pentru că am pronunțat incorect cuvântul *hiperbolă* și, deși mereu i-am simțit privirea aprigă de fiecare dată când mă vedea stând cu Kai pe hol sau la Groapă, niciodată nu am mai băgat-o în seamă.

Ochii ei mici și migdalați sunt exact ca niște stafide răutăcioase, dacă stafidele ar putea fi răutăcioase.

Mă uit la Kai.

Kai își ține privirea în pământ.

Sunt atât de supărată pe el. Rănită și plină de furie că... stă acolo pur și simplu. Exact ca atunci când *m-a lăsat* singură la spital.

— M-ai lăsat acolo pur și simplu, zic eu.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să apuc să le opresc. Vocea mea e stinsă, rugătoare.

— Ți-am zis că îmi pare rău, îmi spune ridicând ochii.

— Mama a murit și tu m-ai lăsat pur și simplu acolo.

Doamne. Vocea mi se sparge. O fată din cercul din ce în ce mai mare de elevi își acoperă gura, de parcă îi pare rău pentru mine.

— Graaaaaace....

Când îmi rostește numele, vocea lui Ellen Untermeyer pare o felie de lămâie, acidă și ascuțită.

— Grace, *treci peste.* Serios, *treci peste.*

Ellen Untermeyer își dă peste umăr părul vopsit roșcat. E exact genul ăla de fată: deșteaptă la școală, care nu te lasă niciodată să uiți asta, dar pentru ea chestia asta e și un fel de blestem, pentru că ceilalți o urăsc pentru asta, așa că nu are foarte mulți prieteni și se poartă de parcă nu-i pasă, dar știi că de fapt îi pasă foarte mult și asta îi face pe oameni să o placă și mai puțin.

Ceva din felul în care își strânge buzele în momentul acela mă străfulgeră. Îmi dau seama că nu i s-a întâmplat niciodată ceva cu adevărat rău, altfel nu s-ar uita așa la mine.

Nu s-a simțit niciodată copleșită, pustiită, trasă în jos.

Nu s-a simțit niciodată cum m-am simțit eu în ultimele treisprezece zile.

Stă pur și simplu în mijlocul holului, arogantă în viața ei fără de aroganță.

Mă duc spre ea și o pocnesc peste față cât pot de tare.

Și apoi ridic șocată palma și mă uit la ea, de parcă mi-aș zice *Hei, ce faci bucată de carne nebună și agresivă?*

Aproape că sunt și mai șocată de cât de bine m-am simțit. S-o lovesc. Să lovesc ceva. *Orice.*

Respir greu. Acum vreau să lovesc tot ce apuc. Să lovesc tot

cu cizmele astea mult prea șmechere. Pentru că m-am simțit *bine.*

Poate ăsta o să fie colacul meu de salvare, talentul meu născut din durere: o să ajung o pugilistă faimoasă în toată lumea, care o să se lupte până o să treacă peste moartea mamei ei, care o să-i reducă pe oamenii oribili din jurul ei la niște firimituri.

Ah, rahat, se aude din mulțime. Unii încep să aplaude. *Bătaie bătaie bătaie.* Elevii și-au scos deja telefoanele.

#fataindurerata #bataielascoala #bataieintrefete #fatanebuna #bagafatacurajoasa

Sunt invadată de atâta adrenalină, încât de-abia mai văd sau mai aud ceva în jurul meu. Cred c-o aud pe Cake cum strigă: *Tiger, nu.*

Pentru că am mâinile ridicate și vreau s-o lovesc iar pe Ellen.

Pe Ellen, care se ține de obrazul drept cu ambele palme de parcă ar fi un ou Fabergé, unul dintre ouăle complicate, confecționate din aur pentru familia regală din Rusia acum multă vreme, unul dintre ele având înăuntru chiar și o replică în miniatură a unei canapele regale, ceva ce am aflat când m-am uitat la *Antiques Roadshow* cu mama, care e acum moartă, lucru peste care se presupune că *ar trebui să trec.*

Elle Untermeyer se vaită și mă face nenorocită. Prietenele sale se strâng în jurul ei, protejând-o ca pe un pisoi pierdut. Kai se uită fix la mine. *Sfinte, Tiger, ce e în neregulă cu tine?*

Asta mă face și mai furioasă, pentru că acum sunt și o mizerie și dereglată, așa că îl împing cât pot de tare, ceea ce îl face să cadă pe spate peste mulțime, să-i sară ochelarii și să aterizeze pe pământ. Aud zgomot de sticlă spartă.

Cineva din mulțime zice: *Oopsie.*

Și după asta îl văd pe Walrus Jackson dând elevii la o parte și strigând: „O, nu, nu, nu în școala mea, nu, în niciun caz, și tu, Tiger Tolliver, să încetezi *chiar acum, înțelegi?*"

Dar n-am în cap decât mâini și nervi și sânge și rușine, toți copiii se holbează la mine, Kai Henderson e pe jos, căutându-și ochelarii pe care copiii îi tot dau de colo-colo, pentru că așa sunt copiii, de tot rahatul, și asta mă face să mă simt și *mai rău*, așa că mă lupt cu domnul Jackson, lovindu-l cu pumnii în cămașa lui albă cu nasturi până sus, până când trece în spatele meu și mă cuprinde cu brațele și *mă ia pe sus* și mă poartă pe hol ca pe o păpușă sălbatică și agresivă.

13 zile, 11 ore, 39 de minute

ÎMI PUN PUNGA DE GHEAȚĂ pe care mi-o dă directoarea Vela pe mână, care deja a început să se umfle.

Am lovit-o pe Ellen Untermeyer în figură atât de tare, încât i-am scos un dinte care acum zace într-o punguță de plastic, pe biroul lui Vela.

Directoarea oftează și își pune capul în mâini:

— Ăsta e motiv de *exmatriculare*. Măcar realizezi cât de gravă e situația, Grace? Poate că treci prin cea mai oribilă criză din viața ta, dar asta nu e o scuză pentru violență, înțelegi?

Dau din cap, cu ochii în lacrimi.

— Grace, știu că niciodată nu te-ai mai simțit așa de rău, dar, pe măsură ce va trece timpul, vei începe să te simți mai liniștită.

Vorbește de parcă mama e cine știe ce ratat de iubit, după care n-o să mai plâng peste câteva săptămâni.

Fii puternică. Fii curajoasă. Timpul le vindecă pe toate.

Nici nu pot să respir, vreau să țip cât pot de tare. Capul îmi pulsează.

Directoarea Vela îmi ia de pe cap pălăria de Clint Eastwood și o aruncă pe birou:

— Aici respectăm niște reguli. Nu purtăm pălării înăuntru.

Se uită la ceas:

— *Unde* e sora ta? A trecut *o oră*.

— Nu știu, șoptesc.

Acum, că nu mai sunt plină de adrenalină, mă doare mâna foarte tare.

O sună iar pe sora mea de pe telefonul ei și îi mai trimite un mesaj concis.

— E totul în regulă? întreabă cu o voce mai blândă. Cu sora ta zic. Poți să îmi zici.

— O cheamă *Shayna.* Mănâncă tort la cină, îi spun eu.

Directoarea Vela se încruntă.

Ne holbăm una la alta.

Se aude o bătaie ușoară la ușă. Doamna Delgado, secretara școlii, bagă capul înăuntru:

— A venit sora. O poftesc înăuntru?

Directoarea Vela dă din cap și se sprijină de birou. Biroul ei e plin de bannere cu Eugene Field și cărți și trofee. Ea și mama se plăceau. În fiecare an cumpăra gem de pere de la noi, ca să i-l trimită fiului ei în Fort Collins, Colorado.

Shayna intră ca o floare în blugii ei tăiați și un maieu, cu părul încă ud de la duș. E învăluită într-un nor de șampon de cocos. Șamponul mamei mele.

Un alt lucru care nu înseamnă nimic pentru ea, dar totul pentru mine. Adică putea să se ducă la Stop N Shop să-și ia naibii un Garnier Fructis, pe bune.

Aș vrea să pot să-mi retez nasul, ca să nu mai simt mirosul.

Apăs și mai tare punga de gheață de la mână.

— Scuze c-am întârziat. Nu m-am simțit foarte bine. Hei, boxerule, ce faci? întreabă Shayna.

Se apleacă și se uită la mână mea umflată:

— Ai un croșeu de stânga bun, se pare.

— Nu mi se pare nimic amuzant, domnișoară Franklin, și mă mir că nu sunteți de aceeași părere cu mine.

Vocea directoarei Vela e tăioasă și dezaprobatoare.

Sora mea se trântește pe un scaun lângă mine:

— N-am zis că e amuzant. Încerc doar s-o fac pe sora mea să se simtă mai bine.

— Consilierul nostru a vorbit cu familia celeilalte fete. Au folosit cuvântul *asalt*, ceea ce înseamnă că ar trebui să sunăm la poliție.

— Să sunați la poliție doar pentru că sora mea a pălmuit-o pe fata lor? Sună a ceva care se întâmplă mereu la liceu. Plus că știți cum sunt fetele. Suntem ale naibii de rele, îi răspunde Shayna.

— Ellen Untermeyer și-a pierdut un dinte, zice directoarea Vela, ridicând punguța.

Sora mea se apleacă, uitându-se atent prin plastic, la dintele rozaliu. Își scoate telefonul din geantă:

— Nu e chiar cel mai rău lucru din lume.

Începe să scrie ceva.

— Din câte văd pe contul ei de Instagram, are o grămadă de bani. Sigur poate să rezolve problema. Apropo, interesant cont are.

Ridică telefonul înspre directoarea Vela, care se uită atent.

— Uitați-vă mai ales la postarea asta, spune Shayna.

Directoarea Vela clipește rapid. Fața i se schimbă.

— O, Doamne.

Sora mea pufnește:

— Vedeți ce scrie aici? E o poză cu sora mea plângând în cantină, făcută acum două săptămâni, în ziua în care mama ei a murit. Bine, nu murise *încă*, asta s-a întâmplat mai târziu, dar ceva o supărase și plângea și fata asta, Ellen Nu-știu-cum, i-a făcut o poză și a pus-o pe Insta. Cum i-a zis surorii mele aici? A, da, i-a dat hashtag cu #plangacioasa #ciudata #fetitaluimama. Asta seamănă a... hărțuire.

— Aici avem zero toleranță față de hărțuire, zice ferm directoarea Vela.

— Hmmm, spune sora mea, tastând de zor. Ciudat. Pentru că, atunci când caut pe Insta după hashtagurile lui Ellen Nu-știu-cum și dau și de alți elevi de la Eugene Field, găsesc *o groază* de poze cu sora mea și multe lucruri mai puțin frumoase scrise despre ea și găsesc și multe chestii despre alți copii care învață aici și niște poze dubioase rău, cum ar fi asta, cu un copil care e împins cu fața în noroi. Vedeți, mărunțelul ăsta de aici.

Ridică iar telefonul:

— Deci ce ziceați despre politica de zero toleranță?

— În orice caz, sora dumneavoastră a lovit-o pe Ellen Untermeyer și i-a adus daune fizice, zice directoarea Vela supărată. Există martori. Părinții ei ar putea să ne dea în judecată și pe noi, și pe voi.

— Spune-mi exact de ce ai făcut asta, zice sora mea și se uită la mine cu o privire rece.

— Pentru că... pentru că... pentru că mi-a zis să trec peste. Peste băiatul ăla despre care am vorbit, spun și îmi trag nasul. El a fost cel care m-a dus la spital în noaptea... în noaptea în care s-a întâmplat și după aceea el pur și simplu... m-a lăsat acolo. Dar ea... *Ellen...* a vrut de fapt să zică... să trec peste... faptul că mama a murit. Și au râs. De rochia mea.

După aceea eu și Cake... nu, *eu* m-am certat cu Cake pentru că se pare că trecem prin Vara În Care Toată Lumea o Părăsește pe Tiger.

— Wow, zice sora mea și se întoarce iar spre directoarea Vela. Mie mi se pare că sora mea care este în doliu a fost provocată. Asta trebuie să fi durut tare, nu credeți? Când mama ta moare și nu știu ce fată de la școală îți zice pe hol, în fața tuturor, să treci peste. Și știți ce mai pune *sare* pe rană? Aceeași fată stând lângă băiatul cu care te-ai sărutat prima oară și care apoi te-a lăsat baltă în noaptea în care mama ta a murit. Am

înțeles bine? Cu sărutatul și plecatul? Zice sora mea uitându-se la mine.

Dau din cap.

Sora mea ridică din nou telefonul:

— I-am dat un mesaj lui Cake Rishworth, care a fost atât de amabilă să-mi trimită niște mesaje de la șase copii care jură că Ellen Untermeyer a început disputa, luându-se de sora mea, și, deși nu sunt de acord cu violența, nu pot să trec cu vederea faptul că sora mea e un copil orfan și ușor destabilizat acum, care uneori uită de logică și se enervează când o provoacă o fată răutăcioasă și, ce credeți, poate aș putea *eu* s-o dau în judecată pe fata răutăcioasă pentru hărțuire, dat fiind că i-a făcut poze surorii mele orfane în timp ce plângea în catină, după care le-a pus pe rețelele de socializare, o postare care acum are 4 452 de vizualizări. Poza cu mărunțelul acela de copil care mănâncă noroi are 9 000 de vizualizări.

Fața îmi arde din cauza unui amestec de rușine, frică, stânjeneală și, ei bine, *mândrie*.

Telefonul de pe biroul directoarei Vela sună. Ne roagă să așteptăm afară.

La recepție, Shayna se uită la mâna mea, care acum se transformă într-un mov-prună.

— Scuze că a durat atât. A trebuit să adun dovezi. Să mă transform în Olivia Benson.*

— Mersi, îi zic eu. Sunt în rahat până-n gât, dar mersi.

— Ești în cea mai de rahat situație, dar se putea și mai rău. Cred că putem negocia. Doar nu m-am uitat degeaba la zece sezoane de *Lege și ordine*.

Îmi zâmbește cu jumătate de gură, de parcă suntem în asta împreună. O echipă.

Sângele apă nu se face.

---

* Personaj din serialul *Lege și ordine* (n.t.).

De la birou, doamna Delgado îi face semn surorii mele:

— Directoarea vrea să vă vadă, domnișoară Franklin. Doar pe dumneavoastră.

Se uită la mine cu suspiciune și mă așez.

— Doar pe mine? zice sora mea, ridicându-se și aranjându-și blugii.

— Doar pe dumneavoastră.

— La naiba, ce noroc pe mine!

Sora mea intră în biroul directoarei.

Doamna Delgado se uită la mine prin ochelarii ei argintii strălucitori:

— Mamei tale nu i-ar fi plăcut un astfel de comportament. Să te lupți și să te bați și să porți haine murdare. Crezi că i-ar fi plăcut să fii genul ăsta de fată?

Las ochii în jos.

#ratata #fiicarea #mizerie

13 zile, 12 ore, 9 minute

MAMA AR URÎ FELUL în care conduce Shayna. E unul dintre șoferii ăia care sunt mereu cu mintea în altă parte și care nu e niciodată speriat de gândul unei morți violente. Își ține telefonul pe genunchi, uitându-se în jos de fiecare dată când bipăie. Își verifică fața în oglinda retrovizoare, dându-și șuvițele de păr de pe obraji. Cafeaua pe care am luat-o de la benzinăria la care ne-am oprit e proptită periculos între picioare.

— Te rog să nu ne omori, îi zic disperată și strângându-mi tare mâna rănită. Oi fi eu în doliu, dar asta nu înseamnă că vreau să-mi iau zborul din lumea muritorilor.

— Asta e dintr-o piesă, nu? M-am uitat prin cărțile de la tine de-acasă. Îți place să citești? întreabă și ia o gură de cafea. Dar mai relaxează-te puțin. Conduc de la unșpe ani. Știu ce fac.

— Cum adică conduci de la unșpe ani? o întreb eu.

Se uită la mine cu colțul ochiului, de parcă și-ar măsura cuvintele. Tot nu mi-a spus încă ce s-a întâmplat în biroul directoarei Vela.

— Lui tata, zice în cele din urmă, cu vocea mai plată. Lui tati. Lui *Dusty*. Îi cam plăcea să bea. Cam prea mult, dar bănuiesc că te-ai prins de asta din povestea cu închisoarea. Avea perioade și perioade. El m-a învățat să conduc. La început credeam că e doar un tată marfă, dar după aceea mi-am dat seama că făcea asta ca atunci când era trosnit rău, iar mama dormea, să pot să mă duc să-l iau de la bar.

Încerc să mi-o imaginez pe Shayna atât de mică, conducând o rablă de mașină noaptea târziu și uitându-se peste volan la străzile întunecate. Nu știu exact de ce, dar până și Shayna asta mică, cu părul prins într-o codiță de cal, poartă tot un trening superstrâmt de la Victoria's Secret, ceea ce nu e deloc o imagine plăcută.

Tot n-am idee cum arată tata, așa că pot doar să-mi imaginez un bărbat cu părul negru, căzut într-un șanț din fața unui bar dubios și niște câini vagabonzi care îi ling pantalonii și îl adulmecă.

— Unșpe ani? Cam aiurea. Trebuie să fi fost tare greu.

Shayna ridică din umeri:

— Eram într-un orășel din Kansas. Asta a fost. Nu am locuit mult acolo. Inițial a avut o slujbă, dar după aceea a fost dat afară, așa că am mers mai departe.

— Ați fost... ați locuit și în... Albuquerque? Unde a cunoscut-o pe mama? dau eu să întreb.

Shayna nu-și ia ochii la drum:

— Nu. După ce a fost dat afară a plecat în San Antonio și nu l-am mai văzut decât după aceea. Nu-mi amintesc. Eram foarte mică.

Apoi schimbă subiectul:

— Hai să ne întoarcem la tendințele tale de pugilist.

Inima mi se strânge.

— Da, îmi pare rău. Sunt exmatriculată? Trebuie să îi plătim dinții? O să mă angajez ca să ajut. Bănuiesc că pot să... să lucrez la Stop N Shop.

— Nu, nu ești exmatriculată. Trebuie doar să stai departe de fata aia, Ellen Fullermeyer...

— Untermeyer, zic eu.

— În fine. Și trebuie să-i scrii o scrisoare prin care să-ți ceri scuze, pe care, dacă o pune pe rețelele de socializare, o să mă duc personal la ea acasă și-o s-o ciufulesc bine de tot și mai

trebuie să te duci la nu știu ce grup al durerii condus de un consilier al cărui nume zici că e scos dintr-o carte de copii.

— Stai, ce? Walrus? Walrus Jackson?

Grupul Durerii. GD.

— Da, el. Pare de treabă. Trebuie să te duci la cel puțin șase ședințe, de două ori pe săptămână. Dacă nu, părinții ne vor pune să plătim dentistul. N-au fost prea fericiți când le-am arătat dovezile că te-a provocat, când au văzut toate postările alea de rahat despre alți copii, pe care le pune pe Insta.

— Ar trebui să-i zic și lui că-mi pare rău.

— Cui?

— Lui Kai. Tipul pe care l-am împins. Cel care m-a sărutat și m-a lăsat baltă.

Nu-i spun și despre cum l-am sunat și l-am făcut să plângă.

— Nu cred că e cazul. O să mai ai parte de tot felul de dezamăgiri în dragoste, crede-mă. Și de tipe ca Ellen Untermeyer, din păcate. Fetele rele se înmulțesc ca porcii de Guineea pe măsură ce cresc.

Ia o gură mare de cafea, se strâmbă și trage pe dreapta:

— Uite, zice și îmi aruncă cheile. Condu tu. Cafeaua asta e oribilă. Începe să mă doară capul.

Cheile sunt calde de la degetele ei. Cheile mamei mele: cheia aurie de la casă, cheia argintie de la mașină, piciorul de iepure cu blana încâlcită. Mângâi blana iepurelui. A zis că i l-a dat mama ei când a făcut 17 ani. Dar poate că și asta a fost o minciună.

— Nu pot, îi zic și îi arunc cheile înapoi. Nu am permis.

— *Ce?* Nu ai nici măcar permis de începător?

— Nț.

— Când ai împlinit 16 ani? Eu mi-am dat examenul fix în *ziua* în care am împlinit 16 ani. De-abia *așteptam* să conduc legal, zice Shayna.

— Mama nu voia să încep încă. Zicea că am timp destul să

fac asta. Nici Cake nu înțelege, dar s-a obișnuit cu faptul că mama îmi interzicea anumite lucruri.

Shayna îmi dă iar cheile:

— Ba bine că nu. Să nu lași pe mâine ce poți face azi. Urcă-te în șa, cowgirl.

Trece peste schimbătorul de viteze către scaunul din dreapta așa încât, ca să nu mă storcească, trebuie să mă strecor pe sub ea ca să ajung pe scaunul șoferului. Șoldurile ni se lovesc și începe să râdă.

O secundă mă gândesc: *Aha, deci așa e să râzi cu o soră, să te „încâlcești" cu ea într-o mașină.*

Îmi place senzația. E aproape... confortabil.

Stau acolo, bucurându-mă de sentiment, până când Shayna zice:

— Hai odată, ce mai aștepți? Dă-i drumul!

Și sentimentul plăcut dispare. Puf. *Clinc, clanc, clanc.*

Îmi pun stresată centura și încerc să-mi folosesc mâna bună. Pe cea rănită o pun pe volan.

Lumea se vede cu totul altfel din scaunul ăsta, din partea asta a mașinii. Pare atât de multă... responsabilitate. Inima îmi bate cu putere:

— Nu cred că ar trebui să facem asta. Uită-te și tu la mâna mea. Și nici măcar nu am permis.

Îmi și imaginez optsprezece mașini ciocnite și metal deformat și câteva sirene care îmi urlă în cap, deși suntem singura mașină de pe drum.

— O femeie fără roți e o femeie fără libertate, zice Shayna. Așa că bagă cheia în contact și hai să mergem.

Îmi explică totul: lucrurile de pe bord, literele ciudate de pe schimbătorul de viteze, frâna de mână, luminile, ștergătoarele, pedala de accelerație. Îmi spune cum să ajustez oglinzile, cum să dau în marșarier și, *în fine,* cum să conduc.

Am o soră care mă învață cum să conduc o mașină, așa cum fac surorile. Așa cum se face într-o familie.

Inima îmi tresaltă de bucurie.

Aproape imediat îmi iese din cap tot ce îmi zice, așa că merge mai greu la început, dar sunt atât de entuziasmată să o fac, încât uit de orice urmă de durere din mâna umflată.

Dar nu țipă la mine, ci doar mă corectează cu răbdare, în timp ce eu tot greșesc. Iar ea repetă mereu: „Stai liniștită".

În cele din urmă mă relaxez, deși mă uit obsesiv în oglinzi, la fiecare jumătate de secundă. Mă simt de parcă aș fi pe un nor mic, de parcă aș pluti. Vreau să zic un nor *de metal*, capabil să provoace răni grave, explozii și decapitări, dar un nor. Un nor pe care îl controlez doar eu. Și am tot felul de gânduri nebune, de genul: *Aș putea să conduc până în Kentucky! Dar unde este Kentucky? Nu contează! Aș putea să mă duc până acolo! Chiar acum! Kentucky e un vis fezabil!*

Shayna își sprijină capul de tetieră, uitându-se pe geam.

E așa de frumoasă în lumina soarelui care îi strălucește pe față.

Ceea ce mi se pare ciudat, având în vedere că văd părți din mine când mă uit la ea, și, dacă văd în ea părți din mine, poate că asta înseamnă că și eu sunt cât de cât frumușică. Nu că n-aș crede că sunt, dar e greu să-mi dau seama. Mama mereu zice că sunt, dar e mama mea și așa trebuie să zică; face parte din fișa postului. Și mereu adaugă: „Dar ce e pe dinăuntru contează cu adevărat" – pentru că și asta scrie în fișa postului ei, să îmi formeze un caracter frumos, o chestie tipică unei mame.

Sau cel puțin era.

Sinceră să fiu, nu cred că e nimic în neregulă să vrei să fii frumoasă sau să arăți bine sau să ai grijă de părul și de pielea ta și să porți roz dacă vrei, oricine ai fi. Dacă te simți bine că faci toate lucrurile astea, n-o să te simți automat bine cu tine?

Și apoi o să te simți bine că ești pe lumea asta? Încrezătoare, bănuiesc? E un lucru chiar așa de rău?

În timp ce mă uit la sora mea frumoasă și văd în ea părți mici din mine, îmi dau seama că ceea ce văd cu adevărat sunt părți din mine în viitor, din Viitoarea Tiger, cândva după absolvirea liceului și a facultății și după ce voi fi trecut prin mai multe. Mă sperie să mă gândesc la asta.

E o pisică pe drum? Ce e acolo? Un iepure sălbatic. Încetinesc, cât pe ce să opresc de tot. Iepurele se uită la mine peste umăr, de parcă ar zice: *Fraiero, drumul e AL MEU.*

— Cake zicea că mama ta era cam prea protectoare, șoptește Shayna.

Aștept ca iepurele să treacă. Ce treabă avea Cake să vorbească cu sora mea despre mine?

— Bănuiesc. Adică nu e o crimă sau mai știu eu ce, îi zic eu.

Oare vocea mea sună mai supărată decât ar trebui? Apăs pe accelerație prea tare și zvâcnim în față.

— Ușor, zice Shayna încet.

— Adică uneori mă scoate din sărite, da. Gen fără tabere, fără cursuri, fără baluri. Și m-a obligat să mă duc la un centru de zi până la 11 ani, când mama lui Cake a țipat la ea. Nu am avut niciodată alți prieteni în afară de Cake. Și în afară de Kai o scurtă perioadă.

— Pare cam exagerat, zice Shayna.

Mă încrunt și continuu să mă uit la drum:

— Da. Uite, când prietenul ei, un tip pe nume Andy, m-a dus la skateboarding și mi-a plăcut chiar mult, ea a început brusc să se comporte ciudat. În cele din urmă m-a lăsat să mă duc, dar după aceea mi-am rupt mâna și s-a crizat. S-au și despărțit din cauza asta.

Shayna se uită la mine:

— Serios?

— Da.

Încep să-mi aduc aminte tot felul de lucruri. După ce s-a întâmplat cu Andy, am încercat să nu mă mai gândesc la el, pentru că mă întrista prea tare și nu voiam să fiu supărată pe mama că l-a alungat, dar acum, când vorbesc cu Shayna, îmi revine în minte.

Andy era înalt și slăbănog și mi-a cumpărat o placă cu curcubeie și sclipici și m-a învățat trucuri și m-a dus la Groapă, de parcă eram un copil normal. De parcă era normal să duci un copil la skateboarding fără să faci mare caz din asta, așa cum făcea mama mereu.

Mi-a plăcut mult de Andy. Era mereu elegant acolo, în piscina goală; toți copiii îl admirau și asta mă făcea să mă simt specială, pentru că era *cu mine.* Și într-o zi m-am ridicat și după aceea am căzut. Mama a țipat la el și el a țipat la mama, ceea ce m-a surprins. S-au certat tare.

O folosești ca să nu trebuiască să trăiești, June. Și asta înseamnă că nici ea nu poate să trăiască. De ce îți e atât de frică?

Am tras cu urechea din camera mea, cu mâna bine imobilizată în ghips.

După aceea nu s-a mai întors.

— O vreme am crezut că or să se căsătorească și că o să am un tată și toate cele, dar nu s-a întâmplat, spun eu și îmi mușc buza.

— Păi, doar pentru că ai doi părinți nu înseamnă că e totul grozav, să știi. Mi se pare că mama ta chiar eram cam protectoare, zice Shayna încet.

— Da, bine, dar era *mama.*

Îmi dau seama de ce am zis. *Era. Era* o mamă. Era nebună și protectoare și uneori cam sufocantă, dar nu o să mai am niciodată parte de asta.

Și, din senin, când mă gândesc la *mama* îmi vine în minte un verb, nu un substantiv și încep să mă panichez.

N-o să mai existe *dădăcească*. N-o să mai fie o mamă care să-mi spună ce să fac, cum ar fi temele sau curățatul dinților,

cum ar fi: „Tiger, fă-ți un program pentru testele la mate", „Tiger, trebuie să te clătești după ce te speli, nu înainte".

Și n-o să mai fie o mamă care s-o vadă pe Viitoarea Tiger, cea de după liceu și poate chiar de după facultate, care va fi mai trecută prin viață.

Shayna nu e o mamă. Mănâncă biscuiți și salată la cină și i se pare normal să stea ore întregi pe canapea și să se uite la *Lege și Ordine*, ceea ce ajută în anumite situații, după cum am aflat, dar nu mereu.

Mamele nu fac asta. Mamele te pupă de noapte bună și știi exact unde se duc după aceea: pe canapea, să viseze la Anderson Cooper sau să citească o carte deocheată.

O să fiu mereu în întuneric, o să caut întrerupătorul și n-o să-l găsesc niciodată.

Încep să respir foarte, foarte repede. Fața mi se umple de lacrimi.

Nu înțeleg cum totul e bine acum și într-o secundă devine de rahat.

Shayna se îndreaptă în scaun, serioasă:

— Trage pe dreapta. Hai să facem schimb. Respiră puțin.

De data asta nu ne mai strecurăm una pe sub cealaltă. Ne dăm jos fiecare pe partea ei și ne ducem pe partea cealaltă.

Din scaunul șoferului, cotrobăie în geanta ei de piele și îmi dă un șervețel mototolit. Are pe el o urmă ștearsă de ruj mov.

Ridică din umeri:

— Abilitățile mele de consolare sunt puțin cam slab dezvoltate.

Mă bate sincer pe umăr.

Conduce restul drumului în tăcere. Odată ajunse acasă, își aruncă telefonul pe pat și se duce direct în baie. Eu mă ghemuiesc sub pături.

Brusc mi se face dor de Sarah și de LaLa și de Thaddeus și de Leonard și de casa mică și curată a LaLei. Mă întreb unde e

Leonard și dacă e bine și începe să mă doară sufletul când îmi aduc aminte de povestea cu spatele rupt al lui Thaddeus și de cea cu sora lui Sarah, de faptul că până și propriii părinți pot să fie cruzi cu tine.

Telefonul Shaynei vibrează. Mă ridic și mă uit la el.

Nu tu deţii controlul. Să nu uiţi asta.

Înainte să mă pot controla, ridic telefonul.

Ray.

Inima îmi bate cu putere. Ce vrea să zică? Pare... îngrozitor.

Mă uit spre ușa de la baie. Probabil că se schimbă sau își aranjează machiajul. Mă uit și printre mesajele mai vechi.

Îţi zic pentru a o mia oară: lasă-mă-n pace. Îţi zic pentru a mia oară: nu mai vreau să fiu cu tine.

Nu știi despre ce vorbești Nu o să te descurci fără mine Știm amândoi cum ești

Termină

Cum poţi să-mi faci asta Te-am salvat

Te rog lasă-mă Am o viaţă nouă Am zis că nu mai vreau

Nu tu deţii controlul

Shayna îmi smulge telefonul din mână:

— Ce faci? E al meu. Eu nu mă uit prin telefonul tău.

— Îmi pare rău, s-a aprins și...

Se încruntă la mine:

— Nu e treaba ta. Mă descurc.

— Pare furios, zic încet.

— Nu-ți face griji, bine? Nu e nimic de știut. Mă descurc.

— Ai zis asta deja.

— În fine.

Își strânge coada mai bine. S-a machiat cu mult negru la ochi și are fața proaspăt pudrată.

— Ies puțin. Să nu mănânci toți biscuiții.

Dă să plece, dar se oprește puțin la ușă.

— Uite, nu încercam s-o vorbesc de rău pe mama ta. Adică da, *vreau* să fac asta, pentru toată faza cu furatul tatălui meu,

dar nu și pentru că a avut grijă de tine. Mama practic mă dădea afară din casă în fiecare zi, știi ce zic? Mda, bănuiesc că nu.

Mă uit fix la ea. Nu știu ce să zic. Are obiceiul ciudat de a sări de la un subiect la altul foarte repede și eu am rămas setată pe mesajele de la Ray.

— Adică o parte din mine crede că mama ta l-a lăsat pe tata tocmai ca să te protejeze. Ca să nu crești *ca mine.* Înțelegi? Nu zic că a fost un monstru, dar nici nu a fost cea mai bună viață pentru un copil, Tiger.

Pare că nu se simte foarte confortabil. Mă gândesc cum conducea noaptea ca să-l ia de la bar. Oare trebuia și să-l ajute să urce în mașină? Oare cum o făcea asta să se simtă? Încerc să-mi imaginez cum e să ai unșpe ani și să conduci noaptea încercând să-ți găsești tatăl, în loc să fii acasă și, nu știu, să te uiți la televizor, să dansezi pe clipuri de pe YouTube sau mai știu eu ce. Lucruri pe care eu și Cake le făceam când aveam 11 ani.

Aproape îmi pare rău pentru ea, pentru sora mea.

— Ne vedem mai târziu, Tiger. Ia niște ibuprofen și culcă-te. Pune-ți niște gheață pe mână dacă simți nevoia, bine?

Se întoarce și dă să plece.

— Stai, îi zic eu.

Se uită la mine.

— Știi când te întorci?

Simt cum mă cuprinde iar panica, așa cum s-a întâmplat aseară.

— Nu sunt sigură. O să-mi închid telefonul puțin, dar o să-l verific când pot, bine? Nu-ți face griji. Îți dau un mesaj când pornesc spre casă.

— OK, zic și dau din cap. OK.

După scurt timp ațipesc. Telefonul îmi vibrează și mă trezesc.

Kai zice: *Ai fost foarte imatură azi. Adică ai fi putut să fii exmatriculată. Ellen nu e cea mai drăguță persoană din lume, dar nu trebuia să-i faci asta.*

Eu:

Ne-am sărutat o dată Tiger. Nu e ca și cum eram împreună oficial.

Eu:

ȚI-AM ZIS CĂ ÎMI PARE RĂU. Și oricum practic mă urmăreai. Mereu stăteai cu mine la biologie. Erai disperată după atenție.

Ce se întâmplă acum în inima mea e adânc și arde. E o rană care n-o să se vindece.

Sper să moară și mama ta. Atunci o să știi cum e, îi scriu eu.

Așa, super. Așa. Și când te gândești că ți-am luat apărarea în fața lui Vela.

Fața îmi ia foc. Îi zic:

Stai, tu ai fost? Tu ai fost unul dintre martorii mei?

Da. Cake mi-a zis că trebuie să fac ceva, așa că am făcut. Și după aceea mi-a dat numărul surorii tale. Dar m-am săturat. Mi-ai zis niște lucruri oribile în noaptea aia, Tiger.

Are dreptate. Brusc mă simt copleșită de rușine și încep să mă gândesc la ce a zis Shayna, la faptul că viața poate fi mai grea decât cred, că am fost prea egoistă sau prea proastă ca să văd asta și zic singurul lucru care îmi trece prin minte.

Îmi pare rău.

Încep să plâng, așa că las telefonul jos. Mi-e groază de ce am spus, așa cum mi-a fost groază că am lovit-o pe Ellen Untermeyer, dar probabil asta e noua versiune a mea: o fată îndoliată și necruțătoare, care se comportă urât.

„Chiar mi-a plăcut de Andy", le zic Cutiilor cu Mama. „Cred că poate l-ai iubit."

Niciun răspuns.

„De ce l-ai ținut pe tata secret?"

Liniște.

„Am condus azi", zic încet. „Mi-a plăcut. Cred că o să mai fac asta, bine?"

Niciun răspuns.

„O să fiu foarte atentă", o liniștesc eu. „Dar vreau să mă și distrez. Nu prea mult, pentru că sunt doar o fată foarte tristă ac..."

Mă opresc brusc. Îmi apăs ochii cu palmele cât pot de tare.

N-am idee cum o să trăiesc mereu cu o tristețe atât de mare în corp, știind că n-o să se micșoreze niciodată.

Îmi pun mâna rănită pe piept și o mângâi încet.

Mi-e dor ca mama să mă țină în brațe. Să mă mângâie, să-mi aranjeze părul.

Gărgărița își scutură aripile. Încetează. Doare, adu-ți aminte. N-o s-o primești înapoi. E timpul să treci peste, cum zice toată lumea.

Camera devine din ce în ce mai întunecată, pe măsură ce soarele apune.

Cine ar fi crezut că nu oasele sau sângele sau inima sunt responsabile să te țină în viață, ci, la naiba, *mama* ta, și că, odată ce a murit, totul dispare.

Ești doar o rochie goală, care zace mototolită pe podea, nimic în tine care să te mai țină întreagă.

Tot aștept și aștept și aștept, încercând să nu adorm, până când telefonul vibrează.

În întuneric, citesc: *Sunt pe drum. Ne vedem curând.*

17 zile, 13 ore, 9 minute

E VINERI DUPĂ-AMIAZĂ, 15:30 și cald de nu se poate în subsolul de la Eugene Field.

Am fost suspendată patru zile și acum iată-mă într-o vineri după-amiază în fața sălii 322, pentru prima mea sesiune de terapie obligatorie la Grupul Durerii. Trebuie să merg de două ori pe săptămână, marțea și vinerea, în total șase ședințe.

Sora mea ar trebui să vină să mă ia mai târziu. A fost prost dispusă dimineață, uitându-se la factura de la apă, rupându-și cuticulele și distrugându-și oja roz.

„Zici că mama ta a încetat să mai plătească orice."

Mi-am băut cafeaua încet, gândindu-mă la ce a spus tatăl lui Cake despre banii pe care i-ar fi dat mamei. Nu am vrut să-i spun asta Shaynei.

Așteptam să observe că pe masa de lângă ușă e un plic mare, trimis de Statul Arizona și adresat „Shaynei Lee Franklin, Tutore". Era acolo de câteva zile, pierzându-se treptat pe sub avize, facturi, flyere cu lucrări de peisagism.

A oftat și a dat cafeaua pe gât, apoi a verificat vremea pe telefon.

„A, să-mi bag picioarele, 40 de grade și eu o să ies cu camioneta."

Părea că stă să plângă și asta m-a speriat. Am ieșit toată săptămâna cu ea, mă refer la zilele în care am fost suspendată, și am făcut bani împreună, dar nu la fel de mulți cum făceam cu mama. De-abia a scos trei vorbe când a venit Thaddeus să

mă ducă la școală în dimineața asta. I-a vibrat telefonul și, când a văzut de la cine e mesajul, și-a pus capul în mâini. *Ray.*

Nu a fost așa de rău să mă întorc. Câțiva elevi s-au uitat la mine și au șușotit, dar i-am ignorat. Ellen Untermeyer nu a fost la școală, iar Kai s-a ținut departe de mine, alegând din nou un loc din fața clasei la ora de bio și stând în partea cealaltă la cantină, în timp ce eu și Cake am mâncat în liniște, încă sub efectul acelei dispute stranii.

Și acum, iată-mă.

Sala 322. La subsol, lângă atelierul lui Betty Bales. Cunoscută și sub numele de fosta cameră de detenție, înainte să se prindă că detenția nu dă rezultate. Acum fac ceva care se numește „reflecție în liniște", care presupune yoga și muzică liniștită într-o rulotă de afară, din spatele cantinei.

E ciudat să merg pe holurile școlii când sunt practic goale. Dulapuri goale. Clase goale. Mă întreb cum o să mă simt la toamnă, când o să mă întorc aici. Clasa a XI-a. Când toți elevii deștepți și cu bani or să înceapă să se gândească la facultate și la „viața de după". Cum o să facă și Cake.

Cum a zis și tatăl ei, are un viitor frumos, iar eu doar o țin pe loc.

Aș vrea să spun că, atunci când o să plece Cake, o să fie ca și cum mi-aș pierde o mână, dar deja simt că mi-am pierdut mare parte din corp.

Walrus Jackson deschide ușa de la sala 322 și mă sperie. Nu e îmbrăcat ca de obicei, cu cămașă lui albă și elegantă și pantaloni negri și cravată. Școala s-a terminat, așa că s-a schimbat în pantaloni scurți kaki, o cămașă în carouri cu mânecă scurtă și sandale.

— Bună, Tiger, mă bucur că ai putut să vii azi.

Ne uităm unul la altul, știind amândoi de ce sunt aici, dar n-o să vorbim despre Palma Care a Răsunat în Toată Lumea.

— Mai așteptăm o singură persoană și după aceea începem. Intră, ia un loc.

Înăuntru sunt trei elevi, așezați pe niște scaune puse în cerc. O fată e aplecată atât de mult peste banca pe care scrie ceva, încât părul negru îi acoperă fața și nu-mi dau seama cine e, dar când ridică privirea trebuie să mă abțin să icnesc.

Mae-Lynn Carpenter. Îmi aruncă un zâmbet ciudat, ceva de genul *Ți-am spus eu*.

Și mai e și Taran Parker de la bio, cel care a făcut mișto de sânii mei împreună cu fratele lui, Alif, care nu a făcut niciodată mișto de sânii mei, dar nici nu a dat vreun semn că aș exista.

Taran se uită la mine aproape rușinat când mă vede, dar fratele lui de-abia dacă clipește înainte să se întoarcă la telefonul lui.

În ziua aia, când m-am întors, Taran a zis că îi pare rău de mama și după aceea a încercat să-mi mai zică ceva, dar s-a oprit.

Cred că *asta* încerca să-mi zică. Că vine aici. Că el și fratele lui sunt ca mine. Niște baloane uriașe de tristețe care umblă de colo-colo în corpuri de adolescenți.

Stau ca majoritatea băieților, scurși pe scaune cu picioarele desfăcute și întinse mult pe podea, cu niște tenișii uriași din cauza cărora nu pot ajunge la scaunul meu. Trebuie să sar peste picioarele lor.

Domnul Jackson se uită la ceas.

— Haideți să începem. Nu știu unde e celălalt membru. O știți toți pe Tiger? întreabă și se așază.

Alif și Taran de-abia dau din cap. Mae-Lynn se uită atentă la mine:

— Am fost la priveghiul mamei tale. Îți aduci aminte? A fost frumos. Mi-a plăcut cântecul și că s-a cântat. Frumos gest. Confortabil. Mama nu a făcut nimic pentru tata.

Încearcă să păstreze o expresie cât se poate de neutră, dar mi se pare că văd cum îi tremură buza puțin.

Și ea e o gărgăriță într-un borcan.

— Băieți? zice domnul Jackson.

— Eu te știu, zice Taran și îmi face scurt cu mâna. De la laboratorul de bio și umbli cu rockerița aia și mergi cu mașini cu sigla statului pe ele.

Zâmbește larg.

Alif, fratele lui Taran, mormăie:

— Fata aia, prietena ei, rupe basul.

Își ațintește ochii asupra mea.

— Care-i faza cu rochia? Ești ceva gen Aimless*?

Toți ne uităm confuzi la el.

— Poftim? întreb eu.

— Aimless. Știi tu, ca oamenii ăia care nu folosesc electricitate și nu conduc. Și care poartă haine foarte demodate.

— *Amish*, idiotule, zice Mae-Lynn. Se zice Amish, nu Aimless.

— De fapt, chiar *sunt* puțin așa, dacă vrei să știi adevărul. Și, da, ea e prietena mea, Cake. Și mama mi-a cumpărat rochia asta pentru balul organizat de Ziua Eroilor, doar că nu mi-a zis despre asta înainte și ne-am certat și după aceea i-a explodat creierul și acum e moartă și am pocnit-o pe Ellen Untermeyer și de-aia sunt aici.

Ciudat, dar mă simt ușurată să zic totul cu voce tare. Pe bune, nimeni de aici n-o să se uite aiurea la mine, n-o să fie stânjenit dacă zic cuvântul *mort*, pentru că și au pe cineva care a *murit, murit, murit*, altfel n-ar mai fi aici.

— Ooooooook, zice Alif. Sunt multe de procesat.

Mae-Lynn strânge din buze:

— Doamne, o urăsc pe Ellen Untermeyer. Cred că te-ai simțit tare bine.

— Da, recunosc. Și, sinceră să fiu, acum îmi tot vine să lovesc lucruri.

---

* „Fără țintă" (n.t.).

Mă uit la domnul Jackson:

— O să am probleme că am zis asta?

— Nu, răspunde el. Aici poți să zici ce vrei. Dar sunt și metode mai bune de a-ți exprima furia.

Mae-Lynn zice:

— Când tata a murit în cele din urmă... A fost bolnav opt ani... I-am luat toate flacoanele și foliile de pastile și bandajele și le-am ars în curtea din spate. A mirosit oribil și a făcut-o pe mama să plângă și vecinii au chemat pompierii, dar nu mi-a păsat.

Ochii îi scapără:

— Nu mai am voie să mă apropii de chibrituri sau de brichete.

Taran râde.

Domnul Jackson își drege vocea:

— Ajunge. Tiger, aici treaba e destul de relaxată. Vorbim despre lucrurile care ne stau pe cap, despre orice ne apasă cel mai mult în prezent. Ceea ce încercăm cei mai mulți dintre noi să ținem minte e faptul că durerea îți pătrunde în fiecare aspect al vieții, în fiecare zi, în fiecare minut. Mai este ceva cu care te chinui acum și despre care vrei să vorbești?

Cu toții ne uităm la el.

— Tipic Walrus, zice Alif. Mereu sare direct cu întrebările importante. *Normal* că suntem toți defecți, nu? Pentru noi au trecut deja patru ani și tot suntem varză.

Zicând asta, se întoarce înspre mine.

Fratele lui dă din cap:

— Da, nu dispare.

— Super, zic încet. Mersi de încurajare.

Dar îmi face bine să aud asta. Restul persoanelor, cu excepția celor din sala asta, îmi spun să fiu *curajoasă* și *să merg mai departe*, de parcă este ceva peste care ar trebui să trec, ca și cum aș sări peste sticlă spartă în parcare sau aș aștepta să se vindece niște copci.

Mae-Flynn își dă părul pe spate:

— Știi ce îmi plăcea mie să zic când tata era bolnav? Că aia era Viața mea Bolnavă. Opt ani am trăit o Viață Bolnavă, care a presupus chimioterapie și paturi de spital amplasate în sufragerie și o mamă care s-a transformat într-o fantomă. Acum, că nu mai e, duc o Viață Îndurerată, care e oribilă în felul ei. Viața Bolnavă a durat cam jumătate din viața mea, dar măcar s-a terminat când a murit, înțelegi ce zic?

Își trage nasul, dar nu plânge:

— Dar Viața Îndurerată? Asta e pentru totdeauna. Și o să fie chiar nasol. E *deja* nasol. Asta e Marea Nasoleală despre care ți-am spus.

Taran și Alif dau din cap.

— Mama ta a murit brusc, nu? întreabă Taran.

Dau încet din cap.

— Da, așa am auzit și eu, continuă el. La fel și tata. S-a răsturnat cu camionul pe autostradă. Într-o zi ne-am trezit și ne-am dus la școală și totul era bine și când ne-am întors acasă mama era pe podeaua din bucătărie și plângea și erau și niște polițiști care făceau cafea.

Vocea începe să îi tremure. Alif se apleacă spre el și îl ia de mână.

Ceea ce mă face să vreau să cam plâng – doi frați care se comportă ca niște idioți în majoritatea timpului, ținându-se acum de mână.

— Acum noi avem grijă de ea, așa ni se pare. Dar e mult. Chiar e mult. Și bunica s-a mutat cu noi. După aceea, ca să ne ajute. Dar acum e și ea bolnavă. O doare rău spatele. Ia multe pastile, zice Alif și își șterge ochii.

Taran și-i acoperă pe ai lui.

Faptul că Taran și Alif plâng mă cam sperie. Mereu merg pe holuri plini de încredere, cu cămășile lor din flanel descheiate și cu tenișii ăia imposibil de mari tropăind pe podeaua alb cu

negru, cu niște rânjete enorme pe față. Comentariul ăla idiot pe care l-a făcut Taran despre sânii mei în clasa a VII-a, cel care m-a făcut să stau mai cocoșată și să-mi țin cărțile la piept.

Mereu i-am cam urât pe amândoi, dar acum nu mai pot.

Și ei au fost goliți pe dinăuntru.

Mae-Lynn mă atinge pe umăr, ceea ce mă face să tresar:

— Au perfectă dreptate. Uneori și mie mi se pare că eu am grijă de mama acum, în loc să fie invers. La tine cum e?

Mă uit în jur. Miroase a cretă și a markere și a gume de șters și a tristețe:

— Eu nu... Eram doar eu și mama. Pe tata nu l-am cunoscut. Nu-l cunosc nici acum. E la închisoare. Am o soră vitregă care a venit să aibă grijă de mine.

— Belea, fato, zice Taran. La închisoare? Rahat.

Domnul Jackson își drege ușor vocea:

— Mae-Lynn a punctat excelent. Nu putem să uităm că și părintele care a rămas în viață suferă și asta e greu, nu? Pentru că voi sunteți copii și cineva ar trebui să aibă grijă *de voi.* E ceva ce putem face în situația asta? Cum putem să îi spunem mamei sau tatălui sau bunicii: „Mă simt copleșit de tristețe și am nevoie să mă ajuți, să mă ascultați"?

Alif pufnește:

— La dracu', am încercat asta și mama pur și simplu a început să plângă.

— E praf, zice și Taran. Și bunicii nu poți să-i zici nimic. E mereu amețită de la atâtea pastile.

— Poate că ar trebui să avem cărți de vizită pe care să scrie asta, domnule Jackson, adaugă și Mae-Lynn. Pe care să le dăm pur și simplu mamelor noastre când lucrurile devin complicate. Cum ar fi?

Domnul Jackson face o grimasă și se uită la mine:

— Tu treci printr-o perioadă foarte grea, Tiger, mai ales că o jelești pe mama ta și te obișnuiești și cu un nou membru al familiei, care are grijă de tine. Trebuie și să procesezi durerea

și să cunoști pe cineva în același timp. Și asta poate fi stresant și poate fi cauza a tot felul de lucruri, cum ar fi revolte sau atacuri de panică. Mulți supraviețuitori suferă de sindrom de stres posttraumatic – SSPT.

— Credeam că asta se aplică doar veteranilor, zice Alif, rozându-și unghiile.

Domnul Jackson scutură din cap:

— Nu, se aplică în cazul oricărui eveniment traumatic, care îți schimbă viața. Vrei să uiți, dar mintea nu te lasă. Mirosul hainelor persoanei respective. Poate vederea unei mașini de aceeași culoare cu a ei. Lucruri care te tulbură, te panichează, te fac să fii confuz.

Mă gândesc la sora mea, la cum a întârziat în noaptea aceea, la cât de speriată am fost, ca și cum era încă o persoană care avea să dispară din viața mea.

Mae-Lynn dă din cap:

— Eu nu mai pot să mă uit la televizor, pentru că simpla vedere a unui spital într-o emisiune mă sperie.

Ușa sălii 322 se deschide brusc, izbindu-se de perete.

Mi se taie respirația.

Lupe Hidalgo stă în prag, prietena ei, Breisha Walters, alături de ea. Lupe are părul negru și strălucitor prins în două cozi împletite și e îmbrăcată cu o vestă din blană de oaie și un tricou spălăcit, deși sunt un milion de grade afară. Inima mi se oprește. Nu a fost la prima oră de dimineață, așa că am crezut că am scăpat în prima zi de după suspendare.

M-am înșelat, dar... Lupe Hidalgo e *aici.* Lupe Hidalgo e în Marea Nasoleală împreună cu noi, dar de ce? Cum?

Ne uităm cum o pupă pe Breisha de rămas-bun. Văd cu coada ochiului cum Taran și Alif își dau coate, pentru că unii băieți pur și simplu trebuie să se comporte ciudat dacă văd că două fete sunt prietene *la cataramă.*

— Maturizați-vă odată, zice Mae-Lynn.

— V-a fost dor de mine? întreabă Lupe pe toată lumea, cu un zâmbet larg.

Are ochii umezi și roz, dar nu cred că e de la ceea ce Mae-Lynn numește Viața Îndurerată. Poate Viața Drogată.

— Lupe, avem totuși niște reguli, printre care și să ajungi la timp, zice domnul Jackson. Mi-aș dori să le respecți și să le urmezi.

Îl salută cu două degete:

— Se face, Walrus. Acum, unde am rămas?

Se uită în jur. Privirea i se fixează pe mine.

Rămâne cu gura căscată:

— A, da. Da, bună. Așa e. Corect. Și tu ești în rahat acum.

Se uită la Mae-Lynn și zice:

— Scuze, don'șoară Viață Îndurerată.

— Cred că ăsta e un moment bun să reflectăm, spune domnul Jackson.

Se ridică și ne dă câte o foaie albă de hârtie și un pix negru:

— Aș vrea să vă gândiți cinci minute și să scrieți ceva ce vă amintiți despre persoana iubită, de ce vă este dor cel mai tare. Nu trebuie să le citim. Ideea e să aveți un loc în care să vă aduceți aminte ceva, un moment.

Mă uit la foaia de hârtie. Știam eu. Știam că o să trebuiască să scriem ceva.

De-abia pot să fac față cu tot ce-am auzit de la niște copii pe care de-abia îi cunosc, despre lucrurile oribile pe care le simt, și el vrea să scriu despre mama. Cum anume ar trebui să aleg o singură amintire din milioanele pe care le am?

Lângă mine, Lupe se apleacă deasupra foii și o acoperă cu mâna, de parcă suntem la un test și nu vrea să copieze nimeni de la ea. Mă chinui să-mi dau seama pe cine ar fi putut ea să piardă, pentru că i-am văzut părinții venind la școală în ziua meciurilor, dar nu îmi vine nimeni în minte.

Poate că despre tatăl lui Mae-Lynn am bănuit *ceva*, pentru că a lipsit de la școală câteva săptămâni și când s-a întors a

fost și mai tăcută decât de obicei și a început să stea singură în cantină în loc să piardă vremea cu prietenii ei buni la mate. În plus, mereu a stat oarecum pe margine. Taran și Alif sunt populari și nu fac parte din același univers ca mine și sunt și cam răi, așa că stau departe de ei.

Poate că ar fi trebuit să mă pricep mai bine la ea. La tristețea lui Mae-Lynn.

Dar nu-ți dai seama cum e, cum te simți în hăul asta, cu *dorul* asta, până nu ți se întâmplă chiar ție.

Toată lumea scrie de zor.

Eu doar desenez pătrate goale, unul după celălalt.

Suntem cinci aici, dar oare câți copii de la Eugene Field merg pe holuri goliți pe dinăuntru și pustiiți și eu habar n-am de ei? Câți dintre noi nu sunt decât niște fantome, care ajung acasă unde dau de săpunuri cu ovăz care nu vor mai fi folosite niciodată? De haine care atârnă în șifonier după luni sau ani întregi?

Mă gândesc la Thaddeus. Câți copii nu se duc acasă, la părinți dezaxați și care le fac lucruri rele, cum ar fi să-i lovească? Și care apoi vin la școală de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Tot locul ăsta e inundat de durere.

Mă uit la foaia mea de hârtie, plină de pătrate goale. Capul mi se învârte.

Scrie despre ceva de care îți e dor.

Nu pot. Sunt prea multe lucruri, pentru că îmi e dor de ea cu totul. Nu a fost separată în bucăți, în bucățele de amintiri. Pentru mine e tot întreagă.

Lacrimile mele lasă pete mari și umede pe foaia albă de hârtie, așa că pun pixul jos.

— E în regulă, Tiger. Aici suntem prieteni. Nimic nu părăsește încăperea asta, zice domnul Jackson blând.

Mae-Lynn se întinde înspre mine și mă bate ușor pe mână:

— Toate la timpul lor, zice. Pentru că rahatul ăsta o să dureze toată viața.

Mă uit la foaia ei.

A scris: *îmi făcea pâine prăjită cu o bucăţică de unt în formă de inimă, îmi citea Micuţele doamne de Crăciun, când aveam 9 ani, deși îl obosea și mai tare; mi-a cumpărat o pisică; sforăia în timpul meciurilor de fotbal; era tata, la naiba.*

17 zile, 19 ore, 40 de minute

MAE-LYNN CARPENTER ȚINE o sticlă de rom în ghiozdan.

O scoate în șanțul de apă din curte, după ce terminăm întâlnirea cu Grupul Durerii, după ce domnul Jackson pleacă în camioneta lui roșie și după ce îi dau mesaj surorii mele, zicându-i ceva ce mamei nu i-am zis niciodată.

O să ajung acasă mai târziu. Stau puțin cu niște colegi de la liceu. Mă aduc ei acasă.

Shayna îmi răspunde: *Ar trebui să-ți spun când să fii acasă? Nu mă prea pricep la asta. Glumesc. Și eu mă văd cu niște oameni diseară. Ne vedem mai încolo.*

Sunt puțin dezamăgită că nu mi-a pus mai multe întrebări.

O mamă ar vrea să știe când ajungi acasă, cu cine ești, ce faci. Adică te face *să muncești* puțin pentru picul ăsta de libertate.

Eu nu mai am parte de asta.

În șanț, Taran și Alif scot niște cutii de bere din ghiozdane. Lupe Hidalgo exersează niște pase cu o minge imaginară.

Mae-Lynn îmi întinde romul:

— Nu-ți face griji, zice. Walrus *chiar* ne-a întrebat ce o să facem ca să ne simțim mai bine, nu? Asta facem. E vineri. Bam. Pe-tre-ce-reee.

Țin sticla în mâini.

Alif aprinde ceva care *nu* e o țigară. Îmi face cu ochiul.

Lupe vede că mă uit la el:

— Mereu ai fost o fată așa de *cuminte*, Tiger Tolliver. Ți-e frică de puțină iarbă?

— Nu mai e cuminte, zice Taran. E aici pentru că i-a scos dinții gagicii ăleia, Ellen.

— Da și nu, zic încet. I-am scos *un* dinte, dar am fost *provocată.*

Mae-Lynn face un semn spre sticlă:

— Dacă vrei, ia. Dacă nu, dă-o mai departe, bine? Am repetiții la pian într-o oră.

Mama nu era niciodată de acord cu așa ceva. Tata e în închisoare din cauza băuturii. Asta s-o transmite genetic? Să bei mult.

Dar mama e moartă. Shayna nu e aici. Pe tata nici măcar *nu-l cunosc.*

Asta fac adolescenții.

Gărgărița se agită. Își dă capul pe spate. Așteaptă.

Deschid capacul și iau cea mai mică gură. E dezgustător și tușesc și îi dau înapoi sticla lui Mae-Lynn. Taran și Alif râd.

— Te obișnuiești la un moment dat, zice Taran și trage un fum. *Cu asta.* Și *cu asta.*

Face un semn spre bere și apoi spre noi toți, cei *din șanț*. O șopârlă fuge din nisip și se cațără pe peretele șanțului.

Taran îmi dă cuiul. Cake mi-a zis mereu că a auzit prea multe povești despre prietenii rockeri ai părinților ei, care au murit din supradoze de droguri și chiar din ceva mai simplu, cum ar fi iarba. „Scârbos", a zis odată, strâmbându-se. „Nu e de mine."

Dacă i-aș da mesaj acum și i-aș zice *Fumez iarbă în șanț cu Taran și Alif și Lupe Hildago și Mae-Lynn,* primul lucru pe care mi l-ar zice ar fi: *Nu te cred!* Și apoi: *La naiba, OPREȘTE-TE. Vin să te iau chiar acum.*

Asta ar face. Tocmai asta e chestia. Mereu m-a salvat. Poate de data asta vreau pur și simplu să plutesc și să văd ce se întâmplă.

Lui Thaddeus i l-am dat înapoi atunci, în curte, dar e altceva acum.

Sunt într-o lume diferită acum.

Trag un fum.

Gărgărița își ascunde fața cu aripile.

Mă arde pe gât și tușesc puțin, dar mai trag un fum înainte ca Taran să se aplece spre mine și să mi-l ia.

Nu trece multă vreme și începe să-și facă efectul. E ca un val de apă caldă, care mă cuprinde încet din vârful picioarelor și simt cum încep să mă relaxez cu totul.

— Ce ciudat e, zic. Mă simt ca o gumă de mestecat.

Toată lumea râde.

Mae-Lynn se apleacă spre mine, ca și cum am fi prietene bune:

— Așadar, Viața Îndurerată. E grea. Nu se termină niciodată. Plâng în magazinul Claire din mall, când mă duc să-mi iau cercei. Plâng la clubul de dezbateri. Plâng *în timpul* dezbaterilor. Plâng la duș. Plâng când deschid o conservă de ton pentru pisica mea. Mă mir că încă nu m-am înecat în propriile lacrimi.

Alif se sprijină într-un cot. E genul ăla de băiat slăbănog care pare să se simtă bine oriunde, chiar și în șanțul plin cu graffiti și cu prezervative folosite, aruncate peste tot. Poate unele sunt chiar ale lui. Am auzit tot felul de povești. Vede că mă uit la el, așa că îmi mut imediat privirea.

— Eu am început să plâng în secunda în care am pus pe mine costumul pentru balul de Ziua Eroilor, de parcă *tata mi-ar fi spus ce tip chipeș sunt*, zice Alif.

Ochii i se umplu și acum de lacrimi:

— Plâng în nenorocitul ăla de atelier, când zboară rumeguș peste tot și se lucrează cu fierăstraie. Toată lumea e așa de panicată naibii că o să-și taie o mână sau un picior, că nimeni nu mă observă.

— Nu mi-ai spus niciodată asta, zice fratele lui.

— Știu, răspunde Alif și ridică din umeri.

— Uite ce e, Tolliver, zice Lupe Hidalgo și oftează. E nasol. Adică e chiar nasol.

Rostește ultimele cuvinte urlând, cu corpul țeapăn ca al unei nebune:

— Dar chestia e că trebuie să-ți dai seama că orice ne-ar zice Walrus Jackson, oricât de drăguț e tot rahatul ăsta cu *hai să ne împărtășim cele mai adânci sentimente*, faza e că o să-ți petreci tot restul vieții cu o gaură uriașă în inimă. Cam de dimensiunea Marelui Canion, fato.

Îmi dau seama că niciunul nu ne-am vorbi astfel dacă n-am fi în Marea Nasoleală.

Încep să plâng, dar în liniște. Mae-Lynn mă bate pe umăr.

Iau o gură de rom. Acum, după ce am și băut și am și fumat, mă simt ca o gumă de mestecat vorbăreață.

— Lupe, zic și sughit puțin, nu ai zis la întâlnire. De ce ești aici. Pe cine... știi tu. Pe cine ai... știi tu. Pierdut.

Taran și Mae-Lynn și Alif se încordează.

Lupe ridică privirea din telefon. Privirea i se întunecă brusc:

— Toată lumea știe cine sunt. Tu, nu?

Se uită toți la mine. Scutur din cap și zic încet:

— Sinceră să fiu, mereu m-ai speriat ca dracu', așa că încerc să nu știu mare lucru despre tine.

Ignoră răspunsul meu:

— Nu-ți aduci aminte? De cei trei?

Se uită în jos și lovește nisipul cu piciorul. De-abia aud ce zice după, atât de încet vorbește:

— Copiii care au murit. Care s-au sinucis. Unul era al meu. Fratele meu. Crash.

Ridică încet două degete la tâmplă.

— Bang, bang, șoptește.

Nimeni nu mai zice nimic până când Alif se ridică și se duce la marginea șanțului.

Jur că nu pot să respir. Jur că n-o să mai respir niciodată. Nu-mi pot lua privirea de la Lupe. Expresia de pe fața ei e cel mai trist lucru pe care l-am văzut vreodată și nu pot să-l descriu în cuvinte.

Mae-Lynn își șterge lacrimile de pe obraji.

— Nu-ți face griji, îi zice Lupe. Nu eu l-am găsit. Oamenii vor mereu să știe asta, chiar dacă le e prea frică să întrebe. Dar înseamnă că sunt diferită de voi. Oamenii voștri n-au vrut să vă părăsească, înțelegeți?

— Lupe, nu-i adevărat, șoptește Mae-Lynn.

— Nu știi. Nu știi cum e când cineva pleacă așa și n-o să știi niciodată, zice Lupe și scutură tare din cap, de parcă vrea să alunge un gând.

Din parcarea din spatele nostru se aude ceva.

— La dracu', zice Taran.

Mă întorc. O mașină de poliție tocmai a intrat. Mae-Lynn îmi pune sticla în brațe.

— Nu pot, șoptește. Am pian. Mama o să mă omoare. Te rog.

Fără să mă gândesc, bag sticla în ghiozdan.

Mașina de poliție face un cerc perfect în parcare și iese înapoi în stradă. Taran și Alif încep să râdă.

— Aproape m-am pișat pe mine, zice Lupe Hidalgo. Să-mi bag picioarele.

Băieții își pun ghiozdanele pe umăr. Tot corpul îmi tremură de frică.

— Noi mergem la o petrecere. Vrei să vii? mă întreabă Lupe.

Ezit. Adică aș putea să mă duc. Pentru că nu mă așteaptă nimeni.

Dar încep să mă simt puțin amețită, așa că dau din cap:

— Nu pot. Trebuie să ajung acasă.

— Și eu am repetiții la pian, zice și Mae-Lynn și se uită la mine. Eu și mama putem să te ducem acasă dacă vrei.

— OK, spun eu.

Mă uit cum Lupe și cei doi băieți se suie într-o rablă de mașină gri; Taran se așază la volan. Când încep să se îndepărteze, Lupe scoate mâna pe geam și ne face un semn de rock, după care îmi strigă:

— Asta nu înseamnă că te plac, apropo. Tot ești doar un noroi pe pantofii mei!

Eu și Mae-Lynn începem să mergem prin parcare, spre școală.

— Eu nu am prea avut prieteni înainte de asta. A trebuit să moară tata ca ei să vorbească cu mine. Ciudat, nu? îmi zice ea.

Dau din cap.

— Bine, vorbesc cu mine doar la întâlnirile cu grupul, nu și când suntem la ore. Dar e în regulă. Înțeleg. Ierarhiile din liceu și mai știu eu ce.

Ne așezăm pe treptele de la Eugene Field.

După ceva vreme, Mae-Lynn continuă:

— Nu vreau să fiu rea, dar cred că trebuie să știi. Domnul Jackson e drăguț, OK? Dar lui nu cred că i-a murit cineva vreodată, altfel n-ar zice nici jumate din lucrurile astea. Eu merg de parcă mi-a jupuit cineva pielea, mi-a fiert-o și mi-a pus-o la loc. Așa mă simt. Ca o bucată de carne fierbinte și însângerată. Îmi cade părul. Îmi provoc singură vomă după ce mănânc. E ca și cum eu și mama am fi sub apă într-o piscină, mama în partea opusă mie, și văd cum i se mișcă gura. Dar nu înțeleg nimic din ce zice.

Scutură o cutie de Tic-Tac și mi-o aruncă:

— Scuze că vorbesc așa de mult. Nu am pe nimeni cu care să vorbesc despre asta. Nu pot spune totul la GD. E plăcut acum.

O mașină albă oprește în parcare și claxonează. Mae-Lynn începe să meargă, așa că mă iau după ea.

— Jumătate din timp nici nu-mi vine să cred că stau în picioare, spune cu sinceritate. Asta ca să știi.

Se uită la mine. Are aceeași privire pe care o am și eu dimineața, în oglindă: pustiită, fără viață.

— D-asta îi zic Marea Nasoleală. E de tot rahatul și niciodată n-o să fie mai bine.

Când mama lui Mae-Lynn oprește în fața casei, văd că mașina mamei nu mai e, ceea ce înseamnă că Shayna nu s-a întors. Sunt ușurată, pentru că sunt puțin beată și, din moment ce nu am mai fost niciodată beată, nu știu cum ar reacționa Shayna dacă s-ar comporta în sfârșit ca un părinte. M-ar pedepsi? Mama nu a făcut niciodată asta. Nu i-am oferit ocazia. Sau poate că Shayna doar ar râde.

Îmi bipăie telefonul. Mă uit în jos ametită. E Cake:

Cum a fost?

A fost OK. Bine, cred. Greu de explicat, îi scriu eu.

Cine a mai fost? Zi-mi!

Deschid ușa, las ghiozdanul pe jos. Mă arunc pe puf. Ar trebui să beau apă? Cafea? Să mă trezesc puțin? Să mă culc?

Nu cred că ar trebui să-ți spun. Poate unii dintre ei nu vor să să afle. Am auzit niște lucruri foarte triste, îi scriu din nou.

A. Da, înțeleg. E normal. Crezi că te-a ajutat?

Nu știu, CAKE. Nu cred că ce am poate fi vindecat într-o ședință, știi ce zic?

Scuze! Nu trebuie să sari la gâtul meu.

Nu vreau să mă mai cert cu Cake, așa că îi spun adevărul:

Îmi pare rău. Am băut. În șanț. Cu ei. După. Nu știu ce să fac acum.

Aproape că scriu „dupe", pentru că așa sună cuvântul în capul meu.

Doamne, serios? Îți vine să vomiți?

Nici Cake nu a băut niciodată.

Stai, caut pe Google. OK, zice să bei apă, să iei ibuprofen și să te culci. Poate ar fi bine să-ți pui o găleată lângă pat.

OK, îi zic eu.

Mă ridic cu greu, beau un pahar de apă, nu găsesc aspirină și aproape ajung în pat când îmi dau seama că am cu mine sticla de rom a lui Mae-Lynn. Mă duc pe două cărări până la magazie și o ascund între niște lăzi vechi de lapte, pline de prelate, și mă întorc în pat, unde adorm de cum pun capul pe pernă.

UITE CE SE ÎNTÂMPLĂ când primești prin poștă certificatele de deces al mamei tale.

E înspăimântător. Despre căcatul ăsta n-am vorbit încă la Grupul Durerii.

Crezi că totul merge bine, nu minunat, pentru că nimic n-o să mai fie „minunat" de acum încolo. Dar tu și sora ta începeți să funcționați împreună, mergeți împreună cu Jeleumobilul în weekend. Ea mai merge și în timpul săptămânii, singură. Încă mai ai o săptămână de școală și patru întâlniri ale Grupului Durerii, deci vei mai merge la școală și după ce se termină.

Simți că rămâi mereu în urmă, că de-abia te urnești. Universul nu mai așteaptă să-l prinzi din urmă.

Ții capul în jos. Thaddeus îți zice să stai cuminte, să te porți frumos cu sora ta, să fii OK la școală. Îți zice că o să-ți facă rost de o slujbă peste vară, la fermă. Ai vrea să poți să te întorci și să admiri caii, dar nu e timp. I-ai visat o dată, cu copitele lor frumoase tropăind prin praf și făcând niște rotocoale superbe, translucide.

Se pare că sora ta e mereu ocupată. Petrece mult timp la cafenea/librărie/restaurant. Brusc e interesată să se împrietenească cu Louise și cu Mary. „Arată interesant locul", a zis odată, când se pregătea să iasă. „Cred că trebuie să îi descos puțin."

În fiecare zi mergi mai departe, așa cum îți zice toată lumea, și în fiecare zi te simți din ce în ce mai invizibilă.

Certificatele de deces ajung într-un plic mare, galben-închis. În colț scrie *Centrul de Examinare Medicală Tucson.* Nu e nicio scrisoare. Nici un *Dragă domnișoară.*

Arată ciudat, ca rapoartele pe care le primeai după lucrări la Școala Generală Davidson. Căsuțe bifate. Măsurători și procentaje și multe cuvinte pe care nu le înțelegi. Acum totul se desfășoară online. Mama ta a trebuit să intre pe net să vadă ce rezultate ai. De-acum încolo sora ta va trebui să facă asta.

Mai e și un raport întocmit de cei de la Urgențe.

Fix înainte să-i explodeze creierul, mama ta vorbea la telefon cu Sue, mama lui Kai Henderson.

Nu știai asta. Pentru că nici Kai, nici mama lui nu au venit la priveghi și mama lui nu a fost la spital în noaptea aia.

Apelant: Eram la telefon cu mama unei prietene de-ale fiului meu și brusc n-a mai zis nimic. Cred că e ceva în neregulă.

Apelant: Credeam că fiul meu era acolo, cu fiica ei. Eram la telefon și am auzit ceva. Cred că a căzut. Nu a închis încă. Sun de la alt telefon acum. O aud cum respiră. Ceva... nu sună bine.

Stai în bucătăria roșie și înșiri pe blat toate hârtiile, una câte una câte una.

Apelant: Puteți vă rog să trimiteți pe cineva acolo? Nu îi stă în fire lui June. Sunt îngrijorată.

Astea au fost ultimele clipe pe pământ ale mamei tale.

Apelant: Nu pot să cred că se întâmplă asta. Vă rog, ajutor. Trimiteți pe cineva? Ce se întâmplă?

Mi se încețoșează privirea.

„Decedata a fost găsită..."

Decedata.

„Decedata a fost găsită cu fața în jos, pe canapea, la domiciliul său. Decedata arăta semne de..."

Cu fața în jos, pe canapea.

Corpul ți se răcește. Practic simți că ieși din propriul corp. O parte din tine este deasupra, se uită la cealaltă parte din tine, care citește documentele, se uită la fata aia tristă, în rochia ei de dantelă, ciudată și murdară și cu cizmele ei de cowboy, care citește niște documente ciudate cu mâinile tremurânde.

Cu fața în jos pe canapea.

„În urma examinării s-a constat că decedata....”

În dimineața aia v-ați certat. Ai sărutat un băiat ore întregi într-un parc, în timp ce ea era aici și murea și era singură.

Îți treci degetul peste raportul medical până găsești un nume și un număr și de-abia reușești să suni la numele și la numărul ăla. Doctor Marisa Matthews.

Nu te aștepți *să răspundă.* La televizor, legiștii sunt mereu prea ocupați să rezolve crime complicate și interesante și își dau cu tot felul de chestii cremoase pe la nas când investighează un cadavru în stare avansată de putrefacție. Te gândești că o să-i lași un mesaj și cu asta basta. Măcar vei fi *încercat*. La urma urmei, cine ar suna înapoi un copil?

Dar uite.

— Doctor Matthews.

— Bună.

Proasto.

— Alo? Doctor Matthews la telefon. Cu cine vorbesc, vă rog?

Are vocea clară. Îți imaginezi păr scurt, ochelari cu ramă subțire, un ruj neutru, gen piersiciu sau un roz-pudră.

— Sunt Tiger Tolliver.

Pauză.

— Te... te cunosc, Tiger Tolliver?

Pare amuzată. Tuturor li se pare amuzant numele tău.

— Ați... lucrat la cazul mamei. Azi am primit certificatele prin poștă. Raportul.

Încă o pauză. Când vorbește din nou, are vocea mai puțin tăioasă.

— Condoleanțe. Te pot ajuta cu ceva?

— Deci scrie și aici, și îmi aduc aminte și de la spital, că a avut un anevrism cerebral? Creierul ei a explodat?

Doctorița Matthews vorbește cu atenție, de parcă ai fi un copil.

Pentru că asta ești. Ești un copil și ai impresia că toată lumea se așteaptă să te porți ca un adult. Să funcționezi. Să treci peste. Grupul Durerii.

— E și ăsta un fel de a spune, bănuiesc. Ai vreo întrebare anume legată de asta?

Te ciupești de coapsă prin rochia de dantelă. Cake nu e aici. Nu o să te vadă.

Ai nevoie de ceva care să te țină ancorată pe parcursul conversației.

— Păi, noi ne-am certat în ziua aia. Pe tema unei rochii pe care voia s-o port la un bal.

Doctorița Matthews râde încet:

— Cred că am trecut și eu prin asta cu mama.

— Nu voiam s-o port.

— Rochia mea era prea decoltată. Mama m-a pus să-mi iau un șal oribil. L-am lăsat în limuzină când am ajuns acolo.

— Dar eu port rochia chiar acum. Nu am mai dat-o jos de când a murit mama, spui de-abia șoptit.

— Probabil că ar fi în regulă dacă ai vrea să porți altceva acum, Tiger. Sau când o să fii pregătită, spune ea cu blândețe.

— Știu, spui tu. În fine, mă întrebam... Când i se întâmplă asta creierului tău, mori imediat? Sau e totul foarte lent? Pentru că, știți, cearta aia, a fost ultima dată când am vorbit și am fost rea cu ea...

Faci o pauză.

— Suntem numai noi două. Mereu am fost numai noi două, deci era singură când s-a întâmplat și ne-am certat și eu...

Asta e. Nu mai știi ce să zici. Te oprești la *și eu*. Plângi. Poate că ar trebui să închizi.

— Vrei să știi dacă mama ta a suferit, Tiger? te întreabă doamna doctor Matthews.

— Nu știu.

— Cum o cheamă pe mama ta, Tiger? O să mă uit la dosarul ei. Știu că probabil e greu să înțelegi toate formularele.

— June Frances Tolliver.

O auzi cum tastează:

— Gata, l-am găsit. Să vedem. Există două tipuri de anevrism. Unul este lent și există șanse de supraviețuire, iar celălalt e instantaneu. Mama ta a suferit cel de-al doilea tip. Singurul mod în care pot descrie ce s-a întâmplat este să te pun să-ți imaginezi că ești într-o cameră în care luminile aprinse se sting brusc. Becul nu pâlpâie, nu auzi niciun poc, totul se... întunecă. Dispare.

Luminile sunt aprinse. Luminile se sting.

Te uiți în jur la camera mică, la canapea, la biroul ei, la paharele ei cu creioane și pixuri și niște hârtii. Afară apune soarele.

Probabil pierdea vremea prin casă. Poate citea pe canapea, te aștepta pe tine. Nu v-ați certat foarte des. Uneori, când sunt doar doi oameni, ții multe în tine. Trebuie să fie așa, ca mașinăria bine unsă, arătoasă și frumos mirositoare să meargă mai departe.

Se simțea singură? Îngrijorată că n-ai sunat-o? Și apoi luminile s-au stins?

De câteva ori, în timpul unor furtuni de vară, se oprea brusc curentul. Poate că stăteai în pat și citeai, înfofolită într-o pătură, și se pornea vântul și copacii foșneau, poate că se rupea un cablu undeva și *poc,* întuneric.

Îți stătea inima și primul lucru pe care îl făceai era să strigi „Mama". Și ea răspundea, pentru că nu era niciodată departe de tine.

Îți dai seama că fix asta a plănuit, să nu fie niciodată departe de tine. Să nu te piardă și pe tine cum și-a pierdut părinții.

Doar că universul a avut alte planuri.

E de rahat, a zis Mae-Lynn. *Nu o să fie niciodată mai bine.*

— Mai ești acolo, Tiger?

— A putut... și-a dat seama de ce se întâmplă? A durut-o?

Vocea doamnei doctor Matthews e fermă:

— Nu. Așa cum am zis, oricât de brutal ar suna, totul se oprește. Dacă ar trebui să aleg cum vreau să mor, asta aș alege. Pur și simplu se întâmplă. Un fulger care îți lovește creierul și totul se oprește brusc.

— Dar de ce? întrebi tu. De ce se întâmplă asta?

— Nimeni nu știe, Tiger. Corpul e o mașinărie incredibilă, făcută din sisteme complicate. Poți să umbli pe acolo zile întregi, întorcând totul pe toate părțile și încercând să-ți dai seama *de ce* și *cum* și uneori chiar reușești.

Respiră adânc.

— Și uneori luminile pur și simplu se opresc. Și nu știm de ce, pentru că, oricât studiem și studiem și studiem, universul e mereu mai deștept decât noi. Mereu vor fi lucruri pe care nu le știm și trebuie să ne împăcăm cu gândul ăsta.

Mereu universul, împotriva ta.

— Tiger? E cineva acolo, cu tine? Ai pe cine să suni după ce termini conversația cu mine? Pot să-ți dau numărul de la o linie verde.

— Tata e la închisoare. Sora mea nu e acasă. Sunt singură.

Te-a strigat când totul s-a întunecat?

Nu ai fost acolo. Nu ai fost acolo să-i răspunzi.

Pereții casei mici încep să te apese. Te zdrobesc. În ultima zi de viață a mamei tale, nu ai fost alături de ea.

— Credeți în Dumnezeu? întrebi brusc. Sau în ceva? De genul ăsta?

Face o pauză atât de lungă, încât te întrebi dacă nu cumva s-a întrerupt conversația.

— Alo?

— Sunt aici, Tiger. Da, cred. Și cred că mama ta e într-un loc mai bun. Cred că cineva are grijă de ea și cred că te veghează și că vrea să știi cât de mult te iubește.

Închizi ochii.

— Îmi fac griji pentru tine, Tiger. Hai să-ți dau numărul de la linia verde, bine? Cred că ai nevoie să vorbești cu cineva.

— Merg la un grup pentru adolescenți. Un grup de consiliere. La liceu. Mereu acolo.

— Mă bucur. Nu e bine să ții totul în tine.

Doamna doctor Matthews închide. Stai pe pat și te uiți la Cutiile cu Mama, cu raportul medical într-o mână, gândindu-te la toate modurile în care ai fost o fiică rea.

E o listă așa de lungă.

Ai vrut haine mai frumoase, mai scumpe. Ai vrut să ai un tată. Ai vrut să mergi în tabără. În vacanțe. Mai multă mâncare. Mai mult din tot. Pe majoritatea le-ai ținut pentru tine, dar uneori, cum a fost și cu rochia, nu ai mai putut și acum ea nu mai e aici.

Te ciupești de coapse. Cake nu-ți răspunde la mesaj. Thaddeus nu-ți răspunde la mesaj. De ce nu i-ai cerut lui Mae-Lynn numărul? Ea ar ști. Ar ști cum te simți acum.

Afară e întuneric, în casă e întuneric, așa cum trebuie să fi fost când a murit ea. Întuneric în capul ei. Întuneric în sufletul ei.

Și în sufletul tău e întuneric. Ai senzația că tot întunericul ăsta o să te sfărâme.

Sunt treizeci de pași până la magazie. Gărgărița sare în sus și-n jos. *O să te simți mai bine.*

Mae-Lynn ți-a pasat-o când a văzut mașina de poliție.

E încă acolo, ascunsă printre lăzile de lapte. Shayna n-are cum s-o găsească acolo. Nu spală niciodată. Ai senzația că mereu o să fii doar tu, tu, tu care îi spui cum să te crească, ce să-ți dea de mâncare, cum să facă bani, cum să existe.

De ce trebuie *tu* să devii părintele?

Prima gură e oribilă, îți arde gâtul, te râcâie pe esofag.

A doua gură e mai OK, dar oricum.

Sub chiuvetă găsești niște cutii de Cola și de apă minerală. Lucruri pe care mama ta le-a păstrat după petrecerea de ziua ta.

Ce mai petrecere. Tu, mama ta, Rhonda, Cake, Bonita.

Alți copii au parte de superpetreceri de zilele lor de naștere, cu tort și decorațiuni și DJ și muzică răsunătoare și carduri de credit și excursii de shopping și plastic și strălucire.

Mereu te-ai simțit singură și n-ai vrut să recunoști.

E mai ușor să bei din sticluța de rom dacă iei și câte o gură de Cola. Zahărul mai taie din arsură.

Gaura neagră lucește.

Gărgărița aprobă.

E mai bine decât să te ciupești de coapsă să-ți crestezi pielea s-o lovești pe Ellen Untermeyer e mai bine e mai bine e mai bine e mai bine e mai bine e mai bine.

23 de zile

FAȚA SURORII MELE e furioasă și împietrită.

Stă deasupra mea în magazie, ținând în mâini sticla de rom și cutia de Cola. Becul din tavan strălucește în spatele ei ca o aură luminoasă.

— Ce naiba?

Vocea ei pare să vină de undeva departe, pentru că la mine în cap se aud numai artificii și explozii. Încerc să deschid gura, dar e atât de uscată, încât mi s-au lipit buzele.

Apoi mă rotesc pe o parte și vomit în coșul de rufe plin cu haine curate.

— Sfinte, Tiger.

Shayna pune jos sticla de rom și doza de Cola și curăță podeaua cu un prosop verde. Mă rostogolesc la loc.

— M-am superîngrijorat. Le-am dat mesaje prietenilor tăi.

Vreau să-i zic *Am doar o prietenă*, dar apoi îmi aduc aminte de Thaddeus. Cred că acum și el se pune, nu? Ura. Mama a murit și mi-a crescut numărul de prieteni. Micile miracole.

— Tu nu bei. Ascultă-mă, nu poți să bei. Serios acum. De unde ai luat asta? Credeam că azi te duci la întâlnirea cu grupul. Tiger, ce se întâmplă?

O apuc de mână și dau din cap. În fața ochilor îmi joacă puncte negre.

— Nu, zic eu.

— E de rău, Tiger. Ce se întâmplă aici? Cine sunt copiii ăștia? Nu pare să...

Nu! Mă ridic și de-abia reușesc să-mi mențin echilibrul. Mi-e teamă că o să vomit din nou.

— Sunt singurii care înțeleg, mormăi.

— Și eu am zis la fel despre niște prieteni, când aveam 16 ani. La naiba, chiar și anul trecut, dar...

— Nu, nu e vorba despre asta. Înțeleg cum e cu ea. Cu mama. Că nu mai e aici. Tu nu.

Se ridică în picioare și se uită la mine:

— Așa e, dar fac tot ce pot.

Pare că se apără.

Acum mă simt vinovată. Am făcut-o *pe ea* să se simtă prost.

Toate regulile despre moarte: Treci mai departe. Ține-te tare. Fii Curajoasă. Timpul le vindecă pe toate. Nu-i face pe alții să se simtă prost. N-o să le învăț niciodată pe toate.

Afară e întuneric. Luna albă e acoperită de nori. Mă duc spre intrarea din spate, împleticindu-mă. Shayna se ridică și vine după mine, spre dormitor.

— Măcar lasă-mă să...

— Trebuie să mă culc. Trebuie să dorm. Lasă-mă în pace.

— Tiger...

Dar închid ușa de la dormitor, iar ea nu încearcă să intre.

24 de zile, 10 ore

SHAYNA E PE CANAPEA, își dă iar mesaje cu „e doar Ray". Îmi dau seama, pentru că se strâmbă și înjură în barbă. Nu a mai zis mare lucru de acum două zile, când m-a găsit beată. N-am zis nimic nici în Jeleumobil. Azi-noapte a sunat pe cineva și a vorbit multă vreme în dormitor. Mă întreb dacă nu cumva era tata.

Mi-am petrecut toată după-masa de ieri în magazie, căutând pe telefon chestii gen:

Ce se întâmplă când mori?

Ajutor mama mea a murit

Cum să trăiești fără mama ta

Mama mea a murit

Cele mai populare rezultate pentru ultima sunt:

Mama mea a murit azi

Mama mea a murit de cancer

Mama mea a murit ce mă fac

Aș vrea să am un tricou pe care să scrie *Mama a murit. Ce mă fac?*

Poate că, dacă l-aș purta suficient de mult, cineva mi-ar da un răspuns.

Există aplicații și linii verzi și locuri în care să lași bilete în care să-ți spui durerea și în care să cunoști oameni pe care nici măcar nu îi știi, dar cu care poți să vorbești despre persoana decedată. E o întreagă lume a morții despre care nu știam că există. O întreagă lume a lacrimilor și a inimilor cu

răni adânci, mai ceva decât Marele Canion. O întreagă lume de oameni care se clatină pe marginea unor găuri negre.

Termin de pus cărțile în ghiozdan. Sora mea se uită în sus, cu ochii roșii.

— Plângi? o întreb încet. E rău cu tine?

— Nu contează, zice și își șterge fața. Oricum ai destule pe cap. Nu ai nevoie și de rahaturile mele. Ești gata? Am niște treabă după ce te las pe tine.

Când trecem pe lângă masă, se uită la plicul galben-închis și înjură în barbă.

— Poate că ar trebui să-l deschizi, zic ezitând. Pare important.

Îl ia și îl bagă în geantă.

— Da. Încă ceva, nu? De parcă nu aveam destule pe cap.

Mae-Lynn îmi dă un ghiont la Grupul Durerii. Walrus Jackson nu a venit încă. Taran și Alif stau pe telefon și Lupe se joacă ceva.

— Unde mi-e sticla? șoptește ea.

Mă strâmb:

— Apropo de asta. S-a... terminat. Am... băut-o.

— Ai băut toată sticla? zice tare și Taran se uită în sus.

— Nu mai era chiar așa de mult, dar, da. Și după aceea am leșinat și sora mea m-a găsit și am vomitat. Au venit... certificatele de deces al mamei.

— A, e greu. Acum chiar că e definitiv. Tot felul de prostii medicale, dar la urma urmei toate înseamnă același lucru: da, tot moartă e.

— Da.

— Hei, voi le-ați păstrat hainele? întreabă Alif deodată. Eu, da. E ciudat?! Încă mai am unul dintre puloverele tatei, de când am mers odată cu cortul, care încă miroase a foc de tabără. Și a el.

— Eu am ars multe din lucrurile pe care le folosea când era bolnav, zice Mae-Lynn. Eram așa de... știți voi. Dar mama ține șifonierul plin cu lucrurile lui.

— Lucrurile mamei sunt încă în dulap, adaug eu. Mi se pare ciudat să le dau. De parcă, dacă aș face asta, ea n-ar mai conta sau ceva de genul ăsta. Dar hainele ei chiar au însemnat ceva pentru ea.

— Dar persoana tot nu mai e. Hainele nu sunt persoana în sine, zice Mae-Lynn.

Taran clatină din cap:

— Dar miros a ei. Și poartă amintiri, cum e cu puloverul de la focul de tabără. Nu poți pur și simplu să renunți la ele. Sunt...

Face o pauză.

— Sunt mici părți din ei. Ultimele părți din viețile lor cu tine, zice Alif. E ca și cum, dacă le tot dai lucrurile, la un moment dat nu o să-ți mai rămână nimic din ei.

Se scarpină pe bărbie. Încearcă să-și lase barbă, dar nu pare să meargă. Continuă:

— Vezi tu, Tiger, trebuie să te întreb. Rochia asta. Care-i faza? Adică obișnuiai să porți chestii trăsnite, dar acum porți aceeași chestie trăsnită în fiecare zi. La care se adaugă o pălărie trăsnită.

Toți se uită la mine. Pe hol, omul de serviciu dă cu mopul pe jos. E o spărtură în tavan. Aud zgomotul pe care îl fac roțile găleții galbene pe plăcile din pardoseală.

— Mama mi-a cumpărat-o pentru Ziua Eroilor. Pentru bal. Fără să-mi zică. Și ne-am certat. Și după aceea a murit. Și nu o să mi-o mai dau jos niciodată.

Taran pare că e pe punctul să plângă:

— Asta da iubire, Tiger.

Fratele lui dă din cap. Mae-Lynn zâmbește.

Mi-era teamă că or să-mi zică că-s nebună, că ar trebui să scap de ea, să n-o mai port, dar nu fac asta.

— Mulțumesc, le zic.

Domnul Jackson intră în clasă cu un morman de dosare în mână. Uneori uit că e consilier pentru toți copiii, nu doar pentru noi, și că are o slujbă adevărată aici, la școală.

— Copii, avem o problemă.

Pune dosarele pe masă și se aruncă pe un scaun:

— Trebuie să găsim un loc nou de întâlnire pentru săptămâna viitoare. La urma urmei, azi este ultima zi de școală și se vor face niște renovări. Mă gândeam că am putea să ne întâlnim la bibliotecă sau să mergem toți în Sierra Vista, dar apoi a apărut o oportunitate minunată.

Zâmbește larg:

— Ce-ați zice dacă am petrece o săptămână cu cai?

— Ce? întreabă Alif.

— Cai cai? întreabă și Taran. Din ăia adevărați? Nu cred. Nu cred. Nici măcar nu știu să călăresc un cal.

— Eu n-am bani de așa ceva, le spun. Taberele sunt scumpe.

— Nu, fiți atenți, zice domnul Jackson. Ieri, la cafenea, m-am întâlnit cu Randy Gonzales și i-am povestit despre voi, despre grupul nostru mic, și a spus că la ferma lui merg des copii bolnavi sau dezavantajați. Stau într-o casă mică, vizitează caii și alte animale – Doamne, are și rațe, și țestoase, și capre, tot ce vreți – și învață să călărească și să aibă grijă de cai.

— Stați, zic. La *fermă*? Caballo Dorado?

Acolo lucrează Thaddeus. Practic aș putea să-l văd o săptămână întreagă.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe domnul Jackson... radiind.

— Da, despre aceea este vorba, răspunde el.

— Mi-e frică de cai. Și cum adică să stăm în aceeași casă? Adică împreună cu ăștia? zice Mae-Lynn și arată spre băieți.

— Sunt două case de oaspeți pe proprietatea respectivă. Voi două ați putea să stați într-una, băieții, în cealaltă. Lupe

oricum o să fie la Universitate pentru un eveniment, așa că n-o să vină cu noi. Eu mă voi duce acasă în fiecare seară. Nimeni nu trebuie să plătească nimic. Domnul Gonzalez o să vă pună la muncă. O să curățați grajdurile, o să hrăniți caii. O să învățați să aveți grijă de unele dintre cele mai frumoase creaturi lăsate de Dumnezeu. O să avem și întâlniri. Dar cred că o să fie benefic pentru toți să fim altundeva. Revigorant. Animalele sunt perfecte pentru terapie. Chiar și puii, cel puțin așa am auzit.

Mă gândesc la liniștea de gheață dintre mine și sora mea. La casa care pare așa de goală și de rece și de indiferentă. Probabil o să se bucure să scape de mine o vreme.

Și aș putea să-l văd pe Thaddeus. În fiecare zi. Pentru că mi-e dor de el. Nu în felul *ăla*, ci în felul *știe-el-ce-vreau-să-spun.*

— Eu mă bag, zic deodată. Merg.

Mae-Lynn oftează:

— O să încerc s-o conving pe mama. Dar nu mă sui pe niciun cal.

Taran și Alif se uită unul la celălalt:

— OK, o s-o întrebăm și noi pe mama, zice Alif. E în regulă dacă plecăm puțin mai devreme azi? Trebuie să ne pregătim pentru bal.

Domnul Jackson dă din cap:

— Sunt extrem de entuziasmat. Și, da, puteți să plecați mai devreme. Acum haideți să începem.

***

Mae-Lynn e cu mașina mamei ei, așa că după întâlnire mergem până la Cucaracha să ne luăm smoothie-uri albastre și după aceea ne întoarcem la Eugene Field și oprim în parcare.

Ne uităm la niște elevi care agață luminițe aurii de copacii mesquite de la intrare, pun felinare pe scări și pe alei.

E balul de Ziua Eroilor.

Mae-Lynn soarbe gânditoare din smoothie în timp ce ne uităm amândouă cum ajunge mașina trupei. Își descarcă instrumentele și se reped pe scări, cu brațele pline.

— Ai fost vreodată la vreun bal? mă întreabă.

— Nu.

— Am putea să mergem împreună, zice ezitant. Adică dacă vrei. Nimeni n-o să ne observe. Putem doar să ne uităm dinăuntru. Oricum ești *îmbrăcată* pentru asta.

Zâmbește firav și mă bate ușor cu mâna pe rochie.

Mă gândesc la asta. Niște elevi ajung în mașini scumpe, probabil închiriate, se dau jos în rochii frumoase și costume bine călcate, fetele cu corsaje prinse elegant. În lumina slabă, lampioanele de pe alei par frumoase și magice.

— Cred că trebuie să avem bilet, nu?

Și eu trebuia să fiu unul dintre elevii ăștia, dar totul pare acum așa de departe.

— Nu știu. Dar... nu.

Cake e înăuntru, știu asta. Trupa școlii urmează să cânte ceva la început. Am tot fost tăcute una în preajma celeilalte. Simt că lucrurile se schimbă.

Îmi scot telefonul.

Știu că probabil ai fost admisă în tabăra de muzică. Sunt foarte fericită pentru tine. De-abia aștept să-mi povestești totul. E în regulă să-mi spui.

Îi ia mult să răspundă:

Nu vreau să te părăsesc. Nu mă duc.

Ba da. M-aș simți oribil dacă ai rata-o doar ca să stai cu mine.

Fac o pauză. Mae-Lynn se uită la mine.

Și oricum mă simt deja oribil. Bine? Nimic nu o să schimbe asta. Așa că du-te. Pentru că asta m-ar face măcar puțin fericită.

Cake scrie: *Te urăsc și te iubesc.*

Îmi bag telefonul în ghiozdan și respir adânc.

Apar și mai multe mașini, pline de elevi. Rochiile strălucitoare, părul în vânt. Fete machiate, fete în smochinguri.

— Arată foarte bine, zice Mae-Lynn. Îmi plac fetele. Cred că îmi plac și băieții. Ți se pare ciudat?

Mă uit la ea. Pare speriată, de parcă sunt prima persoană căreia îi spune și probabil chiar așa e din moment ce e chiar mai jos decât mine în Topul Distrușilor de la Eugene Field.

— Nu, îi spun eu. Iubești pe cine vrei, nu? Oricum viața e de rahat. Ar trebui măcar să putem iubi pe cine vrem.

— Sunt prea confuză să fac ceva în legătură cu asta. Dar mă tot gândesc că e un lucru pe care tata n-o să-l știe niciodată. Cel mai important lucru. Cred că m-ar fi iubit oricum, zice încet.

Își pune mâinile peste ale mele:

— Sunt atât de multe lucruri despre mine pe care n-o să le știe niciodată. Asta e cel mai dureros.

Deși nu mă uit la ea, știu că plânge și la fel și eu. O strâng tare de mână.

Muzica începe să răsune prin ferestrele liceului. Râsete.

Eu și Mae-Lynn stăm în mașină, fără să zicem nimic, și ne uităm cum toți ceilalți trăiesc cei mai buni ani ai vieții.

Într-o zi, când oamenii or să ne întrebe despre liceu și baluri și sărutări, știu că lucrul pe care noi o să ni-l amintim cel mai bine va fi cum ne-a fost furată normalitatea.

27 de zile

SORA MEA NU ZICE NIMIC când aduc vorba despre fermă. Se uită pur și simplu la laptop, ghemuită pe canapea:

— Sună bine. O săptămână? Cred că o să fie distractiv.

— Nu costă nimic.

— Bine, pentru că oricum nu ne-am permite, zice ea.

Urmărește ceva pe ecran.

— La ce te uiți? Ce e așa de interesant? întreb și mă duc în spatele canapelei.

Închide brusc laptopul:

— Nimic.

Își rupe pielițele de la degete.

Respir adânc, așa cum a zis Walrus Jackson să facem când vrem să vorbim despre ceva:

— Speram ca după ce mă întorc să-l sunăm pe ta... pe Dustin.

Inima îmi bate așa de tare, încât de-abia îmi aud vocea:

— Simt că e important pentru mine să vorbesc cu el.

Sora mea nu-și ia ochii de la unghii. Cojește, cojește, rupe, rupe.

— E singurul părinte care mi-a mai rămas. Adică tu măcar ai o mamă.

Shayna nu-și ridică privirea. Cojește, cojește și pe jos cad bucăți de ojă mov.

— Da și nu, zice încet. N-aș zice că am fost vreodată cele mai bune prietene, dar acum nu vorbește cu mine. Pentru că sunt aici. Că te ajut. Sunt o trădătoare.

Vocea îi tremură.

Nu știu ce să zic.

Gărgărița spune *Nu plânge!*

Sora mea se uită la mine. Ochii îi strălucesc.

— Dar știi ceva? Bine. E în regulă.

— Serios?

— Da. Serios. Dar s-ar putea să nu iasă cum vrei. Vreau doar să știi asta. Dar bine, continuă ea.

— Nu încerc să-l fur de lângă tine...

Se ridică brusc, iar laptopul îi cade de pe picioare.

— E în regulă. E cum e.

Gata, s-a stabilit. Așa e ea, bănuiesc.

Își scoate elasticul de pe încheietură și își strânge părul în coadă.

— Mă duc să mă plimb puțin. E rândul tău să faci cina?

— Mereu e rândul meu să fac cina, zic încet.

Mă apucă ușor de bărbie, înainte să iasă din casă:

— Dar o faci așa de bine!

Pleacă.

Mă uit în jos, la laptopul ei.

Mă uit la ușă.

Deschid laptopul, clic.

Apare o fereastră. *Binecuvântatul Boise! Un basm de iarnă. Slujbe la resort, beneficii, minuni ale naturiii.* Dau clic pe o altă fereastră. Sunt deschise în jur de douăsprezece.

Vino în Maine! Vei descoperi că îţi place!

Vino în Minnesota, da, pariu că o să-ţi placă!

În fiecare fereastră, alt oraș. Oriunde altundeva în afară de Mesa Luna.

Închid laptopul.

Cred că vrea să ne mutăm, îi scriu lui Cake.

Dar Cake nu răspunde, pentru că e la New York, se bucură de vacanță împreună cu familia ei, înainte să plece în tabără în Massachusetts. A plecat imediat după bal.

E probabil la o piesă sau la vreun concert. Acolo este cu trei ore în urmă.

Merg în dormitor.

„Cred că vrea să ne mutăm", le zic Cutiilor cu Mama. „Ăsta e singurul loc în care am fost vreodată."

Niciun răspuns.

Am început să mă obișnuiesc cu asta.

27 de zile, 16 ore

THADDEUS E CEL CARE ne întâmpină în fața porților mari. Walrus Jackson ne-a luat pe mine și pe Mae-Lynn; Taran și Alif au venit după noi, cu dubița lor.

De cum mă dau jos la Caballo Dorado simt același lucru pe care l-am simțit când Thaddeus m-a adus prima dată aici: mirosul cailor, nerăbdarea mișcărilor, soarele fierbinte pe față.

Thaddeus îmi zâmbește mai întâi mie, ceea ce mă face să mă simt specială. Apoi devine serios și ne arată hacienda, casa principală în care locuiește domnul Gonzales, și bucătăria de unde ne putem lua gustări și în care putem face mâncare.

Casele de oaspeți sunt pline de piese de mobilier frumoase, sculptate elaborat, și pături și perne viu colorate.

— Mă simt de parcă am fi colege la facultate, șoptește Mae-Lynn.

Deși asta mă face să-mi fie puțin dor de Cake, ceea ce zice Mae-Lynn e oarecum amuzant și cool, pentru că are dreptate și sunt entuziasmată de ce urmează să se întâmple.

De parcă aș fi în tabără. De parcă aș face chestii. Ca alți copii.

La grajduri, Thaddeus ne lasă pe mâna unui băiat cu ten măsliniu pe nume Marco, care se uită imediat la pantofii lui Taran, Alif și Mae-Lynn și dă din cap:

— O să vă umpleți de rahat pe pantofi. Să văd dacă avem niște cizme pentru voi. Ar fi păcat de încălțările voastre. Sper că sunteți gata de muncă.

Îi zâmbește larg lui Walrus Jackson, care râde. Walrus e echipat cu niște cizme de cowboy strălucitoare și o pălărie

înaltă și pare ridicol de entuziasmat să se afle aici. Dar sunt aproape sigură că el n-o să se murdărească pe cizme. Cred că doar îi place să se îmbrace așa.

Marco ne duce în mijlocul grajdului. Ne zice că de-abia a trecut ora prânzului și caii au terminat antrenamentul de dimineață. Spune că trebuie să fie răcoriți și ne arată o mașinărie interesantă, un fel de cadă enormă. Bagi caii înăuntru, închizi ușa și, după ce îi dai drumul, caii sunt udați cu apă rece, ceea ce face să li se destindă mușchii obosiți.

Caii fornăie și tropăie. Mae-Lynn pare agitată.

— O să simtă asta, fato, zice Marco. Și o s-o folosească împotriva ta. Sunt deștepți și jucăuși și le place să tachineze, dar sunt și mari, periculoși și grei și nu acceptă niciun rahat de la nimeni.

Când zice asta, se întoarce spre noi:

— Dacă vă prind pe vreunul că vă purtați urât cu caii mei, zburați de-aici. Fără o a doua șansă. Fără explicații. Zburați. Aici nu se acceptă să tratați animalele cu cruzime sau cu lipsă de grijă. S-a înțeles?

Toți dăm din cap.

— Bine. În primul rând, cizme. Plimbați-vă pe aici, cunoașteți-ne familia, fiți blânzi și, după ce mă întorc, trecem la curățatul rahatului, zice și zâmbește larg.

— Doamne, ce *pute* aici, zice Taran de cum pleacă Marco.

Alif își acoperă gura. Mae-Lynn pare panicată.

— Sunt așa de mari, zice, dar începe să se plimbe prin jur, uitându-se la cai prin gard.

O iau după ea. Are dreptate. Majoritatea au un aer regal, cu gâtul lor lung și elegant. Îmi aduc aminte că Thaddeus mi-a zis că sunt arabi pursânge, o rasă foarte veche.

Mae-Lynn întinde încet o mână și atinge un cal. Calul stă nemișcat, dar în momentul în care degetele lui Mae-Lynn îi ating coama, dă violent din cap și strănută pe mâna ei.

— Bleah, scârbos. Doamne! zice Mae-Lynn, dar râde. E așa de moale, le zice lui Taran și lui Alif, care încă stau lipiți de ușă.

Walrus Jackson mângâie un cal castaniu, puțin mai departe de noi.

Eu continui să merg, inhalez mirosul grajdurilor, transpirația cailor, tot ce se simte. Oare asta îi plăcea mamei? Totul? Azi-noapte am stat ore întregi căutând informații despre frâie, bice, șei, perii, cizme.

În capătul culoarului, pe partea dreaptă, un cal mult mai mic decât restul se uită la mine fix.

Are un fel de atelă ciudată pe un picior. Îl ține puțin ridicat de pe pământ. Se uită la mine și clipește.

— Hei, îi zic.

Mă uit la poarta boxei, la semnul pe care scrie ce mănâncă și cum o cheamă. „Opal."

Marco intră țanțoș pe ușile duble, cu brațele pline de cizme:

— A, ai găsit-o pe rebela noastră. Și-a scrântit piciorul destul de tare acum ceva vreme, dar își revine. E puțin cam nevricoasă, dar are inimă bună.

Opal își scutură coama la el. Marco râde și se duce cu cizmele la ceilalți.

Eu și Opal ne uităm una la cealaltă. Întind mâna și o mângâi cu degetele pe nas. Așa se cheamă, nas? Sau altfel? Am fost așa de ocupată să caut *lucruri* de cai, încât am uitat complet de *anatomia* lor. Încerc să țin minte să caut asta mai încolo, după cină.

E așa de moale, ca de catifea. Și emană căldură. Stăm acolo ceva vreme, doar respirând, și simt cum mă afund într-un sentiment liniștitor, ca și cum oasele mele se relaxează puțin.

Ca și cum, măcar pentru o clipă, totul e bine.

Mă uit la atela ei. „Îmi pare rău că te-ai rănit", îi zic. „E oribil să fii rănit."

Opal își sprijină nasul în palma mea.

Și apoi Marco ne strigă că e timpul să strângem bălegarul.

Să strângi rahat e la fel de rău cum sună și, după ce terminăm, ne doare spatele și mirosim de la o poștă, sau cel puțin asta ne zice Walrus Jackson. El a stat tot timpul într-un colț și a citit, în timp ce noi am adunat bălegar, am porționat mâncarea cailor, am greblat și am spălat grajdurile.

Afară e cald și muștele roiesc în jurul nostru. Marco pare aproape vesel în timp ce ne explică ce avem de făcut.

Dimineața o să-l ajutăm să antreneze caii, o să ajutăm angajații cu lecțiile de călărie și o să aflăm tot ce presupune să lucrezi acolo. După prânz, strângem bălegar. După ce strângem bălegar, îi ajutăm să dea de mâncare la rațe, la porci (sunt doi) și luăm lecții de călărie după-amiză.

— Nimic sofisticat, zice Marco. Dar trebuie să învățați măcar lucrurile de bază.

Între timp a apărut și Randy Gonzalez, cu pălăria lui cu boruri largi trasă mult pe frunte. Ne zâmbește tuturor:

— Bine ați venit la mine acasă. Mă bucur că sunteți oaspeții mei săptămâna asta. Sper să vă găsiți aici alinarea sufletelor.

Toți patru ne uităm în jur stânjeniți. Adulții sunt ciudați. Mereu zic tot felul de lucruri măreațe, la care te gândești atât de mult, încât ajungi să uiți ce au zis la început.

— În capătul aleii e o piscină, continuă el, arătând cu degetul. Puteți s-o folosiți, dar să nu faceți prea mult zgomot. Cei mai mulți dintre noi ne culcăm destul de devreme aici. Viața la fermă începe înainte de răsăritul soarelui.

După aceea se îndepărtează încet.

— Tipul ăla pare scos din filmele cu cowboy, zice Alif.

Marco râde.

În camera de oaspeți, în dormitorul nostru mic, Mae-Lynn sforăie adânc. Are mâinile pline de bășici de la lopată. A trebuit

să cotrobăi prin baia cu pereți roz, ca să găsesc niște bandaje și niște alifie. Toți am fost așa de obosiți după prima zi, încât de-abia ne-am mai ținut capul drept la cină, unde am primit tocană mexicană, frigănele și ceai rece.

Și eu sunt obosită și mă dor toate oasele, dar nu pot să dorm. Mă simt șubredă, stângace. Mă ridic și îmi pun rochia care este încă umedă – am spălat-o în chiuvetă ceva mai devreme. Îmi pun și cizmele.

Cerul e negru ca abanosul, iar vântul nu adie deloc. Pe drum spre cai, aud porcii cum grohăie în grajdul lor.

Normal că porțile sunt încuiate. La urma urmei, sunt cai importanți. Merg spre capătul grajdului, unde e Opal. Poarta olandeză, cum ne-a zis Marco că se cheamă aceste jumătăți de porți, e parțial deschisă.

Bag mâna înăuntru.

După doar câteva minute, o aud cum se fâțâie și forrnăie și limba ei lungă începe să-mi lingă degetele.

Apoi apare cu totul, cu ochii ei strălucitori și curioși.

„Mama a murit", îi zic.

Fornăie ușor. Tropăie.

Îmi atinge mâna cu nasul.

Vorbesc cu ea multă vreme, îi zic despre mama mea și despre sora mea până când nu mai pot să-mi țin ochii deschiși și îi spun noapte bună și mă duc înapoi în casa de oaspeți și mă prăbușesc pe pat, tot în rochia mea udă.

29 de zile, 18 ore, 39 de minute

THADDEUS STĂ PE MARGINEA RINGULUI, cu un zâmbet uriaș pe față. S-a uitat cum ne-am chinuit toți să ne suim pe cai, să stăm pe cai și să dăm o tură de ring.

Călăria se pare că este mult mai complicată decât credeam, nu e suficient doar să te sui în șa.

Trebuie să-l perii, să-i pui șaua, chingile, căpăstrul și apoi vine o chestie care sună ciudat – încălecatul. Și apoi senzația de teroare provocată de faptul că ești așa de sus, pe un animal atât de puternic și de imprevizibil.

Trebuie să înveți să mergi, să te oprești, să te întorci. Toate astea trebuie învățate înainte să poți merge la trap sau la galop, lucruri pe care Mae-Lynn a zis că nu le-a făcut niciodată.

— Sunt mulțumită doar să mă plimb, ne strigă ea în timp ce calul ei, Fireball, intră agale în ring.

Mae-Lynn de descurcă binișor. Taran și Alif se chinuie.

Eu am tot dat ture la pas, pe Opal. La început Marco nu a vrut să mi-o dea din cauza piciorului ei, dar în cele din urmă s-a hotărât că e în regulă:

— Vouă vă place una de cealaltă, a zis. Știu că o să fii blândă cu ea. Nimănui nu-i place să fie forțat să facă lucruri pe care nu este pregătit să le facă și o să te anunțe singură când nu mai poate.

Țopăi mult când te afli pe un cal și e ușor dureros pentru niște mușchi și oase pe care nici nu știai că le ai, dar îmi place.

Mă uit în jos, la Thaddeus, când trec pe lângă el a treia oară.

Îmi face un semn că totul arată bine.

Mă simt ca acasă.

Poate că și caii, ca fructele de avocado și spectacolele de stand-up, fac parte din ADN-ul tău.

30 de zile, 16 ore

RANDY GONZALEZ ȚINE RECEPTORUL telefonului de la fermă. E prins în perete, lângă rafturile cu nutreț. Nu avem voie să ținem telefoanele cu noi când lucrăm în grajd.

— N-am nevoie de nimeni care nu e atent și după aceea se trezește lovit în cap, ne-a zis Marco.

— E sora ta, spune Randy. Nu-ți face griji, zice că totul e bine.

Îmi scot mănușile urât mirositoare și le las să cadă pe jos.

— Hei, zice sora mea. Care-i faza pe acolo?

— Ăăă, bine? Doar că...

Mă uit în jur, la prietenii mei – prietenii mei! –, care strâng bălegar și porționează mâncarea pentru cai.

— Muncesc.

— Mă bucur să aud asta. Ascultă...

Vocea ei devine mai blândă, dar și mai rapidă, de parcă are impresia că cineva o ascultă, iar eu îmi dau seama imediat de diferență.

— Știu că ar trebui să stai până duminică, dar e vară!

Face o pauză și, când începe să vorbească din nou, are vocea mai ascuțită.

— N-ar trebui să te duc în vacanță? Am făcut asta o dată, când eram mică. Am fost la o cabană în Redneck Riviera. Locuiam în Florida atunci. Și în alte locuri.

— Nu știam că ai stat și în Florida, îi spun eu.

— A, da, am stat în multe locuri. În fine. Am aranjat mașina mamei tale și pot să fac bagajele...

— Nu avem bani pentru asta, Shayna, nu? îi zic și îmi ling buzele.

Sună ciudat, de parcă ceva ar fi în neregulă, dar o vacanță pare OK, nu?

— Nu-ți face griji. Bunicul mi-a trimis un cec, nu cine știe ce, dar, oricum, o să acopere o parte din cheltuieli și, în plus, putem să le facem o vizită în Alabama. Îmi place așa de mult să conduc. O să fie supertare. Poate conduci și tu puțin. Pe drumuri mai mărginașe.

— Ăăă...

Mă uit la Taran și la Alif și la Mae-Lynn, transpirați din cap până în picioare. Toți se uită la mine.

— Păi, îmi cam place unde sunt acum. Ce zici, aș putea să rămân? Te poți duce singură în excursie. Sigur Mae-Lynn mă ține la ea până te întorci.

La capătul celălalt al firului se lasă o tăcere stranie.

— Shayna?

— Deci, nu. Uite, urăsc să fac pe tutorele, dar vii cu mine. Nu pot să te las aici.

— Nu vreau să... mă obligi să vin în vacanță cu tine? îi zic eu.

— Da. Vin să te iau mâine dimineață, la 10:00, deci să fii gata! O să-ți împachetez eu niște lucruri, zice și încearcă să pară veselă. O excursie între surori. Doar tu și cu mine.

Închide. Ascult tonul înainte să pun receptorul pe perete.

Vocea ei a părut să tremure la final, când a spus *doar tu și cu mine.*

Când mă întorc, toți se uită la mine îngrijorați.

— Se pare că plec mâine, le zic. Cine mai dă o tură?

***

Călăresc atât de repede, încât vocile lui Taran și Alif se pierd în vânt. Opal se aruncă înainte, de parcă de-abia aștepta să galopeze iar. Simt cum îi pompează sângele sub picioarele mele.

Vreau să merg repede mereu.

Vreau să merg atât de repede, încât să nu mai văd, să nu mai aud, să nu mai fiu.

Eram fericită în locul ăsta și acum sora mea mă ia de aici.

Dar mă simt mai bine în timp ce călăresc pe Opal. Poate că asta e povestea noastră comună: un cal rapid, timpul care stă cumva în loc.

Nu vreau să mă mai opresc niciodată. Îmi apăs călcâiele în coastele lui Opal.

Pot să călăresc atât de repede și de departe, încât, când o să apar pe partea cealaltă, totul va fi diferit.

Plâng.

Ea fornăie. Încetinește. Îmi spune că nu mai vrea. Scutură din cap. Eu îmi afund călcâiele și mai tare. Nechează.

Se oprește brusc. Zbor.

Aterizez câțiva metri mai încolo, izbindu-mă de pământ atât de tare, încât mi-e teamă că mi-am rupt ceva. Am mărăcini și ciulini în păr, pe mâini, pe rochie. Cât pe ce să mă izbesc cu capul de o piatră.

Inhalez pământ și praf. Tușesc.

Opal fornăie, șchiopătează. Dă din copite.

Nu mi-a plăcut asta.

OK, îi zic. *Îmi pare rău.*

OK.

Se apleacă spre mine, îmi atinge fața cu nasul. Fornăie, stropindu-mi obrazul cu salivă și mucozități. O mângâi pe gât.

Taran și Alif ajung lângă mine, aruncând peste mine un alt nor de praf.

— Ce dracului faci? Puteai să mori!

Taran se dă jos de pe Duster, îngenunchează lângă mine și mă scutură de praf:

— Sângerezi.

Fratele lui mă apucă de braț.

— Ai zbughit-o pur și simplu. A fost vina calului? S-a speriat sau ceva?

— N-a fost calul, frate. A fost *ea,* zice Taran și-mi scutură de pe mâneca rochiei niște ace de pin. Parcă doar ne distram.

— Eu...

Se uită la mine amândoi. Soarele strălucește puternic și, deși purtăm pălării, avem fețele transpirate și murdare și obosite. Patru zile de curățat grajduri și de fugărit rațe și de învățat totul despre cai te fac să arăți așa.

— Îmi pare rău, zic eu.

Alif are ochii triști:

— Nu trebuie să-ți pară rău, Tiger. Dar n-o să te ajute cu nimic dacă îți faci rău singură.

Nu zic nimic.

— Haide, să mergem, spune Taran. Jackson o să se îngrijoreze. Și caii au nevoie de apă.

Mă ajută să încalec din nou pe Opal. Corpul începe să mă doară și să mi se încordeze. Călăresc în spatele lor. Când îmi dau seama că am rămas suficient de mult în urma lor, mă aplec la urechea lui Opal și șoptesc: „Chiar îmi pare rău".

Își scutură coama, mângâindu-mi obrazul cu părul ei des.

În casa de oaspeți, Mae-Lynn îmi analizează tăieturile și îmi scoate ciulini din păr.

— A fost o prostie, zice. O prostie *uriașă*.

Mă trage ușor de păr cu degetele.

— De ce ești așa de supărată? întreb și îi dau mâna la o parte. Pur și simplu am vrut să merg repede. Nu știu.

Mae-Lynn își încrucișează brațele. Are obrajii plini de lacrimi. Își ia ochii de la mine și se uită în pământ:

— Știu ce încercai să faci. Credeai că poți să mergi atât de repede și de departe, încât totul să se schimbe sau pur și simplu să mori, nu?

Se uită fix la mine. Are ochii plini de lacrimi:

— Nasol de tine. Și cum îndrăznești?! Credeam că mi-am găsit în sfârșit o prietenă. Și nu doar asta, ci și o prietenă care înțelege gaura asta îngrozitoare pe care o am în mine, dar știi ceva? Nu-mi pasă. Pentru că ce fel de prietenă m-ar lăsa așa? Ce fel de prietenă mi-ar face asta după ce am trecut prin cea mai dureroasă pierdere?

Îi piere vocea. Plânge atât de tare, încât îi tremură umerii.

— Îmi pare rău, șoptesc și mă aplec ca să o iau în brațe. Îmi pare rău. Nu o să te părăsesc. A fost o prostie. Promit. Promit.

— Nu, zice ea și plânge în continuare. Te rog, nu. Nu mai suport.

30 de zile, 23 de ore, 17 minute

MAE-LYNN STĂ PE MARGINEA piscinei, cu picioarele înăuntru, agitând apa cu degetele:

— Îmi pare rău că pleci mai devreme, dar pare o excursie cool, nu?

— Da, cred. Dar a părut ciudat, îi spun eu.

— Oricum nu mai e cale de întoarcere. Asta e. Doar pe ea o ai și trebuie să iei ce e mai bun din situație.

— Dap.

Mă ridic:

— Stai. Trebuie s-o sun. Trebuie s-o rog să pună ceva în bagaj.

Nu am mai fost niciodată într-o excursie fără mama și nu vreau să încep acum. O sun pe Shayna, dar intră mesageria vocală. „Hei", îi zic eu. „Știu că e ciudat, dar, ăăă, ai putea să iei și Cutiile cu Mama? Nu ocupă mult spațiu. Nu... nu vreau s-o las în urmă. OK. Sună-mă înapoi dacă vrei sau dă-mi un mesaj."

Taran și Alif încep să strige *Marco! Polo!* și Mae-Lynn râde. Deși port doar un tricou și niște pantaloni scurți pe care mi i-a împrumutat Thaddeus, asta pentru că nu am costum de baie, mă înveselește să-i văd cum se joacă în piscină și nu mă simt ciudat sau săracă.

Mai că îmi redau speranța, cu vocile lor care răsună în aerul nopții, sub cerul plin de stele perfecte.

Îmi iau avânt și, când corpul meu atinge apa, mă simt la fel de liberă cum m-am simțit cu ani în urmă la Groapă, ușoară și nepăsătoare la durerea ce avea să vină.

31 de zile, 12 ore, 39 de minute

SHAYNA NU VINE să mă ia.

O aștept în casa de oaspeți, în timp ce butonez telefonul. Ceilalți sunt la grajduri, muncesc.

Încerc să nu mă panichez, ca în noaptea aia. SSPT, așa i-a zis Walrus. Îmi tot repet: doar pentru că o persoană a plecat, asta nu înseamnă că și altcineva va face la fel. Respir adânc.

Îi trimit două SMS-uri și îi las și un mesaj vocal, după care mă duc la grajd, să îi rog pe Taran și pe Alif să mă ducă acasă după prânz. Măcar pot s-o aștept acolo.

Primul lucru pe care îl observ când Taran și Alif mă lasă acasă este Sedanul negru și puțin bușit de pe alee. Shayna nu invită niciodată pe nimeni. Mereu zice că se întâlnește cu tot felul de persoane, dar că nimeni nu o vizitează.

Merg încet spre ușă, cu inima bătându-mi cu putere. Mai întâi cică plecăm în nu știu ce excursie misterioasă, apoi nu apare și acum are musafiri?

Când deschid ușa, al doilea lucru pe care îl observ e dezordinea.

Nu că Shayna ar fi vreo obsedată de ordine, în niciun caz, dar asta e mai rău decât mi-aș fi putut imagina din partea ei.

Haine peste tot, de parcă au fost aruncate la întâmplare. Grămezi de vase nespălate în chiuvetă și teancuri pe blatul roșu. O cutie de suc de portocale desfăcută și răsturnată, cu o mică pată de suc uscat alături.

Miros de fum de țigară, care face să mă usture ochii.

Pun valiza roz lângă ușă, cu inima cât un purice.

— Shayna, zic încet. Am venit.

Mă întreb brusc dacă nu ar trebui să le dau mesaj lui Taran și Alif și să-i rog să se întoarcă.

Ușa de la dormitorul meu – al nostru – e închisă.

Pe măsuța de cafea din fața televizorului e o piramidă de cutii de bere.

O scrumieră plină.

Shayna nu fumează.

Vocea îmi tremură când îi strig din nou numele, de data asta puțin mai tare.

Niciun răspuns. Sunt complet panicată și tocmai când dau să plec, să fug pe drumul prăfuit și să-l sun pe Taran sau la Urgențe, ușa de la dormitor se deschide larg și o voce groasă zice:

— Tu trebuie să fii faimoasa soră mai mică. Cea care a făcut-o pe prietena mea să lase totul baltă și să plece.

Degetele îmi îngheață. Întregul corp îmi îngheață.

Ray.

A zis că a dispărut din peisaj. A zis că nu trebuie să-mi fac griji din cauza lui. A zis: *E doar Ray. Doar gura e de el.*

Dar parcă vocea ei a tremurat, chiar și numai puțin. Oare îmi aduc aminte corect? Chiar s-a întâmplat asta. S-a întâmplat.

Îți zic pentru a o mia oară.

„Doar Ray" se reazemă de ușa de la dormitor, cu cămașa lui din flanel descheiată, cu blugii murdari, cu părul în ochi. Are cearcăne adânci și întunecate.

Zâmbește, dar vocea nu îi e deloc prietenoasă:

— Nu vrei să mă saluți? La urma urmei am bătut atâta drum.

În spatele lui o văd pe sora mea chircită pe pat, cu părul ei lung revărsându-se peste marginea patului, aproape de podea. Se vede o mică ruptură în pantalonii de pijama roz Victoria's Secret.

Au fost în patul meu. Au făcut chestii.

Stomacul mi se întoarce pe dos. Cred că o să mi se facă rău.

Nu vreau să mă mai uit la el, așa că privesc în jos.

Apoi urlă atât de tare, că mi se ridică părul pe ceafă.

— Shayna, a venit sor-ta!

Sora mea sare din pat, se împleticește și aproape cade. Se proptește de pat cu o mână, își recapătă echilibrul și se ridică în capul oaselor. Merge greoi spre Ray, care îi face loc în prag. Când își ia mâinile de pe față și se uită la mine, văd că și ea are cearcăne întunecate.

E palidă ca o stafie și are buzele foarte uscate. Pe tâmplă are o umbră vânătă, care mă face să-mi stea inima:

— Te-a lo... zic cu o jumătate de gură, înainte ca ea să scuture violent din cap.

Nu.

Dar nu o cred, pentru că îmi aduc aminte dimineața în care și-a lăsat telefonul pe pat și s-a dus să facă duș și ecranul s-a aprins. *Nu deții tu controlul și să nu uiți asta.*

Începe să vorbească, înainte ca eu să apuc să zic altceva. Vocea îi sună ciudat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă persoana asta furioasă care e cu noi în casă nu e o situație ciudată rău, ci una perfect normală.

— El e Ray. Ți-am povestit de Ray. A venit în vizită. Ții minte că ți-am zis despre el. Ray, ea e Tiger. Sora mea mai mică. S-a întors.

— Da, văd asta, spune Ray.

Sora mea se uită în pământ.

Cândva a spălat pe jos cu proprietarul, cu cei de la taxe *și* cu directoarea mea, cu vocea ei puternică și încrezătoare, cu părul în vânt.

Dar acum părul încâlcit îi acoperă fața și are vocea răgușită și pierdută.

— O să stea cu noi o vreme.

Ray rânjește. Nu mai pot să respir.

Sora mea se uită tot în jos.

Eram la ferma de cai și m-am îndrăgostit de un cal și m-am împrietenit cu Mae-Lynn Carpenter și am venit acasă gata să formez o familie cu sora mea nebună și imprevizibilă și acum sora mea e altcineva. Cineva frânt și nefamiliar.

Poate mereu a fost frântă și pur și simplu nu am vrut să văd asta.

Poate s-a priceput s-o ascundă.

— Ah, haide, mârâie Ray și își aprinde o țigară.

Cizmele lui pătează podeaua.

— Nu mai fi așa plouată, puștoaico. Nu sunt așa de rău. Mă pricep foarte bine să am grijă de oameni, nu-i așa, Shay? Sunt chiar foarte bun la asta. Oare nu sora ta este cea care nu prea se pricepe? Ia zi, Shay?

Nu știu la cine să mă uit, la Doar Ray sau la Shayna.

Ea nu-și ridică ochii din pământ și își mușcă buzele. Cred că e mahmură, foarte mahmură.

Când zice ceva în cele din urmă, vocea ei pare slăbită, rugătoare:

— Te rog, Ray, nu face asta.

Ray se sprijină de blatul din bucătărie și zâmbește:

— Dar acum suntem cu toții o familie, nu-i așa, scumpo? Ar trebui să ne știm secretele, să o luăm de la zero.

— Shayna, șoptesc. Despre ce...

Ray latră atât de brusc, încât scap telefonul din mână pe podea cu un zgomot puternic:

— Să. Nu. Vorbești. Cu. Ea.

Vine spre mine fluid ca un șarpe, cu fața la câțiva centimetri de a mea, îi simt respirația oribilă pe obraz.

— Ți-a spus ce a făcut? Ți-a spus ce a făcut fix înainte să fugă de mine?

Shayna începe să plângă:

— Nu-l asculta, Tiger. *Te rog.* O să am grijă să trăim bine împreună, promit.

Vocea ei pare de fetiță.

— Chiar crezi că vrea să aibă grijă de tine? urlă Ray. Doar te-a folosit ca scuză să plece de pe insulă. Nu-i pasă *de tine.* Cum ar putea? E *o beţivă.* Ne-a ucis *copilul.*

Tace brusc.

Shayna țipă *Iisuse, Ray* și sunetul e așa de dureros, încât vreau să-l fac să nu-mi mai țiuie în urechi. Mă uit încremenită cum Ray începe s-o scuture, la fața ei schimonosită și plină de lacrimi. *Nu e ceea ce crezi, Tiger. Pot să explic.*

O apasă tare cu degetele în carnea de pe brațe.

Nu știu ce persoană devin, dar, oricine ar fi, persoana asta încearcă să-l smulgă de pe sora ei, trăgându-l de cămașa din flanel, pentru că *sângele apă nu se face*, lovindu-l în picior. *Să nu îndrăznești să-i faci rău.*

Și apoi zbor prin aer de parcă aș fi un nimic, o scamă, o pană, un fir de praf care se izbește de perete, simțind forța cu care m-a împins atât de violent.

Și mă uit la sora mea care se uită la mine cu fața împietrită și fără să facă nimic ca să mă ajute, nici măcar când mă izbesc tare cu capul de perete.

Dar văd cum i se mișcă gura când Ray se apropie iar de ea, cu ochii încețoșați de ceva care mă sperie așa de tare, încât nici măcar nu-l pot numi.

Fugi.

Apoi înșfac telefonul și fug afară, pe aleea prăfuită, sub soarele arzător.

***

Ecranul telefonului e crăpat. Scrie că mai am 5% baterie.

Respir atât de repede, încât am impresia că o să mi se fisureze coastele. Plămânii o să-mi explodeze. Ochii o să-mi iasă din orbite și o să sângereze.

Aveam o mamă și acum nu mai e. Aveam o soră și acum nu mai e.

Nu mai am pe nimeni.

Ar trebui să mă întorc. Nu pot să mă întorc. Mi-e frică să mă întorc. Mi-e frică de tot.

Degetele nici măcar nu îmi tremură când sun la Urgențe, când îi zic operatorului că o femeie e bătută pe Morales Road numărul 344 și că trebuie să vină repede.

Încep pur și simplu să merg. N-am idee unde ar trebui să mă duc. Nu vreau s-o sun pe sora mea și, chiar dacă aș vrea, acum mi-a murit bateria. Poate o să merg în deșert și o să mor acolo, în căldură și singurătate, printre coioți și iepuri sălbatici care or să-mi sfâșie carnea.

Nu am apă și obosesc și mi se face sete și foame destul de repede.

La un moment dat mă împleticesc și cad într-un cactus. Durerea îmi străfulgeră piciorul și de-abia mai pot să respir.

Când dau piciorul la o parte, văd că de gambă atârnă pur și simplu o parte din cacatus și încerc să-mi folosesc rochia pe post de mănușă, dar țepii au intrat prea adânc și mă înțeapă chiar prin rochie.

Renunț. Merg ca o creatură dezlânată, încet, cu multe pauze, cu țepi de cactus înfipți în picior. Oriunde s-ar afla gaura neagră, acolo mă îndrept și eu.

Merg cât de departe pot, cu bucata de cactus încă atârnându-mi de pulpă. Apoi mă opresc, pentru că nu mai pot să merg și nici nu mai vreau, pentru că nu are niciun rost.

Sora mea nu mă vrea. Tatăl meu nu mă vrea. Cake e în partea cealaltă a țării. Mama e moartă.

Cred că, dacă aș avea ceva acum, ceva care să mă ajute să fac un pas spre cuvântul cu S, aș face-o.

Mă așez pe jos, îmi strâng rochia de doliu murdară în jurul meu și încep să plâng. Mă gândesc la ce aș putea să-mi fac singură. Îmi zgârii brațele cu pietre ascuțite. Îmi lovesc fruntea cu podul palmei. Întregul corp îmi este electrocutat de dor, de groază, de finalitate. Doar așa pot s-o exprim. Simt doar întuneric înăuntrul meu și simt că ceva mă trage și nu mai pot să mă opun.

Nu știu cât stau acolo. Timpul se oprește.

Sper ca noaptea să mă înghită pe de-a-ntregul când o să se lase peste tot. Orice creaturi sălășluiesc pe aici pot să mă mănânce de vie. Nu contează. Pot să mă rontăie încet, pot să sară pe mine cu dinții lor ascuțiți și să mă facă bucăți, nu îmi mai pasă. Sau pot să mor de la infecția cauzată de acele de cactus înfipte adânc în picior.

Închid ochii. S-ar putea să adorm. Mă ridic când rochia începe să mă mănânce de la transpirația uscată. Când temperatura scade, apune și soarele.

Ascult sunetele deșertului: chiuieli ciudate, cârâieli și vuiete. Aud un huruit surd, în depărtare. Și sunetul a ceva ce vine spre mine.

Când mă uit în față văd flăcări la distanță, limbi imense de foc care brăzdează cerul și, în fața lor, o siluetă care vine spre mine plutind, cu părul în vânt ca o mantie neagră, pe fundalul unei lumini portocalii orbitoare.

Clipesc dezorientată. Nu mi-am dat seama că sunt așa de aproape de Rancho Luna, vechiul hotel abandonat, și că e focul de tabără de vineri și că în curând grupuri întregi de copii vor veni la hotelul părăsit ca să bea bere și să facă lucruri rușinoase până când poliția oprește toată distracția.

Îmi dau seama încet că silueta este a prietenei mele răutăcioase și frumoase și distruse, Lupe Hidalgo, care vine spre mine ca o apariție din altă lume.

Mi-e teamă că o să mă lovească sau că o să-mi arunce nisip în față sau că măcar o să râdă de mine, pentru că nu suntem după Grupul Durerii, când toți ne simțim apropiați și conspirativi. Capitolul ăsta s-a încheiat. Sinceră să fiu, m-aș bucura să mă rănească. Sigur, fă-o. Ce-mi pasă? Încă un lucru n-o să facă nicio diferență.

Cu toate astea, îmi ascund fața în mâini când se apropie.

Dar nu mă lovește. Nici nu aruncă cu nisip. Oftează adânc, îndreaptă lanterna spre mine, ceea ce mă face să clipesc des și bombăne:

— Tolliver, cea mai mare proastă din lume, ce naiba faci aici?

Flutură mâna în fața ochilor mei.

— Miroși oribil, Tolliver. Rochia asta. E bălegar cumva? Doamne, v-ați dus la ferma aia fără mine, nu? N-ai putut nici măcar să *faci un duș?* La dracu', ce naiba ți-ai făcut la picior?

Îngenunchează lângă mine și îmi luminează gamba cu lanterna.

— Ce tâmpenie, zice și clatină din cap.

Caută ceva în buzunarul vestei ei din blană de oaie și scoate un săculeț. Ridică o pensetă. Cine are o pensetă în deșert?

— Mereu simți nevoia să te pensezi în deșert, Lupe? întreb cu o voce răgușită.

Gâtul mă ustură de sete și de la plâns.

— Taci. E pentru țigări. Exact asta e în neregulă la tine. Știi, Tolliver? Mereu trebuie să faci pe deșteapta și să fii așa pompoasă. Mereu vorbești din cărți.

— Nu eu am folosit cuvântul *pompoasă*, îi zic.

Se strâmbă și se apleacă peste piciorul meu, gândindu-se la ce variante are.

— O să doară, zice. Scuze.

Lupe lucrează repede, scoțând mai multe ace deodată, ceea ce mă face să mă schimonosesc de durere, apoi se ocupă de

cele mai mici. După ce termină, își linge tivul tricoului și îmi curăță piciorul. Când face asta, îmi apar pe toată suprafața pielii mici stropi de sânge.

Lupe scoate o sticluță de șnaps de mentă din buzunar și se uită la mine. Ia o gură și se așază nici prea aproape, dar nici prea departe.

— Mersi, îi zic.

— N-ar trebui să fii aici. Ar trebui să fii acasă.

Face o pauză:

— Cum merg lucrurile cu sora ta?

— Nu prea bine.

Îmi dă sticla de șnaps.

— A apărut prietenul ei. S-au certat.

Lupe clatină din cap:

— A, la dracu'. Tu ești bine?

Iau o gură mare și simt cum îmi inundă tot corpul. Mă simt imediat mai bine: mai caldă, mai curajoasă, mai neînfricată, mai furioasă, mai importantă. Mai iau patru guri mari, una după alta, și simt cum mă ia repede amețeala, probabil pentru că sunt deshidratată și mi-e foame.

Lui Lupe i se pare amuzant când încep să vorbesc aiurea, în special despre Thaddeus și gaura neagră și despre posibilitatea existenței unei persoane în univers, care dă paginile poveștii vieții noastre și nu avem niciun control.

Lupe pufnește:

— Ce prostii zici acolo, Tolliver? Nu cred o iotă. Cred că avem control absolut asupra destinelor noastre, știi? Eu iau decizii, nu vreun ciudat pe un nor. Și o să ies de-aici.

Râgâi:

— Ce?

— Ies. De-aici. Din Mesa Luna, din orașul ăsta ca vai de capul lui. Am obținut o bursă la facultate. Pentru softball, zice și zâmbește mândră.

— A, da.

Sunetele care se aud dinspre Rancho Luna se intensifică. Râsete, țipete. Sticle sparte.

— Prietena mea mi-a dat papucii, zice și oftează.

— A, spun eu.

Mă aplec înspre ea și îi iau încet sticla de șnaps din mână. Mă simt ușoară și minunat și mai vreau:

— Îmi pare rău. E groaznic. Părea drăguță.

Lui Lupe și Breishei Walters le plăcea să se sărute la intrarea în bibliotecă, rezemate de dulapuri, îmbrățișate strâns. Era așa de greu să nu te holbezi; erau amândouă frumoase, cu părul închis la culoare și ochii negri. Când erau împreună, arătau ca niște eroine din romanele fantasy, care pun stăpânire pe școală cu ochii lor strălucitori și părul mlădios. Mai că mă așteptam să scoată câte o sabie în timpul pauzei de masă.

— Sunt dărâmată, se vaită Lupe. Pun pariu că ăsta e un cuvânt care îți place. Nu vreau să merg la Rancho în seara asta. O să fie acolo. Mi-a zis că sunt prea posesivă. Ce naiba înseamnă asta?

Se apleacă spre mine și ia sticla înapoi:

— Tu umbli cu cineva?

— Nu, zic hotărâtă. Nimeni nu mă vrea.

O secundă mă gândesc la Kai, dar alung gândul, pentru că nici asta nu mai contează.

— Nu-ți mai plânge atâta de milă, Tiger. Toată lumea își găsește pe cineva. Și, chiar dacă nu e așa, fii o femeie puternică, ce naiba? Învață cum să fii tu însăți. Așa cum am zis, ia controlul asupra propriului destin.

Mă întreb cum de-a devenit Lupe Hidalgo atât de înțeleaptă.

Nu mai zicem nimic, ascultăm doar țipetele și râsetele celor de la focul de tabără.

— Uneori sunt așa de furioasă pe fratele meu, zice Lupe încet. Că m-a părăsit. Mi se pare așa de egoist. A făcut-o pentru

că era copleșit și trist și îl afectau lucruri pe care nu mai putea să le controleze. Știi, e ca o boală să fii așa, dar acum *eu* am rămas în urmă și *eu* sunt copleșită și tristă și lucrurile mă afectează *pe mine.*

Ochii îi strălucesc:

— Asta chiar e de tot *căcatul.*

Termină sticla și o aruncă. Văd cum zboară prin aer, cum plutește pe cerul întunecat.

— Ar trebui să mergem undeva. Hai să mergem undeva. Adică *undeva.*

— Undeva, adică *undeva*? întreb. Serios?

— Dap. Gen să dispărem. Dar nu am mașina.

La Rancho, un grup de puști cântă „Highway to Hell" cu vocile joase și groase străbătând aerul nopții. Beată cum sunt, mi se pare tare să cânți asta, mi se pare că descrie foarte bine viața mea în momentul ăsta, așa că o apuc pe Lupe Hidalgo de umeri și zic:

— Am eu.

O să fie *supertare* să preiau controlul asupra propriului destin.

***

Nu știu cât durează să ajungem acasă, pentru că eu sunt beată. Ne-am oprit la Rancho ca Lupe să mai fure o sticlă de ceva; îmi aduc vag aminte cum Grunyon și Boots, amețiți și ei, au ridicat sticlele înspre mine. Eu am ridicat o mână goală, ceea ce li s-a părut foarte amuzant.

Lichidul ăsta nou nu e verde și mentolat și delicios. E mai aspru și, sincer, cam scârbos. Mă înțeapă pe gât și miroase oribil, a benzină. Dar lui Lupe pare să-i placă.

În casă e întuneric. Honda și Sedanul negru au dispărut. Mă întreb dacă a venit poliția și mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc că se poate ca Shayna să fi fost rănită.

Lupe se ghemuiește pe marginea drumului, lângă gard, și face pipi.

Mă ghemuiesc și eu lângă ea.

Ca de obicei, cheile de la Jeleumobil sunt sub scaunul din față. Le flutur în fața lui Lupe și ea râde.

— Camioneta cu jeleu? Mă omori, Tolliver. Hai să mergem.

Parcă a zis *sergem.*

Nu-mi trece prin minte niciun gând de genul *Nu face asta, e o greșeală. E o GREȘEALĂ.*

Gărgărița e suspect de tăcută, privind tot ce se întâmplă.

Lumea pare învăluită într-o lumină strălucitoare, dar tristă, una care pare să mormăie *Cui îi pasă?*

La urma urmei, cui îi pasă? Toți au plecat din viața mea.

Dacă Lupe Hidalgo vrea „să mergem undeva", cât se poate de departe de inima ei frântă, atunci, pe toți sfinții, o s-o duc eu cu Jeleumobilul, pentru că nu mai am nimic de pierdut.

E puțin greu să-l pornesc și ne poticnim de câteva ori înainte să ajungem pe șosea. Nu trece mult și ne trezim pe San Gabriel, unul dintre drumurile necirculate din Mesa Luna, o întindere de pământ și case răsfirate în spatele arbuștilor și al cactușilor. Geamurile sunt lăsate, iar briza blândă îmi flutură părul.

Lupe e dezamăgită să afle că de fapt nu există jeleu în Jeleumobil, dar găsește un pachet de Little Debbies în cutia de mănuși de unică folosință și asta pare s-o mulțumească.

Cântăm amândouă pe melodiile de la radio. *I got that red lip, classic thing that you like... We never go out of style.* Până și eu o știu pe-asta. Lupe știe cuvintele tuturor cântecelor.

Se plânge de mirosul rochiei mele, ne pasăm sticla de la una la alta, eu încerc să conduc cu prudență, deși privirea începe să mi se încețoșeze și în minte mi se strecoară un gând: *Mi-e puțin somn. Poate ar trebui să tragem de dreapta și să ne odihnim.*

Nu știu unde mergem.

— Lupe, unde mergem mai exact?

Flutură sticla deasupra capului:

— Spre infinitate și dincolo de ea.

Când sunt cât pe ce să-i zic „Nu, serios acum, poate ar trebui să ne întoarcem", un iepure sălbatic mare și blănos sare de nicăieri, țâșnește în fața Jeleumobilului și se oprește în mijlocul drumului, cu capul spre noi.

În lumina farurilor, fața iepurelui e albă, ca o fantomă.

Lupe Hidalgo țipă, eu învârt de volan și universul se învârte odată cu noi.

32 de zile, 2 ore

ȘTII, ÎN FILME, când oamenii derapează, șoferul reușește de multe ori să repoziționeze mașina înapoi pe drum, dar nu se întâmplă așa și în viața reală, mai ales dacă ești un adolescent fără experiență și extrem de beat.

Universul se învârte repede, dar apoi încetinește, aproape se târăște, ca și cum ar vrea să zică *Vreau să vezi fiecare moment, fiecare secundă.*

Ceva mare și pătrat, de metal, se izbește de parbriz și îl face țăndări.

Bucățele de sticlă îmi sar pe față și în păr.

Lupe Hidalgo țipă iar. Cred că fac și eu la fel și, instinctiv, îmi trag picioarele pe scaun, las capul jos și strâng genunchii la piept.

Jeleumobilul derapează pe o străduță rezidențială întunecată, izbindu-se de ornamentele de pe peluză, care sar în aer și îmi sparg oglinda. Geamul e deschis și cioburi de sticlă mă lovesc în gură. Simt gust de sânge.

Lupe Hidalgo se foiește pe scaun și reușește să pună piciorul pe frână. Jeleumobilul se oprește la câțiva centimetri de un stâlp de telefon. Lupe se dă cu capul de bord.

Râde și plânge în același timp, cu capul în mâini.

— Sunt varză rău de tot, s-a terminat, se vaită. Nu mai pot.

Ușile caselor de pe strada San Gabriel încep să se deschidă și luminile telefoanelor încep să strălucească în direcția noastră, se aud țipete și pași pe pietriș. Oamenii aleargă înspre noi.

Eu și Lupe izbucnim în lacrimi în același timp.

Suntem bete criță și îm rahat până la gât și știm amândouă asta.

Multe se întâmplă când bei, când conduci fără permis și când dărâmi o cutie de scrisori și ornamentele de pe peluza cuiva. Într-o camionetă de înghețată transformată în altceva. Când ai 16 ani.

Stau pe locul din față o vreme, cu bărbia caldă și umedă de la sângele care îmi șiroiește din buza de jos, în timp ce Lupe șoptește într-una „O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne", cu vocea tremurândă. N-am mai văzut-o pe Lupe speriată până acum și nu-mi place.

„Îmi pare rău", îi șoptesc eu, dar nu știu dacă mă aude. Îmi tremură tot corpul; dinții îmi clănțăne ca niște pietricele. Mă simt ca unul dintre scheletele alea de Halloween, care atârnă și se bălăngănesc în bătaia vântului.

Oamenii se adună în jurul camionetei, ne întreabă dacă suntem bine, deschid ușa, se uită înăuntru. Din depărtare se aud sirene.

— Nu le mișca, zice cineva. E posibil să fie rănite grav.

Lupe iese din camionetă împleticindu-se și cade. O femeie mai în vârstă, cu părul pe bigudiuri, se uită la ea și o întreabă, ridicând trei degete:

— Câte vezi?

Peste tot e numai sticlă. În păr. Înfipte în rochie. În sângele de pe bărbie. Cineva îmi desface încet centura de siguranță.

— Nu te mișca, vin ajutoare imediat.

Vocea îmi sună cunoscut, dar nu-mi dau seama de undeva, și îmi simt ochii așa de grei, încât de-abia mai văd.

— Ce naiba a fost *în capul* vostru?

Vocea e fermă, dar apoi se înmoaie.

— Ați fi putut să muriți.

Întorc capul și încerc să focalizez fața încețoșată.

E greu să-mi dau seama în întuneric, cu privirea mea înecată în alcool.

Bărbatul își caută ochelarii în buzunarul halatului. Inima mi se oprește.

— Grace Tolliver, Sfinte! Și *Lupe*?

Walrus Jackson se uită la mine. În fiecare seară, după cină, pleacă din tabără și se duce acasă.

Dezamăgirea din ochii lui îmi frânge inima:

— Doamne, fetelor, ce Dumnezeului v-a apucat?

Vine poliția. O ambulanță. Un reporter cu o cameră și un microfon.

32 de zile, 5 ore

ÎNCHISORILE MIROS. MIROS a vomă și a mâncare stătută și a frică și a furie.

Ne-au dus pe mine și pe Lupe într-o cameră mică și ne pun întrebări. Lumina incredibil de puternică mă orbește. Văd totul în ceață și nu înțeleg ce mă întreabă. Tâmplele îmi zvâcnesc.

Stomacul mi se face mic, dar Lupe e cea care vomită în coșul de gunoi. Aduc unul nou și un șervețel cu care să se șteargă la gură.

— Sunt terminată, șoptește. Sunt în mare, mare rahat. Bursa mea.

Nu vreau nimic altceva decât să mă duc să mă culc, dar polițista ne-a dat niște sticle de suc, așa că sunt agitată și trează.

— Mama o să mă omoare. Sunt efectiv *moartă,* zice Lupe.

Polițista mâzgălește ceva pe carnetul ei galben și spune încet:

— Da, probabil că asta va face.

Polițista, pe al cărei ecuson scrie *F. Ruiz*, tastează ceva pe laptop.

— Văd că protecția copilului a deschis un caz. Așa e? Mama ta e decedată, tatăl încarcerat și nu există nicio altă rudă care să-ți fie tutore?

Îmi ling buzele. Am gura uscată și murdară. Cred că simt pe limbă bucățele de sticlă de parbriz.

— Nu, adică, da, mama a murit, dar sora mea, sora mea vitregă, ea e tutorele meu. Shayna Franklin. Puteți s-o sunați.

Îi zic numărul ei de telefon.

F. Ruiz continuă să tasteze. Se încruntă:

— Nu apare aici. Tu și sora ta ați completat documentele și ați fost la tribunal? Nu e nimic finalizat până nu mergeți la tribunal și până nu se face o inspecție la domiciliu.

Inima mi se face mică.

— La dracu, mormăie Lupe.

— A zis... a zis că o să se ocupe de acte. Curând. Poate că încă n-au fost procesate? Nu știu.

Lucrurile se mișcă încet, mi-a zis Karen la un moment dat. Ultima dată când am văzut plicul galben-închis de la stat, Shayna îl băga în geantă.

Simt cum mă podidesc lacrimile. Pe rochie am numai pete de sânge, de parcă aș fi o imagine Rorschach*. Sânge în păr. Sânge pe față.

— P... puteți s-o sunați pe sora mea, mă bâlbâi eu. Sunați-o. O să vă lămurească ea.

Dar poate n-o să lămurească nimic. Îmi aduc brusc aminte. Apelul la Urgențe. *Ray.*

— Hei, știți ceva, puteți totuși să vedeți ce face? Cred că i s-a întâmplat ceva. A trebuit să... sun la urgențe.

F. Ruiz se uită atent la mine:

— În legătură cu ce?

— Prietenul ei era... furios.

— Violență domestică?

— Bănuiesc, răspund eu.

Scrie ceva pe carnetul galben:

— O să încerc să verific. Chiar și așa, tot trebuie s-o sun pe asistenta ta socială. Nu pot să-ți dau drumul decât dacă ești însoțită de un asistent social sau un tutore și, sincer să fiu, acest aspect, la care se adaugă infracțiunile din seara asta, nu arată deloc bine.

---

* Imagini folosite într-un test psihologic influent. Pacienților li se arată o serie de imagini cu „pete de cerneală" și sunt rugați să spună ce văd (n.t.).

F. Ruiz își ia cana de cafea, laptopul și carnetul galben și pleacă.

— Tiger, tu ești într-o situație și mai rea decât mine, îmi zice Lupe. Frate! Pentru că tu conduceai. Și, pe bune, unde naiba ai învățat să conduci așa? Fato, ești letală. Doamne, îmi explodează capul.

Eu și Lupe stăm în camera cu ușă de sticlă șapte ore. Știu asta pentru că pot să văd prin geam un ceas rotund, atârnat pe perete. Orele trec. Mă doare capul îngrozitor și am numai puncte negre în fața ochilor. Medicii de pe ambulanță ne-au consulat după accident, dar au zis că o să fim bine.

Lupe doarme cu capul pe mâini și cu mâinile pe masă, ca în școala primară, când ne puneau să stăm cu capul pe masă când făceam vreo prostie.

La 06:04 dimineața, F. Ruiz vine s-o ia pe Lupe. O zgâlțâie serios ca s-o trezească:

— Au venit să te ia. E antrenorul tău. Tu ești fata despre care am citit în ziar că a obținut o bursă la facultate?

Lupe dă încet din cap și încearcă să se ridice. Are fața umflată și o vânătaie pe obraz, pe care n-o mai observasem înainte. Pe frunte, acolo unde a fost zgâriată de bucăți minuscule de parbriz, are mai multe bandaje.

— Da, îi răspunde polițistei.

— Antrenorul tău pare furios.

Lupe se ridică în capul oaselor. Se uită la mine cu ochi triști:

— Pa, soro. Ai grijă.

Înainte ca F. Ruiz să închidă ușa, strig:

— Și cu mine cum rămâne? Pe mine cine vine să mă ia? Ați aflat ceva de sora mea?

Polițista ridică din umeri:

— Nimeni. Nu era nimeni acolo când a ajuns poliția în urma apelului tău. Tu rămâi cu noi deocamdată. Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să te îmbeți și să te urci la volan.

***

De la 06:04 la 07:22 a.m. nu fac nimic. Nu pot să dorm. Nici măcar nu mă ridic, ca să merg prin cameră. Pur și simplu stau și mă holbez la lucrurile din jurul meu. La perete. La podea. La rochia mea plină de sânge. Îmi frec buza umflată. Mă ustură și mă chinui să nu plâng.

Mi-e dor de toată lumea.

La 07:22, se deschide ușa grea și intră o femeie pe care nu o cunosc. Se încruntă la mine:

— Grace Tolliver?

— Da. Unde e Karen? Ea e...

— Nu e nicio Karen. Eu sunt Luisa. Eu o să mă ocup de cazul tău de acum înainte.

— Nu... o vreau pe Karen. Ce se întâmplă?

— Știi ce se întâmplă, Grace? mă întrebă Nicio Karen. Ai idee?

Dau din cap, cu ochii în lacrimi.

— Nu numai că ai luat o mașină și ai condus fără permis. *Te-ai îmbătat* și ai luat o mașină și ai condus fără permis. Apoi ai dărâmat o cutie de scrisori. Avem deci distrugere a unei proprietăți private, șofat fără permis de conducere, șofat sub influența alcoolului *și* consum de alcool de către un minor. Să sperăm că proprietarii nu vor depune plângere. Treaba e foarte serioasă, Grace. Ai cazier. O să avem o înfățișare în fața unui judecător, de îndată ce se găsește timp pentru asta.

Nicio Karen oftează:

— Uită-te la buza ta. Doamne sfinte! Probabil că ar fi trebuit să ți se pună niște copci. De ce nu te-au controlat medicii?

O ignor și mă ridic. De-abia mă țin pe picioare și îmi vine să vomit:

— Unde e Shayna? E afară? E supărată?

Se uită la mine enervată:

— Ea e sora?

Deschide dosarul pe care îl are sub braț, își linge un deget și răsfoiește niște pagini:

— Nu, nu e afară, Grace, și nici nu a răspuns la telefon. În plus, nu pare să fi completat actele pe care i le-am trimis. Nu mă miră. Uneori, creșterea unui copil poate fi prea mult pentru unii oameni. Ce s-a întâmplat în timpul inspecției la domiciliu?

— Ce inspecție la domiciliu?

— Trebuia să programați inspecții periodice la domiciliu, zice Nicio Karen și se uită iar în dosar.

Clatină din cap:

— Se pare că am contactat-o pe sora ta de trei ori, dar nu a răspuns niciodată.

— Nu, trebuie să fie o greșeală, îi spun eu.

Nu cred că se întâmplă asta.

Capul îmi zvâcnește. Mă sprijin de masă. Simt cum încep să transpir.

— Nu e nicio greșeală, scumpo, zice cu o voce fermă. Va avea loc o anchetă care va dovedi dacă e potrivită ca tutore, asta dacă o găsim. Și sincer, nu văd niciun efort din partea ei care să arate că vrea să facă lucrurile să meargă.

Își verifică telefonul:

— E timpul să plecăm. Mai am și alte cazuri.

Bate la ușă și polițista se întoarce.

— Nu... unde plecăm? Vreau să merg acasă.

Am vocea ascuțită și speriată, ca a unui copil.

— Mergi la școala de corecție, Grace, zice Nicio Karen sec. Ai condus beată, ai furat o mașină, ai distrus bunuri și nu ai un tutore legal. Intri în sistem.

Nu mă mai pot abține. Vomit și pe pantofii mei, și pe ai lui Nicio Karen.

UITE CE SE ÎNTÂMPLĂ când mergi la școala de corecție, care se dovedește a fi o clădire scundă de cărămidă din Sierra Vista.

Mergi într-o dubă albă, alături de alte patru fete. Toată lumea privește în față sau se uită la unghii. O fată plânge, dar încet, iar lacrimile i se preling pe față și pe gât.

Nicio Karen stă în față. Ea e responsabilă pentru toate. Ea este cea care îi dă toate actele femeii de la intrare, care stă în ceva ce pare jumătate cușcă, jumătate recepție. Trebuie să treci printr-un detector de metale și ți se face o percheziție. Două dintre fete au mai fost aici, pentru că gardianul de la detectorul de metale le zice numele. *Bună, Raisa. Bună, Trini.*

Când te uiți în spate, Nicio Karen a plecat deja.

Îți iau amprentele.

Te pun să stai ore întregi într-o cameră neaerisită, cu celelalte fete. Una câte una, sunteți chemate într-o altă cameră neaerisită, unde vi se face o poză pentru o legitimație, vi se pun întrebări despre ciclu și sănătate și *ești însărcinată crezi că ai putea fi însărcinată ai fost vreodată însărcinată iei pastile iei droguri ascunzi droguri ești în sevraj.*

Gărgărița se agită. *Nu mai ești nimic acum.*

Te duc într-o altă cameră mică și albă, unde o femeie cu mănuși de cauciuc se uită prin părul tău, prin gură, prin urechi, căutând numai ea știe ce. Apoi te dezbraci și îți fac și mai multe lucruri oribile și jenante în locuri jenante și, dacă înainte nu te simțeai ca un nimic, acum cu siguranță așa te simți.

Îți dau o salopetă bej cu fermoar în față și o pereche de tenișI, trei perechi de chiloți, două sutiene jigărite și te așteaptă să-ți

dai jos rochia și te schimbi. Întrebi: *O să-mi primesc rochia înapoi?* Și gardianul zice: *Ai probleme mai grave acum, fato.*

Un alt gardian îți arată patul într-o sală enormă, plină cu paturi suprapuse. Apoi ești încredințată unei fete cu fața acră pe nume Wee-Wee, care are multe găuri în urechi și care te duce într-o clădire plină de fete cu fețe acre, după care îți arată unde sunt dușurile, cabinetul medical, cabinetul psihologic, sala de mese, camera cu televizor, mica bibliotecă. „Nici să nu încerci să mergi la psiholog", îți zice „E mereu coadă. Mai bine mergi la asistente. Măcar poți să te întinzi. Te mai relaxezi. Avem și ore. Dacă o să stai aici mai mult. Gen mate și alte chestii."

Îți spune repede pentru ce ai putea fi pedepsită și ce o să te țină „pe plus". Se uită atent în jur și se apleacă spre tine. Miroase a lapte rânced și a budincă. Apoi te ciupește tare de braț și-ți zice: „Pricepi? Mai drăguță de atât n-o să fiu."

Pleacă.

Stai în pat și încerci să nu plângi, pentru că ai văzut emisiuni despre închisori, adică cel mai apropiat loc de cel în care te afli acum și știi ce li se întâmplă celor care se arată vulnerabili. Ai vrea să ai o superputere și să devii invizibilă *chiar acum.*

Salopeta bej te mănâncă. Tenișii sunt prea mari. Sutienul e prea subțire și nu are sârme, așa că sânii îți atârnă și te incomodează.

Îți înghiți plânsul, pentru că aici nu trebuie să te vadă nimeni plângând.

Te întrebi cum ai ajuns de *acolo, aici.* De la a avea o mamă la a nu mai avea una. De la o prietenă pe nume Cake la o fată pe nume Wee-Wee. De la cenușă la întuneric, la cenușă, la plasament, la delincvent juvenil.

După scurtă vreme te ridici și te duci la bibliotecă, pentru că e singurul loc la care îți aduci aminte cum să ajungi. Nu privești pe nimeni în ochi. Stai aici, printre cărți, ținându-ți firea

și încercând să plângi fără să scoți un sunet. Mirosul de pagini vechi e familiar și te face să te simți mai bine, dar nu cu mult.

Nu cu mult.

Ai vrea nespus de mult ca mama ta să vină să te ia.

32 de zile, 15 ore

CENTRUL DE DETENȚIE JUVENILĂ se numește de fapt Centrul de Reabilitare pentru Fete Ignacio Ortiz. În ziua în care ajung stau în bibliotecă până când se aude o sonerie și o altă fată, ascunsă după niște rafturi, se uită la mine și îmi zice: „Prânzul. Nu poți să întârzii. Iei pedeapsă".

O urmez și fac tot ce face ea. Arăt legitimația, iau o tavă, stau la rând, beau niște Kool-Aid îndoit cu apă, ronțăi un biscuit, mă întreb unde e rochia plină de sânge și ascult zgomotele din jurul meu, fete care vorbesc și țipă.

La o altă masă, o fată înghiontește cu cotul o altă fată, care se ridică și îi trage o palmă în cap. Prima fată se face mică.

Îmi trag coatele mai aproape de corp.

Deși suntem doar niște copii, sunt gardieni peste tot. Gardieni care dau ture prin cantină, fețe împietrite, ochi plictisiți.

Fata Wee-Wee e și ea la masă. Mănâncă metodic: mai întâi biscuiți, o gură de Kool-Aid, o lingură de budincă, apoi una din sandviciul cu pâine albă, maioneză și cașcaval.

Seamănă mult cu cantina de la liceu, dar bănuiesc că unele dintre noi au furat mașini sau și-au lovit părinții sau au furat din magazine sau poate chiar mai rău.

Nu vreau să știu ce ar putea fi mai rău.

Suntem atât de multe cele care am făcut ceva rău.

Probabil că aici sunt și multe povești cu spate rupt.

Soneria se aude iar și toată lumea se ridică, iar tăvile încep

să zăngănească. Stai iar la coadă ca să pui tava într-un coș și tacâmurile într-o găleată.

Nu știu unde să mă duc. Fetele mă împing, mă dau la o parte și apare lângă mine Wee-Wee, exasperată. „Ce naiba e în neregulă cu tine? *Mișcă*-te odată. Vrei să ți-o iei?", bombăne ea, luându-mă de cot și trăgându-mă din calea fetelor grăbite. „E ca la școală. Facem ceva diferit în fiecare oră, bine?"

Mă duce într-un fel de sală de sport, cu rânduri întregi de fete care fac sărituri. Își ating degetele de la picioare, se întind spre cer.

Un bărbat solid, îmbrăcat în trening, stă în față. Fluieră spre noi. „În față, domnișoarelor, dacă nu știți să veniți la timp." Wee-Wee se vaită, pentru că acum trebuie să stăm în fața tuturor și bănuiesc că ea preferă să stea în spate, unde nu-i vede nimeni fundul.

Mă doare când fac exercițiile, pentru că tot corpul se resimte după accident.

Mă mai duce la o oră. „Sănătate", îmi șoptește.

Ne uităm la un filmuleț despre cum să ai grijă de copilul tău. Doamna din videoclip ține în brațe un bebeluș fenomenal de fals. Un bebeluș alb, așa că fetele de culoare din cameră râd. Strigă: *Nu e copilul MEU.*

Doamna din filmuleț scutură copilul fals. *Nu vă scuturați niciodată copilul.*

Pune copilul fals într-un pat uriaș și se suie lângă el. Se prefface că adoarme și se rostogolește peste copilul fals. *Niciodată să nu vă puneți copilul în pat. Puneți copilul în pătuțul lui.*

Ține copilul cu o mână, sub braț, aprinde o țigară cu cealaltă mână, face rotocoale de fum și se uită la televizor. *Nu fumați în preajma copilului.*

O fată dă din mână plictisită. „Ce căcaturi, tati și mami mereu au fumat lângă mine și n-am avut nicio problemă." Râde și bate palma cu altă fată.

Doamna ține o sticlă de suc la gura de plastic a copilului fals. *Bebelușii au nevoie de lapte de la sân sau de lapte praf, nu de băuturi pline de zahăr.*

Unele dintre fete plâng.

— Le e dor de bebelușii lor, îmi șoptește Wee-Wee.

— Unde sunt bebelușii lor?

Wee-Wee dă din umeri.

— Nu aici.

După cină, stau cu Wee-Wee în fundul camerei de relaxare. Fetele se uită la *Chopped* la un televizor atârnat sus pe perete. E în spatele unei cuști.

Cineva schimbă canalul și dă pe știri. „Tușa a cumpărat bilete la loterie săptămâna asta. Vreau să văd numerele."

Și brusc mă văd pe ecran.

Aventura tinerelor din Mesa Luna și a camionetei de înghețată: „Două tinere au hotărât să... s-a dovedit aproape mortal... daunele suferite de proprietar..."

Nici nu pot să respir. Nu arată poze cu noi și nici nu ne spun numele, dar arată poze cu căsuța poștală pe care am dărâmat-o, un gard peste care am trecut și Jeleumobilul, a cărui parte din față e complet distrusă și, cum toată lumea din Mesa Luna știe camioneta, toți bănuiesc ce s-a întâmplat. Sau parte din ce s-a întâmplat. Probabil.

#fatacriminala #delincventaorfana #hoatadejeleu

Mama ar fi așa de supărată dacă ar ști. Dacă ar vedea asta.

Am trecut de la un copil normal, la o adevărată infractoare în puțin mai mult de o lună.

Mă duc înapoi în pat. Mi-e frică să mă întorc pe-o parte, așa că stau pe spate. Fac rău pe mine, dar mi-e frică să mă duc la baie. Încerc să stau cât pot de nemișcată, ca să nu-mi vină și mai tare să fac pipi.

Nimeni nu vorbește cu mine. Fetele din jurul meu se agită, se schimbă în pantaloni de trening și tricou, își perie și își

împletesc părul. La un moment dat sună un fel de alarmă și luminile se sting brusc.

Fata din patul de sus se apleacă spre mine. Are ochii mari, negri. Zice „Puricii să te sărute", scoate din gură un ghemotoc de guma de mestecat și îl lipește pe marginea patului.

În noaptea aceea petrec multă vreme holbându-mă la toate gumele mestecate și lipite de pat.

34 de zile, 10 ore

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU, un gardian vine la mine ca să mă dea jos din pat. „Ai audiere", îmi zice. „E timpul pentru tribunal."

Băile de aici sunt înfricoșătoare, așa că m-am abținut toată noaptea să fac pipi. Nu mă mai pot ține, așa că mă lasă să mă duc la baie. Cabinele nu au uși, ci perdele. Trebuie să stau la coadă și îmi țin coatele lipite de corp și privirea la plăcile ude de gresie de pe jos. Totul pute.

Un alt gardian ne duce la tribunal pe mine și pe alte cinci fete într-o dubă.

Nicio Karen ne așteaptă în hol și ne trece prin detectorul de metale. Tribunalul nu arată așa cum am văzut la televizor. Nu e nimic impunător cum vezi în serialele alea simandicoase despre justiție. De fapt, arată chiar sărăcăcios. Niște bănci lungi și niște mese și un pupitru înalt și banal pentru judecător. Pare genul de loc în care te duci ca să donezi sânge sau ceva de genul ăsta.

Nicio Karen mă ia de cot și mă duce în camera din față. Judecătoarea mă întreabă dacă sunt Grace Maria Tolliver și zic „Da, eu sunt". Răsfoiește în grabă dosarul cu infracțiunile mele și se uită cu asprime.

Vocea ei sună de parcă are gâtul plin de pietriș. „Ce te-a apucat? Unde te duci? Ai luat-o pe un drum periculos, domnișoară. Ai fi putut *să omori* pe cineva. Nu e de glumă, înțelegi?"

Când zice asta, mă gândesc la tata. Acum chiar că sunt fata lui. Poate că mi s-au transmis toate slăbiciunile lui. Poate că

prin ADN nu se transmit doar simțul umorului și pasiunea pentru avocado. Poate că este vorba și despre rea-voință și prostie și tot felul de alte rahaturi.

Judecătoarea zice lucruri precum *numirea unui avocat în curs de desfășurare, investigație a situației familiale în curs de desfășurare, până când poate fi stabilit plasamentul, până la adjudecare.*

Nicio Karen zice lucruri precum *moartea mamei, fără antecedente, cazier curat. Doliu.* Dar pare aproape plictisită, de parcă nu-i pasă și, sincer, de ce i-ar păsa? Probabil că săptămâna asta o să mai vadă încă 50 de copii ca mine. Poate chiar numai azi.

Să se întoarcă la unitatea juvenilă până când avocatul...

Privirea mi se încețoșează.

Dispar.

Nicio Karen oftează și închide dosarul.

Judecătoarea mă întreabă dacă înțeleg și, chiar dacă nu înțeleg nimic, dau din cap că da, pentru că nimic nu mai contează.

34 de zile, 12 ore

FATA CĂREIA I SE SPUNE Wee-Wee pare agitată și asta te agită și pe tine.

O vezi în hol după ce ți se termină audierea și după ce gardianul îți face semn să ieși. Acum ar trebui să urmezi un anumit program, ți se înmânează o foaie de hârtie, o listă de lucruri pe care trebuie să le faci dacă vrei să vorbești la telefon, să iei cărți de la bibliotecă, să primești vizite.

Trimisă în custodie la

Pentru o perioadă de

Până la data de

Simți cum îți îngheață tot sângele în vene, de parcă cineva te înfășoară foarte strâns într-o bucată de pânză.

Wee-Wee vine spre tine. Scutură din cap.

Are vocea agitată în timp ce te trage spre ea, îi simți respirația fierbinte la ureche. De-abia o înțelegi.

Lasă-te. Acoperă-ţi capul. Nu ţipa. Stai ghemuită.

Se tot uită în spate, la ușile duble care duc spre dormitoare, acolo unde sunt paturile. Brusc se aud țipete și strigăte din spatele ușilor.

Apuci să zici doar *Ce na...*

Dar n-apuci să termini, pentru că ușile se deschid brusc și apare un grup de fete, urmate de niște gardieni cu fețe înspăimântătoare și Wee-Wee te trage jos.

Acoperă-ţi capul. Nu ţipa. Stai ghemuită.

O cohortă de fete trece peste tine și peste Wee, toate lovesc

cu pumnii și cu picioarele în timp ce se duc spre ușile din hol, cele care duc afară. Alarmele încep să răsune când fetele reușesc să treacă.

Pantofi în față, pe obraz, pe spate.

Simți cum ești zdrobită.

Ca în spital, când a murit mama ta, te gândești: *N-are cum să se întâmple așa ceva.*

Dar se întâmplă.

Lângă tine, pe jos, Wee-Wee are ochii plini de lacrimi. Buza îi tremură.

Miasmă, te gândești. *Maraschino.*

Cu voce tare șoptești *Perpendicular. Entropie. Magnolie.*

Wee-Wee se holbează la tine, la câțiva centimetri de față îi tot trec pantofi. *Ce faci?*

Amfibian. Susurare.

Wee-Wee șoptește și ea *Lava. Sara Lee.*

Luminile se sting, dar alarmele continuă să răsune și cuvintele se rostogolesc din voi până târziu în noapte.

40 de zile

DE DATA ASTA, Karen este cea care vine să mă ia. Văd că mă așteaptă când ies de la proces îmbrăcată cu rochia pătată de sânge; acum petele sunt decolorate, de un roz murdar.

Zâmbește trist.

„S-au întâmplat multe", zice încet.

Dau din cap.

„Hai să mergem."

În mașină, îmi dă un hamburger rece învelit în plastic și o sticlă de suc, tot de plastic. „Hai, mănâncă. O să-ți povestesc pe drum cum stăm."

Țin sticla de suc între genunchi. Burgerul are gust de carton și nu pot să iau decât o gură. Mi-am pierdut și ultima fărâmă de apetit la Centrul Ignacio. După o vreme, nu mi s-a mai părut că merită să mănânc. Așa cum a zis Wee-Wee, coada la cabinetul psihologului era lungă și asistenta era mai mereu bolnavă.

„Uneori aduni în tine sentimente negative", mi-a spus Wee-Wee după revoltă. „O să te obișnuiești. Dar chestia aia cu cuvintele, aia a fost tare."

Nu m-am obișnuit. Dar m-am întrebat ce fete se obișnuiseră.

Karen îmi spune că o să merg la un centru de plasament pentru fete tinere.

— Casa e monitorizată, îmi explică. Majoritatea fetelor au fost la școala de corecție și acesta este primul pas după

eliberare. Dacă reușesc să-și încheie perioada de ședere fără să mai comită infracțiuni, pot merge într-o familie adoptivă sau acasă sau oriunde se aflau înainte. Unele dintre fete se dezvoltă. Coordonatorul casei le învață tot felul de lucruri utile, cum ar fi să-și facă un cont bancar, să-și ia o slujbă part-time, să facă față școlii și emoțiilor. Per total, nu e cel mai rău loc în care poți fi.

— Când pot s-o văd pe Shayna? întreb încet.

Aproape că mi-e frică să întreb.

— Ați găsit-o?

Karen scutură din cap:

— Nu știu, Grace.

Face o pauză, după care continuă:

— Acum nu îmi răspunde la telefon, ceea ce nu ne ajută deloc la soluționarea cazului. Am văzut raportul de la Urgențe. Aș fi vrut să știu despre asta înainte.

Mai face o pauză.

— Poate că pur și simplu nu e pregătită pentru asta. Poate că este momentul să luăm în calcul și alte variante.

— Ce înseamnă asta? întreb eu.

— Înseamnă că, în momentul de față, statul ți-e părinte. Mănâncă burgerul. Nu arăți prea bine.

41 de zile, 22 de ore

PE PRAGUL UȘII centrului de plasament e o pană. Gri cu alb, așezată fix pe prag, prea atent ca să fie o întâmplare.

Eu și Karen trecem pe lângă ea cu grijă. „Frumos", zice Karen.

Sună la ușă. Pe un anunț e scris: *Vizitatorii trebuie să primească aprobare în prealabil.* Deasupra ușii este instalată o cameră video.

Ne răspunde o femeie de culoare, veselă și zâmbitoare. Își șterge mâna pe ea.

— Bine ați venit, zice cu prețiozitate, de parcă am fi într-un castel.

— Eu sunt Teddy. Tu trebuie să fii Grace Tolliver. Am înțeles că preferi să ți se zică Tiger, așa că Tiger să fie.

Casa e o fermă mare de cărămidă cu șase dormitoare, câte două fete în fiecare dintre ele, trei băi, o listă pe ușă, cu ora de duș a fiecărei fete. E un program și în bucătărie; ajutăm la fiecare masă. Unele fete pun și strâng masa. În timp ce ne arată locul, Teddy ne spune că fetelor le place să gătească feluri de mâncare pe care și le amintesc de acasă: ouă și pâine prăjită, sandviciuri cu tot soiul de chestii prin ele, macaroane cu brânză.

Teddy zice: „Nanette face cel mai bun burger Navajo pe care l-am mâncat *vreodată*. Și pâinea ei prăjită e *criminală*". Își linge degetele.

Teddy zice: „Copiii trebuie să învețe abilități noi. Să gătească, să facă curat, să-și facă temele, lucruri de bază. Poți

să gătești pentru tine, să ții o casă curată, să iei note bune, acestea sunt lucruri cu care să te mândrești. Nu ai nevoie de un bărbat care să te facă să te simți mândră de tine. Le învăț pe fetele mele cum să aibă singure grijă de ele. O viață proastă duce la decizii proaste."

Sunt unsprezece fete. Teddy trece pe lângă o cameră în care este un televizor și apuc să le număr, tolănite pe canapea, pe jos. Unele dintre ele își ridică ochii la mine. Altele, nu.

Locul ăsta nu pare nici la fel de mohorât și de gri ca al Georgiei, dar nici la fel de luminos ca al LaLei. Dar nici Centrul Ignacio Ortiz nu este. Sau ceva mai rău.

Nu e nici casa mea, dar bănuiesc că aia nu mai e o variantă.

E amuzant. Simt că ar trebui să plâng, pentru că situația nu e deloc bună, dar nu pot, pentru că nu mai am nimic în mine. Efectiv nu mai am nimic. Sunt doar un obiect de mutat, ca Leonard și ca Sarah.

Am devenit o piesă de șah copil.

Thaddeus a fost norocos. El și-a găsit o casă.

Teddy îmi întinde un teanc de haine și-mi zice să mă schimb. „În casa mea se începe cu haine curate. Pentru mine, tu ești cea mai minunată fată care a trăit vreodată. Nu ai făcut niciodată nimic rău. Cred în tine.

Se apropie de mine. Respirația ei miroase a ceai de mentă. „Doar să nu mă faci să mă înșel. Asta e tot ce te rog."

Dau din cap, deși nu cred nimic din ce spune.

Am ajuns la centru după cină, dar Teddy mi-a păstrat ceva de mâncare, așa că stau în bucătărie, îmbrăcată în niște blugi prea largi și un tricou, și plimb prin farfurie niște crochete de pui și câteva boabe de mazăre. Teddy stă cu mine și se ocupă de niște acte. Se uită în sus. Celelalte fete încă se uită la televizor. *Micuțele mincinoase.* Episoade vechi din *Buffy.* Lui Cake îi plăceau mult serialele astea.

Mă întreb ce face în Massachusetts, în tabăra de muzică. Dacă a aflat ce mi s-a întâmplat.

— Parcă ai fi un copil mic la cum te joci cu mâncarea aia. Și, dacă te porți ca un copil, o să te tratez ca pe un copil. Poți să te ridici de la masă doar după ce mănânci șapte boabe de mazăre și două crochete și după ce bei șase guri de lapte. Ești piele și os, știai asta? zice Teddy.

Face o pauză, apoi continuă:

— Ai probleme cu mâncarea? Despre care ar trebui să știu? Nu văd asta în actele tale.

Actele tale. De parcă sunt un animal găsit la adăpost. Un dosar. Un număr. O fată fără chip.

— Pur și simplu nu mi-e foame, îi spun eu. Mă doare să mănânc. Am fost implicată într-un accident de mașină și a avut loc o revoltă la centru. M-am lovit destul de tare.

— Da. Și ți-ai pierdut mama, zice Teddy și respiră adânc, pe nas. E foarte dificil. Dar ea ar fi vrut să mănânci. Mama ta ar fi vrut să fii în viață, înțelegi?

Mănânc două boabe de mazăre și ronțăi o crochetă de pui.

— Vezi? E un început, spune Teddy.

Își pune ochelarii și se întoarce la dosarul meu.

— Mama ta nu ar vrea să conduci beată într-o camionetă furată, nu?

Scutur din cap.

În bucătărie sunt citate peste tot. Pe postere. Pe mănușile de bucătărie. Pe suporturile de pahare de pe masa rotundă.

Uită greșeala. Ţine minte lecţia.

Dacă nu se deschide, nu e ușa ta.

Deschide-ţi mintea, deschide o carte.

Mi se pare că nu am mai citit o carte de o viață.

— Atunci nu face asta, zice Teddy. De acum încolo, înainte să faci ceva întreabă-te dacă asta ar face-o pe mama ta fericită.

Și gândește-te bine. Pentru că trebuie să știi ce faci dacă răspunsul e nu. Îți zic eu, *n-o faci.*

Ia o gură de ceai:

— Ar trebui să pun asta pe un tricou, nu? Aș face un milion de dolari. Acum poți să te duci să te uiți la televizor cu celelalte fete.

După patru zile în casa de plasament, mă obișnuiesc cu rutina. În fiecare zi fac mate, engleză și scriere la o masă lungă din subsol, împreună cu celelalte fete. „Deși e vară și nu se face școală, asta nu înseamnă că nu mai aveți nimic de învățat", ne zice Teddy.

Unele fete își dau ochii peste cap.

Unele fete par drăguțe, altele, rele, iar unele sunt de-a dreptul ciudate, tăcute, rănite, fete pentru care ăsta va fi cel mai frumos și mai blând loc în care vor locui vreodată.

„E ciudat cât de tare se atașează toată lumea de Teddy", îmi zice o fată, Fran. „Adică, unele sunt eliberate și apoi mai comit o infracțiune doar ca să fie trimise iar aici, înțelegi? E o demență."

Fran e foarte directă. Face cele mai bune macaroane cu brânză, pentru că folosește mult unt.

Împăturesc multe tricouri și chiloți albi și blugi de toate mărimile.

Scriem în jurnale și încercăm să nu plângem.

Eu mă mișc pe pilot automat.

Unele fete pot să dea telefoane și încerc să-mi dau seama cu cine ar putea să vorbească. O iubită sau un iubit? Cu mama?

Cake e încă în tabăra de muzică. Mă întreb dacă am voie s-o sun, dacă ar vrea să vorbească cu mine. Poate o să-l sun pe Thaddeus.

Teddy îmi zice că încă nu am dreptul la telefon. Drepturile se obțin după șapte zile.

Tabelul de pe perete zice că poți să câștigi dreptul la telefon și la „zile libere". Unele fete pot să iasă din casă două ore, după-amiaza. Se întorc cu pungi de bomboane pe care Teddy le întinde pe masă.

„Dar din dar se face rai", zice și ne dă fiecăreia dintre noi câte o bomboană.

Într-o zi primesc o bomboană dulce-acrișoară cu aromă de lămâie, preferata mamei, iar gustul îmi aduce aminte de ea atât de mult, încât plec de la masă repede și mă duc la baie și, deși nu e rândul meu să fac duș, dau drumul la apă și las bomboana galbenă să-mi cadă din gură. O privesc cum plutește în chiuvetă și mă întreb când vor mai fi lucrurile normale.

51 de zile, 15 ore

ÎNTR-O ZI, LONNIE VINE să mă ia din camera de studiu.

— Băiat în față, zice repede. Teddy îți dă zece minute, în sufragerie.

Thaddeus stă pe canapea cu mâinile pe genunchi și este privit de un zid de fete care stau cu brațele încrucișate. Marisela dă din cap:

— El e bărbatul tău?

Râd, nu pentru că e imposibil, ci pentru că mă bucur să-l văd.

Thaddeus clatină din cap:

— A, nu, nu...

— Nu e suficient de bună pentru tine? zice Marisela. Ai vrea tu să se uite o fată ca ea la tine, băiete.

Teddy intră în cameră și dă pe toată lumea afară.

— Zece minute, zice. Și o să fiu cu ochii pe voi. Fără atingeri.

Stau lângă el pe canapea.

— Cum m-ai găsit?

— Karen. Am implorat-o. Arăți... nu bine, spune Thaddeus.

Ridic din umeri:

— E în regulă.

Ne uităm unul la celălalt cu ochii triști. Sunt prea multe de zis și nu e suficient timp.

— Plec, îmi zice. Mă mut în Phoenix. M-am angajat la Best Buy acolo.

— Phoenix? Dar de ce?

Inima mi se face cât un purice.

El respiră adânc.

— O să mă duc acolo și o să obțin custodia surorii mele. Trebuie să am o slujbă stabilă, o casă, să merg la lecții de parenting. Și după aceea o să depun actele pentru custodie. O să mi se aprobe. Mama o să renunțe la ea. A mers prea departe. Îți zic de pe acum că, atunci când o să mă mut acolo, o să-n-ceapă s-o lase pe Jax cu mine ca să meargă să se drogheze și după aceea... într-o zi n-o să se mai întoarcă.

Începe să plângă, ceea ce mă sperie, pentru că e *Thaddeus*.

Nu ne putem atinge și, chiar dacă am putea, tot îmi aduc aminte ce mi-a spus despre atingeri, anume că nu îi place să pună lumea mâna pe el, pentru că a fost bătut. Umerii i se cutremură.

— Asta e foarte bine, îi zic eu, încercând să fiu pozitivă. E minunat și perfect.

Dă din cap și își șterge obrajii:

— Da, și după aceea o să mă întorc după Leonard. Știu unde e, am aflat. Nu e bine deloc. Pot să fac asta. Sau cel puțin asta îmi spun.

Mă uit la ușă. Nici urmă de Teddy.

Întind o mână pe canapea.

Thaddeus se uită în jos.

Întinde și el o mână, până când ni se ating doar buricele degetelor.

53 de zile, 12 ore

CÂND TEDDY ÎMI SPUNE că plec, mă gândesc că plec la altă casă, probabil prima dintr-o serie de case la care o să mă tot duc până când o să fac 18 ani și când o să fiu azvârlită în lume fără prieteni, fără bani, așa cum zic toate fetele de aici. „Atunci o să ți se ducă dracului norocul", mi-a zis Marisela odată. „Ești de capul tău."

Cake și Thaddeus vor fi doar un vis. Sora mea și tata se vor pierde în fundal.

Nici nu mai zic nimic, doar dau din cap. Nu mai am nimic acum, sunt înfrântă și singură. O să mă duc oriunde mi se zice să mă duc.

Teddy face un semn spre hainele de pe mine:

— Poți să le păstrezi. Și rochia aia cu care ai venit? Dumnezeule, rochia aia emana durere prin toate cusăturile. De-abia am putut s-o țin în mână, Tiger. Indiferent de povestea din spatele rochiei, ești gata să scrii „sfârșit", fata mea.

Se uită la rochia ponosită pe care o ține în mâini:

— Cât ai purtat chestia asta zdrențuroasă?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ce Dumnezeului te-a determinat să faci asta, Grace?

Nu știu cum să mă exprim. Totul pare așa de departe, motivele pentru care n-am putut să-mi dau rochia jos.

— A vrut s-o port, zic în cele din urmă.

— Cine? întreabă Teddy cu o voce blândă, dar insistentă.

— Mama. Mi-a luat-o... înainte să moară. Și eu n-am putut s-o sufăr.

Teddy se încruntă.

— E normal să nu-ți placă hainele pe care ți le alege mama ta. Așa se întâmplă de când lumea.

Cât oi trăi o să-mi spun că am secat de lacrimi și tot cât oi trăi o să fiu surprinsă mereu că, undeva în interiorul meu, și mai multe lacrimi se conturează, pentru că țâșnesc din mine și îmi inundă până și blugii.

— M-am certat cu ea. I-am zis că vreau doar să mă lase în pace. Și chiar asta a făcut. Ultimul lucru pe care l-a auzit de la mine a fost îngrozitor. Îți poți imagina?

Vocea îmi tremură.

— Și ultimul lucru pe care a vrut să-l fac a fost să port rochia asta. Așa că asta am făcut.

Teddy nu zice nimic o vreme. Aud sunete de la televizorul din camera de alături. Emisiunea care îi plăcea Shaynei. *Chang, chang.*

— Tiger, ultimul lucru pe care l-a vrut mama ta a fost probabil să fii fericită. Nu să porți o rochie până se dezintegrează pe tine. Nu să te rănești în amintirea ei și să sari la gâtul altora. Nicio mamă nu vrea asta.

Ține rochia aproape de piept:

— Nu o onorezi pe mama ta purtând o rochie, scumpo. O onorezi pe mama ta aducându-ți aminte de ea și iubind-o în continuare, spune Teddy și pune mâna pe inimă.

O întreb dacă pot să iau rochia, așa că o pune într-o pungă mare și mi-o dă.

Nu cred că o s-o mai port din nou, dar nici nu vreau s-o tratez de parcă n-ar însemna nimic. Nu vreau să ajungă într-o cutie pe marginea unui drum, o ciudățenie cu pete roz, pe care s-o ia vreun străin.

Sună telefonul de pe biroul ei. Răspunde.

— Da, zice, cu ochii ațintiți asupra mea. Da, iese acum.

Închide:

— E timpul.

Merg încet în spatele ei, fără să fiu prea încântată de un alt drum lung cu Karen, care o să mă lase la altă casă. Poate că o să ajung iar cu Blondina și cu Bruneta în mijlocul pustietății, acasă la Georgia, cu rugăciunile ei în miez de noapte și la carnea ei fiartă.

Când Teddy deschide ușa, soarele îmi intră în ochi, așa că îi închid o secundă.

Când îi deschid iar, Shayna stă lângă o mașină neagră, pe care nu o recunosc.

— Hai, strigă ea. Mor de foame. Te-aș lăsa să conduci, dar nu mai ai voie să faci asta un an de-acum încolo, infractoare mică.

Zâmbește larg.

— Mulțumesc, îi zic încet lui Teddy.

Încep să plâng.

Teddy mă mângâie pe spate:

— Să fii cuminte, bine? Adu-ți aminte de ce ți-am zis.

Trec cu atenție peste pană când cobor scările.

Sora mea mă strânge tare în brațe:

— Doar nu credeai că o să îmi iau catrafusele și o să te părăsesc, nu? Neah. Nu plec nicăieri, Tiger.

Înainte să mă sui în mașină, mă întorc spre Teddy:

— Am uitat să te întreb, pentru ce e pana?

Îmi zâmbește:

— Pentru binecuvântări. Toți cei care intră și ies din casa asta sunt binecuvântați. Pana poate să schimbe lucruri.

Pune mâna pe clanță.

— Serios? întreb eu.

Teddy ridică din umeri:

— Uneori trebuie să fii deschisă și să crezi în miracole, Tiger Tolliver. Uneori chiar trebuie.

53 de zile, 14 ore

ÎN TIMP CE MÂNCĂM la Triple T Truck Stop niște burgeri prea uleioși și niște cartofi prăjiți prea sărați, sora mea îmi povestește totul.

— Sunt alcoolică, îmi zice și zâmbește trist. Acolo mergeam noaptea când ieșeam. La întâlniri. Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți spun imediat, dar mi-a fost teamă că n-o să mai ai încredere în mine. Are sens? La urma urmei, mama ta murise, nu e ca și când aveai nevoie fix de o alcoolică pe care nu te poți baza, dar care să aibă grijă de tine? În definitiv, știu cum e.

Se șterge pe mâini cu un șervețel. Înăuntru e prea frig de la aerul condiționat și văd cum i se face pielea de găină.

— N-am mai băut nimic de aproape șase luni, zice încet. Dar, așa cum ai putut vedea, Ray încă mai bea. Iar când Karen m-a sunat să-mi zică despre tine, și după aceea și tata, care m-a rugat să vin la tine, mi-am amintit de toată povestea aia cu „sângele apă nu se face". E ciudat, dar m-am gândit că era șansa mea. Era soarta. Acum aveam un motiv să trăiesc. Aveam un scop, înțelegi?

Rupe șervețelul în fâșii:

— A fost greu, pentru că am fost singură cu părinții mei. Să am grijă de tata, să văd cum mama se distruge. Și acum universul îmi dădea o soră, înțelegi? Și-acum, *Ray*. Am încercat să-l părăsesc acolo, în Hawaii, dar m-a găsit. Acesta a fost motivul pentru care am plecat în Utah, să încerc să scap de el. Dar un prieten al unui prieten i-a zis încotro mă duceam.

Se face rozalie la față și ochii i se umplu de lacrimi.

— De-aia te-am sunat și ți-am zis despre excursie. Voiam să fugim împreună. Știam că Ray e pe drum. Credeam că am timp, dar a fost... mai aproape decât mă așteptam.

Începe să plângă.

— Ce a zis Ray e adevărat. Chiar am făcut un avort. Și nu regret. Deloc. Pentru că nu doar că nu aș face niciodată un copil cu un om ca Ray, dar nici nu sunt gata să fiu mamă. Și cu siguranță a fost cea mai bună alegere.

Mă uit la ea, e rănită. Mă ia de mână.

— Dar asta nu înseamnă că nu sunt gata să fiu *o soră,* bine? Are sens? Putem să facem asta împreună. Știu că putem. *Vreau* să putem.

— Te... te-a... lovit? Atunci?

Îmi simt cuvintele ca de plumb. Îmi este frică de răspuns.

Se uită la mine multă vreme înainte să răspundă:

— Da. Dar cineva a sunat la Urgențe. Am depus plângere. Nu o să ne mai deranjeze. Te rog să mă crezi.

— Eu am fost, îi șoptesc. În seara aia. Eu am sunat. Îmi pare rău că te-am lăsat acolo.

Shaynei îi tremură buzele:

— E în regulă. Doar eu ți-am zis să fugi. Ca să nu te rănească și pe tine.

— OK, zic eu.

Iau o gură de Cola:

— O să mă lase să stau cu tine?

— Da, dar avem multă treabă. Am fost ocupată în ultimele câteva săptămâni.

Respiră adânc și continuă.

— Am fost în Tucson și am închiriat o casă. Am luat niște bani de la mama și de la bunicii me... *noștri.* Părinții lui tata.

Face o pauză.

— Apropo, sunt nerăbdători să te cunoască. Sunt puțin bolnavi și bătrâni, dar sunt foarte drăguți.

— Ne mutăm? Serios?

— Nu pot să fac bani în Mesa Luna, Tiger. Și cred că amândouă avem nevoie de un loc nou, de un loc doar al nostru, înțelegi?

Dau din cap.

— Dar am niște idei. M-am tot întâlnit cu Louise și cu Mary și am vorbit despre lamele alpaca și despre gemuri și cred că, dacă avem grijă și un plan bun, poate să iasă ceva. Evident că Jeleumobilul nu se mai poate repara, dar cred că ne putem uni forțele cu Louise și cu Mary ca să vindem produsele noastre împreună cu ei, pe internet. Un magazin virtual. Mănuși și fulare din blană de lame alpaca, gemuri și jeleuri și ce mai vrei. S-ar putea să fie nevoie să învățăm să tundem animalele și să croșetăm și tu va trebui să-mi spui rețeta secretă de gem a mamei tale, dar suntem fete deștepte, o să ne descurcăm, bine?

— Oau, zic eu, pentru că mă simt puțin copleșită. E mult.

— Știu. Dar fii atentă. Deja am trecut prin multe vara asta. De acum încolo, simt că totul va fi mult mai ușor. Mi-am găsit o slujbă în Tucson. O să fiu chelneriță. Bunicul Al o să ne ajute puțin. S-ar putea să mă întorc la școală anul viitor. Mă gândeam să mă fac asistentă. Apropo.

Caută ceva în ghiozdan și îmi dă două cărți:

— Știu că n-o să pot niciodată să fiu un părinte adevărat pentru tine. Nu pot să fiu mama ta. Mama ta va fi mereu mama ta, pricepi? Și nici eu nu am avut cele mai bune modele în copilărie. Dar o să mă descurc mai bine. Jur. Uite, deja am început să învăț.

Ține în mână *Parentingul pentru tonți* și *Cum să crești un adolescent.*

— Serios? întreb și încep să râd.

— Normal. Afli niște chestii bestiale de aici! O să trebuiască să te înscriu la o școală nouă. Și cred că ai nevoie de niște vaccinuri, gen pentru imunizare. Nu sunt sigură. Am cam fușerit

capitolul ăla. Și sunt tot felul de chestii despre facultate și conturi de economii și presiunea din partea colegilor și sex. Pentru sex o să mă bazez pe înțelepciunea lui Tami Taylor de la *Friday Night Lights*.

Ridică din umeri.

Mă simt brusc copleșită. Bunici. Ne mutăm.

După o viață trăită doar cu mama, se pare că am mai multe rude decât credeam că se poate.

Burgerul mi se lipește puțin de gât.

— N-am terminat. Ești gata? zice Shayna.

— Nu știu dacă mai suport alte vești.

— Încearcă. Una dintre condițiile eliberării a fost să nu-ți iei permis sau să conduci un an întreg. Trebuie să ți se ia probe de sânge o dată pe lună, ca să vadă dacă iei droguri, să te înscrii într-un alt grup de sprijin, să participi la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi pentru adolescenți și să îți ceri scuze în scris de la Walrus Jackson, pentru că a lui era cutia poștală pe care ai dărâmat-o, dar *și* de la tipul care deținea ornamentul acela de grădină absolut hidos *plus* două săptămâni de muncă în folosul comunității împreună cu fata aia, Lupe. Ai priceput?

Shayna îmi întinde mâna. Batem palma.

Are mâna caldă și zâmbetul plin de speranță.

În ultimele două luni am trecut prin mai multe decât aș fi putut să-mi imaginez și am ieșit la lumină. Nu e nasol. Nu e de rahat. E înspăimântător. Dar cred că putem face asta.

Aproape că mă simt... *bine*.

N-o să scap niciodată de tristețe. N-o să încetez niciodată să fiu o fată fără mamă. N-o să mai fie niciun moment în care să n-am o gaură uriașă în inimă.

Dar acum sunt și o fată cu o soră și o șansă, de care trebuie să profit. Vreau să profit.

— Bine, îi zic eu.

— *Iegz-celent*. Acum, hai să mâncăm. Mi-e o foame de lup și avem multe bagaje de făcut.

60 de zile, 14 ore

E CA ÎN ZICALA AIA, credeam că am terminat-o cu moartea, măcar puțin, dar moartea nu a terminat-o cu mine.

Credeam că am terminat-o cu detaliile legate de doliu și de priveghi și de înmormântare și de sicriu și de cântecele de rămas-bun și de haine pe care să le păstrez și de cele pe care să le dau. Am început să-mi strâng lucrurile pentru o viață nouă, într-un oraș nou. Nu ar trebui să mai fie nimic cu care să-mi bat capul.

Dar Cake, care s-a întors din tabăra de muzică și care acum stă timidă pe patul meu, lângă Mae-Lynn, în timp ce eu împăturesc haine și le pun în cutii, după care arunc tot felul de lucruri, îmi aduce aminte că n-am scris un necrolog pentru mama.

— Trebuie s-o faci, aprobă și Mae-Lynn.

Luni, eu, Cake și Mae-Lynn ne ducem la redacția ziarului *Arizona Daily Star* din Tucson. Avem ziar local și în Mesa Luna, dar e săptămânal, nu zilnic, și Cake zice că ar trebui să facem asta cum trebuie.

— La urma urmei, e ca o declarație publică de dragoste. Negru pe alb, s-o vadă toată lumea, zice Cake. Vin cu tine, nici nu discut, îmi spune când ajungem în parcare.

— Și eu, zice Mae-Lynn.

Înăuntru, secretara ne pasează unei doamne mai în vârstă, care stă la un birou dezordonat.

— Esme! strigă ea. Ai un necro.

Esme se uită mirată la toate trei:

— De obicei facem asta online.

Ridică ochelarii care stau atârnați la gât, de un lanț, și îi pune pe nas:

— Dar bine, luați loc.

Trebuie să se ridice și să mute un munte de ziare de pe niște scaune ca să ne putem așeza.

Îi dau încet coala de hârtie pe care am scris-o cu grijă azi-noapte și pe care am printat-o la biblioteca de la Eugene Field. Walrus Jackson m-a lăsat s-o folosesc.

„Chiar îmi place noua cutie poștală", mi-a zis. „E mult mai mare."

Esme începe să citească. Urmărește fiecare cuvânt cu un creion.

— E foarte frumos, spune. Tu l-ai scris? Sunt impresionată.

— Îi plac cuvintele, zice Cake. E o scriitoare bună.

— Văd asta.

Tastează niște cifre la un calculator vechi, de genul celor cu role de hârtie. Face niște zgomote ca *ciugga ehhh, ciugga ehhh.*

— Facturăm la cuvânt. Acesta e totalul.

Simt un gol în stomac când văd suma. E mult mai mult decât am câștigat vânzând gem. Ochii mi se umplu de lacrimi. Cum poate fi atât de scump să publici un necrolog? Ar trebuie să fie practic gratis, pentru că e *ultimul lucru,* nu?

Mae-Lynn scoate un zgomot speriat în spatele meu:

— Ce mult e!

Scutur din cap.

— Nu am atâția bani, îi zic lui Esme. Nu putem să-l scurtăm puțin? Asta e tot ce am. Cât puteți publica de atât?

Esme ia plicul din mâna mea și numără banii. Când termină, începe să roadă capătul creionului și o ține așa un minut.

— Sunt de ajuns, pentru că ai scris foarte frumos. Se simte emoția. Sigur o să devii scriitoare într-o zi, nu?

— Nu, zic rușinată. Nu cred.

— Ba da, zice Cake.

— Ascult-o pe prietena ta. E o fată deșteaptă.

Începe să taie din text:

— Fac asta de ceva vreme și știi ceva? E păcat să coste așa de mult să spui lumii întregi că o persoană pe care o iubești te-a părăsit, chiar e. Și știu că ne-am dori să scriem totul aici, pentru că vrem să arătăm o viață bună, o viață plină, nu? Chiar dacă a fost o viață scurtă.

Subliniază unele propoziții, taie altele:

— Dar uneori...

Se uită în jos, mai taie niște cuvinte.

— Cel mai important lucru e *esența* vieții pe care a trăit-o. O diplomă de facultate n-o să-mi spună ce frumos a trăit cineva, nu? Oare o barcă e semn de viață îndestulată? Sau o casă de vacanță? Dar să păstrezi fiecare felicitare primită de la băiatul tău sau să vinzi gem pe marginea drumului? Sau un milion de... cum le zice, selfie-uri postate pe un site ridicol. La urma urmei, ce înseamnă toate astea? O știam pe mama ta. În fiecare an cumpăram cinci borcane de jeleu de pere și le trimiteam nepoților mei de Crăciun. Locuiesc tocmai în Memphis. Închipuie-ți. Și sunt leșinați după gemul ăla.

— Încă mai facem, îi zic. Eu și sora mea. O să vindem online. GemurileluiJune.com.

— Mă bucur să aud asta.

Îmi întinde coala de hârtie. O citesc.

— Ești sigură? întreb.

Încerc din răsputeri să nu plâng, dar apoi mă gândesc mai bine. Poate că, exact ca personalul de la spital, și cei care se ocupă de rubrica de necrologuri sunt obișnuiți cu lacrimile, așa că nu mai contează...

Dă din cap.

— Nu vreau să spun vorbe mari, continuă ea, dar cred că e cel mai frumos lucru pe care l-am citit de când lucrez aici, de

19 ani. Ai și o poză pe care o pot scana? În mod normal taxăm și asta, dar o să-ți fac un discount special, datorită acelui gem cu pere. Mai e valabil – se uită peste ochelari, la ceasul de pe perete – două minute. Ai noroc.

Scot poza din ghiozdan. Am pus-o cu grijă între două cartoane, ca să nu se îndoaie.

Esme se uită la poză. Apoi mă privește peste ochelari:

— Ce femeie tânără și frumoasă era mama ta.

Închide ochii.

— Și ce gem al naibii de bun făcea.

— Da, așa e, zice Cake și plânge ușor.

La fel și Mae-Lynn.

Esme lasă capul în jos, de parcă își amintește ceva. La fel fac și eu.

UITE O LISTĂ scurtă de lucruri pe care o să le porți și pe care o să le găsești în timp ce prestezi muncă în folosul comunității cu Lupe Hidalgo sau poate cu altcineva pe marginea unei șosele, timp de două ore:

O vestă portocalie fosforescentă, care te face să arăți ca un dovleac dezumflat.

Mănuși de lucru groase.

O cască și ochelari de protecție, puse la dispoziție de Centrul Regional de Detenție, genul acela care te fac să arăți ca un polițist sub acoperire *sau* ca un traficant de droguri și care, oricât te-ar durea să recunoști, te fac să te simți cool și importantă și misterioasă, ceea ce e bine, pentru că:

O să strângi niște chestii dezgustătoare.

O să fie obișnuitele cutii de bere turtite, aruncate din mașină. Unele încă vor avea lichid în ele și ar trebui să știi că, la 40 de grade, berea miroase a cel mai naspa pipi din lume, așa că trebuie să ai grijă să n-o verși pe tine. Trebuie să presupui că fiecare cutie e plină.

O să fie mucuri de țigară, unele cu ruj pe ele, altele nu. Și ele miros oribil când e cald afară.

O să fie ziare vechi și post-ituri cu tot felul de mâzgăliturи ciudate.

Ambalaje de bomboane.

O să mai fie diverse acte de identitate, cum ar fi permise de conducere sau carduri de credit ori de debit, așezate într-un fel de linie de-a lungul drumului, ceea ce te face să te gândești la cum au ajuns acolo. Și Lupe e curioasă: „Pun pariu că aici

sunt și cadavre pe care nu le-au găsit încă", șoptește și ridică din sprâncene.

Asta te face să te cutremuri, dar supraveghetorul se uită la tine, așa că continui să strângi iar mucuri de țigară cu un băț.

O să fie chiloți. La fel de dezgustători.

O să fie scutece. Vezi mai sus. Astea sunt greu de strâns dacă au fost aruncate de curând și nu vrei să te mai gândești la ele vreodată.

O să mai fie farduri, creioane, pantofi desperecheați, șosete, pălării, ace. Și pachețele cu ceva ce ar putea fi droguri, care trebuie duse imediat la supraveghetor.

Uneori mai dai și de animale, dar nu ai voie să le atingi. Supraveghetorul cheamă imediat poliția animalelor.

„Boli, frățică", zice Lupe cu seriozitate, sprijinindu-se în băț. Se chinuie din răsputeri să-și păstreze bursa. Le-a cerut scuze în scris domnului Jackson, proprietarului ornamentului de pe peluză, vecinilor de pe aleea pe care am mers cu Jeleumobilul. Mergeți împreună la întâlnirile AA pentru adolescenți și sunteți surprinse de cine mai e acolo, dar nu ziceți nimic.

„Nu e treaba mea", zice Lupe. „Nici a ta. Mergi înainte, Tolliver, nu înapoi." După întâlniri mergeți la Los Betos și mâncați tacos. Jurați că n-o să mai beți niciodată. Acum îți place de Lupe, de umorul și încăpățânarea ei, de inima ei mare și gura ei la fel de mare.

La toamnă, când o să meargă la Universitatea din Arizona, o să vă întâlniți la cafeneaua din campus o dată pe săptămână. Ați făcut un pact. Noua ta casă nu e departe de universitate, ci la câteva stații de autobuz și puțin mers pe jos.

64 de zile, 16 ore

ÎNTR-O ZI, LUPE mă lasă acasă și sunt obosită și mi-e sete și sunt transpirată și enervată și nu sunt deloc entuziasmată să mai împachetez cutii, să aleg o amintire cu mama în detrimentul alteia.

Sora mea mă așteaptă înăuntru, cu o față foarte serioasă.

Las jos cascheta foarte urâtă, dată de stat și mormăi:

— Ce? Ce am mai făcut?

— Du-te să te speli, îmi zice. O să te sune tata. În exact 23 de minute.

Mă holbez la ea, cu inima în gât. Fața i se îmbunează:

— Grăbește-te. Are doar zece minute la dispoziție.

Cât fac duș, inima îmi bate cu putere, ca un ciocan. Îmi pun pe mine niște haine, unele frumoase, simple. Un maieu, niște pantaloni scurți în care mă simt bine, pentru că sunt confortabili. Mi i-a cumpărat Shayna când s-a dus în Tucson să rezolve problema cu utilitățile și să deschidă un cont bancar. Mi-a zis că nu plănuise să se oprească la mall.

„Data viitoare", mi-a zis ea, „când vom fi acolo și gata instalate, o să vii și tu cu mine. Să luăm haine pentru școală, nu? Probabil că n-o să le luăm pe toate de la mall, pentru că sunt cam scumpe, dar am găsit niște buticuri OK. Dar poți să-ți alegi haine și singură, bine?"

Aștept lângă telefon. Shayna mă lasă singură, se duce în dormitor, lucrează ceva pe laptop.

Telefonul sună. O voce nazală zice:

— Aveți un telefon de la Penitenciarul Springer County. Acceptați apelul?

— Da, zic pe nerăsuflate, așa cum m-a sfătuit Shayna.

— Bună, Grace, zice Dusty Franklin.

Tatăl meu.

Nenorocitul meu de tată.

— Bună, zic eu.

Se lasă tăcerea.

El spune:

— Îmi pare rău pentru mama ta.

El spune:

— Îmi e greu să vorbesc.

— Știu, îi zic eu.

— Îmi pare rău pentru tot, Grace. Ce nume frumos. Mama ta se pricepea la cuvinte, știi?

— Știu, îi zic eu.

Mâinile îmi tremură așa de tare, încât mă lovesc cu receptorul în obraz. Am atât de multe întrebări, încât nici nu știu de unde să încep sau ce să întreb mai exact și avem doar câteva minute.

— Am auzit că-ți place să citești. Și mamei tale îi plăcea. Și mie. Citesc mult aici.

— Da, îi zic eu.

Tăcere.

— Ai fost profesor.

— Da. Și am fost bun, până când n-am mai fost deloc.

Pauză.

— Uneori lucrurile îți scapă de sub control și nu le mai poți repara.

Nu știu ce să zic despre asta.

Tăcerea e grea. Aproape dureroasă.

— O să-mi povestești despre ea la un moment dat? Pot să... pot să mai vorbesc cu tine? întreb.

Are vocea gâtuită. Cred că plânge:

— Mi-ar plăcea să mă suni, Grace. Mi-ar plăcea foarte mult. Aș putea să-ți spun niște lucruri pe care ar trebui să le știi. Da.

O voce ne întrerupe. *Două minute.*

— Zi-mi: Richard Pryor sau George Carlin? Kiwi sau avocado? spun eu brusc.

Și începe să râdă. Vocea i se înveselește:

— Frate, nici nu se pune problema. Pryor clar, nu? Îmi place de Carlin, este atât de deștept și de agitat și de la obiect, dar Pryor are ceva intens, știi? Mai ales după toată povestea aia cu incendierea*. Și nu mă provoca. Avocado, clar. Kiwi e o anomalie.

Respiră adânc și continuă.

— Cum de știi asta? Ești prea mică să fi auzit de comedienii ăștia.

— Habar nu am. Cred că știu pur și simplu.

Râde, dar pare trist:

— Trebuie să închid, Grace.

— OK.

— Ai grijă de tine.

— Și tu.

Se întrerupe.

Știu că a făcut lucruri rele. A rănit oameni. A greșit mult. Dar asta nu înseamnă că nu contează pentru mine, că nu e

* Într-o criză psihotică, Richard Pryor și-a dat singur foc. A supraveţuit incidentului și a continuat să joace pe scenă (n.t.).

o piesă din puzzle-ul vieții mele. Are un loc lângă mine și în mine, e o piesă.

Sora mea iese din dormitor.

— Totul bine? mă întreabă.

— Totul bine, îi răspund. Totul e bine.

65 de zile, 17 ore

ÎN ZIUA ÎN CARE EU ȘI SHAYNA terminăm de împachetat și suntem gata să ne mutăm în casa nouă, găsesc Filmulețul.

Bonita spusese că ar putea fi vorba despre o scrisoare, una scrisă pe o hârtie mototolită. O scrisoare pentru care Cake a răscolit tot șifonierul.

Dar nu e nimic de genul ăsta. Absolut deloc.

Shayna e la Cucaracha să ia niște burritos carne asada și Cola, așa că m-a lăsat pe mine să fac curat. Compania de mutări sau, cum preferă Shayna să-i numească, „cei trei amigos, cunoscuți și sub numele de Grunyon, Boots și Chunk", trebuie să vină dintr-o clipă-n alta, gata să trântească lucruri, să ne strice lămpile, să îndoaie galeriile, să scape cutii din mână și să spargă farfurii și să distrugă practic tot ce avem în timp ce le îndeasă într-un camion pe care Grunyon l-a cumpărat de pe Craiglist, hotărât să-și înceapă propria afacere.

Ce nu distrug ei sigur o să fie distrus pe drum spre Tucson, unde umilele noastre bunuri vor fi instalate într-o căsuță din colțul unei curți cu alte cinci, toate aflate într-un cartier sărăcăcios din vecinătatea unui Pep Boys, a unei piste de bowling și a unui bar pe nume Banditul Băgăcios.

În clipa asta, Cake, Thaddeus și Mae-Lynn sunt în mica noastră casă, frecând toalete și dulapuri și dând un ultim strat de var.

Cake a spus că locul e „drăguț pentru început și de-abia aștept să vin la voi și să mergem la cumpărături de vechituri pe Fourth Avenue!".

Stau în camera din față, înconjurată de cutii și cu mătura în mână. Domnul Pacheco nu o să ne dea garanția înapoi, sunt sigură de asta, așa că nu știu cât de bine vreau să fac curat. Mica masă din lemn de pin din bucătărie e plină de cutii; patul meu a fost demontat, iar salteaua și cadrul sunt sprijinite de perete.

Asta înseamnă că a mai rămas canapeaua. Ultimul lucru din lume – sau cel puțin din casa asta – pe care l-a mai atins corpul mamei.

Nu luăm canapeaua. Shayna și cu mine nu am vorbit despre asta, dar, după ce a semnat contractul de închiriere și am început să facem liste cu lucrurile de care aveam nevoie de la magazinele de vechituri și de pe Craiglist, dar și cu cele pe care urma să le lăsăm aici, sora mea a spus relaxată, de parcă nu ar fi fost mare lucru:

— Casa nouă are o sufragerie destul de mare – cel puțin în comparație cu asta – cu un șemineu și cu... Cum le zice chestiilor alea drăguțe...

— Kiva, i-am zis eu.

Tocmai făcusem ordine prin cărți, alegând ce avea să meargă în Livromobil. Rhonda urma să se ocupe de asta de-acum, iar Cake, să fie asistenta ei.

— Exact. Și mă gândeam să luăm un colțar. Așa am avea și loc să ne întindem. În același timp, zic. Adică, ești cool, dar nu vreau să te țin în brațe când mă uit la televizor.

Și eu i-am răspuns la fel de relaxată cum mi-a vorbit ea mie:

— Sună bine. Perfect. Spațios.

Am auzit-o cum a răsuflat ușurată în timp ce a deschis un pachet de biscuiți Little Debbies și a început să sorteze farfuriile și cănile. Nu știu dacă a auzit că și eu am răsuflat ușurată.

Mă bucur că lăsăm canapeaua. Mă bucur că ne mutăm, sinceră să fiu.

Respir adânc și împing canapeaua pe care a murit mama, ca să pot să mătur sub ea, și atunci îi găsesc telefonul.

Cel pe care nu am reușit să-l găsim toată vara. Cel pe care tot las mesaje vocale, pentru că mă simt singură și vreau să-i aud vocea.

Mă așez în genunchi, cu inima cât un purice.

Iau telefonul și caut încărcătorul în ghiozdan. Stau deasupra lui, implorându-l practic să se încarce mai repede. Nu știu ce caut, poate vreau doar să-i văd pozele sau mesajele pe care ni le-am dat, dar cum încep să umblu în galerie, îl văd.

Nu mi-a scris o scrisoare în care să-mi spună tot ce mi-a ascuns. A făcut un filmuleț. Și uite-l acum, clar ca lumina zilei, singurul filmuleț de pe telefonul ei. Și când apăs pe săgeata albă, mama reînvie.

Bună, Gracie, zice ea și toată lumea mea se cutremură și se frânge.

Uite-o pe frumoasa mea mamă, cu părul ei blond-gri făcut țepi, cu obrajii roșii care se aprindeau și mai tare când era supărată. A sprijinit telefonul pe ceva din bucătăria roșie și a stat pe un scaun înalt. Îmi dau seama după cărțile de bucate care se văd în spate.

Mama respiră adânc și ochii i se umplu de lacrimi și începe să vorbească: „Scumpo. Tiger. Dacă vezi asta, înseamnă că nu mai sunt. Și dacă mai sunt și te uiți totuși la asta, atunci ai un simț al umorului foarte, foarte macabru, draga mea. Înainte să încep, vreau să știi că, oriunde m-aș afla, sunt *cu tine,* Gracie, îți promit. O să fiu mereu alături de tine, chiar dacă n-o să mă poți vedea, bine?"

Mă simt ca un personaj dintr-o carte fantasy sau dintr-un film, care este cuprins de niște forțe supranaturale. Ca într-o furtună violentă, cu tunete puternice și nori încărcați cu electricitate sau ceva de genul ăsta, cu fulgere care străpung o persoană și o paralizează pe moment și, după ce trece totul,

aceasta se prăbușește epuizată și un alt personaj se repede înspre ea, o ia în brațe, are grijă de ea și se uită în jur, întrebându-se *Ce naiba s-a întâmplat?*

Asta mi se întâmplă mie acum.

Sunt paralizată în timp ce mă uit la mama, ascultându-i vocea, cuvintele care mă străpung ca un fulger. O forță puternică îmi umple gaura ridicol de adâncă din inimă.

Am pierdut-o pe mama de aproximativ 94 620 de minute și totuși ea a fost *chiar aici* în tot acest timp.

Când întind un deget tremurând ca să ating chipul mamei care continuă să-mi vorbească despre trecut, ecranul *îngheață* cumva și ea face o pauză, zâmbind amuzată, și își mișcă doar puțin capul, exact în momentul în care degetul meu îi atinge obrazul, pe ecran.

De parcă ar simți.

Și, pe o cu totul altă voce decât cea din urmă cu o secundă, o voce care sună de parcă ar fi în cameră chiar acum, nu în urmă 109 720 de minute, zice: *„Hei, tu".*

De parcă ar fi *aici.*

Și toată forța pe care o capăt atingându-mi mama și văzând cum îi sclipesc ochii când *mă simte* mă inundă cu atâta putere, încât mă prăbușesc pe podea, copleșită de univers și de durere și de această lume nouă căreia Mae-Lynn îi zice Viața Îndurerată, în care pot să-mi ating mama moartă printr-un telefon și *ea poate să simtă.*

Acolo mă găsește sora mea, cu videoclipul încă mergând. Dă drumul pungii de burritos și se ghemuiește lângă mine, verifică dacă îmi curge sânge sau dacă am febră, mă întreabă cu răsuflarea întretăiată ce s-a întâmplat și vede filmulețul, aude vocea mamei mele care îmi spune tot ce am vrut vreodată să știu, atât de multe cuvinte pline de durere.

Au murit când aveam 11 ani, nu când eram la facultate. Nimeni nu m-a vrut. M-au tot pasat de la o rudă la alta ani întregi. Doar cu o cutie de pantofi și un geamantan.

Nu am mai călărit niciodată. Nu am vrut să te pierd niciodată. A trebuit să te ţin aproape.

„O, June", zice sora mea.

Oprește filmulețul și îmi șterge lacrimile. Mă mângâie pe spate și mă îmbrățișează, iar eu plâng atât de tare, încât cred că o să mi se frângă coastele.

N-o să pot să-i spun niciodată că mama e vie din nou. N-o să mă creadă niciodată. Dar e în regulă.

„E prea mult, scumpo", zice sora mea.

Și are dreptate.

Uneori ești atât de înfometat, atât de însetat după ceva care să te aline, după ceva ce îți dorești de atât de mult timp că, în momentul în care îl obții, e greu de digerat. Nu e un medicament care să te facă bine. S-ar putea să fie tocmai ceea ce te face să fii bolnav.

Toate lucrurile pe care am vrut să le știu despre mama sunt aici, dar nu sunt pregătită pentru ele.

— Sunt aici, Tiger. Te iubesc. O să am grijă de tine, bine? zice sora mea.

Apoi mă mângâie pe păr și continuă:

— Hai, puștoaico. Hai să plecăm de aici. Hai să mergem acasă.

Acum

ÎN SERILE DE JOI STAU cu încă 26 de oameni în subsolul bisericii Sfânta Guadalupe. Scriu un..., adică o..., mă rog, bănuiesc că un fel de *abecedar,* pentru că femeia care conduce grupul de sprijin ne-a spus că trebuie să găsim niște supape pentru tristețea noastră. Pentru durerea noastră. Pentru sentimentele noastre fantomatice.

Așa că scriu pe caiete, am unul întreg până acum, despre lucrurile pe care vreau să mi le amintesc.

Suntem 27 de oameni în subsolul bisericii Sfânta Guadalupe, ne întâlnim de două ori pe lună, ne așezăm pe niște scaune tari, care scârțâie, și strângem la piept ursuleți.

Lupe Hidalgo vine cu mine. Tot nu știu întreaga poveste a fratelui ei, Crash, sau a lucrului care l-a făcut să se sinucidă, dar un lucru pe care l-am învățat de la grupul acesta e că oamenii au nevoie de timp ca să poată să spună ce au nevoie să spună.

De parcă atunci când mor, oamenii iau cu ei abilitatea ta de a forma cuvinte. Deseori nu poți să mai zici nimic.

La prima întâlnire, coordonatoarea, Felice, ne-a întrebat: „Ce i-ați spune persoanei pe care ați iubit-o dacă ați mai avea o șansă, una singură?"

Subsolul bisericii era slab luminat. Becurile din tavan trebuiau înlocuite. Scaunele de copii folosite la școala de duminică erau strânse într-un colț. Pe podea erau popice de plastic și mingi. Nu știam exact pentru ce erau. Oare aveam să jucăm popice ca să ne izbăvim? Încă eram puțin confuză cu noua mea viață și uneori, sinceră să fiu, îmi zburau gândurile.

Eu și Lupe suntem cele mai tinere din grup. Unii oameni vin aici de ani întregi, unii au pierdut mai multe persoane dragi, lucru peste care nu-mi pot imagina cum ai putea să treci, pentru că, odată ce-ți moare cineva, ce mai rămâne din tine? Ce altceva ți se mai poate lua?

Adică, *pentru numele lui Dumnezeu! Pe bune!*

Unii oameni au început să plângă după ce Felice a pus întrebarea, alții și-au ascuns capetele după căni de unică folosință de cafea sau ceai. Cineva aduce mereu ceai sau cafea. Un platou cu fursecuri mici și dulci. Eu sunt încă nouă, deci nu mi-a venit rândul.

Unii oameni au murmurat *Te iert.*

Au șoptit *Te iubesc.*

Au spus *Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.*

Degetele mi-au tremurat pe blana ursulețului. Mereu aleg același ursuleț: o chestie maro-ponosit care nu are un ochi și căruia îi lipsește un picior. Unde a fost piciorul acum este un petic de denim.

Ultimul lucru pe care l-am spus înainte să mă ia de lângă mama a fost ăsta: *Te rog, întoarce-te. Te rog, nu mă părăsi.* O să-mi aduc mereu aminte de asta.

Dar nu am zis asta cu voce tare la grup. La vremea respectivă încă nu zisesem nimic, iar Felice considera că era în regulă. „Cuvintele vin când vin", a zis și a dat din umeri.

După un moment de tăcere, Alice, persoana cea mai în vârstă din cameră, și-a dres vocea. Alice are ochii strălucitori și părul alb și pufos și îi place să poarte pantaloni de trening și hanorace cu stele sclipitoare și flori. Alice și-a pierdut mama când avea 10 ani. Și-a petrecut întreaga viață fără mamă, a avut la dispoziție întreaga viață să se obișnuiască cu gândul că nu are mamă, și uite că tot aici e. După atâția ani. Încă suferă.

„Scrie-mi o scrisoare în care să-mi zici cum să trăiesc restul vieții fără tine", a zis Alice.

Apoi făcut o pauză, după care a continuat: „Asta s-a întâmplat acum 64 de ani, dar tot mi-ar plăcea să știu".

Eu scriu asta pentru că într-o bună zi eu o să fiu Alice, cu o viață întreagă petrecută fără mamă, o viață trăită cu un crater de durere de dimensiunea Marelui Canion, iar oamenii ar trebui să știe cum e.

Întâlnirile AA ale Shaynei au loc lângă biserică, într-o clădire veche de birouri. La parter e un cabinet stomatologic, la etajul trei, biroul unui contabil. Ei se întâlnesc la etajul doi.

După ce terminăm, mergem să mâncăm la Denny's. Lupe ia mereu friptură. Shayna comandă salata Caesar și o înghețată uriașă, ambele în același timp. Eu îmi iau de obicei o supă cu crutoane. Mănânc mai mult, dar nu foarte mult.

Eu și sora mea putem să mâncăm fără să spunem nimic când suntem împreună și e o senzație plăcută.

E o familie mică, dar e familia noastră.

Uneori eu și Shayna conducem prin oraș, încercând să ne obișnuim cu zona. Ea lucrează dimineața la un restaurant și, când mă întorc de la școală, o văd purtând șorțul și numărând bacșișul.

Mergem la Egee's, de unde comandăm smoothie-uri colorate și plecăm mai departe. Îi place să conducă spre munții Catalina pe niște drumuri șerpuite, cu garduri de lemn și păduri dese pe margine.

Acolo sunt și cai care pasc și un semn pe care scrie *Lecţii de echitaţie.*

Mi-e atât de dor de Opal, încât simt cum mă arde tot corpul, și într-o zi o să mă întorc aici și o să mă angajez și o să fiu iar aproape de cai.

Pentru că am asta în sânge. Am moștenit-o de la mama.

Noul meu liceu e mult mai mare decât Eugene Field. Uneori mă simt dezorientată când merg pe holuri, cu cărțile la piept. Mă întreb care e povestea copiilor de aici, la cel fel de case se întorc, cum sunt oamenii care se presupune că ar trebui să aibă grijă de ei. Sunt ca Thaddeus și ca Leonard și ca Sarah? Ca mine? Încearcând să formeze o familie din ce li s-a dat? Construind familii din resturi.

Părinții n-ar trebui să moară înainte să crească copiii, dar o fac.

Părinții n-ar trebui să-și bată copiii, să le rupă spatele, să-i încuie în cuști pentru câini sau să-i lase să trăiască în cutii de carton în fața unui magazin 7-Eleven, dar o fac.

Nu știu cum să trăiesc acum știind ce știu, dar trebuie să merg mai departe.

Uneori mă simt ca unul dintre tipii din piesa aia aiurea pe care ne-a pus Hoffmeister s-o citim.

Mă gândesc la ce spuneau ciudații ăia doi.

Trebuie să mergi mai departe.

Nu pot să merg mai departe.

Trebuie să mergi mai departe.

Pentru că, serios, ce altă variantă mai e?

Trebuie să te împrietenești cu întunericul.

***

Simt că înainte să moară mama eram o fată, după ce a murit ea am fost altcineva și acum, la finalul acestei povești, sunt o cu totul altă persoană, una care se târăște afară din borcan, dar care își ține aripile închise.

Sunt atât de multe lucruri despre viață pe care mi-aș fi dorit să nu trebuiască le știu.

ÎNTR-O SEARĂ, LA GRUP, vorbim despre lucrul la care mă gândeam de mult, de la începutul verii.

Dacă morții se întorc la tine.

Phil are în jur de 30 de ani. Are fața brăzdată de cicatrici de la acnee și poartă o vestă neagră de piele, pe care e insigna unui club de motociclism. Are brațele pline de tatuaje, semne ale timpului petrecut în închisoare. Dar plânge când ne spune cum i-a dat mamei lui înghețată de vanilie fix înainte să moară, pentru că a vrut să mai simtă gust dulce ultima dată. Mâncatul era extrem de dureros din cauza cancerului, iar la final devenise aproape imposibil.

„Câteva luni mai târziu", ne-a zis Phil, „mi-a apărut în vis. Stătea pe canapeaua din fosta ei sufragerie, cu picioarele ridicate și cu șosete de compresie și se uita la *House Hunters*. Mi-a zis: «O, Philip, stai jos. Uite ce-am aici. Pot să mănânc cât vreau acum»." Avea în față cea mai mare cutie cu înghețată de vanilie și o lingură enormă, ca în desenele animate. Și atunci am știut că e bine. Nici măcar nu băusem în seara aia și pur și simplu mi s-a arătat, am mâncat împreună înghețată și ne-am uitat la televizor și, după ce m-am trezit, am plâns. Puteam să simt gustul de înghețată de vanilie, serios."

Unul câte unul, iau cuvântul și ceilalți. O femeie pe nume Trisha, care și-a pierdut și mama, și sora în decurs de câțiva ani, zice că mama ei i-a apărut în vis în noaptea de după ce a murit: „Fusese în scaun cu rotile mult timp și eram într-o cameră foarte luminoasă. Și nu mai era în scaun! Mergea! Nu mai mersese de ani întregi, dar atunci mișuna de zor. Îmi

amintesc că mi-a zis: «Acum mă duc să am grijă de sora ta». Apoi a ieșit din cameră".

Trisha face o pauză. Ochii i se umplu de lacrimi: „Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Gândul că sunt împreună. Și că mama poate să meargă din nou".

Eu încă n-am văzut-o pe mama, în afara filmulețului de pe telefon. Și o parte din mine speră că e prea ocupată cu oamenii pe care nu i-a mai văzut de mult, cum ar fi părinții ei, sau că poate crede că sunt bine și că n-am nevoie de ea sau că poate e îngrijorată că o să mă sperie. Nu știu, dar tot mai sper, în fiecare noapte.

Mă gândesc că, la un moment dat, o să le spun celor de la grup despre filmuleț.

Știu că m-ar crede.

Și mă consolează gândul că, atunci când mori, primești înapoi toate lucrurile pe care le-ai pierdut, cum ar fi picioarele, părinții, fiicele sau chiar mama și că în sfârșit poți să mănânci câtă înghețată vrei, fără să te mai doară deloc.

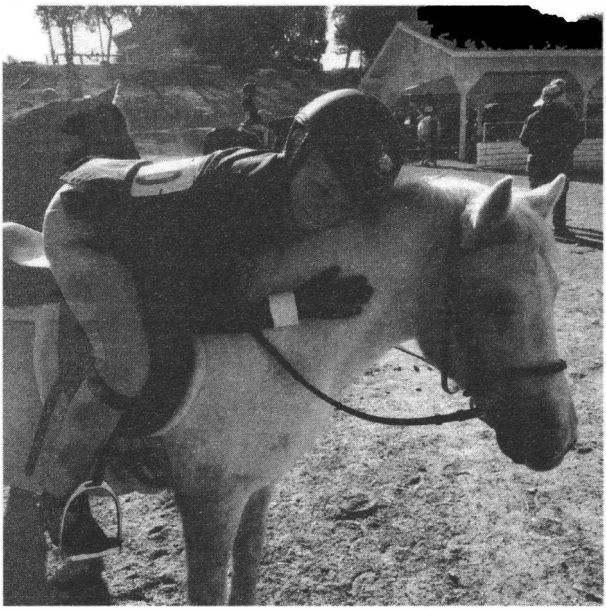

June Frances Tolliver a decedat pe 13 mai 2019, la vârsta de 45 de ani, în Mesa Luna, Arizona. A lăsat în urmă o fiică, pe Grace Maria Tolliver. Erau o mașinărie bine unsă, arătoasă și frumos mirositoare.

June a fost iubită, acum și pentru totdeauna.

NOTA AUTOAREI

Nimeni nu știe cu adevărat povestea părinților lui. La urma urmei, așa cum spune Tiger Tolliver în această carte, „e foarte greu să te gândești la părinții tăi ca la niște *oameni.* Plini de alegeri proaste și decizii proaste, cu certuri și inimi frânte, tot tacâmul". Părinții noștri aleg ce ne spun despre cum au crescut și despre cum au devenit, ei bine, acei oameni care ne spun când să mergem la culcare sau când să învățăm ori de ce nu avem voie să mergem la o petrecere.

Croiești povestea părinților tăi din fărâme de amintiri, unele strălucitoare și puternice, altele atât de șterse, încât adevărul de-abia se mai știe. Poate că în cele din urmă, cu ajutorul fotografiilor, vei avea o imagine relativ completă. Vei putea să-ți faci o idee.

Dar dacă toată viața părinților tăi încape într-o cutie de pantofi? Dacă există niște goluri imense în povestea lor?

Povestea lui June Tolliver, care își pierde părinții de mică, a fost în parte inspirată de mama mea. Bunica mea a murit când mama avea 7 ani, iar ea și fratele ei au fost trimiși la un orfelinat. Sora lor mai mică a fost dată unor rude; nimeni nu știe de ce nu i-au luat și pe copiii mai mari.

Tatăl ei s-a recăsătorit la scurtă vreme. O familie drăguță i-a adoptat pe mama și pe fratele ei. Au crescut într-un mediu frumos. Există poze cu ei în copilărie zâmbind, cu pălării de cowboy pe cap, mama plină de cârlionți. Poze cu mama la 13 ani, o fetiță cu un zâmbet timid, dar cu o umbră de tristețe în ochi, pe care avea să o păstreze toată viața. O prietenă i-a desenat portretul. L-a intitulat *Doamna tristă.*

Nu-i plăcea să vorbească (mai ales cu mine) despre zilele petrecute la orfelinat. Uneori, mirosul de varză fiartă sau o anumită scenă dintr-un film îi declanșa amintiri neplăcute, dar nu o țineau mult. O dată sau de două ori am întrebat-o cum o chema pe mama ei. Nu își mai amintea. Poate că era ceva ce fusese nevoită să îngroape adânc în ea, ca să poată merge mai departe.

Înainte să mă nasc eu, părinții mei luau copii în plasament. Mai târziu l-au adoptat pe fratele meu. Poate că și asta a ținut mama mereu în ea: nevoia de a ajuta copii care aveau nevoie de o familie în cele mai grele momente, exact ca cele prin care trecuse și ea.

Povestea lui Tiger este despre ce se poate întâmpla când un copil se trezește la mila străinilor.

În fiecare zi, aproape o jumătate de milion de copii se află în plasament doar în Statele Unite. Aproape 2,5 milioane de copii din Statele Unite nu au adăpost și 1 din 28 de copii are un părinte încarcerat. Mai mulți copii decât ai putea crede sunt crescuți de o rudă îndepărtată.

Acești copii sunt peste tot în jurul tău: în clasa ta, în echipa ta de sport, în cartierul tău, în tabără, copii care stau tăcuți printre rafturile bibliotecii. Îi știi? Realizezi, exact ca Tiger, cât de multe vieți frânte sunt în jurul tău, pe lângă propria viață frântă?

O singură poveste nu poate surprinde toate experiențele și detaliile vieții trăite în plasament și în școlile de corecție. Nici măcar toate aspectele durerii. În această carte am încercat să spun o poveste despre copii pierduți. Despre copii care s-au trezit fără părinți, fără familie, din nenumărate motive: moarte, dependență, neglijență, abuz.

Nu toți copiii sunt în siguranță acasă. Dacă n-aș fi vorbit despre povestea lui Thaddeus, aș fi făcut un deserviciu fiecărui copil care a fost abuzat de un membru al familiei. Uneori,

astfel de abuzuri se întâmplă și în centrele de plasament, așa cum aflăm de la Blondină și de la Brunetă.

Dar am încercat să vorbesc și despre oamenii ca LaLa și Teddy și profesori ca Walrus Jackson, care încearcă din răsputeri să facă mai bună viața copiilor. Există persoane care muncesc cu mult curaj în sistemul de plasament, în adăposturi, în centre pentru adolescenți sau în centre comunitare. Există profesori și consilieri școlari și bibliotecari și bunici și mătuși și frați vitregi care au mințile, casele și inimile deschise. Ei sunt oamenii care se luptă în fiecare zi ca să micșoreze craterele de dimensiunea Marelui Canion din sufletele copiilor.

Dincolo de orice, *Cum să te împrietenești cu întunericul* este o carte despre durere. Este o carte despre cum să mergi mai departe, despre cum să-ți găsești drumul în întuneric. Tatăl lui Mae-Lynn moare de cancer. Taran și Alif își pierd tatăl într-un accident de mașină. Tiger își pierde mama din cauza unui anevrism cerebral. Iar fratele lui Lupe Hidalgo se sinucide, a doua cea mai frecventă cauză de decesului în rândul tinerilor cu vârste cuprinse între 15 și 25 de ani.

Trebuie să fim mai atenți cu tinerii noștri. Trebuie să purtăm conversații deschise despre depresie și boli mintale. Școlile noastre au nevoie de mai multe resurse și de mai mult sprijin.

Odată le-am pus o întrebare prietenilor mei de pe Facebook: „Ce i-ați spune cuiva care a murit dacă ați avea o singură șansă?". Mulți oameni au răspuns cu „Te iubesc" sau „Mi-e dor de tine". O persoană a spus „Te iert". Altă persoană a spus: „Vreau doar să știi că sunt fericită". Și mulți oameni mi-au dat mesaje private, pentru că nu toată lumea are de spus numai lucruri frumoase despre morți, și acesta e un lucru adevărat și valid și trebuie să îi ascultăm și pe acești oameni, care își poartă durerea în felul lor. O altă persoană mi-a spus că și-ar

dori ca mama ei să-i fi scris o scrisoare în care să-i spună cum să trăiască fără ea, pentru că nu știa.

Asta mi-a dat de gândit, pentru că e adevărat. Nu există niciun manual sau abecedar pentru durere. Există multe, foarte multe cărți, dar niciun manual care să-ți spună pas cu pas că mirosul unor creme Pond's Cold te va face să izbucnești în lacrimi în magazinul Walgreen sau că un cântec de la radio te va face să tragi pe dreapta, ca să poți să plângi. Și lucrurile astea rămân cu tine toată viața.

În trei ani mi-am pierdut și mama, și sora. Nu am răspunsurile; nu știu cum să treci peste durere. Știu doar că există o serie lungă de poticneli în întuneric, în timp ce cauți o mână caldă, de care să te agăți.

Nu pot să explic craterul din dimensiunea Marelui Canion din sufletul meu, așa că, în schimb, am scris o carte despre el. Dacă vă simțiți pierduți pe drumul durerii, sper ca povestea lui Tiger să vă ajute măcar puțin.

Kathleen Glasgow

P.S. Fratele meu a luat asupra lui sarcina dificilă de a reconstitui povestea mamei mele prin postări pe Ancestry.com, contactând foști vecini, vorbind cu autoritățile și verificând chiar și dosare vechi de imigrație. El a fost cel care a găsit-o pe sora ei mai mică, acum femeie în toată regula, mult după ce mama murise.

Dar chiar înainte să se întâmple asta, a aflat numele bunicii noastre, pe care mama îl uitase de mult.

Era același cu al ei.

MULȚUMIRI

Multe lucruri se întâmplă când scrii o carte.

Crezi că ai o poveste, dar apoi se dovedește că ai cu totul alta.

Și chiar și după aceea mai există o poveste în interiorul poveștii, care așteaptă să fie modelată, lustruită, zugrăvită și prezentată lumii.

Mulți oameni sunt responsabili pentru transformarea poveștii mele, de la prima idee, cea despre o fetiță și mama ei și multă durere, la ceea ce ții acum în mână.

Krista Marino este, fără îndoială, cel mai bun redactor din lume. Chiar și când fac lucruri absolut banale, cum ar fi să, ăăă, rescriu un roman întreg în timp ce ea este în vacanță? Are încredere în mine! Da, mi-a zis „*Pune-le înapoi*", referindu-se la toate părțile pe care le scosesem și le înlocuisem, dar a spus-o în cel mai frumos mod posibil, deși nu trebuia să fie atât de drăguță. Dar așa e ea. Și e amuzantă și știe cum să mă facă să-mi înfrâng temerile și să scriu povestea care trebuie scrisă.

Le mulțumesc tuturor celor de la Delacorte Press și de la Penguin Random House, care îmi fac visuri literare să devină realitate: Barbara Marcus, Beverly Horowitz, Monica Jean, Mary McCue, Kristin Schulz, Jennifer Heuer, Alison Impey, Kate Keating, Cayla Rasi, Elizabeth Ward și Kelly McGauley. Vă mulțumesc mult pentru timpul și grija investite în povestea lui Tiger.

Acum câțiva ani, o agentă mi-a spus că nu poate să-mi cumpere primul roman Young Adult. „Trebuie să găsești un campion pentru cartea asta", mi-a zis ea. Și exact asta am făcut. Julie Stevenson a fost campioana mea, care ne-a scos

pe mine și pe cartea mea din rutina zilnică și îi sunt veșnic recunoscătoare că îmi înțelege stilul de scriere și poveștile pe care vreau să le spun și că e alături de mine la fiecare pas, veselă, amuzantă, puternică și minunată.

Uneori, viața de scriitor e extrem de singuratică, mai ales când scrii despre subiecte dificile, inspirate din viața personală. Mi-a fost așa de dor de mama și de sora mea în timp ce am scris cartea asta, iar oameni extraordinari precum Janet McNally, Lygia Day Penaflor, Bonnie Sue Hitchcock, Sandhya Menon, Jeff Giles, Robin Roe, Julie Schumacher, Karen McManus, Julie Johnson și Shannon Parker m-au ajutat să trec peste cele mai dificile momente, chiar fără să-și dea seama că asta fac. Le mulțumesc și celor de la Sweet Sixteen pentru sprijinul lor.

Povestea lui Tiger e una despre durere. O parte din povestea ei a fost inspirată din Viața Îndurerată a altor oameni (mulțumesc, Janet, pentru expresia asta), pentru că oamenii nu simt durerea la fel. Nicio Viață Îndurerată nu este identică cu alta. Multe mulțumiri merg către Susana Moger, al cărei răspuns la întrebarea mea de pe Facebook a inspirat personajul lui Alice.

Nenumărate mulțumiri merg și către Holly Vanderhaar și Elizabeth Noll și către amicul meu, Mitch Gerson, care a împărtășit cu mine poveștile despre cai.

Și le mulțumesc și lui Nikolai și Saskiei, care au cele mai mari inimi și cele mai molipsitoare râsete, le mulțumesc că m-au lăsat să-i țin în brațe o secundă în plus.

În acest roman dur și puternic, o meditație asupra pierderii și durerii, Glasgow scrie cu o frumusețe de nestrămutat.
Facem cunoștință cu Tiger Tolliver în momentul în care pierde totul – momentul ei întunecat – și totuși, cumva, *Cum să te împrietenești cu întunericul* ne învață cum să lăsăm lumina să intre.

Julie Buxbaum, autoarea romanului *Spune-mi trei lucruri despre tine*

O abordare viscerală, zguduitoare și dureroasă a procesului de doliu. Am plâns din primele 50 de pagini. Vei vrea să o iei în brațe pe Tiger și să nu îi mai dai drumul niciodată. O altă capodoperă a lui Kathleen!

Tiffany Jackson, autoarea romanului *Allegedly*

Minunat scrisă și extrem de emoționantă. Cu fiecare pagină, Tiger Tolliver îți cucerește sufletul din ce în ce mai mult cu durerea, curajul și umorul ei — și nu-ți mai dă drumul. Tiger, Cake și Thaddeus (și Mae-Lynn, Shayna, Lupe, LaLa, Sarah, Leonard și June... toate personajele elaborate ale lui Glasgow) vor rămâne cu tine multă vreme.

Alyssa Sheinmel, autoarea romanului *A Danger to Herself and Others*

Lirică, devastatoare, inteligentă și sinceră – o capodoperă a lui Kathleen Glasgow. Fanii ei nu vor fi dezamăgiți și se vor îndrăgosti de Tiger Tolliver, oricât de mult le va frânge inimile.

Bonnie-Sue Hitchcock, autoarea romanului *The Smell of Other People's Houses*

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Iată ce se întâmplă când îți moare mama.
Este cea mai frumoasă zi de vară și afară este întuneric.
În casa ta este întuneric, la fel și în camera ta, la fel și în inima ta.
Te simți de parcă întunericul te va rupe în bucăți.
Așa se simte Tiger. Întotdeauna au fost doar ea și mama ei, împotriva lumii întregi. Într-o zi, mama ei moare. Iar Tiger rămâne singură.
Iată cum te poți împrieteni cu întunericul.

Cum să te împrietenești cu întunericul îți taie răsuflarea și îți rupe inima – mi-a plăcut la nebunie. E pentru noi toți cei care am iubit și am pierdut și avem nevoie să ne recăpătăm puterea.

Jennifer Niven, autoarea romanului *Toate acele locuri minunate*

Un roman rar și puternic, *Cum să te împrietenești cu întunericul* își face loc în inimile îndurerate, pentru a le vindeca prin sinceritate, empatie și eleganță.

Karen M. McManus, autoarea romanului *Unul dintre noi minte*

Kathleen Glasgow e unul dintre puținii scriitori care te fac să suferi alături de personaj, înainte să te vindece iar. Mi-a plăcut fiecare cuvânt din acest roman liric și devastator.

Kara Thomas, autoarea romanului *Majoretele*

O poveste imaginată cu mult curaj și fără frică, o poveste despre pierdere și dragoste. Proza lui Kathleen Glasgow este marcată de frumusețe și eleganță, iar personajul lui Tiger Tolliver este unul pe care cititorii îl vor încuraja la fiecare pas – și pe care nu-l vor uita curând.

Courtney Summers, autoarea romanului *Sadie*

O carte la fel de neînfricată, fragilă și specială ca personajul principal, Tiger. *Cum să te împrietenești cu întunericul* este o meditație frumos nuanțată asupra durerii și familiei, o odă adusă iubirii incredibile, care te poate scoate chiar și din cele mai întunecate momente.

Meg Leder, autoarea romanului *Letting Go of Gravity*

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-9072-06-6

9 786069 072066

14+

COLECȚIA YOUNG ADULT